

og jeg er ikke bange for en skygge
af mig selv
Erindringer

formidlet af
Preben Hammer Jensen
2021

1. Mathias (*s 2*)
2. Markis des Montagnes - Markgreven (*s 44*)
3. Lucky (*s 101*)
4. ION (*s 161*)

Mathias

1

Det er vel svært at forestille sig at jeg engang har været barn og ung, jeg synes selv det er nærmest umuligt. Først når jeg dykker ned i en periode, dukker der noget frem. Så kommer der en masse detaljer tilbage til mig, og jeg kan da af og til blive i tvivl om hvorfor det lige er dem og ikke nogle andre. På den anden side kan jeg heller ikke få hele mit livsforløb med, selv om jeg havde brugt hele mit liv til at fortælle, ville det være ufuldstændigt.

Jeg vil derfor dykke ned i to perioder, som jeg ved har ændret mit liv og min selvpfattelse. De er lette at identificere for mig, for jeg havde forskellige navne i de to situationer. Og jeg synes selv de er velvalgte, selvom jeg da kunne have valgt anderledes både dengang og nu.

Jeg var fjorten år, næsten femten. Vi boede ved foden af det vi selv kaldte bjerget. I dag vil jeg nok indskrænke mig til at kalde det fjeldet, men det var i hvert fald både højt nok og stenet nok til os dengang.

Der var fire huse i byen, vi boede i det mindste. Vi var kun fire, så det gik. Vi var far og mor og lillebror Janke og så mig. De kaldte mig Mathias, de havde endda givet mig det navn i dåben, sagde de. Hvordan skulle de osse kunne vide hvem jeg i virkeligheden er. Det ved kun jeg og ingen andre. Og dengang vidste jeg det ikke engang selv, ikke før jeg gik op på bjerget og mødte Gudinden.

Det var sommer. Jeg var blevet konfirmeret og skolen var slut for mig. I fem år var jeg gået mod syd, mod skolen. Jeg havde lært at læse og at skrive og en smule om verden udenfor. Det vigtigste derude var Gud, lærte vi. Og da vi havde lært det godt nok, kunne vi konfirmeres. Det er mange år siden, og sådan var det dengang. Jeg anede ikke at det kunne være anderledes. Dengang.

Jeg fortalte både far og mor at jeg gik alene op på bjerget nu. Det måtte jeg vel godt. Jeg havde været deroppe flere gange, nogle gange var det sammen med far, nogle gange var vi afsted hele familien. Og far eller mor gik af og til alene derop. Som regel var det far. Men som de sagde, det var for at hente noget eller for at udrette et eller andet, når de gjorde det. Og jeg havde vel ikke noget formål med min tur nu. Hvad skulle jeg hente, eller hvad skulle jeg udrette ?

Jeg ville vel bare vise at jeg kunne. Det var vel osse noget, mente jeg. Og de var ikke enige med mig i den sag.

Men jeg havde jo ikke spurgt om lov. Jeg havde bare som et fornuftigt og voksent menneske fortalt hvor jeg gik hen. Sådan tænkte jeg, så på trods af deres indvendinger drog jeg nordpå, op på bjerget. Jeg ventede dog til de ikke

2

længere var opmærksomme på mig, de havde heldigvis begge to en hel masse andet at tage sig af.

Da jeg havde gået et stykke tid og endnu kun gik på stien i græsset foran bjerget, vendte jeg mig om og kiggede tilbage på mit hjem. Hverken far eller mor var i sigte, men Janke, min lillebror, stod der og så efter mig. Og jeg bad til at han ikke ville råbe op eller råbe efter mig. Han var stadig kun ti år, og han havde det med at ville følge med mig i alt hvad jeg lavede. Men denne gang skulle jeg gå alene, og det kunne jeg ikke sammen med ham. Han var heller ikke gammel nok til at komme med. Og så vidt jeg kunne høre på den afstand, jeg trods alt havde opnået, sagde han heller ikke en lyd, han stod bare og gloede efter mig. Og det er lidt sært, jo mere jeg fortæller det, jo tydeligere står det for mig. Det er lige før jeg kan genkalde mig farven på hans trøje.

Jeg vendte mig igen mod bjerget og fortsatte ad stien i græsset så længe den varede. Og snart nåede jeg frem til den bare klippegrund. Det var noget andet end at gå sydpå mod skolen. Der kunne genvejen over engen være ret lumsk. Hvis vejret var tørt og havde været det i nogen tid, var det en dejlig tur både sommer og vinter. Og var det frost var turen ganske let. Men på våde og lune dage kunne den være lumsk, i hvert fald for fodtøjet. Det var noget ganske andet her henover klippen, jeg kunne nyde det lune vejr uden fare for at synke i. Til gengæld var der ikke længere nogen tydelig sti at følge, jeg måtte gå efter varderne.

Varderne var de små bunker af sten, som andre på samme tur tidligere havde bygget og vedligeholdt. Her så langt nede på bjerget var de mange, og i sommervejret var de lette at se. Jeg fulgte ruten og lagde osse selv en lille sten på hist og her. Det er sådan den vej skal holdes ved lige, så meget havde jeg lært på turene med familien og med far alene. Og jeg var hele tiden sikker på at jeg let kunne finde tilbage.

Det gik hurtigt fremad og en del opad. Jeg gik til og skulle hverken vente på nogen eller noget. Når jeg gik med far, stoppede vi hele tiden. For at han kunne fortælle mig hvad vi så eller netop ikke så på turen. Når vi gik hele familien, skulle vi hele tiden vente på mor og Janke. Men nu var jeg konfirmeret og kunne gå i mit eget tempo, og snart var jeg fremme ved den lille kløft, hvor vi året før havde plukket bær og spist mors medbragte hårdkogte æg. Det var let at genkende, endda de sten vi havde siddet på. Janke og jeg havde været uenige om hvem der skulle sidde hvor, og mor havde været nødt til at bestemme. Nu kunne jeg selv bestemme, hvor jeg ville sidde.

Jeg sad kun kort, jeg ville videre. Æggeskallerne fra året før var forsvundet, og det var for tidligt på året til at plukke bær.

I kløften løb noget vand, far havde fortalt at de længere nede blev til en bæk og endnu længere nede til en å. Man kunne følge den hele vejen ned, hvis

man ville, så ville man komme noget længere vestpå, ned til den store by hvor der var en havn. Men jeg skulle ikke ned, jeg skulle længere op, længere op end jeg havde været med familien, længere op end jeg havde været sammen med far. Jeg må på en eller anden måde have vidst at det var vigtigt, det var ikke bare nysgerrighed der drev mig. Jeg gik videre efter varderne, der var lidt længere imellem dem nu. I tåge eller i mørke ville det være svært at se den næste hele tiden. Men det var let og lyst i vejret, så det var nemt at fortsætte i mit eget tempo.

Når jeg ind imellem stoppede op og så mig om, var det fordi jeg selv ville, det var ikke fordi nogen skulle fortælle mig noget, det var ikke fordi jeg skulle lære noget, det var bare fordi jeg nød det. Træt var jeg under ingen omstændigheder endnu, så det blev ikke til ret mange stop.

Der var meget sparsom bevoksning på det fjeld, lidt græs og blomster i nogle af klippespalterne, og af og til et lille træ eller en busk. Far havde fortalt at regnen holdt det meste af klippen her fri for jord, de fleste steder kunne man se ret langt.

Hvis Janke havde fortalt far og mor hvilken vej jeg var gået, og hvis far var gået efter mig, ville han de fleste steder kunne få øje på mig på lang afstand. Jeg regnede med at han så nemt ville kunne indhente mig. Og det var da ofte beroligende at have en far, der var så stærk og hurtig og beslutsom, men lige nu ville jeg helst selv være det. Jo længere jeg kom inden han satte efter mig, jo bedre ville det være.

Da jeg kom frem til væggen, der var så stejl at man var nødt til at dreje , så jeg mig for første gang mere grundigt for. Det var det længste jeg havde været sammen med far, så herfra ville det være en ny tur for mig.

Jeg vidste at far her plejede at dreje østover, det havde han selv fortalt mig, de gange vi var her. Der var tydelige varder, og han havde peget ruten ud for mig. Det var den rigtige vej videre, sagde han. Og jeg havde en fornemmelse af, at den tur skulle vi en dag gå sammen far og jeg. Så jeg kiggede lidt den anden vej, den nordvestlige. For der var da osse varder, så vidt jeg kunne se. De var godt nok lidt mindre, men de var der. Terrænet gik osse en smule nedad den vej. Det var lidt som kløften, vi plukkede bær i, men det gik ikke så stejlt nedad, og der var ikke vand i bunden. Der var bare samlet noget jord, nok til at der nogle buske og små træer kunne slå rod.

Jeg gik den vej, langsommere end før, og jeg huskede at vende mig om med jævne mellemrum, så jeg kunne genkende turen når jeg skulle tilbage igen. Når nu det gik en smule nedad, ville det jo gå opad på turen hjem, og det var anderledes end jeg var vant til på en bjergtur.

Varderne var altså ikke nær så store som de ellers havde været på turene på bjerget, men da jeg først fik øje på deres særpræg, var de endda endnu

nemmere at følge. De lå for det første med meget regelmæssige og ganske korte mellemrum, og for det andet var der gjort en dyd ud af, at mindst en sten i hver varde skulle være farvet. Og med farvet mener jeg alt andet end fjeldgrå. Ved de første jeg stødte på var det måske ikke så påfaldende, men jo længere jeg kom frem, jo tydeligere blev det. Disse varder var ikke udelukkende bygget af sten fundet lige i nærheden, de måtte være bragt hertil. Nogle af dem var endda mere eller mindre tildannede. Nogle af dem var bemalede, og der indgik af og til glaserede potteskår i de små stenbunker. Det betød noget, det blev mere og mere oplagt, og jeg turde ikke selv tilføje sten til de varder. Det er ellers god skik, noget jeg havde lært allerede som lille på turene med familien, men nu måtte jeg lade være. Jeg kan stadig huske fornemmelsen af ikke at kunne tilføje sten. Jeg kunne kun rette op på de varder der var faldet sammen, som varder nu gør når vejr og vind og tid virker på dem. Nu ved jeg at jeg gjorde det rigtige, men allerede dengang følte jeg det med en slags sikkerhed. Det er en sikkerhed der sidder i mig den dag i dag.

Efter at have gået nedad et stykke tid fladede det noget ud, og i den klippeside, som jeg havde gået langs med, var der en hule ind i klippen. En naturlig hule så det ud til, der var ikke noget menneskeskabt over den. Men foran indgangen lå en større bunke af de farvede sten, skår og bemalede stumper, der med så stor sikkerhed havde indgået i hver eneste varde siden vejen delte sig.

Hulen var ikke dyb, der var ingen og ingenting derinde, men bunken ude foran var med sikkerhed lagt lige der foran indgangen med vilje. Om den skulle bruges til reparationer på de eksisterende varder, eller om den skulle bruges ved opbygning af nye, det kunne jeg ikke se. Men bruges det skulle den, det var jeg vis på, og det er jeg stadig.

Og nu begyndte ruten der var afmærket med varderne igen at gå opad. Stejlt opad endda. Indtil lavpunktet ved hulen havde jeg kunne gå ganske normalt, men nu skulle jeg være både omhyggelig og forsigtig, og visse steder var jeg endda nødt til at kravle, så stejlt var det. Det vigtigste i den situation er at man ikke begynder at trille, for så kan det gå meget galt. Men jeg var jo ikke konfirmeret og færdig med skolen for ingenting, det her kunne jeg da. Jeg havde boet ved foden af det bjerg siden jeg blev født, naturligvis kunne jeg klatre sikkert på det. Jeg var godt nok fjorten, næsten femten, men jeg kan stadig mærke det i maven, stoltheden over så naturligt jeg kunne overvinde min nervøsitet. Det var hvad mine forestillingsevner rakte til dengang jeg var i den alder.

Vejen var da usikker, men retningen var stadig tydeligt og regelmæssigt afmærket med de specielle varder. Et af stederne var den bemalede sten endda en del af et billede på et potteskår. Det var noget rødt stof og noget gult hår der omsluttede et stykke af et ansigt. Mand eller kvinde eller barn, det kunne man ikke se af stumphen, det var kun det meste af et øje og lidt næse.

Men det gjorde mig ikke mindre ivrig efter at se hvad det her kunne ende med. Nu gik det opad, så det kunne på ingen måde ende i den store by med havnen.

Men skyggerne var begyndt at blive længere og luften køligere. Snart ville solen forsvinde bag bjergets nordvestside, som den gjorde på denne tid af året. Det var ikke tilfældigt at far og jeg altid senest var vendt om ved klippevæggen, der hvor vejen delte sig i øst og vest. Det var fordi vi så kunne nå ned, inden det blev så mørkt at varderne ville være værdiløse. Med aftenkulden kom der osse ofte tåge trillende ned over fjeldsiden. Det gjorde ikke sigten bedre, og det betød at jeg ikke turde gøre holdt, der hvor jeg nu hang og kravlede. Jeg vidste jo ikke dengang hvor langt op det ville fortsætte på den måde.

Jeg kunne kravle ned og overnatte i hulen. Det var derfor den var lige der. Den hule var det selvfølgelig stop på turen, og det havde jeg overset. Det ville jo gøre min kravlen på væggen til spildt arbejde, og jeg ville være nødt til at kravle og af og til kure nedad. Huske at kure, aldrig trille. Det er så meget i modstrid med alle ens instinkter, men når man har boet ved et bjerg i hele sit liv, så har man hørt det så tit at man ved det. Og så må ulykken vise om man ved det nok og kan det. Hvis ulykken indtræffer.

Jeg kom ned uden uheld. Det er trods alt det mest almindelige, det havde jeg osse lært til bevidstløshed. Det er ikke dig der falder, det er en af de andre, en anden gang. Sådan må man tænke, ellers kommer man ikke ud af stedet.

Det var først da jeg sad nede i hulen, jeg kom til at tænke på min familie, dem derhjemme. De var vel forundrede over at jeg ikke kom hjem til aften, de var måske endda foruroligede. Jeg havde sagt hvor jeg gik hen. De behøvede ikke spørge Janke, men han havde da stået og set det, så han kunne bekræfte hvad jeg havde sagt. Jeg havde gjort hvad jeg havde set far gøre, sagt jeg gik op på bjerget. Han plejede heller ikke at sige hvornår han ville komme tilbage, det kan man jo aldrig vide med sikkerhed.

Men de havde sagt at jeg ikke skulle tage af sted. Og det havde vi aldrig sagt til far når han drog afsted. Vi nøjedes måske af og til med at tænke det. Og nu var jeg færdig med skolen, nu var jeg konfirmeret, nu var jeg som far. Det forstod de vel. En tur på bjerget tog den tid den tog. Når man er en voksen mand. Det vidste de lige så godt som jeg.

Far plejede bare at tage mad med på sine ture. Mad og noget vand, det havde jeg bemærket de gange han drog af. Jeg havde endda mange gange lagt mærke til hvor meget han tog med, jeg havde brugt det til at beregne hvor længe han ville være væk. Og nu havde jeg selv glemt at tage noget med. Det havde vel gjort det mere besværligt at komme afsted så ubemærket, men det havde været muligt, og det havde været klogt, kunne jeg mærke. Jeg måtte sætte mig til at sove uden at have fået hverken vådt eller tørt. Det var min første tur på

bjerget alene, så jeg tilgav mig selv og min glemsomhed. Det skulle jeg ikke glemme en anden gang. Og nu måtte jeg sørge for at få noget hvile uden at tænke på hverken mad eller vand, jeg var nødt til at tænke på noget andet. Hvem kunne mon tænkes at stå bag de varder med de farvede sten. Og hvorfor. Jeg havde ingen anelse.

Når man skal forklare sig selv noget man ikke forstår, så er man nødt til at gribe fat i nogle mulige forklaringer. Det havde jeg ikke sådan lige dengang. Nu ved jeg jo både hvem og hvorfor, så jeg kan ikke huske hvordan det i virkeligheden var ikke at vide det. Jeg må jo have tænkt et eller andet. Var der noget far og mor havde lært mig, jeg kunne bruge. Eller noget jeg havde lært i skolen. Det har der sikkert været, og det har lige så sikkert været helt forkert, det er det eneste jeg ved nu om det. Men tankerne overskyggede da mine tanker om far og mor og Janke og deres bekymringer for mig. Jeg kunne allerede dengang have overvejet hvor langt der var imellem de farvede varder. Så ville jeg have haft fat i noget. Men hvordan skulle jeg været kommet på at overveje afstand på den måde dengang ?

Der er ingen grund til at hænge fast i min egen naivitet og uvidenhed den nat. Jeg må stå ved at jeg var ung og uerfaren og lade natten gå med det. Jeg overlevede.

Da lyset vendte tilbage var jeg tørstig, det husker jeg i hvert fald tydeligt. Jeg var tørstig og kunne ikke gøre noget ved det. Jeg måtte fortsætte turen og håbe at støde på et vandløb. At søge ned til kløften hvor vi havde plukket bær, hvor jeg vidste der løb vand i en bæk, det ville være alt for lang en omvej nu. Det var rigeligt at jeg havde været nødt til at klatre ned til hulen. Så jeg begyndte igen på det stejle stykke opad, og om det var fordi jeg havde hvilet mig, eller fordi jeg allerede havde været der en gang, det ved jeg ikke, men det var som om turen nu var blevet lidt lettere. Bare lidt, men lidt har osse ret, det kunne jeg godt overbevise mig selv om.

Så langt var klatrestykket heller ikke, viste det sig. Snart kunne jeg igen gå, hvis jeg bare hele tiden lænede mig lidt frem. Grunden var jo fast, jeg ville ikke bare sådan lige begynde at trille ned fordi en fod mistede grebet. På fast grund er tyngdekraften i virkeligheden en stor hjælp, det vidste jeg allerede dengang. Og så fik jeg øje på det hus der var turens endemål. Det var Gudindens hus, men det vidste jeg naturligvis ikke noget om dengang.

Sådan må den slags tilbageblik være, jeg er nødt til at gøre mig umage med at huske hvad jeg vidste og ikke vidste, jeg er nødt til at være den jeg var. Det vil være det mest ægte, selvom det er kunstigt.

Det var et hus der lå på en hylde højere oppe. Og det havde en terrasse der hang ud over kanten. Den var støttet af små stolper ind mod klippen. Set nedefra så det lidt stort og mærkeligt ud, det var større end det hus, jeg og min familie boede i. Her kunne en stor familie på otte eller ti personer

sagtens bo. Sådan så det ud, sådan tænkte jeg, og jeg tænkte endda over hvad det var for en slags familie der kunne bo heroppe på bjerget. Hvad skulle de tage sig til her, og ville børnene ikke have en alt for lang og besværlig skolevej.

Det undrede mig lidt at jeg aldrig havde hørt om det hus heroppe på bjerget. Så svært var det heller ikke at komme hertil, og var man på disse kanter, var det umuligt at overse. Det faldt slet ikke naturligt og kamufleret ind i omgivelserne. Tværtimod var det malet i klare farver, vinklerne var skarpe, og der var et lille tårn eller spir der stak op i østenden. Der kunne lige så godt have hængt et flag, men det gjorde der trods alt ikke.

Jeg nærmede mig forsigtigt og gik endda i første omgang noget udenom. For at se det nærmere an uden at blive set af alle husets vinduer. Min påklædning var ikke ret meget andet end klippegrå, så jeg havde en rimelig chance for at gå i et med omgivelserne.

Der var ikke noget liv omkring huset, jeg kunne få øje på. Jeg kom så langt udenom og op på bjergvæggen ovenover huset, så jeg kunne se ned på det. Her var ingen varder med farvede sten, de sidste farver sad på huset, endda helt oppe på taget. Jeg sad og kiggede og pustede og var stadig tørstig. Sulten var jeg vel osse. Det så bestemt ud til at være et hus der kunne tilbyde både mad og drikke, men jeg kunne jo ikke bare gå ind og bede om en tår vand. Sådan tænkte jeg. Der var vel ikke noget at være bange for, men jeg var alligevel sært usikker. Alene farverne var lidt for mærkelige for den unge mand jeg var.

Så kom hun gående ud af huset, jeg vidste ikke hvem hun var. Jeg så det var en dame, en gammel dame var det vel, komme ud af huset, ud på terrassen ud over skrænten, helt ud til kanten, der ikke var hegnet ind. Hun stod og så ud over skrænten, over klipperne og træerne og dalen nede i bunden, dalen jeg var kommet op fra.

Hun stod bare og så. Hun havde en stor turkisfarvet kjole på. Jeg kunne ikke se hvorfor hun stod der. Ville hun springe ud over kanten, eller nød hun bare udsigten. Hvor skulle jeg vide det fra. Hun lignede ikke nogen jeg havde set i min barndom i dalen under bjerget. Hun lignede heller ikke nogen jeg havde set på et billede eller i en drøm. Hun var et helt nyt syn for mig.

Jeg havde da set en del kvinder i mit liv. Min mor, kvinderne i de to andre små huse hvor vi boede. Og kvinden i det største hus ved foden af bjerget. Lærerinden i skolen, damerne i købmandsbutikken inde i byen. Præstens kone havde jeg osse set en enkelt gang hos ham. De gik alle med håret samlet, sat ind til hovedet med nåle og bånd, næsten syet ind i hovedet for ikke at flagre og komme upraktisk i vejen. Den gamle kone nede på terrassen havde håret løst som de små piger i skolen af og til havde. Og så den kjole hun havde på. Stor og luftig, og den gik helt ned til fødderne. Jeg kunne ikke se hendes ben. Mors kjoler og kitler og nederdele gik ned over knæene, men

jeg kunne se at hun gik på sine ben. Konen på terrassen kunne have svævet, hvis det ikke var fordi jeg kunne tælle hendes skridt på hvordan hendes hoved og hår bevægede sig. Og lige nu stod hun bare stille med det hvide hår og den turkis kjole flagrende om sig. Jeg havde aldrig før set noget lignende. Jeg kan huske at jeg var glad for at jeg ikke var gået ind for at spørge efter et glas vand. Jeg sad bare stille og tørstig på en lille smal hylde lige over huset.

Hun havde noget aflangt sort i hånden. Først troede jeg det var en stav eller en stok, selvom den vist var for kort til det. Men da hun satte den op for øjet, sluttede jeg at det måtte være en kikkert. Sådan en havde jeg aldrig set i virkeligheden, med jeg havde da set dem på billeder. Der var det som regel mænd med kasket der så i dem. Sømænd eller soldater. Lord Nelson satte sin kikkert for det blinde øje, det huskede jeg tydeligt.

Jeg vidste ikke om konen, ja jeg kalder hende konen her, for sådan så jeg hende, jeg vidste ikke om hun var blind på det ene øje, men det så ikke sådan ud. Det så ud som om hun grundigt betragtede stien op over skrænten og op til huset, den sti jeg lige havde kæmpet mig op ad. Hvis jeg var kommet lidt senere, eller hvis hun var gået ud lidt før, så havde hun set mig krumbøjet mase mig op ad den stadig ret stejle skråning, så havde hun opdaget mig. Men nu sad jeg ovenover hendes hus og så ned på hende. Måske stod hun tit sådan og så ned på stien, eller måske vidste hun at der var noget på vej. Måske var jeg heller ikke den eneste, måske var der andre på vej op mod hendes hus. Det sidste stykke havde jeg glemmt at se mig tilbage som man ellers skal gøre, hvis man vil være sikker på at kunne finde hjem igen. Turen op ad det stejle stykke havde været så anstrengende at jeg havde glemmt det. Det var vist sådan jeg tænkte dengang. Sådan husker jeg det i hvert fald. Det ville i hvert fald have været logisk.

Der kom ingen andre op over det stejle stykke. Selvom jeg ikke havde en kikkert kunne jeg sagtens se det. Måske brugte hun en kikkert, ikke bare for at se om der kom nogen, men for at se hvem det var. Det kunne jeg ikke se uden kikkert, men når der ikke kom nogen, kunne det jo være det samme.

Så begyndte hun at bevæge kikkerten rundt og pegede den hele vejen, den vej rundt jeg var gået om huset. Som om hun så efter om jeg havde sat spor. Men det meste af vejen havde været på bar klippe, og der havde jeg i hvert fald ikke sat mærker. Alligevel fulgte hun mit spor nøjagtigt, så vidt jeg kunne se i hvert fald. Som hun vidste hvilken vej jeg var gået forbi. Måske var det den naturlige vej, måske var det den eneste vej frem til hvor jeg nu sad. Jeg nåede at gøre mig meget lille på den lille hylde og ligge tæt ind mod bunden, inden kikkerten pegede direkte på mig. Jeg holdt vejret. Men hun tog roligt kikkerten fra øjet og vendte sig igen ud mod dalen. Der stod hun lidt, og det så ud som om hun svajede en smule. Så gik hun igen ind i huset, eller i hvert fald så langt hen mod huset at hun var skjult for mig. Terrassen så helt tom ud igen. Som om hun aldrig havde været der. Hvis ikke hun havde haft kikkerten med, kunne jeg have været i tvivl om hun var virkelig eller bare

havde været indbildning. Men indbildte væsner bruger ikke kikkert, det var jeg sikker på. Det gør ånder og spøgelser heller ikke. Dengang troede jeg stadig på den slags barnagtigheder.

Men nu, hvor der ikke skete for meget for øjnene af mig, begyndte sulten og specielt tørsten igen at melde sig. At jeg sådan var taget afsted uden mad, og uden i det mindste noget at have vandet i, gjorde det klart for mig at jeg endnu ikke var udlært bjergvandrers, uanset hvor konfirmeret jeg så var. Og jeg havde som sagt flere gange set far gøre sig klar til en tur. Mad og drikke er specielt vigtig, når man ikke har det med. Hjemme havde vi altid, så der havde jeg ikke lagt mærke til det. Sådan må det have været. Det var dumt, men måske alligevel forståeligt. Og jeg endte da med at overleve.

Det bed bare så meget i maven og sved så meget i min mund, at jeg begyndte at krybe ned mod huset. Forsigtigt. Jeg havde endnu ikke besluttet mig til at give mig til kende.

Der var kun et enkelt vindue i huset på siden ind mod klippen hvor jeg nu kom fra. Hvis hun stod og så ud af lige det, ville hun få øje på mig. Jeg var derimod ikke sikker på om jeg ville kunne få øje på hende. Der var mørkere inde i huset end ude, så på afstand kunne jeg ikke se meget ind. Men hvis hun skulle se ud, var der naturligvis mere mening i at se ud af et af de andre vinduer på den anden side af huset, der var udsigten meget bedre. Der var da osse mange flere vinduer der vendte den vej. Men hun havde jo lige vendt kikkerten mod den side hvor jeg sad. Det var der vel en grund til.

Det tog sin tid at komme helt ned til huset på den måde. Det sidste stykke trillede jeg helt ind til husvæggen, jeg kunne ikke trille længere end til det, så det turde jeg godt. Og når jeg lå helt inde ved væggen kunne hun i hvert fald ikke se mig. Ikke uden at åbne vinduet. Jeg vidste ikke om vinduet kunne åbnes. Måske kunne det ikke.

Men jeg kunne tydeligt se trævæggen nu. Den var ikke bare bemalet i klare farver, der var osse skåret figurer ind i både hjørnestolperne og vinduesrammen. Der var skåret blomster og noget der lignede frugter. Omhyggeligt arbejde var det. Og nærmest smukt syntes jeg. Det hus kunne da ikke være farligt, men alligevel var det noget foruroligende. Det var som om det lovede noget stort. Måske for stort til mig. Eller er det bare noget jeg tænker nu ?

Jeg rejste mig langsomt og forsigtigt for at kigge ind ad vinduet. Hvis hun stod lige derinde ville hun få øje på mig, det var helt sikkert. Men jeg kunne ikke lade være.

Rummet jeg så ind i var helt mennesketomt. Derinde var væggene helt hvide, og på den ene væg var der et meget stort spejl. Spejle havde jeg da før set, vi havde selv et hjemme i køkkenet. Det var lille og firkantet med en lyseblå

ramme om. Både mor og far plejede at se i det inden de forlod huset, og så rettede de lige på håret eller skægget eller begge dele. Men et spejl der næsten fyldte en hel væg, det havde jeg aldrig før set. Så stort hår kunne man vel ikke have.

Der var osse en enkelt dør, hvid som væggene. Så vidt jeg kunne skønne var der samme slags udskæringer i karmen som i vinduesrammerne udenfor, men herinde var de hvidmalede som resten af rummet. Gulvet var af lidt gullige planker, men ellers var alt derinde hvidt eller spejl. Der var ikke andet på væggene derinde. Måske var alle farverne udenpå huset, mens det indre var hvidt og rent. Det nåede jeg da at tænke inden jeg hørte hende. Hun stod udenfor huset, hun var lige kommet rundt om hjørnet. Hun stod og så at jeg var oppe på knæ, mens jeg kiggede ind gennem ruden.

- Halløj, sagde hun. Hvem er du så ?

Jeg blev vist lidt febrilsk. Jeg havde været forberedt på at hun stod inde i rummet og kiggede ud på mig, men jeg havde ikke tænkt på at hun kunne komme ud, så vi kunne være på samme side af væggen.

- Jeg hedder Mathias, mumlede jeg.

- Det var ikke det jeg spurgte om. Hvem er du ?

Hun lød slet ikke vred, snarere venligt nysgerrig. Eller måske nysgerrigt venlig, jeg kunne ikke afgøre det. Og det kan jeg faktisk stadigvæk ikke. Men jeg var jo nødt til at sige et eller andet, ellers kunne hun tro at jeg ikke vidste hvem jeg var. Og det vidste jeg da, det mente jeg i hvert fald selv.

- Jeg kommer nede fra dalen, sagde jeg. Det er min første tur alene herop på bjerget.

- Men hvorfor hertil, til mit hus ?

- Det var varderne.

- Så kom med.

Det blev osse sagt venligt, men jeg var ikke i tvivl om at jeg måtte gøre som hun sagde. Hun gik tilbage, rundt om hjørnet af huset, og jeg fulgte efter med helt om på terrassen. Der stod hun og så på mig, og jeg så på hende. Den kjole jeg havde set som turkis var set tæt på dækket af en masse smalle blå og gule og grønne striber i forskellig længde. Der vare nok en slags mønster i dem, men det kunne jeg ikke lige gennemskue, hun bevægede sig hele tiden. Ikke voldsomt, men stille og roligt og konstant. Kjolen faldt aldrig rigtigt til ro i mine øjne. Hendes øjne så på mig.

- Hvad så du så i de varder, spurgte hun.

- Farverne.

- Ikke andet end farverne.

- Der var jo osse de andre almindelige sten. Dem var der flest af.

Jeg kunne ikke bedømme om hun var tilfreds med svaret. Hun så bare på mig og sagde ikke noget. Jeg kunne se at hun nok var gammel. Noget ældre end mor, og mor var da voksen. Hende her havde mange flere rynker i

ansigtet og på halsen. Og endda på hænderne. Og alligevel bevægede hun sig som om hun var ung. Der var ikke noget krumbøjet over hende, sådan som der var over de fleste gamle kvinder jeg så i byen når vi var inde at handle. Og sådan set osse over præstens kone. Jeg kunne med samme ret som hende spørge hvem hun var. Men det turde jeg ikke rigtigt endnu.

- Der er osse mange farver på huset, sagde jeg. Er det dit hus ?

Hun nikkede og smilede.

- Ja, det er et dejligt hus.

- Men det ligger lidt ensomt, sagde jeg.

- Sådan må det være. Det blir det ikke mindre dejligt af.

Det havde hun på en måde ret i. Huset i sig selv blev jo ikke anderledes af hvor det lå. Men når jeg nu tænker over det, var det jo ikke det hun mente. Dengang vidste jeg ikke hvem hun var, og der var i øvrigt så mange indtryk at fordøje, at jeg slet ikke havde tid til at tænke efter.

- Men du får da osse af og til besøg, sagde jeg.

- Ja det hænder da, sagde hun.

Og så sagde hun ikke mere om det. Hun kunne godt have sagt om det var ofte eller sjældent. Med et hus af den størrelse var der plads til en hel del gæster, syntes jeg.

- Ved din familie at du er gået herop, spurgte hun.

- Jeg sagde at jeg gik op på bjerget. Men jeg vidste jo ikke noget om det her sted, så det kunne jeg ikke sige noget om.

- Hvornår gik du hjemmefra ?

- I går.

- Så er de vel ved at være nervøse. Du ligner jo ikke en der har planlagt en lang udflugt. Du har ingen oppakning med.

Og så blev jeg mindet om hvor tørstig og sulten jeg var.

- Du har vel ikke et glas vand, spurgte jeg.

- Har du slet ikke fået noget at drikke ?

Det havde jeg ikke siden dagen før. Og det var endda først på dagen.

- Så tror jeg at du synes farverne her er flotte, sagde hun.

Sagde hun at hun bare var et syn. At både hun og huset bare var vandmangel og fatamorgana.

- Du er da virkelig, sagde jeg.

- Det er jeg. Og huset og det hele er ganske virkeligt. Og nu skal jeg hente et glas vand til dig.

Hun gik ind i huset og lidt efter kom hun tilbage med et fyldt vinglas. Det så ud til at der var vand i det.

- Er det vand, spurgte jeg.

- Det er vand, sagde hun. Indviet vand, det trænger du til.

- Hvordan indviet ?

- Jeg har rørt rundt i det.
- Men er der osse noget andet i ?
- Lidt bjergluft måske. Og lyset selvfølgelig. Du skal ikke være bange for at jeg har puttet gift i.

Jeg tog det og drak. Det smagte som vand plejer at smage. Når man er tørstig som jeg var, smager det himmelsk. Jeg tømte glasset i få slurke.

- Tak, sagde jeg.
- Du må osse være sulten, sagde hun.
- Ja. Men det overlever jeg, det har jeg prøvet før.
- Jeg henter alligevel nogle kiks.

Kiks ? Jeg var sulten, og så forslår et par kiks da ikke så langt.

Hun var hurtigt tilbage med en tallerken med to brune kiks på. Jeg ventede med at tage en, til hun sagde vær så god. Jeg tog en kiks, hun tog selv den anden.

- Jeg har ikke fået morgenmad endnu, sagde hun.

Jeg spiste min kiks. Den smagte af chokolade og var hurtigt væk. Hun spiste langsomt. Jeg spekulerede på om min far nogensinde havde været på besøg her, men jeg kunne ikke bede hende svare på det spørgsmål med kiks i munden, så jeg måtte vente. Selvom min kiks var spist, var min mund meget klistret. Jeg fortrød at jeg havde drukket alt vandet så hurtigt. Hvis far havde været her, forstod jeg godt at han ikke havde fortalt om det. Jeg var osse i tvivl om hvad jeg skulle fortælle. Og på trods af mine erfaringer senere i livet, synes jeg stadig det er svært at få hoved og hale på den historie. Konen stod bare og tyggede af munden og trak tempoet ud af vores samtale. Det virkede som om hun gjorde det med vilje. Jeg kunne spørge som jeg ville, hun svarede som hun ville. Og lige nu tyggede hun bare.

Og det hele var så rart og beroligende. Hun var helt tydeligt klogere end mig, ikke bare fordi hun var gammel, men fordi hun bare var klog, det var jeg allerede helt sikker på. Og hun var ikke nødt til at demonstrere at hun var den klogeste, sådan som lærerinden og præsten hele tiden gjorde. Det var derfor hun kunne stå og smile mens hun tyggede på sin kiks. Hun stod ikke og tænkte på hvad hun skulle sige bagefter. I stedet var det mig der stod og forberedte mig på at høre hvad hun sagde.

Jeg så mig omkring på terrassen. Udskæringerne i stolperne og vinduesrammerne var samme slags som dem jeg havde set på den anden side af huset. De var i hvert fald i samme familie. Terrassen var bare umalede planker, men den var helt jævn. Det var lidt uhyggeligt at der ikke var noget hegn eller rækværk om, sådan som den hang ud over klippesiden. Der var ikke en dyb kløft eller en afgrund dernede, men det fortsatte lige stejlt nok et langt stykke ned. Hvis jeg faldt, ville det være svært ikke at begynde at trille.

- Du skal bare lade være med at gå ud til kanten, sagde hun. Så er det slet ikke noget problem.

Hun havde fået tygget af munden.

- Vi du have noget mere vand ?

- Ja tak. Det ville være dejligt.

Jeg kunne godt høre på min stemme at min mund stadig var meget klistret efter den chokoladekiks. Hendes stemme lød til gengæld som den hele tiden havde lydt. Hun tog det tomme vinglas ud af min hånd og gik ind i huset. Jeg overvejede at gå bagefter, men hun havde jo ikke inviteret mig indenfor. Det havde ellers været mere praktisk, så havde hun sluppet for at bære glasset frem og tilbage. Men det var hendes hus og hende der bestemte, det var tydeligt, selvom det ikke blev sagt.

Denne gang tog det lidt længere tid inden hun kom ud igen. Jeg begyndte at gå lidt rundt på terrassen i stedet for bare at stå der. Jeg gik bestemt ikke ud til kanten, jeg holdt mig inde i nærheden af huset. Der var udskårne rammer, både om døren og om de tre vinduer der vendte mod syd her. Jeg gloede ikke ind gennem hverken døren eller vinduerne, jeg så kun på rammerne. Måske kunne jeg finde nogle bogstaver eller andre kendte tegn i mønsteret. Jeg havde gået i skole i fem år og lært både at læse og skrive, så hvis der var noget, kunne jeg vel få øje på det. Men der var kun blomster og frugter. Nogle af frugterne kunne måske ligne en slags insekter, der var noget i udskæringerne der gav den fornemmelse, men de var alle ensfarvede, der var ingen pletter på mariehønsene og der var ingen grønne øjne på fluerne. Så måske var det bare frugter. Og så kom hun ud med det fyldte glas.

- Jeg er ked af at jeg kan virke lidt uhøflig, sagde hun. Jeg kunne jo have inviteret dig indenfor. Det er bare alt for tidligt til det endnu.

Mente hun nu at det var for tidligt på dagen, eller for tidligt i forhold til min ankomst. Eller syntes hun bare jeg var for ung. De ord hun sagde, gjorde det ikke klart. Jeg så på hende.

- Det kan ikke klares med et snuptag, fortsatte hun. Vi er nødt til at tage det en bid ad gangen.

- Hvad er det der skal klares, spurgte jeg.

- Det du er kommet efter.

- Ved du da hvad jeg er kommet efter.

- Det ved jeg da. Og det ved du osse selv lige så snart du har fået det.

Så vidt jeg husker var det sådan ordene faldt. Det var i hvert fald det vi mente.

Jeg anede ikke hvad jeg kom efter. Jeg troede ikke jeg kom efter noget. Jeg var bare blevet nysgerrig da jeg så farverne i varderne og det her farvede hus midt på bjerget. Nu havde jeg fået noget at drikke og en kiks at spise, så nu kunne jeg vel bare begynde at gå hjem igen. Der var ingen grund til at jeg skulle finde mig i at hun opførte sig så mystisk. Det hele var en smule for

langsomt for mig, jeg fik nærmest en fornemmelse af at hun drillede mig lidt med det. Hvis hun havde været lidt mere selvhøjtidelig, så var jeg smuttet, det er jeg sikker på. Men hun grinede i øjnene, og glasset hun havde med til mig indeholdt ikke bare vand denne gang.

- Det er saftvand, sagde hun. Det vil din sukkerbalance have godt af.

Jeg tog glasset og drak en enkelt slurk. Der var ingen mistænkelig bismag ved det, det var saftvand, som den min mor havde lavet til mig hele min barndom. Jeg tømte glasset ned i halsen. Jeg havde gået i skole i fem år, og jeg var konfirmeret. Nu skulle jeg bare til at gøre mig nyttig, det var sådan far og mor plejede at sige det. Janke var stadig et barn og havde en del at lære, jeg havde lært det. Og nu ville en gammel kone i et sjovt hus med blomster på vinduesrammerne til at lære mig noget.

- Jeg kom ikke efter noget, sagde jeg. Jeg var bare blevet tørstig, men nu har jeg lært at jeg skal huske at have vand med på turen. Og en flaske jeg kan fylde op i en bæk når jeg støder på sådan en.

- Ja det er godt at være forudseende, sagde hun. Hvis man kan se tegnene.

- Ja. Hvis man ved hvad der venter en.

- Og det viste du jo, sagde hun og smilede.

Og det vidste jeg jo ikke. Jeg vidste ikke at hun boede her på bjerget i et sært malet hus og at jeg ville komme her.

- Måske bor der af og til en bjørn i den hule du overnattede i, fortsatte hun.

- Det så jeg ingen tegn på, sagde jeg.

- Ved du hvilke tegn du skulle have kigget efter, spurgte hun. Det kunne måske osse være en ræv. Eller et par flagermus. Jeg har før haft besøg af nogle der havde overnattet i den hule.

- Kommer bjørnene og flagermusene osse og besøger dig.

- Nej da, hvad skulle de her. Men en af mine besøgende havde en bille på ryggen engang. Den sad på trøjen. Den kunne sagtens have siddet der siden hulen.

- Har jeg da osse en bille på ryggen ?

Jeg prøvede at kigge mig selv over skulderen. Hun så det og var lige ved at begynde at grine af mig. Og jeg kunne godt selv se hvor fjollet jeg var. Til gengæld kunne jeg ikke se mig selv på ryggen.

- Bare rolig, sagde hun. Du har ingen bille på ryggen lige nu. Måske er der en myre der gemmer sig i folderne på din trøje, men det kan vi vel godt tillade os at se bort fra. Og hvis der havde siddet en lille bille, ville det så have gjort nogen forskel ?

Det kunne virke som et helt meningsløst spørgsmål. Bare dum snak. På den anden side havde jeg netop stået og set efter biller i udskæringerne om vinduerne.

- Betyder blomsterne og frugterne rundt om dine vinduer noget, spurgte jeg derfor.

- De er bare til pynt, sagde hun. Synes du ikke det er pænt ?

- Nu taler du udenom.
- Jeg prøver bare at komme rundt om det hele. Men du har ret. Det kunne da have været pænt med skarnbasser i flotte farver. Og små slanger og orme. Grønne slanger og røde orme.
- Så er jeg ikke sikker på at jeg havde turdet drikke vandet og saftevandet. Og heller ikke spise den chokoladekiks.
- Nå, så du troede det var chokolade.
- Det var det vel osse.
- Ja, det var det vel osse.

Jeg forstod hvert eneste ord hun sagde. Og jeg vidste alligevel ikke hvad det betød.

- Jeg forstår stadig ikke hvad du er ude på, sagde jeg.
- Det er dig der er ude, svarede hun. Jeg er bare hjemme.
- Jeg tror bare jeg skal sige tak for vand og kiks, sagde jeg, og så se at komme afsted hjemad.
- Jeg er lige nødt til at vise dig noget først, sagde hun.

Hun gik igen ind i huset. Lidt efter kom hun ud igen med en lille trækvogn. Der lå nogle mursten og en kugle. Hun begyndte at stille stenene på højkant rundt omkring på terrassen. De lignede nærmest bøger som de stod der.

- Prøv at se dem, sagde hun. Hvor mange af dem kan du vælte med et kast med kuglen her ?
- Den triller jo bare ud over kanten her, sagde jeg.
- Ja, du er nødt til at være forsigtig.
- Jeg behøver vel ikke vælte dem ?
- Prøv nu, sagde hun. Det kan måske vise sig at være vigtigt.
- De står alt for spredt, sagde jeg. Jeg skal være heldig hvis jeg får væltet mere end en. Det gider jeg ikke prøve på.
- Skal jeg prøve at stille dem samlet ?

Ja, jeg syntes de skulle stå lidt mere samlet. Så kunne det måske give mening at trille en kugle imod dem, så ville jeg da have en retning at sigte i. Selvom jeg ikke fattede hvad det gik ud på. Hun kunne jo bare have lagt de mursten ned da hun placerede dem. Så var kuglen og jeg overflødig, så var arbejdet gjort.

Hun stillede de seksten sten i en fire gange fire blok og rakte mig kuglen.

- Prøv så.
- De skal stå på række, sagde jeg. Ellers kan det ikke lade sig gøre.

Hun stillede de seksten sten som en lang mur. Og jeg stod med kuglen i hånden.

- Kast så.

Jeg kastede kuglen med et underhåndskast og var heldig at ramme den forreste sten midt på. Den rokkede sig ikke ud af stedet. Den stod jo og lænede sig opad de femten sten der stod bagved den.

- Det kan jeg jo ikke sådan, sagde jeg.
- Så se her.

Hun flyttede stenene så de stod med afstand imellem. Lidt over en halv stenglængdes afstand. Se nu grundig efter fra alle sider, sagde hun. Og bemærk mønsteret. Og det var rigtigt som hun sagde. Når jeg stod ved siden af stenrækken, kunne jeg tydeligt se imellem dem, se mellemrummet. Men når jeg gik hen til hende kunne jeg kun se stenene som en lang række, så skyggede stenene for mellemrummene. Det var der jo ikke noget underligt i, sådan er det altid når man går rundt om tingene. Det var der ikke nogen der havde lært mig, det var bare noget jeg selv havde set. Masser af gange.

Så trillede hun kuglen så den væltede den første sten, og den ramte den næste sten der osse væltede. Og sådan fortsatte det ned gennem hele rækken, så alle sten smukt væltede ind over hinanden. Vi er nok mange der siden har set den leg lavet med dominobrikker. Det er godt nok med en anden pointe, men mønsteret er det samme som med murstenene. Det var første gang jeg så det nummer, men bestemt ikke sidste gang.

- Du kan selv se det, sagde hun. Det er ikke bare antallet af sten der betyder noget. Det er hvordan de står, og afstanden imellem dem betyder lige så meget som stenene.
- Ligesom varderne, sagde jeg.
- Nemlig. Det er bare en afstand, der skal vise vejen til næste varde, ikke vælte den.

Det var jo tydeligt nok hvad hun mente. Men hvad mente hun med det ?

- Det handler om at se mønsteret, sagde jeg.
- Du så jo mere end det.
- Hvad mener du ?
- Du så hvorfor mønsteret var der.
- For at stenene kunne vælte.
- Nej. Du så jeg satte stenene så de kunne vælte.
- Og du satte osse varderne.
- Nogen gjorde i hvert fald. Og det er forskellen på en varde og en tilfældig stenbunke.

Det var ved at sive ind. Jeg skulle se mønstrene. Ikke bare alle dem jeg kunne få øje på, men dem der var sat af nogle for at gøre noget. Spørgsmålet er bare om jeg kunne se forskel.

- Vil du med indenfor, spurgte hun.
- Er du en heks, spurgte jeg.

Nogle af barndommens eventyr poppede op inde i mit hoved. Hans og Grete og brødkrummerne og pandekagehuset. Jeg var da ikke bange for at jeg skulle fedes op og spises, så lille var jeg ikke længere. Men jeg blev alligevel lidt utryg ved situationen. Jeg kendte hende jo ikke rigtigt. Og heksen i eventyret havde osse været en sød gammel kone indtil hun satte Hans i bur. Men hun havde naturligvis været krumbøjet hele tiden.

- Det plejer jeg ikke at blive kaldt, svarede hun. Hvis jeg blir kaldt noget, er det som regel Gudinden.

Jeg havde lært om Gud i skolen. Både lærerinden og præsten havde fortalt om ham. Gud og Guds søn. Guds søns mor havde været en dame og ikke en gudinde. Hun var en fattig jomfru og forlovet med en tømrer. Hverken lærerinden eller præsten havde sagt noget om en gudinde. Slet ikke en der boede i et malet hus oppe på bjerget. Men huset var her jo. Jeg stod på terrassen, den var virkelig.

- Undskyld jeg spurgte så barnligt, sagde jeg.

Det sagde jeg vist lige så meget til mig selv som jeg sagde det til hende. Det er i hvert fald sådan jeg husker det, og jeg håber at det var sådan allerede dengang.

- Det skal du ikke undskylde, sagde hun. Sådan kunne enhver have kommet til at tænke. Tankemønstre fra barndommen sidder dybt i os alle sammen. Er du nervøs ved at skulle med ind ?

Det var jeg jo ikke. Jeg ønskede i virkeligheden at blive inviteret indenfor. Når jeg tænker tilbage, må det have været noget i den retning jeg har haft i tankerne, da jeg besluttede mig til at gå alene op på bjerget. Selvom jeg ikke vidste det. Jeg lod hende gå forrest ind ad døren, men jeg fulgte lige efter.

Vi kom først ind i køkkenet, så det ud til at være. Der var et stort komfur og en stor ovn. Der var ikke tændt op i ovnen, så jeg behøvede ikke være bange for at blive lagt ind og stegt der. Gudinden bemærkede at jeg så mig om i køkkenet.

- Er du mere sulten, spurgte hun.

Det var jeg sært nok slet ikke. Om der havde været noget hokuspokus med den ene kiks jeg havde fået, eller om jeg bare var optaget af noget andet, det vidste jeg ikke. Jeg havde i hvert fald ikke lyst til at spise noget lige på det tidspunkt. Jeg sagde nej tak.

Vi fortsatte ind i et rum med et lille bord og fire dybe stole. Det meste af væggene var dækket af reoler, og de var fyldt med bøger. Nogle stod pænt på hylderne, andre lå i stakke. Der var flere bøger end jeg nogensinde havde set andre steder. Hjemme havde vi en hylde med et par bøger på, blandt andet en med sygdomme som jeg havde læst lidt i. Der var osse nogle anatomiske

tegninger i den. Og ellers plejede avisen at ligge der, indtil der kom en ny og den gamle blev smidt ud.

I skolen havde der været hylder med nogle flere bøger på. Nogle af dem var lærerindens bøger, nogle af dem var bøger for børn. Dem fik vi af og til lov at læse i, hvis vi blev for hurtigt færdige med det vi var sat til. Men bøger i mængder som her i Gudindens hu, det havde jeg aldrig før set.

- Har du læst dem alle dem der, spurgte jeg.

Det havde hun. Både det der stod på linjerne i bøgerne og det der stod mellem linjerne., sagde hun. Og selvom hun var en ældre dame, så må hun have læst hurtigt for at nå alt det.

- Men sæt dig ned, sagde hun.

Jeg satte mig i en af stolene. Hun hentede en bog på en af reolerne og lagde den på bordet foran mig. Den var ret tyk. Og så satte hun sig i stolen overfor mig.

- Den skal du læse, sagde hun.

- Lige nu ?

Hun nikkede. Bogen var næsten helt hvid udenpå. "Ligegyldige tegn i sol og måne" stod der på ryggen af den.

- Hvem har skrevet den, spurgte jeg.

- Det har jeg.

Jeg tog lidt tøvende bogen og åbnede på et par tilfældige steder. Det så ud til at siderne var helt blanke.

- Der står jo ikke noget i den.

- Hvor ved du det fra. Du har jo ikke læst den endnu.

Jeg kiggede et par andre steder. Der var siderne osse helt blanke. Og jeg begyndte at lære hende at kende.

-Jeg har set mønsteret, sagde jeg.

- Prøv at se side otteogtres.

- Der er jo ikke engang sidetal på.

- Så må du jo tælle dig frem.

- Vel vil jeg ej, sagde jeg. Der står heller ikke noget på side otteogtres. Det behøver jeg ikke blade den igennem for at se.

- Det slap du lige let nok om ved, sagde hun. Men jeg kan berolige dig med at du har helt ret.

- Har du skrevet flere, spurgte jeg.

Det var ikke for at være hånlig, det kan jeg sige med sikkerhed, men jeg kan godt se at de kunne lyde sådan. Hun blev i hvert fald lidt stram i betrækket og sagde at det havde hun ikke, for det havde hun ikke haft tid til.

- De seksten mursten på terrassen, sagde jeg, de var vel osse en slags bog. Eller mellemrummene imellem dem var i hvert fald.

Hendes ansigtsmuskler løsnede sig omgående, og smilet kom tilbage i hendes øjne.

- Du er en klog dreng, sagde hun. Selvom du har gået i skole og er blevet konfirmeret.

Det måtte hun da gerne tro. Jeg syntes osse det var dejligt at tro det dengang. Nu er jeg mere tilbøjelig til at mene at jeg var heldig. Jeg gik over til en reol og tog en tilfældig bog ud. Den var mindst lige så tyk som den med de blanke sider. Men der stod en hel masse på hver eneste side. Bogstaverne så mærkelige ud, jeg kunne slet ikke læse hvad der stod.

- Den der tror jeg alligevel ikke du får meget ud af, sagde Gudinden. Du har vel ikke lært oldgræsk i skolen.

- Men du har læst den ?

- Det har jeg da.

- Og der står noget i den.

- Det gør der bestemt. Og det er alt sammen noget værre sludder.

- Så den bog du har skrevet er en slags oversættelse af den her. En oversættelse fra sludder til klarhed.

- Det ville nok alligevel være en overdrivelse, sagde hun. Men til en vis grad er det da en rimelig beskrivelse af det.

Når jeg tænker tilbage på det, overrasker det mig at jeg dengang kunne sige tingene så klart. Det var ikke det jeg havde spist, det var ikke det jeg havde drukket. Men hun må alligevel på den korte tid have fået smittet mig med et eller andet. Jeg satte mig igen, og hun tog et æble frem og lagde det midt på bordet. Hun må have haft det i lommen på den spraglede kjole..

- Og hvad er der så der, spurgte hun.

- Et æble.

- Nemlig. Og hvor kom det fra ?

- Du havde det med. Du havde det vel i lommen, for du kan ikke trylle æbler frem.

Hun tog endnu et æble fra lommen og lagde det på bordet.

- Og hvad er der nu på bordet ?

- Der er to æbler.

- Korrekt. Og hvad mere ?

Nu havde jeg jo luret hende.

- Der er et mellemrum mellem æblerne

- Og hvor kom det så fra. Det havde jeg ikke med i lommen.

- Det er vel æblerne der har lavet det.

- Jeg vil nu sige at jeg lavede det. Jeg tog det ingen steder fra, men jeg lavede det med to æbler.

Hun tog det ene æble og begyndte at spise det.

- Så nu forsvandt det mellemrum, sagde jeg, og hvor blev det mon af ?

- Det blev til ingenting. Noget er noget, men ingenting kan osse blive til noget. Og forsvinde sporløst. Vil du have det andet æble, så sletter vi alle spor.

Jeg havde sagt at jeg ikke var sulten, men et æble kunne jeg jo altid spise. Og så sad vi der overfor hinanden og spiste æbler. Jeg følte næsten vi var blevet fortrolige, vi var begyndt at tale indforstået, og jeg havde lært meget, syntes jeg. Nu kunne vi sidde og have det hyggeligt, den erfarne Gudinde og den unge helt. Det var sådan jeg kom til at se os dengang. Jeg var nærmest sikker på at jeg havde fattet det hele. Jeg havde i hvert fald fat i det.

- Ja du har stadig meget at lære, sagde Gudinden og smilede.

Om det var et svar på mine tanker ved jeg stadig ikke. At dømme efter den måde hun sad og kiggede ud i luften, kunne det lige så godt være sig selv hun talte til. Men sådan kunne det ikke være. Det bjerg skulle være solidt og en fast grund under mine fødder, og nu skulle hun ikke trække det væk. Hun sukkede og fokuserede igen på mig, og min utryghed fordampede heldigvis. Trække bjerge væk, den tanke var komplet latterlig. Tænkte jeg dengang, jeg var kun lige ved at være femten.

- Jeg har før lavet den her mellemrumsdemonstration med to rosenkvarstssten, sagde Gudinden. Men det betød at nogle af mine gæster begyndte at tillægge stenene særlige egenskaber. De er næsten for kønne.

Jeg havde aldrig set rosenkvarts, jeg havde i hvert fald ikke lagt mærke til det, så det sagde mig ikke noget.

- Æbler er mere neutrale, fortsatte hun.

- Og de kan spises bagefter, tilføjede jeg.

- Selvom de da har været brugt som symboler siden Adam og Eva og kundskabens træ, fortsatte hun uanfægtet. I hvert fald i den folkelige udgave af den historie. Og der er jo osse Newtons faldende æble.

Men der er jo det med æbler, at de ikke mætter ordentligt. De har det tværtimod med at tænde for appetitten. Og det følte vi vist begge to, hun hørte i hvert fald hvad jeg havde sagt.

- Skal vi så have noget mad nu, spurgte hun.

Og nu var jeg i trygt selskab og kunne sagtens være sulten. Så nu sagde jeg ja til en bid brød. Hun hentede noget i køkkenet ved siden af, to slags brød og fem slags pålæg og mere saftevand. Så meget at jeg begyndte at spekulere over hvor i alverden hun havde det fra. Det var jo ikke noget der voksede på de små forkrøblede træer på bjerget. Hun måtte vel have hentet det, eller osse fik hun det bragt. Måske var det forsyningerne hun havde set efter i den kikkert.

Det var hendes problem, og hun havde tilsyneladende løst det. Det var stadig hende der var værten, og jeg var gæsten. Hun var stadig den voksne og erfarne, jeg var den unge helt på vej ud af sit svøb. Og det er vel lige så sandt

hvad jeg tænkte om det dengang som hvad jeg tænker om det nu. Jeg kan ikke skille det ad, og det skal jeg heller ikke.

Vi småsnakkede da under måltidet. Jeg fortalte om mor og far og Janke og det mindste af de fire huse ved bjergets fod. Hun spurgte til det hele. Jeg havde meget at fortælle når det kom til stykket. Om dengang vi havde høns og jagede rotter. Indtil mor blev træt af det og kogte suppe på de sidste tre høns. Vi spiste den suppe hver dag i lang tid. Og Gudinden smilede og spurgte videre.

Men det mindede mig om at jeg jo osse skulle se at komme hjem igen.

- Der er lige et par ting mere jeg skal vise dig, sagde hun.

- Jeg er ikke sikker på jeg kan rumme mere, svarede jeg.

- Måske sætter det sig bare i overfladen. Men det kan godt trænge ind derfra. Ellers føler du dig bare alt for klog, og det er for tidligt.

Jeg er ikke sikker på jeg forstod hvad hun mente, jeg er heller ikke sikker på at jeg brød mig om at vide det. Og jeg må indrømme at jeg inderst inde stadig har svært ved at forstå det helt, men det har jeg nok lært at leve med.

- Det første er udenfor, sagde hun. Når vi har tygget af munden går vi ud og ser på det. Tro mig, i det lange løb vil du være mig evigt taknemmelig for at jeg har vist dig det.

Det var som hun gav mig en ordre. Venligt og høfligt, næsten kærligt. Jeg er stadig i tvivl om hvor taknemmelig jeg skal være, men hun forandrede mit liv. Det var blevet et andet uden hende. Et helt andet. Men jeg ved ikke om det var blevet bedre eller værre, jeg kunne jo ikke prøve det. Og jeg er ikke engang sikker på hvad "bedre" betyder i den sammenhæng. Jeg tror mest at jeg var heldig, men jeg blev jo osse den jeg blev. Hvis jeg var blevet noget andet, havde jeg sikkert troet og ment noget andet.

Vi tyggede af munden og gik ud på terrassen og helt ud på vestsiden hvor terrassen stoppede ved husets gavl. Gudinden trådte ned på klippen og gik over mod en større klat jord hvor der groede et birketræ. Der måtte være samlet meget jord, måske i et dybt hul, for træet var stort som et træ nede hos os.

- Da vi i sin tid byggede huset, sagde hun, var det her et lille træ. Nu er det så stort at grenene når ind over taget.

Det var sådan set ikke så underligt, syntes jeg. Træer vokser ligesom græs og små børn, det kan ikke komme som en overraskelse. Men jeg lagde mærke til at hun sagde "vi".

- Du sagde at I byggede det, sagde jeg. Hvem I ?

- Min mand og jeg. Og nogle venner der hjalp os med det tungeste. Men det meste af det klarede vi selv.

Det ændrede jo lidt på min opfattelse af hende. Mand og venner.

- Hvor er din mand så nu ?
- Han er væk.
- Forlod han dig ?
- Det kan man godt sige. Han gik bort.
- Siger du at han er død ?
- Det gør jeg sådan set.

Hun smilede ikke så meget da hun sagde det. I første omgang syntes jeg endda, hun kom til at se lidt mindre ud. Men hun var jo osse trådt ned fra terrassen.

- Er det længe siden ?
- Lidt over femten år.

Før jeg blev født. Det var længe siden.

- Men det skal vi ikke snakke mere om, fortsatte hun. Lad os tale om det vi kom her for. Den gren der. Den er begyndt at banke ned på taget når det blæser. Hvis den blir større og det blæser meget, kan den måske slå hul i taget.
- Så må du jo få den savet af. Er det noget jeg skal hjælpe dig med ?

Var det bare det. Hun var alene i det store hus og skulle have hjælp til at få savet en gren af et træ. Syntes hun måske jeg skyldte hende det, når jeg havde fået både mad og saftvand og gode råd.

- Hvis det var så enkelt havde jeg gjort det for længe siden, sagde hun. Se her.

Hun gik helt over til træet. Jeg trådte ned på klippen og gik efter,

- For det første er der ikke mange rigtige træer på klippen her. Når der for en gangs skyld er et der kan vokse sig stort, så kan jeg ikke bare fælde det.
- Jeg mente osse bare du skulle save den der gren af.
- Har du nogensinde set et birketræ bløde ?

Det havde jeg faktisk ikke på det tidspunkt. Jeg havde nok hørt om det, jeg vidste endda at nogle tappede saften af med vilje og drak den.

- Hvis grenen ødelægges dit hus må den da fjernes, sagde jeg.
- Og se så lige her.

Hun var ganske uanfægtet af hvad jeg sagde, hun var videre i sin fortælling. Hun pegede på nogle myrer, der løb på en myrevej op og ned ad stammen og ud på den gren vi talte om.

- Hvis jeg ødelægges træet, ødelægges jeg det osse for dem. De har osse dannet deres mønstre. Skal de ikke have lov til det ?
- Mon ikke både de og træet vil overleve, sagde jeg.
- Det prøver jeg osse at sige til mig selv. Men jeg har ikke fået mig overbevist endnu.
- Tror du da at jeg kan overbevise dig ?

- Du er så ung. Måske er det dit vovemod jeg har brug for. Da vi byggede huset, havde jeg ingen problemer med den slags, men det er osse næsten tredive år siden.

Jeg forstod ikke helt hvad det gik ud på. Da det handlede om mursten og kugler og bøger og æbler havde hun været så sikker. Og nu det her.

- Hvad er det du vil vise mig ?

- Det er et problem jeg ikke har løst, sagde hun.

Det kunne betyde, at hun ikke vidste om hun ville save grenen af. Men det kunne vel osse betyde, at hun ikke vidste hvorfor hun viste mig et birketræ og nogle myrer. Nogle myrer løb op, nogle løb ned, nogle vendte om på halvvejen, så vidt jeg kunne se. Jeg spurgte ikke mere om det. Vi stod i fuld sol på vestsiden af huset og kunne sådan set nyde det gode vejr i stedet for. Så så hun mig ind i øjnene, og hun smilede igen som inden vi gik herud til træet.

- Så tror jeg du er klar til det sidste jeg vil vise dig, sagde hun. Vi går ind igen.

Vi gik op på terrassen og ind i huset. Vi gik ind gennem køkkenet, men ikke ind i hendes bibliotek, eller hvad man nu skulle kalde det. Der var en lille fordelergang, og hun åbnede en dør i det nordøstlige hjørne, ind til rummet med spejlet, som jeg havde kigget ind i inden hun fangede mig i det.

- Du får lov at gå alene derind, sagde hun, og du kan være alene derinde, til du får lyst til at komme ud igen. Jeg blander mig ikke i hvad du foretager dig.

- Og hvis jeg nu slet ikke har lyst til at gå derind, spurgte jeg.

- Det har du. Du er ikke så dum at du siger nej til det.

Hun smilede stadig med øjnene, men hun kommanderede jo med mig. Jeg ville gerne have haft hende med ind i rummet, så hun kunne fortælle mig hvad det gik ud på. Men hun mente åbenbart at hun havde fortalt mig nok allerede. Og jeg kunne vel ikke være bange for et tomt rum og mit eget spejlbillede. Jeg var ung og jeg var modig, det havde hun sagt. Så det måtte jeg hellere vise hende, at hun havde ret i. Jeg gik ind og hun lukkede døren efter mig. Jeg kunne ikke høre at hun låste den, så jeg gik ud fra at hun heller ikke gjorde det. Hun var ikke en heks i et pandekagehus, og jeg var ikke en Hans der skulle i bur og fedes op. Selvom hun da havde givet mad.

Jeg tog en dyb indånding og så ind i spejlet. Der stod jeg så og gloede tilbage på mig. Jeg havde jo flere gange set mig selv i spejlet med den blå ramme hjemme i køkkenet, men jeg havde aldrig før set det hele mig som jeg så det nu. Håret og armene og benene og tøjet og skoene. Skulle jeg mon tage tøjet af ?

Trøjen havde jeg allerede åbnet da vi sad i biblioteket. Nu knappede jeg den øverste knap i skjorten op. Det var rigeligt, syntes jeg. Og så kiggede jeg på billedet af mig i spejlet. Det var jo ikke mig der stod der og så på mig, for jeg stod jo herude på gulvet og så ind i spejlet. Og figuren inde i spejlet byttede om på højre og venstre. Håret derinde strittede til den anden side end håret

på mig. Det blev jeg slet ikke forbavset over. Det var for simpelt. Der måtte være noget andet og mere.

Jeg måtte tænke på det Gudinden havde sagt for at få det til at ske. Det var op til mig nu, men det var ikke bare det. Der måtte være noget mere. Men var det myrerne i træet eller æblerne på bordet jeg skulle huske. Eller murstenene på terrassen. Eller det hele. Kunne jeg finde et mønster når jeg var alene med et spejl.

Jeg løftede den ene arm, spejlbilledet løftede den anden arm. Det var som forventet, det var der slet ikke noget overraskende i. Jeg havde engang set noget i en bog, et billede af en mand med brunt hår der stod og så sig selv i nakken inde i et spejl. Og jeg havde måske forventet en eller anden magi af den slags. Men manden med det brune hår var vist bare et fjollet maleri, og jeg stod her i virkeligheden med et virkeligt billede af mig inde i spejlet. Ingen af os var malerier. Hvor var mønsteret så. Var det noget med afstanden ?

Hvis jeg gik tættere på spejlbilledet, gik det osse tættere på mig. Og hvis jeg gik lidt tilbage, så gjorde spejlbilledet det samme. Og lige i midten var spejlet der ikke rørte sig. Det var da en slags mønster. Et mønster i bevægelse. Jeg begyndte at fornøje mig med det. Jeg gik helt tæt på så vi pressede næserne imod hinanden, og jeg gik helt tilbage til den modsatte væg. Og så så jeg det, lige midt imellem os. Der stod mit virkelige navn. Og det stod ikke med bogstaver, det stod med sig selv. Nu vidste jeg hvem jeg var i virkeligheden, det var jeg ret sikker på. Nu kunne jeg gå ud af rummet igen.

Jeg tog i døren, og den gik let op. Gudinden stod i gangen og ventede på mig. Jeg ved stadig ikke om hun havde stået og ventet, eller hun på en eller anden måde vidste at jeg ville komme ud nu. Hun havde osse gloet efter mig med den kikkert, og hun havde taget mig udenfor spejlrummet da jeg havde sneget mig til at kigge ind. Jeg forstår ikke hvordan hun kunne vide jeg ville komme der, jeg vidste det ikke selv før jeg var der.

- Fandt du noget, spurgte hun.
- Jeg fandt mit virkelige navn.
- Og det skal du holde helt for dig selv, kommanderede hun.

Det påbud har jeg overholdt. Jeg har aldrig røbet det for nogen anden, og jeg gør det heller ikke nu.

- Jeg skal heller ikke vide det, fortsatte hun.
- Du kender det jo i forvejen, sagde jeg.
- Det lover jeg at jeg ikke gør, sagde hun. Du kender heller ikke mit. Der er noget her i livet man skal holde på. Hvis det løber ud, kan alt andet være det samme.
- Så må jeg hellere komme afsted inden jeg kommer til at fortælle dig det.
- Er det ikke lidt sent, sagde hun.

Jeg blev helt forskrækket. Havde jeg allerede fortalt hende det alligevel, kunne hun osse se det i mig.

- Jeg mener at det allerede er ud på eftermiddagen, sagde hun. Hvis du går nu, skal du gå ned ad bjerget i mørke, der er ikke meget måne i nat. Det vil være mere sikkert for dig at sove her og så gå i morgen tidligt. Og det vil være rarere at sove her end i hulen, som du gjorde på vejen herop.

Det var ikke mit hemmelige navn jeg skulle være nervøs for at miste. Men hun prøvede at overtale mig til at sove i hendes hus. Og jeg var da sikker på at hun ikke var en heks der ville stege mig, men var hun en slags bagvendt børnelokker, der ville forføre mig på en eller anden måde. Jeg var ikke længere et barn, men den tanke gjorde det ikke meget bedre. Havde hun alligevel fedet mig så meget op med viden, så jeg kunne bruges som en voksen mand. Det var mere end femten år siden hendes mand var død. Man havde jo hørt om den slags kvinder, og det havde jeg slet ikke lyst til.

Jeg ved ikke om hun læste rædslen i mine øjne. Måske var det endda en lystfyldt rædsel, når jeg tænker nærmere over det. Eller i hvert fald en nysgerrig rædsel.

- Bare rolig, sagde hun. Din dyd vil være uantastet. Jeg har et gæsteværelse til den slags lejligheder. Og nøglen sidder på indersiden af døren.

Hun havde jo fortalt at hun af og til fik gæster. Måske endda samme slags gæster som mig. Og måske var der en grund til at hun blev kaldt Gudinden.

- Jeg tænkte bare på, om min familie måske er ved at blive meget nervøs, sagde jeg. Det var i går jeg gik hjemmefra.

- De vil sikkert hellere have at du kommer sikkert hjem i morgen, end at du farer vild på bjerget i nat.

- Ja, hvis de bare ved at jeg har det godt.

Hvis vi havde haft mobiltelefoner dengang, kunne jeg bare have ringet og givet dem besked. Det kunne jeg allerede have gjort den første aften i hulen. Men sådan var det ikke på den tid. Vi havde ikke mobiltelefoner. Far og Mor og Janke kendte heller ikke til dem, så de kunne heller ikke regne med at jeg ville ringe. Og jeg havde jo sagt hvor jeg gik hen. Gudinden havde ret. Og hun lovede at banke mig op, så snart det blev lyst næste morgen. Så var der en chance for at jeg kunne komme hjem inden det igen blev mørkt. Det var trods alt en god årstid til den slags forhåbninger. Far og mor ville sikkert gerne vide hvor jeg var. Men de ville endnu hellere have at jeg opførte mig fornuftigt. Så jeg sagde ja tak.

Men jeg skulle bruge et toilet, helst hurtigt, og det var ikke noget der kunne klares op ad et birketræ, og det ville hun heller ikke bryde sig om. Hun viste mig toilettet. Der var både et toilet med træk og slip, og en håndvask med en hane med rindende vand. Det var mere end vi havde derhjemme, der var osse bedre plads og det var i noget pænere stand. Der boede jo heller ingen børn i hendes hus. Det havde jeg ikke spurgt om, om hun og hendes mand

havde haft børn. Og det skulle jeg nok lade være med, det var en tydelig fornemmelse.

Da jeg var færdig og havde vasket hænder og kom ud i den lille gang, var hun gået. Hun stod i køkkenet og lavede mad.

- Det behøver du altså ikke for min skyld, sagde jeg. Jeg kan godt klare mig med den solide frokost vi fik.

- Jeg skal i hvert fald selv have, sagde hun. Jeg tvinger dig ikke til at spise med.

Måske troede hun stadig, jeg var bange for, at jeg skulle fedes op og spises. Jeg havde da indset, at det var noget andet end mad, jeg først og fremmest blev fodret med i hendes hus, det var lige før jeg blev lidt skuffet over, at hun ikke kunne indse det. Det var vel mine egne tanker jeg så i hende dengang. Jeg prøvede osse at overbevise mig selv om, at hun godt vidste hvad jeg vidste. Der var i hvert fald ingen grund til at jeg tog det emne op med hende. Selvom hun var Gudinde, var det ikke alt jeg skulle tale med hende om, det havde jeg opfattet. Det var både af hensyn til hende og til mig selv. Det var ikke bare mit virkelige navn, jeg havde fået ud af mit besøg i det hus.

Så da maden kom på bordet, satte jeg mig osse og tog lidt og spiste lidt.

- Jeg regner med at du smutter uden at spise morgenmad i morgen, sagde hun, så du skal sørge for at få nok indenbords nu.

Hun havde jo ret. Hun tænkte på alt, men hun var jo osse Gudinde. Og jeg kunne ikke holde spørgsmålet tilbage.

- Har du været Gudinde altid ?

- Nej, sagde hun. Kun siden jeg blev voksen.

- Men du var altså osse Gudinde da du var sammen med din mand.

- Det var jeg i den grad, han kaldte mig det selv. Han var vist den første der sagde det, når jeg tænker efter.

- Og så gik han bort fra han dig alligevel.

Det skulle jeg ikke have sagt. Hun svarede ikke, og smilet forsvandt igen fra hendes øjne.

- Undskyld, sagde jeg. Det skulle jeg ikke have sagt.

- Ja bare du selv ved det, svarede hun.

Så sad vi og var tavse i et stykke tid.

- Men skal du ikke ind og få sovet, sagde hun så. Jeg vækker dig tidligt, og du har en lang tur foran dig.

- Jeg har ikke lyst til at gå i seng i den her stemning, svarede jeg. Jeg falder ikke ordentligt i søvn så længe du er vred på mig.

- Jeg er ikke vred på dig. Jeg er nødt til at tage din alder i betragtning. Med de gode og dårlige sider der er ved den.

- Jeg er ked af at jeg ikke er ældre, sagde jeg dumt.

- Tag det roligt. Det kommer helt af sig selv. Med de gode og dårlige sider der er ved det osse. Du har mere end levet op til mine forventninger.

- Har du da forventninger til mig ?
- Det har jeg haft siden jeg så dig stå ved vinduet og kigge ind på mit store spejl.
- Du vidste jo at jeg stod der.
- Ja, da jeg fik øje på dig.
- Du vidste vel osse jeg var på vej opad bjerget.
- Det gjorde jeg da ikke. Hvor i alverden skulle jeg have vidst det fra ?

Det var sådan en Gudinde hun var. Og vi var gode venner, og hun viste mig hen til gæsteværelset. Det var ikke stort, men det var hyggeligt. Og som hun havde sagt var der en nøgle på den indvendige side af døren. Jeg så alligevel efter den. Jeg var nok alligevel lidt usikker, tænker jeg. Jeg var jo ikke engang fyldt femten. Jeg mente godt nok at jeg nærmest var voksen, men derfor kunne jeg vel godt se mig for.

Sengen fyldte næsten halvdelen af rummet. Der var to puder og en dyne og et smukt hvidt lagen. Mønsteret på dynebetrækket lignede udskæringerne i vinduesrammerne, det var næsten de samme blomster, men der var hverken frugter eller insekter.

Der var osse et lille spejl. Her kunne jeg ikke se det hele af mig selv, og jeg kunne heller ikke få mit virkelige navn frem her. Men det kendte jeg alligevel nu, og jeg skulle se at komme i seng.

Jeg kunne jo ikke lægge mig i den opredning med alt tøjet på, men jeg havde heller ikke lyst til at tage det alt sammen af. Selv om jeg havde låst døren og kontrolleret det og sikret mig at nøglen vendte, så den ikke kunne skubbes ud fra den anden side. Jeg satte skoene og lagde de lange bukser og trøjen og skjorten. Undertrøjen og underbukserne beholdt jeg på. Og så krøb jeg under dynen. Det hele i den seng var så blødt og glat på samme tid, og dynen var tung nok til at jeg ikke var bange for at glide ud på gulvet. Jeg burde let kunne falde i søvn.

Men det kunne jeg naturligvis ikke, der var alt for meget at fordøje. Som Gudinden havde sagt, sad der stadig meget udenpå og skulle have tid til at sive ind. Jeg troede, og det ved jeg nu var håbløst naivt, at det kunne være et spørgsmål om timer eller dage. Og jeg var måske usikker på, om det kunne ske mens jeg sov.

Det sad i hvert fald tydeligt og kradsede udenpå. Hver gang jeg prøvede at tænke på mor og far og Janke, på det hjem jeg holdt så meget af, kom jeg tilbage i huset på bjerget. Når jeg lukkede øjnene så jeg de farvede blomster og frugterne der måske osse var insekter. Billedet af den lille familie i det lille hus ved foden af bjerget blev ved med at være utydeligt. Det var en Gudinde jeg besøgte, hun var ikke en heks, men havde hun alligevel forhekset mig. Jeg ville gerne tro at hun havde forhekset mig til at blive mig selv, men jeg var

alligevel bange for at det var andet og mere end det. Det kunne ikke passe at min dejlige barndom skulle være så udvisket nu ?

Jeg var som sagt stadig kun fjorten år. Hvis jeg dengang havde vidst hvor meget erindringen vokser i forhold til bevidstheden, havde jeg nok taget det mere roligt. Den barndom kan sagtens hentes frem, hvis jeg tager fat i de rigtige knager og håndtag. Der er bare ikke plads til at gøre det hele tiden. Og den er der jo stadig og gør sin virkning på mig og i mig.

Jeg tror ikke jeg fik sovet mere end et par timer. Det føltes endnu kortere, men det var det nok alligevel ikke. Jeg vågnede hurtigt da Gudinden slog på døren og sagde at nu var det morgen. Jeg svarede at jeg var på vej, stod op og tog mit tøj på og forsøgte at lægge puderne og dynerne lidt pænt efter mig og låste døren op. Gudinden stod ude i den lille fordelergang og ventede.

- Vi skal vel bare sige farvel, sagde hun.

- Det skal vi vist, svarede jeg.

- Hvis du kommer og besøger mig en anden gang, sagde hun, så må du meget gerne have nogle farvede sten eller potteskår med i lommen, så du kan bygge videre på varderne på vejen herop.

- Jeg kan vel osse tage nogen af dem fra bunken foran hulen.

- Det må du gerne. Men du må endnu hellere tage nogle med hjemmefra. Så bliver varderne endnu stærkere.

Det sidste forstod jeg ikke helt. Og jeg forstår det stadig ikke, men det lever jeg altså fint med. Hun fulgte mig ud på terrassen og stod der og vinkede til mig, mens jeg gik nedover.

3

På nogle af de stejleste stykker måtte jeg sætte mig på hug, og ind imellem måtte jeg nærmest kure på røven ned. Nu måtte det gerne gå lidt hurtigt. Nu var målet at komme hjem, og det var begyndt at fylde meget i mig. Jeg tog ingen dumme chancer, men jeg var heller ikke overforsigtig.

Jeg kom ned til hulen og kiggede hurtigt ind i den. Den lignede sig selv. Og så gik det opad et stykke tid langs den endnu stejlere klippevæg. Jeg var da lidt nervøs for om jeg med sikkerhed kunne finde stedet, hvor jeg skulle dreje mod syd og gå nedad igen, men da jeg kom frem til stedet var jeg slet ikke i tvivl. Nu var det helt normale varder jeg skulle følge, dem uden farvede sten. Jeg følte mig næsten hjemme allerede her, det var en tur jeg havde gået mere end en gang før. Ikke mange gange, men alligevel. Jeg betvang lysten til at løbe ned over de store flade stykker, jeg havde lært at lade være, jeg gik bare i et raskt tempo, og først da jeg nåede ned til kløftet, der hvor vi alle fire havde plukket bær året før, gav jeg mig selv en pause.

Jeg var træt og var nødt til at sætte mig på en sten jeg selv bestemte. Det var ikke den manglende søvn, det var den intense tur der havde sat sig. Turen op

havde været hård ved mine lår, men der havde jeg taget det mere med ro. Turen ned sad i knæene og underbenene. Jeg skulle hvile lidt, så ville de kunne igen. Jeg kunne osse høre mit hjerte. Og selvom jeg glædede mig meget til at komme hjem, sad besøget i Gudindens hus stadig i mig. Jeg tænkte ikke så meget over det, men det sad der. Det vidste jeg allerede dengang.

Som jeg sad der, kom en hare eller måske en kanin løbende henover klipperne. Den holdt sig ikke til varderne, den havde nok sine egne kendemærker. Hvad den lavede heroppe på bjerget vidste jeg ikke. Måske var den skræmt herop. Harer og kaniner var ret almindelige nede hvor vi boede. Den var hurtig og hurtigt langt væk. Den betød vel heller ikke noget for mig.

Jeg rejste mig og begyndte at gå videre. Lidt langsomt i starten, ben og knæ skulle lige ind i rytmen igen, men snart gik det nedover, som det havde gjort før jeg satte mig. Terrænet fladede ud, der begyndte at være meget mere græs og jeg var nede på stien. Jeg kunne se vores hus. Der stod ingen og så efter mig.

Inde i køkkenet stod far. Han var hjemme. Han greb mig i armen.

- Hvor fanden i hede hule helvede har du været Mathias, sagde han.

- Jeg var oppe på bjerget. Det havde jeg jo sagt til jer.

- Du har været væk i tre dage nu. Din mor har været ved at gå til af bekymring.

- Nu er jeg her altså. Hvor er mor henne ?

- Hun er til læge med Janke

- Er Janke blevet syg ?

- Han kan ikke sige noget.

Det forstod jeg ikke helt i første omgang. Men far forklarede at Janke var kommet ind til dem og havde prøvet at fortælle dem et eller andet, men han kunne ikke sige en lyd. Det var som om han havde mistet stemmen, og så var han begyndt at græde, og det var osse helt lydløst, det var kun når han snøftede de kunne høre noget. Og de havde lagt ham i seng og skiftedes til at ligge inde ved siden af ham, for at få ham til at falde i søvn. Og i går morges da han vågnede, kunne han stadig ikke sige noget. Og så var mor taget med ham til lægen for at få at vide hvad der var galt. Og far var blevet hjemme for at vente på mig.

Det var som om de havde været mere bekymrede for Jankes stemme end for at jeg var væk. Han var jo osse den lille. Og nu var far bekymret, fordi mor og Janke ikke var kommet tilbage endnu. Og han glemte at være vred på mig. Og jeg fortalte ikke, at jeg havde bedt Gud sørge for, at Janke ikke sladrede om at jeg var gået.

Det var jo heller ikke det jeg havde ment. Jeg ville bare have at han skulle holde mund med at jeg allerede var gået op på bjerget. Af og til syntes jeg da at han snakkede for meget, men hellere det end at han ikke kunne sige noget. Jeg håbede osse at lægen kunne give min lillebror stemmen tilbage. Jeg sagde ikke noget om Gud, men jeg fortalte at jeg havde besøgt en gammel dame i et stort hus oppe på bjerget og sovet i en rigtig seng i hendes gæsteværelse.

- Der ligger da ingen huse på den her side oppe på bjerget, sagde far.
- Det gør der altså, sagde jeg. Du har bare ikke været over det hele.

Jeg prøvede at fortælle hvilken retning det hus lå, men han hørte ikke efter. Han snakkede om at han håbede at mor og Janke snart kom hjem, han kunne ikke lide at de var så længe væk. Jeg havde været væk i endnu længere tid, men det skulle vi åbenbart ikke snakke om. Så jeg fik det der var sket i Gudindens hus for mig selv, og det passede mig da fint nok.

Så sad vi der på hver sin stol i køkkenet og sagde ingenting. Vores stemmer virkede godt nok, vi brugte dem bare ikke.

Nogen tid efter kom mor hjem uden Janke. Lægen havde ikke kunnet finde ud af hvad der var galt, og de var blevet kørt i bil til sygehuset i den store by ude ved havet. Der var der en anden læge, der skulle undersøge Janke. Og de var nødt til at beholde ham et stykke tid for at finde ud af hvad der var i vejen. Mor havde siddet på en bænk foran sygehuset hele natten, og i morges var hun gået ind igen, og hun havde fået at vide at undersøgelsen ikke var forbi endnu, og der ville nok gå en dag eller to mere. Og de havde været så søde og skaffet hende en bil så hun kunne komme hjem. Og havde vi ikke hørt bilen da hun blev sat af ?

Det havde vi måske nok, vi havde bare ikke tænkt på at det kunne have noget med hende at gøre.

- Hvordan tager Janke det, spurgte far.
- Det kunne han jo ikke sige, svarede mor. Men han græd i hvert fald ikke da bilen kom og hentede mig.
- Kan vi besøge ham, spurgte jeg.
- Det må vi i morgen, sagde mor.
- Men hvor får vi en bil fra, spurgte far.

Det ville faktisk være muligt at gå helt til den store by. Hvis vi gik tidligt om morgenen, kunne vi være der lidt over middag. Og så kunne vi være hjemme igen om aftenen, hvis det ikke var et alt for langt besøg.

- Jeg kan godt gå, sagde jeg.
- Du går ingen steder, sagde far. Du har gået rigeligt de sidste tre dage.
- Jeg mente at vi kunne følges, sagde sig.
- Mor og jeg går, sagde far. Og du blir her og lærer hvordan det er at vente hjemme.
- Han vil vel gerne se sin lillebror, sagde mor.
- Han blir her, sagde far.

Tidligt næste morgen gik de. Jeg blev hjemme som jeg blev bedt om, jeg gik ikke op på bjerget igen. Men jeg tænkte på det der var sket deroppe, og ude foran vores hus fandt jeg nogle røde sten. Så jeg i hvert fald havde nogle, hvis jeg skulle derop igen.

Inden aften kom de hjem i bil, mor og far og osse Janke. På sygehuset havde de kunnet se at hans stemmebånd var forsvundet. Som om de var visnet. Der var tre læger der havde kigget på det. Ingen af dem kunne forklare hvad der var sket og hvordan det var sket. Og udover det manglende stemmebånd fejlede Janke ikke noget, så der var ingen grund til at beholde ham på sygehuset. Janke havde smilet, da han fik lov at tage hjem, og de havde alle tre været glade for, at sygehuset igen havde sørget for en bil til dem. Det ville have været en lidt lang tur hjem, især for Janke. Han var jo kun ti år.

Så måtte vi alle sammen vænne os til at Janke ikke kunne sige noget. Det var nok mest besværligt for ham selv, men det gjorde osse samværet med ham anderledes for os andre. Heldigvis havde han allerede lært at skrive noget i skolen. Ikke så pænt, men dog læseligt. Og var der ord, han ikke kunne stave, skrev han dem alligevel, og vi kunne som regel gætte hvad han mente, og så kunne vi rette ham, og så lærte han det. Han blev faktisk god på ret kort tid. Mor og far skulle så finde ud af hvad der skulle ske efter sommeren. Han kunne ikke bare starte i skolen uden at kunne tale. Der skulle han ikke bare skrive, han skulle osse kunne læse højt og sige salmevers.

Så en dag sagde far alligevel at vi to skulle op på bjerget, så jeg kunne vise ham det hus jeg havde fortalt om. Vi skulle have mad med. Jeg havde været tre dage om turen, men mon ikke vi kunne gøre det på to, når jeg nu kendte vejen og vi ikke skulle på et langt besøg.

Gudinden havde jo inviteret mig til at komme igen, og jeg havde samlet en hel del røde sten, så jeg kunne udbygge varderne på den sidste del af turen. Men hun havde ikke sagt noget om at jeg kunne tage far med. På en eller anden måde regnede jeg ikke med, at hun havde brug for at se ham. Slet ikke, tænkte jeg. Men jeg kunne jo ikke forbyde ham at gå med.

Vi drog af om morgenen i fars raske tempo. Jeg fulgte efter så godt jeg kunne. Det så slet ikke ud som om, det var mig der skulle vise vej. Jeg havde fem røde sten med i lommen, dem kunne jeg ikke omtale. Far havde proviant i en taske på ryggen, det havde han i hvert fald omtalt. Og allerede da vi kom op til kløften med det lille vandløb og bærbuskene, gjorde vi holdt.

- Hvis vi drikker af vandet her, sagde far, så kan vi fylde flaskerne nede i bækken og have vand, i hvert fald til i aften.

- Jeg tror heller ikke vi ser mere, sagde jeg.

- Damen du taler om havde da vand i huset, sagde far. Hvis det passer hvad du siger, må det jo komme et sted fra. Jeg kan næppe tro det er fra en brønd heroppe på klippen.

Vi så igen haren eller kaninen. Denne gang var den på vej nedad.

- Den er vist ikke i sine normale omgivelser her, sagde far.

- Jeg så den osse da jeg gik her sidst, sagde jeg.

- Hvis det er den samme, sagde far. De ser alle sammen ens ud. Og måske er den, du så, død af sult. Der er ikke meget mad til den heroppe.

Det havde han ret i. Men der var plads til at løbe. Måske nød den bare det.

Det sagde jeg ikke, jeg nøjedes med at tænke det.

- Men det er altså ikke her du drejede vestover, sagde far.

- Nej det var noget højere oppe. Der hvor klippen blir så stejl at man er nødt til at dreje af. Jeg drejede bare til venstre i stedet for til højre.

- Du skal altid huske at gå efter varderne i bjergene.

- Der var osse varder til den side.

Dem havde han aldrig set, og han havde da været deroppe mere end en gang.

- Det er derfor du aldrig er kommet op til huset, sagde jeg. Men varderne er der altså.

Da vi nåede op til klippevæggen, drejede vi til venstre som jeg sagde.

- Jeg synes ikke jeg kan se varder her, sagde far.

- De var her altså. Og vi kan bare følge klippevæggen, så kommer vi frem til hulen.

- Var det ikke et hus vi skulle finde.

- Der er osse en hule. Der hvor jeg sov den første nat.

Det var da lidt sært at varderne var væk. Måske var de fjernet med vilje. Jeg overvejede endda om det var fordi far var med. Fordi det ikke var meningen han skulle komme frem til huset. Men hvem skulle have gjort det, og hvordan kunne de vide at vi kom netop nu. Det var i hvert fald ikke Gudinden der havde fjernet dem, hun ville ikke ødelægge sådan et mønster, hun tog afstanden mellem tingene meget alvorligt.

Far begyndte at tvivle højlydt på min historie. Det var ikke en let passage langs klippevæggen hele vejen, og varder var der slet ingen af. Men så nåede vi frem til hulen. Den var der. Og bunken med farvede sten var der.

- Og det var her du sov den første nat, sagde han spørgende.

Det bekræftede jeg. og jeg havde ikke haft proviant med, det bekræftede jeg osse.

- Men se stenbunken der, sagde jeg. Det er materialet til varderne.

- Så er det da dumt at de ligger der og ikke ude langs ruten, sagde far.

Vi fortsatte langs væggen. Den blev mindre og mindre stejl, og så måtte vi være ved at være fremme ved det sted hvor jeg igen var drejet opad.

- Det er her omkring, sagde jeg. Det er her vi skal opad, tror jeg.

- Der er overhovedet ingen varder her, sagde far.

- Vi skulle have haft nogle af stenene fra bunken foran hulen med. Så kunne vi sætte varder på vejen.
- Ja den er god med dig.
- Så vi kan finde ned igen, hvis det er det forkerte sted.
- Vi skal ikke op over en klippevæg uden afmærkning.
- Så får du jo ikke set huset.
- Nu skal du høre Mathias, sagde far. Der er ingen vej op her, der er ingen varder, og der er ikke noget hus med en gammel dame i.
- Hulen var der jo, sagde jeg.
- Ja hulen var der. Og der sov du. Og du havde ikke fået noget at drikke på turen. Det er helt normalt at man får hallucinationer når man kommer i sådan en situation. Nu skal du høre hvad der er sket. Du har vaklet langs den klippevæg og troet du har set kulørte varder. Og så har du lagt dig til at sove i hulen og har drømt om huse og damer og farvede blomster og træk og slip på toilettet. Og rindende vand i håndvasken ved siden af. Du er jo ikke noget barn længere Mathias, du kan godt selv se, at det er et eventyr du fortæller.
- Jeg var der altså. Og jeg sov den anden nat i en seng i hendes gæsteværelse.

Jeg var både ked af det og vred, fordi han ikke troede på mig. Han må have set at jeg blev våd i øjnene.

- Jeg beskylder dig ikke for at lyve. Af og til kan drømme og syner være så livagtige at man er nødt til at tro på dem. Særligt når man hverken har fået vådt eller tørt. Men nu er vi her begge to, og vi har proviant med. Og der er ikke nogen varder og ikke noget hus, det kan vi begge to tydeligt se.

Jeg forsøgte stadig at holde fast, men for ham var den anden forklaring meget mere logisk og fornuftig. Han var slet ikke i tvivl, og jeg begyndte da osse at tvivle på mig selv.

- Så du siger at jeg drømte det hele mens jeg sov i hulen, sagde jeg. I to nætter.
- Ja.
- Og så vågnede jeg og gik hjem
- Ja, på en eller anden måde.
- Og jeg havde stadig hverken fået vådt eller tørt.
- Ja det er da lidt af et mirakel at du kom helskindet hjem igen.
- Så sådan et mirakel tror du altså på ?
- Nu går vi tilbage til hulen og spiser vores mad, sagde han. Og så sover vi der og går hjem i morgen.

Sådan blev det. Han var min far. Men jeg spekulerede på hvor alt det Gudinden havde fortalt mig så kom fra. Alt det med mursten og æbler og myrer, og det det betød. Og mit virkelige navn. Det var ikke noget, jeg havde vidst i forvejen. Det var ikke noget, jeg kunne have fundet på helt af mig selv. Og sådan har jeg det med det den dag i dag. Og det var ikke noget jeg kunne tale med far om dengang.

Vi gik tilbage til hulen og spiste de medbragte madder og drak af det vand vi havde taget med fra bækken. De røde sten jeg havde med i lommen lagde jeg

i bunken med de andre farvede sten. Jeg gjorde det mens far pakkede madpapiret sammen, så han så det ikke. Og så lagde vi os så godt vi kunne i hulen og snakkede om alt muligt andet. Ikke bare om Janke der havde mistet stemmen, og ville han mon få den igen. Vi snakkede osse om hvad vi skulle give mor i fødselsdagsgave, noget fra os alle tre. Og hvad jeg skulle lave når nu jeg ikke gik i skole længere. Der var meget at snakke om, selvom vi ikke sagde et ord om Gudindens hus og de farvede varder.

På et tidspunkt må jeg være faldet i søvn, jeg kan ikke huske far holdt op med at snakke. Men da jeg vågnede om morgenen snorkede han. Jeg puffede til ham, det var helt lyst udenfor, og vi skulle se at komme hjem. Far spurgte om jeg havde drømt om det farvede hus og hende damen. Det havde jeg slet ikke, - For du fik både vand og mad i går, sagde far. Der kan du selv se at det virker. Uden mad og drikke, duer hovedet ikke.

Det svarede jeg ikke på, jeg spurgte om der var noget morgenmad. Der var kun noget vand tilbage i den ene flaske, og det delte vi. Så gik vi hjem. Vi var hjemme midt på eftermiddagen, og vi fik et solidt måltid serveret af mor. Hun spurgte osse om det havde været en god tur. Vi sagde at det havde det, mere sagde vi ikke om det. Jeg ved ikke hvor meget han havde fortalt hende inden og hvor meget han fortalte efter de var blevet alene. Jeg har aldrig talt med mor om det.

Mor og Janke havde i mellemtiden været på skolen og talt med lærerinden. Det vil sige, mor havde talt med hende. Janke kunne stadig ikke sige noget, og han skrev heller ikke noget mens de var der. Lærerinden syntes vi skulle vente et år og se om Janke ikke fik sin stemme tilbage. Lærerinden havde talt med overlægen på sygehuset. Det var en uforklarlig sygdom, havde han sagt. Og med en uforklarlig sygdom kunne man osse håbe på en uforklarlig helbredelse. Men hvis ikke stemmen kom tilbage i løbet af et år, skulle Janke starte på en skole for stumme børn.

Mor ville godt nok være ked af den løsning, for så skulle Janke hjemmefra og bo på skolen, og den lå langt væk. Og far sagde at så måtte vi i første omgang håbe på uforklarlig helbredelse. Mirakler og uforklarlige helbedelser troede han altså på. Men et hus med indlagt vand og træk og slip oppe på fjeldet, det kunne ikke passe. Det sagde jeg ikke noget om, men nu var jeg sikker på at jeg skulle ud i verden når sommeren var forbi.

Far ville gerne have at jeg kom i lære i butikken inde i byen. For jeg var nok mere handelsmand end bondekarl, det mente han i hvert fald. Jeg ved ikke hvorfor, måske ville han gerne selv have været købmand, dengang han var ung. Og var endt som bondekarl, eller i hvert fald som en der hjalp til i det største af de fire huse. De havde indlagt vand og træk og slip, men der var osse en brønd på gårdspladsen og en elektrisk pumpe. Vi havde fået strøm i alle de fire huse ved foden af bjerget dengang, jeg kan faktisk svagt huske da det skete, men det betyder ikke så meget i denne sammenhæng.

Jeg skulle i hvert fald ikke være købmand, det havde jeg besluttet. Måske skulle jeg være pilot. Vi så af og til en flyvemaskine oppe i luften. Jeg havde engang fortalt far om den drøm, og han sagde at brandmand og flyver og soldat, det ønskede man at blive som barn. Når man så blev voksen blev man købmand eller skomager eller smed. Hvis man da ikke endte med at blive bondekarl som ham. Og det var fordi han ikke havde taget sig sammen. Og den fejl måtte jeg ikke begå.

Jeg havde så peget op på flyvemaskinen og sagt at der åbenbart var nogle der blev piloter, og der var en der fløj i maskinen lige der. Og far sagde at det aldrig var nogle herfra der gjorde det. Og det gjorde mig endnu mere sikker på at jeg måtte hjemmefra, for ellers endte jeg som købmand eller bondekarl. Og her ville jeg desuden hele tiden skulle se på Janke og høre på hans forsvundne stemme.

Når alt kom til alt var far jo ikke bare blevet bondekarl i sit daglige arbejde, han var osse blevet det i sine tanker. Han må osse have haft nogle drømme engang, og de var ikke blevet til virkelighed. Og derfor var han sikker på at mine drømme ikke ville blive til andet end drømme. Men jeg kunne jo se at der var flyvemaskiner oppe i luften. De var ikke kommet derop ved at blive nede på jorden og vende om på bjerget inden målet. Bare fordi noget af afmærkningen manglede. Nogle skulle vel gå i forvejen og afmærke ruten. Og hvorfor kunne det ikke være mig ?

Det var det Gudinden havde vist mig. For hun havde været virkelig, hun var ikke kun en drøm i en tom hule. Hun havde vist mig at der kunne laves mønstre i det helt almindelige. Seksten mursten og to æbler. Som endda kunne spises bagefter. Når far så en flyvemaskine, var det bare noget der var så højt oppe at han ikke kunne nå det. Han ville ikke op i den. Det ville jeg. Jeg ville endda være ham, der styrede den. Far ville bare have ædt begge æbler uden at se mellemrummet imellem dem. Købmandsbutikken var et sted, jeg kunne komme i lære og sælge havregryn og sæbe. Og kaffe. Og kaffen kom fra et andet sted, nogle kom med den. Og det kunne han ikke se. Det var sådan jeg tænkte dengang, og derfor måtte jeg hjemmefra. Det var i virkeligheden nok ganske banalt, men jeg har efterhånden accepteret at det er man nødt til at være engang imellem.

De overvejelser havde far ikke taget hensyn til, og de var jo heller ikke hans. Han havde allerede lavet en aftale med købmanden, og jeg skulle i lære i august. Vi skulle på besøg der sammen, så jeg kunne se stedet og snakke med købmanden selv, og købmanden kunne se mig an. Det var sådan far formulerede det. Han havde gjort det godt for mig, det var han sikker på, og det ville jeg give ham ret i i det lange løb, det var han lige så sikker på. Og hvis jeg var blevet købmand, havde han nok fået ret.

Jeg havde da set købmanden, osse mere end en gang, men nu så han osse mig. Jeg kunne godt lide ham, og han kunne godt lide mig, sagde han. Han viste mig rundt bag forretningen, lageret til madvarer, lageret til isenkram, lageret til korn- og foderstoffer. Det lærer du hurtigt at finde rundt i, som han sagde, købmanden, som jeg skulle lære at kalde Andreassen.

Far kaldte ham Frode, de havde gået i skole sammen for mange år siden. Derhjemme kaldte vi ham alle sammen købmanden, så der var meget nyt jeg skulle holde rede på.

Han viste mig osse det værelse jeg skulle bo i. Det var jeg ikke forberedt på. Men vi skulle jo starte klokken seks om morgenen, så hvis ikke jeg ville stå op midt om natten, var det smartest at jeg boede der. Jeg kunne jo tage hjem til far og mor og Janke lørdag efter frokost og komme tilbage søndag aften. Sådan plejede de læringe der ikke boede lige i nærheden at gøre. Far syntes osse, det var en god måde at gøre det. Jeg syntes ikke meget, eller rettere, jeg syntes både godt og skidt om planen, og det på en masse måder, som jeg ikke kunne overskue lige der, da vi stod der.

Da far og jeg drog hjem igen, spurgte han om jeg var spændt. Det var jeg osse, så det kunne jeg godt sige ja til. Far var tilfreds og gik og fløjtede mellem tænderne det meste af hjemvejen. Og da vi kom hjem spurgte mor hvordan det var gået. Far sagde det var gået fint.

- Men jeg vil stadig være pilot, sagde jeg.

- Nu skal du lige være købmand først, sagde far.

Det vidste jeg jo godt at jeg ikke skulle, men det hjalp ikke noget at sige det, så jeg sagde ikke mere. Jeg anede ikke hvordan jeg skulle blive pilot eller bare komme i nærheden af en flyvemaskine, jeg vidste bare at det i hvert fald ikke var i købmandsbutikken.

Jeg gjorde i første omgang hvad jeg skulle. Jeg levede resten af højsommeren hjemme sammen med far og mor og stumme Janke. Vi havde efterhånden fundet en måde at være sammen på alle sammen, selvom Janke ikke kunne tale. Og da dagen hvor jeg skulle starte i lære oprandt, fulgte de mig alle tre til købmandsbutikken. Der var en del at bære, jeg havde selv mit tøj, far havde mit ekstra fodtøj, mor bar et par billeder jeg kunne hænge op på væggen i mit nye værelse, og Janke havde en pose med min bold. Den bold ville han savne mindst lige så meget som han ville savne mig, men det var min bold, og jeg havde haft den siden jeg var ti år. Da den var ny havde den været rød og grøn og blå i et zigzag mønster, men det meste af farven var slidt af nu, og den skulle ikke efterlades hjemme hos ham.

Både Andreassen og købmandskonen fru Andreassen tog imod os og hjalp med at få tingene ind på værelset. Seng og sengetøj og skrivebord var der i forvejen, det havde vi ikke selv med. Og så blev vi alle inviteret ind i stuen og fik kaffe og småkager, osse Janke fik kaffe. Far og mor snakkede med Andreassen og fru Andreassen. Nu sagde far ikke Frode til Andreassen,

måske fordi mor og fru Andreassen var der. Janke sad hurtigt uroligt og måtte flere gange bedes om at sætte sig og sidde stille. Og jeg sagde som Janke heller ikke et ord, men jeg sad stille uden at skulle mindes om det.

Men besøget i stuen endte med at blive kort, måske mest af hensyn til Janke og Andreassens. Vi gik alle udenfor og vi sagde farvel. Jeg fik et stort knus af mor.

- Vi ses jo allerede på lørdag, sagde hun.

- Ja, sagde jeg.

Far og Janke gav jeg hånden. Jeg tror det var første gang jeg gav Janke hånd på den måde. Og det var sidste gang jeg overhovedet gav far hånden, men det vidste vi naturligvis ikke på det tidspunkt. Og de gik hjemad, og fru Andreassen fulgte mig ind på mit værelse.

Det var jo ikke som gæsteværelset hos Gudinden. Billederne mor havde haft med lod jeg ligge på skrivebordet. Der var et sengetæppe over dynen. Det havde engang været rødt, tror jeg, men det var falmet til en brunrosa farve. Da jeg løftede det kunne jeg se at dynebetrækket var grøn- og hvidstribet med små røde blomster i de hvide striber. Men farverne var ikke så klare som farverne i værelset oppe på bjerget. Jeg var meget ked af at vi ikke var kommet derop, far og jeg, og jeg kunne være gået derop alene, sommeren havde været lang nok til det, men det kunne der ikke være tale om, det havde far gjort mig helt klart, hver gang jeg så meget som tænkte på at tage den tur. Det var næsten som han kunne høre hvad jeg tænkte inden jeg selv lagde mærke til det. Men han havde altså ikke hørt alt.

Så kom fru Andreassen og sagde, at aftenmaden var serveret. En af pigerne fra butikken var der osse. Hun boede endnu længere væk end vi gjorde, så hun havde et værelse ligesom jeg, men hendes værelse lå inde i beboelsen ved siden af køkkenet. Hun hed Pia og havde meget røde kinder. Jeg havde set hende i butikken, når vi var inde at handle. Men nu var jeg selv en del af husholdningen, og vi fik snakket en lille smule allerede ved det første aftensmåltid. Jeg var fyldt femten i løbet af sommeren, og hun var næsten atten, så det var ikke på den måde vi talte sammen, det var bare lidt om hvem vi var. Hun fik osse at vide at mit døbenavn var Mathias, mit virkelige navn nævnte jeg ikke noget om.

Det var lidt mærkeligt at sidde der og spise sammen. Lidt som om vi var en familie, og det var vi jo ikke. Jeg tænkte, at jeg endda var mere i familie med Gudinden. Mine måltider med hende havde været mere naturlige for mig, selv i de omgivelser de foregik i. Købmandshjemmet var måske en lille smule mere fornemt end mit hjem, men det lignede alligevel meget. Det gjorde Gudindens hus slet ikke. Da jeg senere var alene på værelset kom jeg frem til, at jeg sådan set osse følte mig lidt fremmed hos mor og far og Janke. Huset på bjerget var lidt mere mig. Jeg var meget ung dengang.

Jeg tog sengetæppet af. Jeg kunne ikke låse døren her, så jeg nøjedes med at tage sko og lange bukser af og lagde mig. Jeg husker ikke hvor længe jeg var om at falde i søvn, jeg gætter bare på at det tog sin tid.

Næste morgen klokken fem kom Pia og bankede på og sagde at der var morgenmad. Jeg tog bukserne på og gik ud i køkkenet og fik en nybagt bolle og en kop kaffe, jeg var fyldt femten og i lære. Så gik jeg med Andreassen ud på lageret. Han ville gerne have at jeg gjorde rent i alle tre rum, det var dagens arbejde for mig. I rummet til madvarer skulle gulvet endda vaskes. Men i korn- og foderstofrummet var der mest at gøre. En eller anden Svend Erik ville komme næste dag med nye sække med kraftfoder. Og inde på lageret stod der to tønder græsfrø som han skulle have med tilbage til havnen. Så det ville være nemmest hvis de græsfrø kom ud allerede nu. Med den vejrudsigt kunne de sagtens stå ude i gården natten over.

Græsfrøene var pakket i otte sække, de var ikke så tunge, dem kunne jeg vel sagtens slæbe ud og gøre gulvet rent og klart til kraftfoderet. Jeg løftede på en af sækkene, det kunne jeg godt.

Jeg startede med de to andre rum. I madvarerummet stod der nogle kasser på gulvet. De var allerede næsten tømt, og jeg kunne godt få det sidste fra dem placeret oppe på hylderne. Det kom til at stå tætpakket, uden afstand eller mellemrum imellem, jeg tænkte på Gudindens mursten, men varerne på hylderne skulle jo heller ikke vælte. Det kom til at se helt pænt ud. Kasserne kunne foldes sammen og sættes ind mellem to reoler, og så var gulvet frit og let at gå til, først med kost og så med gulvklud og vand. Jeg skulle ikke bruge sæbe, havde Andreassen sagt.

I isenkramrummet var der allerede ryddet op, alt var i hvert fald sat op på hylder. Nogle få kopper og tallerkner og gryder, men flest pakker med søm. Jeg fejede bare gulvet, jeg kunne ikke se der var mere at gøre der. Jeg gik ind til Andreassen og spurgte om det var godt nok, og han gik med ud og roste mit arbejde. Måske var det osse derfor jeg havde hentet ham. Og så var klokken over ni, og det var tid til noget frokost.

Efter frokost gik jeg i gang med det sidste rum på lageret. Jeg startede med at slæbe sækkene med græsfrø ud i gården. Jeg kunne godt klare dem alle otte, jeg skulle bare puste godt ud mellem hver sæk. Græsfrø er heldigvis ikke så tunge som korn. Andreassen handlede ind fra de lokale bønder, og jeg gruede allerede for når det blev korn. De var begyndt at høste i omegnen, så det ville nok ikke vare så længe.

Da alle otte sække var ude, var en pæn del af gulvet klar til at modtage kraftfoderet. Det skulle bare fejes først, og her var jeg i hvert fald ikke i tvivl om hvor jeg havde fejlet, og hvad jeg stadig manglede. Jeg gættede på at de havde fyldt de frø over i sækkene inde i rummet. Der var så meget opfej at jeg gik ind til Andreassen og spurgte hvor jeg skulle gøre af det. Jeg skulle bare

smide det i haven, sagde Andreassen. Men på plænen og ikke i urtebedet, sagde fru Andreassen. Og så var det tid til middag.

Andreassen var glædeligt overrasket over at jeg havde klaret alle tre lagerrum i løbet af formiddagen. Jeg var den helt rette lærling, og jeg var bestemt min fars søn. Jeg syntes stadig selv, at mit liv skulle være bestemt af noget andet end det, og det sagde jeg ikke noget om. Men næste dag ville Svend Erik komme med det kraftfoder og tage sækkene med græsfrø med tilbage til havnen. Havnen, det bed jeg mærke i. Det var godt nok ikke en lufthavn, men trods alt en havn.

Efter middagen var jeg træt. Der var ikke tale om at vi kunne sove til middag, butikken var jo åben, og jeg kunne være lidt med der. Jeg kunne ikke ekspedere endnu, men der skulle jo hele tiden varer fra lageret og ind i butikken, så hylderne kunne blive fyldt op der, og jeg kunne i hvert fald mærke stemningen som ansat. Det var Fru Andreassen og Pia og en dame mere, der passede arbejdet i butikken. Andreassen snakkede med nogle af de bønder der kom ind, mest i butikken, men et par gange gik de ind på hans kontor og snakkede videre der. De lukkede døren. Jeg hentede havregryn og mel og sukker ude på det rengjorte madlager og satte det på hylderne bag disken.

Den dame, der ikke var Pia, hed Maja. Hun boede lige i nærheden og havde ikke noget værelse i Andreassens hus. Hun var noget ældre end Pia og havde været i butikken siden jeg begyndte at komme med til købmanden. Da jeg var lille havde jeg syntes hun var en sur dame, men da jeg selv var med på holdet i butikken, var hun da meget flink. Hun gav aldrig bolsjer til børnene som fru Andreassen kunne finde på. Det er nok derfor jeg ikke havde kunnet lide hende da jeg var lille.

Arbejdet i butikken var ikke hårdt for mig som arbejdet på lageret havde været, jeg tog det måske osse lidt mere med ro. Andreassen havde været tilfreds med mig, og fru Andreassen smilede til mig da vi nærmede os lukketid. Pia var allerede gået i køkkenet for at forberede nogle mellemadder til aften, og nu gik hende Maja osse hjem. Andreassen kom ud af sit kontor og låste døren derind og butiksdøren.

- Hvordan gik det så i eftermiddag, spurgte han.

- Det gik fint, sagde fru Andreassen.

- Og hvad siger Mathias selv ?

- Det var da meget rart, svarede jeg.

Det var da rart at de var tilfredse med mit arbejde, men da jeg ikke skulle være købmand betød det i virkeligheden ikke så meget.

- Og du er klar til at tage mod Svend Erik i morgen, sagde Andreassen. Han plejer at komme omkring klokken syv.

- Han kan bare komme, sagde jeg.

Jeg glædede mig til at se ham. Og endnu mere til at se hans bil. Og efter vi havde spist gik jeg ind på mit værelse, og jeg var så træt at jeg gik i seng med det samme. Jeg faldt i søvn og drømte om Gudinden og hendes hus på bjerget, og denne gang var jeg helt sikker på at jeg drømte. Og det var en ganske behagelig oplevelse. Jeg har mange år senere talt med kloge mennesker om det, for at forstå hvad der skete, men ingen har kunnet give mig en fornuftig forklaring, så jeg er nødt til stadig at leve med den oplevelse det var.

Næste morgen blev jeg igen banket op af Pia og gik ud til morgenbollen og kaffen. Så begyndte jeg at gøre mig klar til at tage imod Svend Erik, det ville være en times tid inden han kom. Jeg bad ikke Andreassen om noget at lave i mellemtiden, jeg rodede lidt rundt i de to andre lagerrum, der var da altid noget der kunne stå lidt mere lige på hylderne. Og som Andreassen havde gættet kom Svend Erik et par minutter over syv. Bilen var en lille grøn lastbil med åbent lad. Der stod en hel del sække på det lad, de så tunge ud, og jeg håbede ikke at jeg skulle slæbe dem ind på lageret alene.

Svend Erik sprang ud. Han var noget yngre at se til end Andreassen og far, han var nok ikke engang tredive år. Han smilede med åben mund og manglede en fortand i undermundens kunne jeg se. Han lignede en der havde kørt i den lastbil i hele sit liv.

Andreassen må have hørt bilen, for han kom osse ud i gården og hilste på.

- Jeg skal lige bruge jeres lokum, sagde Svend Erik, og så er jeg klar til at læsse af.

- Mathias hjælper dig i dag, sagde Andreassen og kiggede over på mig. Så går det hurtigere. Og husk du skal have de otte sække græsfrø med tilbage.

- Det passer fint, sagde Svend Erik. Både med hjælpen og at jeg skal på havnen med de frø, jeg skal alligevel hente et læs planter dernede. De skal ud til tømreren på øen, så jeg vil osse gerne hurtigt videre.

- Du ved hvor lokummet er ?

- Jeg er allerede løbet. Det er ret så påtrængende.

Svend Erik løb ind gennem huset.

- Du kan vel godt begynde imens, sagde Andreassen.

Han gik ind i butikken. Jeg fik bagsmækken ned og begyndte på den første sæk. Den stod heldigvis oppe på ladet så jeg ikke behøvede løfte den op fra jorden. Den var tungere en græsfrøene, jeg lagde den henover nakken og vaklede ind på lageret med den og vippede den ned på gulvet. Jeg gjorde hvad jeg kunne for at få den stillet pænt. Svend Erik var ikke kommet tilbage endnu. Måske var det noget langvarig han skulle på det lokum. Jeg gik langsomt tilbage til bilen efter den næste sæk. Hvis jeg forivrede mig, ville jeg være helt færdig allerede efter den tredje sæk, og der var mindst tyve der skulle ind, kunne jeg se.

Jeg kiggede over mod døren ind til huset. Svend Erik stod og snakkede med en eller anden. Pia. Jeg gik derover. De stod derovre begge to og grinede af et eller andet.

- De er for tunge til at jeg kan tage dem alene, sagde jeg.
- Jeg skal osse videre, sagde Svend Erik og vendte sig mod mig.
- Jeg har fået taget den første, sagde jeg.
- Jeg har altså en sækkevogn med, sagde han. Jeg synes vi skal bruge den.

Vi fik læsset alle sækkene af og ind på lageret. De skulle ned af ladet, men de kunne køres til lageret og tippes af der. Svend Erik kørte vognen. Og vi fik ikke ødelagt vores arme eller rygge. Da ladet var tømt hoppede jeg op på det. Svend Erik smed sækkene med græsfrø op på kanten af ladet, og jeg bar dem over til siden og lagde dem pænt i to små bunker. Der var masser af plads, men det måtte alligevel gerne se ordentligt ud. Og da jeg til sidst var tilfreds, hoppede jeg ned og trådte forkert da jeg ramte gårdspladsen.

- Av for helvede.
- Du skal være forsigtig når du hopper ned.
- Ja det har jeg opdaget.

Det var frokosttid. Vi gik ind til de andre, jeg humpede noget.

- Det gør ondt ad helvede til i den fod, sagde jeg. Kan jeg ikke lige lægge mig lidt. Jeg er alligevel ikke sulten.
- Gør du bare det, sagde fru Andreassen.

Andreassen sagde ikke noget. Svend Erik stod igen og snakkede med Pia, de så slet ikke på mig. Jeg humpede ud bagved til mit værelse. Men da jeg kom til min dør, kom jeg til at fortsætte ud i gården i stedet for. Så slemt var det alligevel ikke med min fod. Jeg kunne godt komme op på ladet og satte mig bag de to bunker med græsfrø. Her kunne jeg vel lige så godt hvile mig. Noget efter kunne jeg høre Svend Erik komme og gå ind i førerhuset. Og så kørte den lille grønne lastbil afsted mod havnen med to tønder græsfrø og lille mig på ladet. Min bold lå stadig inden på mit værelse. Den kunne Janke godt få nu.

Det var slet ikke nogen behagelig tur. Og jeg er nu i tvivl om det var noget jeg havde planlagt, det var i hvert fald ikke sådan jeg havde tænkt det dengang. Hvis jeg da havde tænkt det for alvor. Men sækkene med græsfrø havde jeg alligevel lagt så jeg kunne ligge bekvemt og skjult bag dem. Bekvem indtil bilen begyndte at køre altså.

Det var et hårdt træ lad. Vejene var ikke lige gode alle steder, lastbilen var en gammel spand, og Svend Erik kørte heller ikke for at tage hensyn til en passagerer på ladet. Hvorfor skulle han osse det, han anede jo ikke at jeg var der.

Jeg turde ikke løfte hovedet og kigge ud. Hvis jeg kunne se noget, kunne jeg osse ses af nogen. Jeg oplevede turen med ryggen og med udsigt til blå

himmel og enkelte hvide skyer. Jeg var på vej ud i den store verden uden at kunne se retningen. Gudinden havde lært mig at afstanden betyder meget. Og foran spejlet opdagede jeg for alvor at afstanden ændrede sig betydningsfuldt når jeg flyttede mig. Ikke kun afstanden mellem mig og spejlet, mønstrene jeg kunne se mellem de andre ting ændrede sig osse. Sådan så jeg mit virkelige navn. Og med udsyn til den blå himmel var det altså begrænset hvad jeg kunne se. Jeg glædede mig til at komme til havnen. Og sætte mig op i en flyver, så var jeg oppe i himlen, og kunne se ned på mønstrene på jorden. Dengang var jeg sikker på, at det ville vise mig det hele. Gudindens mand var gået bort, det havde hun selv fortalt mig. Den dag hun selv gik bort kunne jeg overtage hendes plads. Jeg havde høje tanker om mig selv som pilot dengang.

Kørslen blev efterhånden mere jævn. Jeg gættede på at vi nærmede os den store by med havnen, og at det var derfor vejen blev mindre bulet. Jeg begyndte osse at høre andre lyde end lastbilens motor og hjul, jeg kunne ikke lade være med at sætte mig lidt forsigtigt op og skæve udover sækkene med græsfrø. Der var telefonpæle langs vejen, og nogle af husene var høje og grå. Mennesker så jeg ikke, så langt op turde jeg ikke løfte hovedet. Men jeg syntes jeg kunne mærke dem og høre dem. Der var andre motorer der sagde noget, **sikkert** motorer i andre biler. Der måtte være mennesker i de biler. Far og Mor og Janke havde været her i byen, dengang Janke var på sygehuset. Nu var jeg her.

Far og Mor og Janke. Hvornår mon de fik at vide at jeg var taget afsted.

Denne gang havde jeg ikke annonceret det. Ikke engang for mig selv, selvom jeg måske nok havde en mistanke. Den her tur ville de ikke engang have forbudt, de ville have gjort hvad som helst for at forhindre det. Og det kunne de endnu, hvis de vidste hvor jeg var. Mor og far på jagt efter mig ville være stædige modstandere, hvis de kom for tæt på, ville jeg ikke have en chance. Jeg måtte videre så snart det kunne lade sig gøre.

Lastbilen stoppede nede ved havnen som den skulle, og det lykkedes mig at komme af ladet inden Svend Erik kom ud af førerhuset og fik øje på mig. Om der var andre der bemærkede jeg hoppede af, så jeg ikke.

Det var en havn, ikke en lufthavn. Det var jeg jo forberedt på. Hvis jeg skulle videre langt væk, måtte det være på et skib. Jeg havde været blind passagerer på Svend Eriks lastbil, men det kunne jeg ikke være på et skib. Et skib der skulle langt væk, og jeg ville langt væk, ville nok være afsted i dagevis og ikke bare en times tid som lastbilen. Og heller ikke på denne tur havde jeg fået proviant med.

Jeg kunne ikke snige mig langs kajen, det ville se alt for påfaldende ud. Jeg gik som om jeg var i min gode ret til at gå der. Det mente jeg osse at jeg var. Det tredje skib jeg så hed Freya. Freya var et gudindenavn. Det var da et af de

mønstre, hun havde talt om, det var jeg overbevist om. Jeg begyndte at gå ombord og mødte en mand.

- Søger du hyre knægt ?

- Det kan godt være.

- Min skibsdreng er ikke kommet tilbage. Vi skulle have stukket af for tre timer siden. Og han ligger nok og sover brandert ud under et bord, eller hugger i en luder et sted. Vil du have pladsen, så sejler vi sgu uden ham. Så kan han lære at passe tiden.

Ja, jeg var heldig, meget heldig, det ved jeg godt. Jeg sagde ja, det var det eneste fornuftige at gøre.

- Hvad hedder du knægt ?

- Ludvig, sagde jeg

Det var det første der faldt mig ind. Det hed præstens søn kunne jeg huske. Han ville osse have et efternavn, så jeg sagde **Berg**. Ludvig **Berg** blev det så. Det hed præstens søn ikke.

- Jeg hedder Markus Hval, sagde han. Det er mit skib. Så se at komme i sving så vi kan komme afsted.

Sådan syntes jeg at jeg var blevet voksen, helt voksen.

Markis des Montagnes - Markgreven

4

Nu jeg var helt voksen, fortsatte mit liv i mange år som perler på en lidt krøllet snor. Det hang hele vejen sammen, det ene ord tog det andet. Så jeg vil her berette om det næste store vendepunkt i mit liv. Med de detaljer, der kommer til mig i den forbindelse.

Jeg var lige fyldt halvtreds, det var stadig min fødselsdag. Det var da en mærkedag og en lidt mærkelig fornemmelse. Men jeg var stadig den samme kunne jeg mærke. Jeg holder stadig mit virkelige navn for mig selv, og der har det det godt. Jeg havde beholdt det navn eller rettere den titel, jeg havde fået af en prins sydpå, bare rettet stavemåden til noget lokalt. Markis des Montagnes, det så godt ud, både når jeg skulle tale med kunder og banken og andre samarbejdspartnere. Det jeg havde lært hos Gudinden sad stadig dybt i mig, med det det havde kostet og det det havde givet. Jeg havde levet af det og med det, og jeg var ganske tilfreds med det det var blevet til. At vendepunktet kom nu, mærkedagen taget i betragtning, var jo ganske banalt.

Min marketingchef Gunilla havde sagt tillykke, hun havde endda haft et flag med, det var vel en del af hendes opdragelse fra handelshøjskolen. Men hun holdt sig samtidig ikke tilbage fra at påpege et problem i den kampagne, vi havde i støbeskeen.

- Det er jo sådan, sagde hun, at vi går efter to forskellige målgrupper på en gang. Og så blir budskabet let lidt uklart.

Meningen var sådan set bare at de to grene skulle støtte hinanden. De dyre og individuelle ture for de kendte skulle markedsføre de billigere pakkerejser, og pakkerejserne skulle være med til at finansiere organisationen bag de individuelle ture. Det var stadig for alle parter bjergene vi gik efter, de bjergtagende oplevelser.

- Men når vi markedsfører pakkerejserne med rabatstjerner og kuponhæfter, sagde hun, så devaluerer vi altså de individuelle ture. Og så er de ikke længere kerneydelsen, og vores brand mister fokus. Både i publikums bevidsthed og i vores bevidsthed.

Og hun havde jo ret. Jeg ville to ting på en gang, eller rettere, jeg ville noget og var derfor osse nødt til noget andet. Og derfor ville jeg på magisk vis gøre begge dele. Min magi var lykkedes før, og det kunne lykkes igen.

- Lærte I ikke på handelshøjskolen at det kun er det umulige der tager lidt længere tid, sagde jeg. Miraklerne er stadig en del af den daglige drift.

- Det er til skåltalerne, sagde Gunilla. Bogholderiet plejer at sige noget andet, når de sidder med realiteterne.

Nu var Bjergtaget mit firma, min baby. Gunilla var bare ansat, og hvis jeg var for uenig med hende, burde jeg bare skille mig af med hende. Hun var ikke

min kone, hun var ikke min elskerinde, hun var bare min marketingschef. Problemet var at hun havde ret. Når marketing er enig med bogholderiet og banken, så skal man tage det alvorligt, det havde jeg efterhånden erfaret. Det var ikke omkostningsfrit at blive halvtreds.

- Jeg har det med i mine overvejelser, sagde jeg. I skal foreløbigt bare gå videre efter de retningslinjer vi har aftalt, så tænker jeg over hvordan det kan justeres en smule. Jeg får gæster lige om lidt.

Det var en tydelig besked til Gunilla om at hun skulle gå tilbage til sin afdeling og passe sit arbejde. Torben Ruff, i dagligtale bare Ruff, var på vej med sin nye kone. Vi skulle have en kombineret fødselsdags- og forretningsfrokost, og jeg havde tænkt mig at være glad. Lige nu havde jeg ikke brug for en marketingschef med bogholderindsigt.

Ruff var blevet landskendt da han som ung sammen med sin første kone Barbara havde startet restaurant Storke, som det lykkedes at gøre både eksklusiv og populær. Lidt samme koncept som jeg nu havde i tankerne. Som ungt og fremadstræbende par havde de været gulf for ugepressen. Og så havde Ruff en dag valgt at sælge Storke og skifte den ud med en motorcykel. Og i samme omgang havde han skiftet Barbara ud med en endnu yngre model der hed Anne Grethe. Og til et ugeblad var han kommet til at sige, at Barbara var glimrende køkkenmateriale, og Anne Grethe var mere motorcykelmateriale. Det havde vakt det forventede postyr.

Jeg havde ikke fulgt med i historien dengang, for det hele var sket mens jeg stadig var sydpå. Det var en spektakulær og ganske banal historie. Men efter de kom hjem havde de slået sig ned her på heden. Og Ruff havde skrevet en bog om turen og ladet sig skille fra Anne Grethe og overtaget en anden restaurant. Og han var stadig ofte i ugebladene. Hans nyeste ægteskab, denne gang med en jævnaldrende model, havde været omtalt vidt og bredt.

At hans nye restaurant, Den Lille Kanin, lå på heden ikke så langt fra mit Bjergetaget betød at vi af og til var stødt på hinanden, og han var bestemt en person i målgruppen for de individuelle ture, som Gunilla ville have udtrykt det. Jeg havde derfor sat mig ind i hans begivenhedsrige liv, og havde endda både købt og læst i hans bog. Den lå vist stadig inde på kontoret, det var Bjergetaget der havde betalt den. Den Lille Kanin så ud til at gå godt, Ruff var igen en mand med penge, og jeg havde flere gange stukket til ham og spurgt om han ikke skulle have en bjergtur, for det mente jeg bestemt han var moden til. Jeg ville da gerne sælge ham en tur, men jeg mente seriøst osse at han kunne profitere af det. Og nu havde vi da fået aftalt en frokost. Og jeg havde brugt, eller rettere misbrugt, min fødselsdag som anledning, men han vidste alligevel godt hvad det gik ud på.

Man tager nok en chance, når man inviterer en kok på restaurant. Men det er i virkeligheden ikke mere risikabelt end at invitere sin mor ud at spise, og det var jeg da nogle gange sluppet hæderligt fra. Der sker noget med folk når de

kan lægge ansvaret og betjeningen over på nogle andre, så slapper de af. Og både Ruff og hans Marianne slappede af.

De ankom med hinanden i hånden. De var vel kun et par år ældre end mig, så vi var samme generation og havde på mange måder samme tilgang til livet. Vi snakkede om mad, vi snakkede om fremmede lande, vi snakkede om musik, og til sidst snakkede vi om bjerge.

- Jeg har været både på og over adskillige bjerge, sagde Ruff. De har som regel været buler på vejen for mig. Vi ville jo til Kina, Anne Grethe og jeg, og så måtte vi opgive i Karaganda. På grund af de skide bjerge.

- Du plejer da at sige det var vejspærringerne skat, sagde Marianne.

- Vejspærringerne og bjergene, sagde Ruff. De sagde mig ikke noget godt.

- De sagde slet ikke noget til dig, sagde jeg. Jeg har læst din bog om turen.

- Et bjerg er jo bare en bunke sten og jord, sagde Ruff.

- Fordi du havde et andet mål, sagde jeg.

- Jeg havde ikke nogle forventninger til dem, sagde han. Jeg havde trods alt forventet et eller andet af Samarkand, måske på grund af sangen og rygterne om den by. Men der skete heller ikke en skid.

- Jeg gik engang op på et bjerg, sagde jeg.

- Det ved jeg. Jeg har læst brochuren.

Marianne sad og smilede. Jeg vidste ikke om osse hun havde erfaringer med bjerge eller om de havde været positive eller negative. Kunne hun være en angrebsvinkel ?

- Indstillingen er forudsætningen for udbyttet, sagde jeg. Og det kan godt kræve forberedelse.

- Jeg havde fandeme planlagt den tur i detaljer. Og så var vi nødt til at køre alle mulige og umulige omveje på grund af sindssyge krigsherrer og upålidelige vejrudsigter.

- Og så kom I aldrig til Kina.

- Nej. Det er jo det bogen handler om. Derfor vendte jeg tilbage til mit udgangspunkt. Og her fandt jeg Marianne og mit egentlige mål i livet.

Marianne smilede endnu mere. Hun fortalte at de faktisk havde været kærester i flere år i de ældste klasser i skolen, men så var de gledet fra hinanden, og Torben havde haft et liv, og hun havde haft et helt andet liv, men så var deres liv løbet sammen, først som kollegaer på Den Lille Kanin og nu som par. Og de vidste godt at det hele tiden havde været meningen, at de to skulle være de to. Hendes to døtre havde Torben taget til sig som sine egne, og nu så de frem til at blive bedsteforældre sammen.

- Og jeg slap endda for lorteblerne da de var små, sagde Ruff. Men som du nok kan høre, så er vi landet hvor vi skal. Vi har levet livet og indset hvad det går ud på.

- Det har I, sagde jeg, det er tydeligt. Men har I været bjergtaget ?

- Vi er lykkelige, sagde Marianne.

Men det var jo ikke det jeg spurgte om. At være bjergtaget er ikke det samme som at være lykkelig. Det er heller ikke det samme som at være målrettet.

Uanset om man når til Kina eller ej, det fik jeg lige med. Det er andet og mere end det.

- Men hvad er det så, sagde Ruff.
- Det kan ikke bare siges med ord, sagde jeg. Og det er umuligt at forstå når man ikke selv har prøvet det.
- Vi har dårligt tid i øjeblikket, sagde han.
- Vi kunne nok finde tiden hvis det var vigtigt nok, sagde Marianne.
- Savner du da noget, spurgte han.

Hun svarede ikke med det samme. Jeg holdt mund og ventede.

- Vi har det jo godt som vi har det, sagde hun så.
- Du havde det vel osse godt da du og Barbara havde Storken, sagde jeg til Ruff. Og alligevel solgte du butikken og drog afsted.
- Og efterlod Barbara, tilføjede Marianne.
- Jeg følte jo at jeg manglede noget, sagde Ruff. Det står osse i bogen.
- Og det gør I ikke nu ?
- Nu har vi hinanden, sagde Marianne.
- Men I mangler noget, sagde jeg. Noget fælles. Udenfor jer selv.
- Gu gør vi ej, sagde Ruff.
- Så lad os tale om noget andet, sagde jeg, og fejre min fødselsdag i stedet for.

Jeg havde da sået tvivlen i dem, i hvert fald i hende, det kunne jeg mærke. Det var trods alt ikke første gang jeg var i den salgssituation. Nu skulle tiden og tvivlen bare gøre sit arbejde, og vi gik tilbage til at snakke om rejseoplevelser. Mest Ruff og mig, Marianne havde ikke været den store globetrotter. Og jeg fik da flettet et bjerg ind i de fleste af mine beretninger og anekdoter, ikke bare dem fra brochuren, men bestemt osse nogle af de andre. Nogle af de dramatiske og farlige, og det rykkede da i dem, kunne jeg se.

Da de gik havde både Ruff og Marianne været glade for maden og betjeningen, og som vært var det mig der betalte. Jeg var sikker på at pengene var givet godt ud. Det var som regel let nok at sælge VIP-pakkerne, problemet var at der konstant skulle skrues op for effekterne og dermed omkostningerne, så med tiden var de kommet til at give et lavere og lavere dækningsbidrag. Og så kunne Gunilla sige hvad hun ville, vi var nødt til at gå på to ben. Det var de ægte realiteter for både bank og bogholderi. Hvad var Gunillas alternativ. At gøre Bjergtaget til et rejsebureau på linje med alle andre. Det ville ikke være med mig som indehaver. Min plan ville jo virke, mine planer plejede at virke.

Hen på eftermiddagen ankom mor og Janke. De kom sjældent, det var en lang og besværlig tur for dem. Men jeg fyldte meget rundt, det kunne de ikke tillade sig at ignorere, og det ville de heller ikke.

Det havde da været nemmere hvis de var flyttet ned i nærheden. Og da far døde havde vi da talt om det. De skulle alligevel forlade mit barndomshjem

ved bjerget, det hverken ville eller kunne de overkomme, og jeg var alligevel inde over, da de fik det nye hus. Men derhjemme, ganske tæt på den købmand hvor jeg havde været i lære. Hvis de havde købt et hernede på heden ville jeg endnu lettere kunnet have hjulpet dem med at finde det helt rigtige hus til en ordentlig pris. Men det ville mor ikke da det kom til stykket. Jeg havde endda overvejet at tilbyde at få flyttet fars gravsted med herned, det kunne jeg godt have organiseret, tror jeg, men det turde jeg alligevel ikke bringe på banen. Det var jeg ikke sluppet heldigt fra, kendte jeg mor ret, og det gjorde jeg jo.

Hvad Janke mente vidste jeg reelt ikke. Han sagde stadig ikke noget, og han gav ikke udtryk for ønsker i hverken den ene eller den anden retning. Men han havde jo stadig sit tilskudsjob i kommunen. Jeg kunne da have tilbudt ham et job i Bjergetaget, men det blev aldrig aktuelt.

De besøgte mig, de overnattede en enkelt nat i mit hus, og så tog de hjem igen. Sådan havde det været de andre gange, og sådan var planen osse denne gang. Vi fik serveret et særligt fødselsdagsmåltid i Bjergetagets kantine, og så gik vi tilbage til mit private hus til aftenkaffen. Den lavede jeg selv, og jeg havde sørget for småkager og frugt. Mor var tilfreds, Janke var tilfreds, men næste morgen skulle de hjem, det havde de det alligevel bedst med.

Både ved maden og kaffen snakkede vi da med hinanden, det vil sige mor og jeg snakkede. Janke sad måske og hørte efter ind imellem, men det meste af tiden læste han i et eller andet. Denne gang var det en bog, Kiplings Junglebog. Jeg så aldrig et mønster i hans valg af læsestof, men så tit besøgte de mig jo heller ikke.

Mor brugte stadig mit døbenavn, i hvert fald når vi var alene. Hun vidste godt at jeg ikke brød mig om det når andre hørte på. Men det navn faldt hende mest naturlig.

- Det andet er jo ikke et navn, sagde hun, det er en titel, så det kan jeg altså ikke kalde dig.

- Det går ellers fint for alle andre, sagde jeg.

Jeg var glad for min udnævnelse til markis, osse selvom den ikke var helt officiel og statsanerkendt. Osse selvom det var mig selv der havde sat bjergene i flertal og rettet på stavemåden. På en eller anden måde betvivlede det ikke mit virkelige navn på samme måde som mit døbenavn.

- Markis des Montagnes, sagde hun, det lyder som en billig roman fra jernbanekiosken, ikke som min søn.

- De var ellers glade nok for det nede i banken, sagde jeg.

- Eller osse lyder det som en bondefangerfidus, fortsatte hun.

Men så ville hun vide hvordan det gik med mit firma, og jeg fastholdt at det gik fint med det. Men var det så ikke på tide jeg fandt mig en kone og

begyndte at tænke på en arving. Hun ville gerne have børnebørn, ville hun, og der var nok ikke de store chancer for at Janke kunne sørge for det.

- Det er jeg vist blevet lidt for gammel til, sagde jeg.

- Pjat. Der er mænd på over firs der har fået børn.

- Det kan godt være. Men jeg har altså med alderen mistet det meste af interessen for kvinder i den fødedygtige alder.

- Men du er da interesseret i kvinder ?

- Ja da. Og i bjerggeder og krystaller og cellestrukturer.

Det syntes hun ikke var morsomt. Jeg var ked af at skuffe hende, men jeg måtte jo være ærlig på min egen måde. Hun skiftede emne.

- Men der er jo nogle der slår sig til ro med det de har opnået, sagde hun. Og sælger firmaet og vender hjem.

- Og der er nogle der gør det modsatte, sagde jeg.

Jeg havde Ruff og Marianne i tankerne. De havde så travlt med deres døde kanin, at de ikke havde ork til mere bjergbestigning. Troede de jo selv endnu. Jeg var stadig overbevist om at jeg kunne vise dem noget andet. Jeg havde sået noget i dem. Men mor havde osse gødet noget, der allerede var sået i mig. Det havde selvsået sig. På et eller andet tidspunkt var jeg jo nødt til igen at lægge livet om. Og det behøvede jeg jo ikke vente med til jeg alligevel stillede træskoene. Indtil videre ville det bare være støvlerne. Måske skulle jeg på et tidspunkt få skiftet de vandrestøvler ud med et par træsko, de er noget hurtigere at smutte ud af. Og dengang syntes jeg stadig at halvtreds var en alder at opnå, jeg havde jo ikke prøvet mere end det. Det skulle bare ikke være nu, når det hele var så spændende.

Da mor og Janke drog afsted mod lufthavnen i en taxa næste morgen, en taxa jeg betalte, det var en del af vores aftale, var det altså en lettelse at vinke farvel til dem. De var jo reelt en forstyrrelse, en udsættelse af det egentlige. Og hvis de var flyttet ned til mig på heden, skulle jeg endnu oftere have hørt mor tale om de børnebørn og det døbenavn jeg for længst havde forladt. Denne gang var hun heldigvis ikke inde på min barnetro.

Da jeg kom ind på mit kontor sad Gunilla der igen. Denne gang uden flag, min fødselsdag var heldigvis overstået. Til gengæld sad Mogens der osse. Mogens var min regnskabschef. De havde sidde og snakket sammen inden jeg kom, kunne jeg mærke. Måske havde de på forhånd aftalt at sidde der sammen. Det var faktisk lidt usædvanligt at Mogens var mødt før mig, osse selvom jeg i dag var blevet forsinket lidt, af at skulle sige farvel til mor og Janke.

De sad der i hvert fald og så så pokkers velforberedte ud.

- Skal jeg være bange nu, spurgte jeg.

Bjergtaget var da en moderne virksomhed dengang, døren til mit kontor stod næsten altid åben, når jeg var der. Naturligvis måtte de være der. Men at de

sad der, de to, og ventede på mig sammen inden jeg selv var mødt, det var alligevel noget særligt.

- Jeg havde et møde med banken i går, sagde Mogens. De er stadig ikke meget for den kreditudvidelse.

- Skal jeg selv tage et møde med dem ?

- Det er netop det. Det ønskede de slet ikke, de sagde faktisk at jeg skulle bede markisen om at holde sig væk.

Det var markise med udtalt S. Og det var tydeligt at han citerede Bæklund nede fra banken osse med det. Jeg vidste godt at min titel ofte blev udtalt sådan af de lokale, og som regel var det hyggeligt nok. Og Bæklund var da ikke mere bankdirektør, end han samtidig var en af de lokale bonderøve, det vidste jeg osse godt. Men selvom han var lokal, så plejede han at omtale mig ordentligt og pænt overfor mine ansatte. Bjergtaget havde været en god forretning for hans bank i mange år, jeg havde været en god forretning. Jeg havde haft visioner for hans lokalsamfund, det vidste han, og jeg havde stadig visioner.

- Hvad fanden bilder han sig ind, sagde jeg.

- Han bilder sig ind at han sidder på kreditten, sagde Gunilla.

- Så er der heldigvis andre banker, sagde jeg.

Mogens fortalte at han da allerede havde forhørt sig diskret et par andre steder, og der havde stemningen været at Bæklund vist allerede havde været noget dristig i sit samarbejde med os. Hvis Bjergtaget faldt, kunne han meget vel komme i klemme under det, så poetisk var det blevet udtrykt et af stederne. Chancerne for at en anden bank ville overtage forretningen som den var, var ikke specielt gode, det var det klare indtryk.

- Men de har i hvert fald ikke nægtet at tale med mig, sagde jeg.

- Nej, sagde Mogens. Men de vil osse se budgetter og sætte spørgsmålstejn ved indtjeningen.

Jeg nægtede at forstå det. Budgetterne viste overskud allerede næste år og med en pæn stigningstakt de følgende fem år. Det var jo derfor forretningen skulle udvides med det andet ben, det vi kaldte masselinjen. Det var ikke længere kun kendte cykelryttere og nyhedsoplæsere fra TV, der skulle være vores kunder, det skulle osse lastvognsmekanikeren og kokekonen i køret. Det var visionen.

- Det er rigtigt, sagde Mogens. Men forudsætningen er at de tror på det. De kalder det fugle på taget. Fugle på Bjergtaget endda. Utroligt så sprogligt opfindsomme bankfolk kan være, når de vil være hånlige.

Jeg havde valgt navnet Bjergtaget fordi der var mange billeder i det navn. Vi havde endda sat et bjerglandskab som tag på det kombinerede hovedkontor og forberedelsescenter, vi nu sad og snakkede i. Det havde ikke været billigt, men det havde været alle pengene værd indtil videre. Og nu vendte de billedet imod os i stedet for.

- Banken har opstillet to scenarier, sagde Mogens.

- Du mener Bæklund.
- Ja, det er ham der bestemmer i banken. Han siger der er to muligheder for os. Og det ene er at han lukker kreditten og tager tabet inden det vokser ham over hovedet.
- Han har sikkerhed i bygningen her, sagde jeg.
- Ja og i dit eget hus, sagde Mogens. Men hvad er et hus med et bjerg på taget ude midt på heden værd, når det kommer til stykket. Det er kun noget værd når der drives en fornuftig forretning i det.
- Og det er det jeg gør. Hvem skulle ellers gøre det.
- Nemlig. Det vil helt sikkert være et stort tab for banken at gøre det på den måde. Og derfor er der osse det andet scenarie.
- Og det er vel at give os kreditudvidelsen, så vi kan komme videre.
- Det er det. Men på en betingelse.

Så Bæklund begyndte at stille betingelser på den måde. Selvom det næsten lød som om det var Mogens selv der stillede dem.

- Hvilken betingelse, spurgte jeg.
- Betingelsen er at du trækker dig helt fra den daglige ledelse.
- Jeg sælger sgu ikke Bjergtaget, sagde jeg.
- Hvis banken lukker for kreditten, så gå vi konkurs. Eller rettere, du går konkurs. Så overtager banken hytten her og dit private hus. Og så er det banken der sælger det hele.

Det var sådan set snedigt udtænkt af Bæklund. Og måske osse af Mogens. Alternativet var altså at jeg beholdt ejendomsretten til bygningerne og firmaet. På betingelse af at jeg ikke længere havde indflydelse på hvad der skete med det.

- Hvis jeg trækker mig fra den daglige ledelse, sagde jeg, så er der jo ingen ledelse.

Og det havde de naturligvis tænkt grundigt over, Bæklund og Mogens og Gunilla. Og måske endnu flere. Det var jo ikke bare en henkastet bemærkning fra Bæklund, det var en gennemarbejdet plan, og måske var planen udtænkt, før problemet den skulle løse blev identificeret. Mogens skulle overtage den daglige ledelse sammen med Gunilla, vores gamle revisor Jan skulle ind og overtage regnskabsafdelingen, så Mogens kunne være administrerende på fuld tid. Bæklund skulle være konsulent, nærmest som en slags deltidsarbejdende bestyrelsesformand, men han ville stadig blive i banken.

- Og hvad skal jeg så leve af ?
- Du er stadig ejer. Du kan stadig trække den del af overskuddet der ikke skal investeres.
- Og det er jeg så slet ikke med til at beslutte hvor meget er.
- Vi kunne sikkert godt aftale et minimums- og maximumsbeløb.

Nu var det så tydeligt at Mogens var en af bagmændene. Han lagde op til forhandlinger på gruppens vegne.

- I er komplet sindssyge, sagde jeg. Hvis I tror jeg går med til det, så tager I alvorligt fejl.
- Og vi har forudset at du ville tage det sådan, sagde Mogens. Men når du først har fået det tænkt igennem, vil du indse at du ikke har noget valg.
- Jeg har altid et valg. Det lærte Gudinden mig.

Men det var da et godt spørgsmål, hvordan jeg kunne kæmpe imod dem. Og det, der fyldte mest i mig lige nu, var svigtet. Jeg havde ansat dem begge to, altså Mogens og Gunilla i betroede stillinger og givet dem både ansvar og en ganske hæderlig løn. Jeg var måske ikke så overrasket over Mogens, han var først og fremmest pengemand, det havde jeg ansat ham til at være. Men Gunilla. Hun vidste i det mindste noget om, hvad drømme og visioner kunne gøres af. Det store spørgsmål var selvfølgelig, hvor meget hun havde været inde i deres sammensværgelse.

Mogens følte sig ikke som forræder. Han mente tværtimod at han kæmpede for at bevare firmaet og arbejdspladserne. Selvom han nok ikke så planen som et offer for sig selv, slet ikke. Men Gunilla måtte sidde med et knust hjerte et eller andet sted i brystet. Jeg så på hende.

- Hvad siger du Gunilla. Synes du det er en æstetisk tilfredsstillende løsning.
- Lad nu være Markis, sagde hun med stumt S. Toget er allerede kørt fra perronen, og du skal ikke med.
- Det er mig der har bygget det her op og fået bygget det skide tag.
- Og det kan du godt være stolt af. Men det er altså bygget nu. Der er jo ingen der siger at designeren skal fortsætte som togfører.
- Nu taler du osse som en bankmand, sagde jeg.

Mogens rejste sig for at gå.

- Planen er at den nye organisation træder i kraft ved årsskiftet, så du har næsten fire måneder til at vænne dig til tanken.

Jeg gad ikke sige mere til ham. Ikke engang farvel. Gunilla blev siddende på det sidebord hun hele tiden havde optaget.

- Hvornår blev du indviet i planerne, spurgte jeg.
- I forgårs. Og jeg ville ikke sige noget om det på din fødselsdag.
- Det var da meget betænksomt. Men det ville nu have været rart at være lidt bedre forberedt på den snak.
- Jeg tror godt du kan få en rimelig ordening, sagde hun. Mogens gjorde sig osse hårdere end han i virkeligheden er. Han er heller ikke vild med situationen.
- Det er sgu da ham der er bagmanden. Han har hele tiden haft en lille direktør i maven, og nu har han chancen for at skide ham ud.
- Jeg synes ikke du skal tro så grimt om ham.
- Jeg har det fint med at tro grimt om lige ham. Og tro at jeg altid har troet grimt. Så blir jeg i hvert fald ikke skuffet. Til gengæld havde jeg nok forventet at du var mere loyal. Vi har haft et fint samarbejde Gunilla, det må du indrømme. Så jeg havde ikke forventet at du osse ville falde mig i ryggen.

- Vi prøver faktisk at redde dig.
- Hvis du mener det, prøver du altså at redde mig fra mig selv. Ved du hvem jeg er Gunilla, for jeg ved det nemlig.
- Og ved du hvad Markis. Hvis du sad et sted udenfor, og hørte dig selv tale sådan, så ville du være ved at rådne op af grin over det patetiske pladder, du fyrer af lige nu. Så meget ved jeg i hvert fald om dig. Jeg er stadig loyal, og det vil jeg i øvrigt være til den dag en af os kradser af.
- Og du snakker om at være patetisk, sagde jeg. Vorherre bevares.
- Og jeg der troede det var Gudinden, der skulle bevare os.

Vi blev tavse. Jeg var vred, selvfølgelig var jeg vred, stik stjerne tosset. Men jeg forstod dem samtidigt godt. I virkeligheden forstod jeg osse Bæklund godt, og det var da fristende at overlade dem alt bøvlet, få en god aftale. Men jeg var altså endnu ikke en olding, jeg var kun lige fyldt halvtreds. Jeg kunne jo osse have skudt mig en kugle for panden, det havde frigjort mig for besværet. Og det havde jeg da slet ikke lyst til, jeg skulle stadig kæmpe for min vision. Kunne Gunilla alligevel være en allieret.

- Lad os tale om det på en anden måde, sagde jeg. Du blev først indviet i det her komplot for to dage siden. Hvis du tænker efter, hvordan har du det så med det ?

- Det synes jeg allerede at jeg har sagt. Jeg er stadig dybt loyal overfor dig og dine visioner, du har fat i noget essentielt, har du. Jeg har ikke altid været enig i den måde de skulle føres ud i livet, og jeg har fortalt dig hvad jeg synes om din seneste forretningsplan. Og så vidt jeg kan se, er deres forslag den bedste mulighed for overhovedet at holde liv i forretningen og i dine visioner. Og så får du i stedet tid til osse at formidle dem på andre måder. Dem kan du ikke se endnu, men kender jeg dig ret, så vil du finde dem. Og jeg vil stadig være i organisationen og til rådighed som sparring.

- OK, sagde jeg. Så lad os rent hypotetisk antage at jeg bad dig om at smide alt tøjet så jeg kunne se dig nøgen, hvad ville du så svare.

- Så ville jeg foreslå dig at få en tid ved en øjenlæge. Og der er slet ingen grund til at du begynder at flyve så lavt.

- Jeg er bare konkret.

- Men du forventede vel ikke at jeg ville acceptere sådan en anmodning.

- Jeg sagde det var rent hypotetisk. Det var ingen anmodning.

- Så mere konkret var du heller ikke.

Bah. Hun var sgu dygtig. Hun kunne holde min tvivl ved lige, og det var den væsentligste grund til, at jeg i sin tid havde ansat hende.

- Jeg er nødt til at tænke over det, sagde jeg. Jeg går en tur, tror jeg.

- Jeg har allerede tænkt, sagde hun, så jeg går ned på afdelingen og arbejder videre med at få gjort din lorteplan på to ben konkret.

Nu kunne jeg kende hende igen. Det var i hvert fald betryggende. Og vejret var så jeg ikke engang behøvede overveje overtøj for at gå. På to ben. På tilsammen halvtreds år.

Der var da en del, der havde set det som en dårlig vittighed at have en bureau for bjergbestigning og bjergvandring midt på den fladeste hede i hele landet. Og da vi byggede hovedbygningen med et bjerg som tag, gjorde vi det endnu tydeligere. Og vi gjorde det med vilje. Det var godt nok en kostbare fornøjelse at få lavet den tagkonstruktion, og det var vel en hel del af grunden til, at vi var så meget i lommen på banken. Men vi var eddermaneme kommet i medierne på den konto, ikke bare i lokalsprøjtterne, men osse i de landsdækkende aviser. Og TV og radio havde stået i kø for at bringe vores historie og budskab ud. Ideen med at sætte et bjergtag på Bjergtaget var på en gang så banal og sofistikeret, at den kunne slå an på alle platforme og i alle segmenter. Nu forlod jeg et bjergtag for at gå en tur på heden helt for mig selv. Det var bare heden, hverken sandheden eller helheden, der var intet underforstået i den. Det meste var opdyrket og fyldt med kartoffelmarker så langt øjet rakte, og i et så fladt landskab var det langt. Et fremragende sted at meditere gående.

Jeg havde læst et sted, at ordet Markis på en eller anden måde var det samme som ordet Markgreve. Måske skulle jeg skifte identitet fra Markis des Montagnes til Markgreve. Det ville passe lige så godt til mit virkelige navn, det kun jeg kender. Det var vel det, Gunilla havde rådet mig til. Bedre tid, havde hun sagt. Til rådighed med sparring. Men hun mente osse jeg var blevet gammel. Bestil tid hos en øjenlæge. Jeg var en ufrivilligt patetisk og halvblind olding, der påstod han havde visioner. Den blinde seer Homer skrev om, ham fra tiden før skriften blev opfundet. Hvis der havde været et hul i heden lige nu, havde jeg allerede tænkt mig ned i bunden af det. Heldigvis var heden flad som en pandekage, det laveste jeg kunne få øje på var renderne efter plovfurerne i kanten af markerne. Det højeste punkt i området var det bjerg jeg selv havde fået bygget. Det tog og det tag kører sgu ingen steder, tænkte jeg. Så kan du sige hvad du vil Gunilla.

To små harer jagede hinanden gennem en kartoffelmark. De toppe skulle de vist ikke æde af, men det var vist heller ikke det der var deres dagsorden. Det var altid de langørede væsner der viste sig i vigtige situationer for mig, syntes jeg. To gange på fjeldet og så osse nu. Sådan nogle harer og kaminer har øjne på begge sider af hovedet, de kan holde øje med de store vinkler, men deres afstandsbedømmelse kan ikke være meget bevendt. Deres ører var derimod både fleksible og målrettede på en gang.

Havde Gudinden været for indskrænket da hun viste mig virkeligheden og mit virkelige navn som synsindtryk, eller tog hun bare hensyn til min alder dengang. Gunilla havde jo ret, jeg brugte allerede briller når jeg læste, måske var det på tide at skifte til nogle jeg brugte hele tiden. Og da hun kom med sin flabede bemærkning som svar på min endnu mere flabede bemærkning, var det vel ikke det hun tænkte på, så hun vidste måske slet ikke hvor klog hun havde været. Og jeg ignorerede måske hvor klog jeg var, når jeg sådan lod mig gå på af noget så banalt som svigtende øjne.

Og så kom jeg til at tænke på Ursula, måske fordi mine øjne slet ikke var vigtige hos hende. Når jeg gik til Ursula og fik lettet trykket, foregik vores øvelser altid i mørke og med så få ord som muligt. I begyndelsen prøvede vi endda at lade være med at vide hvad vi hed og hvem vi var. I det lange løb holdt det jo ikke vand. Hun fik selvfølgelig aldrig mit virkelige navn, men hun vidste da hvem jeg var i lokalsamfundet, og jeg vidste hvem hun var, og at navnet Ursula kun blev brugt når hun dyrkede sin mørkelagte hobby. Når vi mødtes udenfor det intime rum, og det skete da, flere mennesker boede der heller ikke der på heden, så hilste vi pænt, men vi blinkede ikke hemmelighedsfuldt til hinanden. Udenfor var hun altid anstændig klædt, men jeg vidste jo at jeg vidste hvordan hun så ud inderst inde, osse selvom jeg kun havde set hende i mørke. Det var et tankemæssigt sidespring, men osse et frugtbart et af slagsen.

Efterhånden havde jeg fået tænkt mig op af ethvert tænkeligt imaginært hul i heden, og jeg havde osse fået lyst til at besøge Ursula. Og jeg var dengang helt sikker på at det ikke hang sammen med min samtale med Gunilla, selvom hun da stadig forvirrede mig. Men efter et vellykket besøg hos Ursula kunne jeg vel igen koncentrere mig om at overveje, hvordan jeg skulle reagere på de planer Mogens og Bæklund havde fået brygget sammen. Jeg gik forbi vores sædvanlige mødested og ringede på klokken og håbede hun var der. Det var hun så ikke. Jeg måtte altså forbi mit eget hus for en kort bemærkning inden jeg kunne gå tilbage til mit kontor under bjergtaget.

Og allerede inden jeg var tilbage på mit kontor havde jeg taget beslutningen. Det er altid lettere at kæmpe med virkeligheden end imod virkeligheden. Deres plan var en del af virkeligheden, tal var jo kun tal, men jeg vidste at de i dette tilfælde var en ret præcis afspejling af Bjergtagets relation til omgivelserne. Og det betød ikke at jeg gav op. Jeg ville give mit bidrag, jeg ville kæmpe med. Måske ikke med deres vision, den måtte de selv ligge og rode med, men med min vision. Gudindens vision, der var sæt i mig over tredive år før. Sådan kunne jeg tænke allerede dengang, og jeg synes stadig ikke det er helt dumt.

Jeg skulle slet ikke gøre som Ruff og bare tage hjem. Til mor og Janke. Bjerget bag det gamle hus var alligevel for lille nu. Gudinden var vel gået samme vej som sin mand, jeg skulle bære arven videre. Og i første omgang på heden. Ikke sandheden, ikke helheden, men bare heden. Jeg var næsten nået frem til Bjergtaget og glasdøren ind. Og der vendte jeg om. Jeg håbede at det afgørende øjeblik kunne være så simpelt.

Men i første omgang var den hede jo kun et hul uden noget udenom. Og sådan et hul er jo ligegyldigt, så er æblerne jo spist fra begyndelsen. Det problem skulle jeg løse, så jeg kunne vise hvad det drejer sig om. Heden var god nok, men den bare hede var bare ikke nok. Det var i mellemrummet mellem mig og mit spejlbillede, jeg havde indset mit virkelige navn. Det var i

det tomme mellemrum mellem noget og noget andet, det kunne slå liv. Den grænseløse tomhed var derimod, lige som evigheden, håbløst uinteressant. Så enestående klog var jeg blevet af at fylde halvtreds.

Jeg forestillede mig en ramme. En tom ramme. Og så spørgsmålet: Virker ligheden bekendt ? Var det en titel ?

Bah. En banal konceptvittighed, og den var endda afhængig af bogstaver. Jeg måtte være mere håndgribelig. Eller måske alligevel håndubegribelig. Og lidt fremme i en vejside så jeg en mand stå med en greb og vende kartofler op. I disse omgivelser var han nødt til at stå ude i det åbne. Hans bil stod ved siden af ham, og der brummede motoren i tomgang. Det var jo ikke sådan det normalt blev gjort. Så var der kørt en traktor, endda en med et bånd bagefter, hvor kartoflerne blev rystet fri for jord og nænsomt sorteret efter størrelse, bagekartofler, skrællekartofler, pillekartofler. Det var ikke efter bogen, manden var heller ikke lokal, han lyste langt væk af hvad han var, en kartoffeltyv fra byen.

Han bukkede sig med ryggen til mig og begyndte at samle kartofler op. De var stadig meget små, der kunne være mange af dem i hans medbragte plastikpose. Jeg gik lige forbi førersædet i bilen, jeg kunne have sat mig ind og kørt, og så havde han stået der med sin greb og plasticpose og været på den. Og jeg ville ikke længere være den eneste på heden med et vandskelligt problem.

- Bare rolig, sagde jeg, det er heller ikke min mark.

Han sprang op og så på mig.

- Jeg har altså en aftale med ejeren om det her, sagde han.

- Det har du sikkert, sagde jeg.

Han så noget underligt forpjusket ud med den halvfulde plastikpose med små kartofler, nogle af dem så ud til at være på størrelse med mellemfine ærter. Men bilen var en stor blå Volvo, og den var nyvasket. Og han var selv i udpræget bymæssig påklædning, han havde endda blanke sorte lædersko på. Og lysebrune kørehandsker. Slet ikke en velegnet påklædning til diskret kartoffeltyveri. Handskerne var endda blevet noget jordede. Handskerne, det måtte jeg notere mig.

- Fortsat god dag, sagde jeg bare.

- I lige måde, sagde han høfligt.

Nu havde jeg en vision. Den var slet ikke ført ud i livet endnu, men den var konkret nok til at jeg naivt kunne kalde den en plan. Jeg gik tilbage til mit kontor under bjergetaget og skrev det omhyggeligt ned, så det kunne være en juridisk holdbar aftale. Og med papiret i hånden gik jeg ind i regnskabsafdelingen og spurgte efter Mogens. Han var i banken, sagde

sekretæren. Han sad vel sammen med Bæklund og planlagde hvordan de kunne presse mig yderligere. Men nu var jeg osse forberedt. Jeg gik derfor roligt ned til banken, og der sad han ganske rigtigt inde på Bæklunds kontor og drak kaffe.

- Jeg har tænkt over jeres plan, sagde jeg, og jeg er klar med et modbud.

- Lad høre, sagde Bæklund.

- Jeg kan se to alternative løsninger, sagde jeg. Og den første og bedste er at jeg går med på jeres plan. På fire betingelser. Jeg fortsætter som eneejer af Bjergetaget i fem år, men Mogens overtager arbejdet som administrerende direktør, og jeg blander mig overhovedet ikke i driften, jeg skal lave noget andet, og det har ikke noget med Bjergetaget at gøre. Og jeg lover i den forbindelse at jeg i de fem år heller ikke vil beskæftige mig med udlandsrejser. Og det får I skriftligt.

- Og hvad er det for fire betingelser du stiller for det, spurgte Mogens.

- For det første skal jeg i de fem år hver måned have udbetalt et fast beløb uafhængigt af firmaets resultat. Jeg har taget den løn, Mogens i øjeblikket får som regnskabschef, som udgangspunkt. Og beløbet skal ikke pristalsreguleres. Til gengæld overtager han efter de fem år Bjergetaget uden yderligere forpligtelser overfor mig. Det var den første betingelse.

- Og den anden, spurgte Mogens.

- Jeg skal have adgang til at bruge Gunilla. Professionelt altså. Det bliver ikke så meget jeg har behov for, det bliver maksimalt tyve procent af hendes arbejdstid, opgjort månedligt.

- Jeg synes du sagde at du ikke ville konkurrere med Bjergetaget, sagde Bæklund.

- Det er ikke hendes evner i rejsebranchen jeg skal bruge, det er hendes erfaring med markedsføring, specielt på den grafiske side.

- Og tredje betingelse, sagde Mogens.

- Jeg skal have de nederste fyrre meter af det stykke jord vi har købt til træningsbane til rådighed, og jeg skal have lov til at indhegne området og bestemme hvad der skal foregå her.

- Og det er osse tidsbegrænset til fem år, sagde Mogens.

- Det er det, sagde jeg. Og sidste betingelse er at det hele træder i kraft pr dags dato, ikke først ved årets udgang.

- Det er vi slet ikke klar til, sagde Mogens.

- Det må du så blive, sagde jeg. Hvis du vil være administrerende, er det dit problem. Hvis jeg skal rykke, så rykker jeg.

De sad og kiggede på hinanden.

- Du sagde der var en alternativ løsning, sagde Bæklund.

- Det er der. Så sætter jeg Bjergetaget til salg. Det bliver rimeligvis med tab, men sådan er det. Det kan naturligvis betyde at I kan få det billigere på den måde. Men I kan osse risikere at der melder sig andre købere.

- Og du har allerede kontaktet nogle, spurgte Bæklund.

- Det skal jeg ikke kunne sige. Men jeg kan tilføje at i så fald er Mogens naturligvis bortvist fra stillingen som regnskabschef med øjeblikkelig virkning.

Jeg har både den første aftale og bortvisningen her. De er begge dateret i dag. I skal bare beslutte jer til hvilken en jeg skal underskrive.

- Vi er lige nødt til at læse det igennem og vi skal osse have lidt betænkningstid, sagde Bæklund.

- Jeg skal ud at pisse, sagde jeg. Og jeg skal nok vaske hænderne grundigt bagefter. Når jeg så er tilbage, har I besluttet jer. Ellers underskriver jeg bortvisningen.

- Jeg er ikke sikker på at betingelserne for bortvisningen vil holde i retten, sagde Mogens.

- Næ det må vi jo se, sagde jeg.

Jeg gik og lod dem sidde. Jeg havde lagt en fotokopi af aftalen og bortvisningen på Bæklunds skrivebord, så kunne de kontrollere det hele. Jeg var godt nok ikke specielt trængende, men det lykkedes alligevel at presse et par dråber i kummen. Så gik jeg over til håndvasken og så mig selv i spejlet. Jeg synes jeg så glad ud. Og jeg havde en klar fornemmelse af mit virkelige navn. Jeg vaskede hænderne grundig og tørrede dem i et papirhåndklæde.

Da jeg kom tilbage på Bæklunds kontor sad de faktisk osse og smilede. De havde åbenbart indset at min plan passede glimrende med den de selv havde lagt.

- Jeg er bare nysgerrig med hensyn til de fyrre meter grund, sagde Bæklund. Vil du til at være hobbylandmand.

- Jeg vil være Markgreve, sagde jeg og smilede.

- Og hvad vil du dyrke på sådan en lille mark.

- Det blir i hvert fald ikke kartofler, sagde jeg.

Mogens så ud som om han ikke fattede en brik af hvad vi sagde. Eller osse sad han bare og tænkte på at være administrerende, så han slet ikke hørte efter. De var i hvert fald klar til at underskrive aftalen. Jeg havde originalen med. Vi underskrev den alle tre, den fik de. Vi underskrev osse kopien, og den fik jeg. Bortvisningen, både original og kopi, rev jeg i stykker og krøllede sammen.

- Jeg går tilbage til mit kontor og tømmer det med det samme. Og jeg lægger nøglerne i receptionen.

- Det med nøglerne behøver du ikke, sagde Mogens.

- Det er noget jeg gør for min egen skyld, sagde jeg. Vil du følges med tilbage.

- Jeg kommer om lidt. Jeg skal lige have lavet et par kalenderaftaler med Bæklund.

Jeg gik tilbage til mit kontor under bjergtaget med den underskrevne aftale i lommen. Jeg gik forbi marketing og fortalte Gunilla hvad der var sket. Så underrettede jeg Tabita, min sekretær. Det tog længere tid, hun var jo ikke orienteret om noget som helst i forvejen. Hun tog det lidt tungt, når jeg selv skal sige det. Og hvem skulle ellers ?

- Tag det roligt, sagde jeg. Du kender Mogens, og han er i virkeligheden en rar fyr, selvom han kommer fra regnskabsafdelingen.

Jeg gik ind og pakkede mine personlige ting. Det fyldte et par flyttekasser. Jeg aftalte med Tabita, at hun fik Larsen eller et af budene til at bringe dem hjem til mit hus. De skulle bare stilles under halvtaget ude på trappen, hvis ikke jeg var hjemme. Og så gik jeg ned med nøglen, og så gik jeg. Jeg tror ikke Mogens var nået tilbage endnu, men det ragede jo ikke længere mig.

Jeg gik ikke lige hjem, jeg kunne lige så godt holde momentum og få sat rammen. Min erfaring var jo at så ville indholdet efterhånden danne sig. Når jeg altså havde en vision. Det havde jeg. Og første step var et besøg hos Just Tømmer. Jeg havde brugt hans folk til alle ombygninger i årevis, og jeg regnede med at finde både forståelse og rimelighed der.

At Just reelt og officielt hed Tømmer til efternavn og samtidig drev en kombineret tømrervirksomhed og trælasthandel, havde givet anledning til adskillige både kvikke og dumme bemærkninger i tidens løb. Hans erhvervsvalg var måske lidt fantasiløst, og han var heller ikke kendt for at være for billig, så "Just tømmer din bankkonto" havde mere end en gang været foreslået som slogan for ham og hans firma. Men hans ry for at være dyr var ikke altid retfærdigt. Og han var den eneste tømrer i lokalområdet og blev brugt af de fleste. Osse af mig.

Der var som forventet ingen på værkstedet da jeg kom, alle var ude på opgaver et eller andet sted, men Just var inde i privaten som han plejede. Efter han var fyldt halvfjerds, var han sjældent med ude og svinge hammeren. Men det var stadig ham der prissatte opgaverne og lavede de større aftaler.

Jeg forklarede hvad der var sket på Bjergtaget, og det blev han ikke specielt overrasket over. Han blev vist efterhånden sjældent overrasket over noget som helst. Og jeg fortalte om de nederste fyrre meter på grunden som jeg havde til rådighed, og at jeg gerne ville have det område hegnet ind. Det skulle ikke være med et stakit eller et trådhegn, det skulle være med et plankeværk. Sådan en afskærmning som man satte om byggeopgaver inde i byen.

-Jeg ved hvad du mener, sagde Just. Hvor længe skal det stå der ?

- Fem år. Jeg har kun det jordstykke i fem år.

- Og hvor langt er det på den anden led ?

- Vist osse cirka fyrre meter.

- Altså omkring hundredetres meter i alt.

Ja, det måtte det jo være. Og Just tænkte lidt og gav mig så en pris. Det var en vennepris forstod jeg på ham.

- Og så har jeg en opgave til, sagde jeg, men jeg ved ikke om det er noget for jer.

- Lad mig høre.

Og jeg forklarede at jeg skulle bruge et tøndebånd eller en slags hjul. Noget en mand eller en kvinde kunne stå indeni som i den tegning af Leonardo, og så trille rundt med det. Og det syntes han da lød lidt sjovt, men det var han nødt til at overveje og nok osse diskutere med Henning. Henning var sønnen, og det var nu ham der stod for at styre det praktiske i firmaet, i hvert fald i tømmerafdelingen.

- Du har ikke overvejet at få det lavet i jern i stedet for, sagde han. Det vil både være billigere og mere stabilt i det lange løb. Træ arbejder jo.

Jeg foretrak bestemt at få det lavet af træ, det var der en klar signalværdi i, og Just lovede at vende tilbage i løbet af et par dage. Både med om de kunne påtage sig opgaven og hvad det ville koste.

- Men hvis det skal være træ, sagde han, så er det måske osse mere snedkerarbejde.

- Der er ingen snedker her på heden, sagde jeg. Og jeg vil helst handle lokalt.

Holde det på heden, det var et væsentligt punkt i min vision. Den vision var da stadig lidt ulden i kanten, men på det punkt ville jeg nødtigt gå på kompromis. Det var for tidligt i forløbet til den slags.

Jeg sagde farvel til Just og gik hjem. Handsker, hvor skulle jeg få lavet handsker lokalt. Af tykt læder, men de skulle alligevel kunne bruges af en hånd. Måske en skomager, hvis den slags stadig fandtes. Og så måtte jeg en smule længere væk end til Just Tømmer. Jeg måtte vel ind til byen.

Næste morgen satte jeg mig ind i bilen og kørte derind. Så vidt jeg huskede, havde jeg da købt snørebånd ved en skomager derinde et sted. Men jeg huskede ikke nøjagtigt hvor, og heller ikke hvornår. Måske var den forretning der ikke mere. Og nu er der vel slet ingen af den slags tilbage her, men det er en helt anden historie.

Jeg så et skilt hvor de reklamerede for møbelsnedkerarbejde. Der stod nogle små kommoder i vinduet sammen med et udtrækskaffebord af en slags. Men nu havde Just taget sig af at komme med et tilbud først, så jeg nøjedes med at notere mig at det her værksted eksisterede. Det var i øvrigt ikke mere indbydende end som så, jeg håbede at vores egen lokale tømmer kunne komme med et rimeligt bud.

Skomageren tog det noget længere tid at finde. Jeg endte med at måtte spørge mig for. En ældre dame, ældre end mig, fortalte mig hvilken sidegades sidegade jeg kunne kigge i. Og der var en skomager i en kælderbutik. "Til frokost" stod der på et skilt på døren. Der stod ikke noget om hvor længe det ville vare.

I første omgang besluttede jeg bare at gå en kort tur og håbede at den frokost ikke ville vare alt for længe. Klokkeren var blevet næsten tolv, og det var vel fair nok at skomageren fik en bid brød. Jeg var osse blevet sulten og fandt en

pølsevogn tilbage på hovedgaden. Jeg bestilte tre hotdogs, ikke noget at drikke til. Midt i den anden hotdog opdagede jeg, at jeg genkendte manden, der osse stod ved vognen og spiste to ristede med brød stille og forsigtigt. Det var næsten som om han hellere ville have spist dem med kniv og gaffel. Hvad lavede han ved en pølsevogn ?

Det var manden med Volvoen, ham der havde stået i kanten af marken og gravet kartofler op.

- Kartoflerne er måske allerede spist, sagde jeg.

Han kiggede på mig og tyggede af munden.

- Hvad mener du ?

- Det var da dig der stod og gravede små kartofler op ved vejkanten i går.

- Nå ja, sagde han. Dem fik vi til aften i går. Nå de er nyopgravede kan man vaske skindet af dem. Så gør det ikke noget de er små.

Og så kunne han vist osse genkende mig.

- Men jeg har altså en aftale om at jeg gerne må tage kartofler der.

Ja, det havde han sikkert. Og det angik heller ikke mig.

- Men jeg så du havde handsker på, sagde jeg.

- Handsker ?

- Ja, sådan nogle automobilkørehandsker.

- Det er rigtigt. Jeg skulle have taget dem af, det er svært at få dem rene nu.

- Jeg er bare nysgerrig efter hvor du har købt dem.

- Dem har jeg ikke købt.

Så dem havde han måske osse stjålet.

- Jeg fik dem i fødselsdagsgave af min svoger, fortsatte han. Og min kone er noget arrig over at jeg kom til at svine dem sådan, de må jo ikke komme i vaskemaskinen. Og min svoger er hendes storebror, og han synes hun har giftet sig med en idiot. Hun kan ikke lide, når jeg kommer til at bekræfte ham i det.

Han grinede lidt nervøst. Måske fordi han havde sagt det om sin kone, måske fordi han i virkeligheden var en tyv. Kartoffeltyv og handsketyv. Det var i hvert fald det jeg tænkte, jeg kendte ham jo ikke dengang. Og han havde i hvert fald givet mig den sidste brik til min vision med de handsker. Jeg havde spist min sidste varme hund, jeg talte fint med pølse og brød i munden, så jeg sagde tak for snakken og gik tilbage til skomageren.

Jeg forventede noget i retning af en ældre herre i kittel i den forretning. Men der stod en ung pige i et par arbejdsbukser med klap.

- Er din far ikke kommet tilbage fra frokost, spurgte jeg.

- Min far ?

- Skomageren.

- Det her er min butik. Min far spiller violin, det er mig der er skomager.

Den slags bukser var vel stadig en del af modebilledet dengang, men når jeg så efter, kunne jeg jo godt se at de her var i brug af en håndværker. Håret havde hun samlet i en hestehale, og hendes hænder havde bestemt været på arbejde. Hvis jeg stadig havde været en ung mand ville jeg bestemt have rykket på situationen, men nu blev jeg bare en lille smule flov.

- Det må du undskylde, sagde jeg. Jeg lider åbenbart stadig af visse fordomme. Jeg går da ud fra at du er professionel, der er ingen grund til andet.

Hun smilede høfligt.

- Skal du have repareret noget, eller skal du have lavet et par nye sko ?

- Jeg kommer sådan set for at snakke om handsker.

- Håndsko ?

Hun grinede nu. Måske troede hun, at jeg bare var her for at gøre grin med hende med en sproglig vits, og havde besluttet sig til at tage det ovenfra og ned. Det var hun vist tit nødt til som ung kvinde i den branche. Og jeg måtte forklare at jeg var seriøs nok.

- Jeg skal bruge nogle handsker, men de skal være i tykt læder. Det tror jeg ikke en handskemager har værktøj til, men det har du.

- En baseballhandske ?

Jeg prøvede at forklare at handsken ikke skulle bruges til at gribe bolde, men til at gribe fat om håndtag og måske osse andre ting. Så det skulle de være fleksible nok til. Men læderet skulle alligevel være så tykt at man ikke rigtigt kunne mærke hvad man greb om. Og jeg kunne se i hendes øjne at de måske kunne se det som en interessant opgave.

- Det ved jeg sgu ikke om jeg kan lave. Men jeg vil gerne forsøge. Er det nogle du selv skal bruge, jeg mener med hensyn til størrelsen ?

- I første omgang til mig selv. Men hvis de lykkes skal jeg bruge dem i flere forskellige størrelser.

- Men det skal være handsker. Med fingre i ?

Jeg kunne godt se hvad hun mente. Det kunne godt blive et problem

- Almindeligt skolæder er jo ikke så fleksibelt, fortsatte hun. Det er derfor man skal være så omhyggelig med skostørrelser. Sko er meget individuelle hvis de skal være gode. Hvor mange forskellige personer skal du bruge dem til ?

Det vidste jeg jo ikke dengang. Helst mange, det var i hvert fald min vision. Og så var jeg stadig fascineret af tanken om handsker. Det var den slags modsætninger der udfordrede mig dengang. Jeg var slet ikke gammel nok til at give op på forhånd.

- De skal ikke bruges til finmekanik eller til at bygge med Lego, sagde jeg. Det er mere til en slags demonstrationsbrug.

- Og det er jeg nødt til at vide noget mere præcist om. Hvis jeg skal bidrage med noget design, mener jeg.

Hun var ved at blive nysgerrig. Og det var tydeligt at mærke at hun så det som en professionel opgave. Det var en faglig stolthed der lyste ud af hende, så det næsten overstrålede hestehalen og klapbukserne.

- Handskerne skal være definerende for bæreren, sagde jeg. De skal tydeligt vise at vedkommende går lige dertil. Kender du leonardotegningen ?

Jeg slog ud med arme og ben som en sprællemænd, der blev trukket i snoren. Og hun så ud til at tage den lidt latterlige attitude helt alvorligt.

- Men hvad så med fødderne, spurgte hun. De skal vel osse være med til at definere billedet.

Hun havde tilsyneladende fattet hvad jeg var ude på, men hun var jo osse skomager. Så jeg sagde at jeg havde tænkt på støvler. Måske endda træskostøvler. Men dem kunne jeg jo købe færdigproduceret i et eller andet byggemarked.

- Hvis vi tænker forede vinterstøvler i stedet for, sagde hun, så vil det måske være mere naturligt og sammenhængende med forede luffer end med handsker. Og det ville være noget mere fleksibelt i forhold til størrelser.

Så "hvis vi tænker", havde hun sagt. Vi. Hun gjorde modstand for at tænke med. Det var nærmest som at snakke med Gunilla om mine ideer. Og så var jeg nødt til at gøre modstand den anden vej, for det er sådan den proces virker. Det er ikke noget jeg har opfundet, det er en gammel opdagelse. Tese, antitese, syntese har jeg siden lært at kalde det. Jeg havde ikke haft så meget tid til at læse dengang jeg stadig skulle passe mit arbejde.

- Du siger noget. Men når jeg er forelsket i handsker, så er det fordi så blir fingrene osse individualiserede.

Jeg gentog sprællemænden, nu med spredte fingre. Som stråler ud i verden.

- Hvad så med fødderne, spurgte hun. Skal tæerne så osse individualiseres. Og hovedet, og de enkelte hår ?

- Jeg vil gerne holde hovedet udenfor, sagde jeg. To hænder og to fødder. Det er et billede med fire hjørner.

- Så de andre ekstremiteter er ligegyldige, sagde hun.

- Hvor gerne vi end ville, sagde jeg, så rækker de jo ikke så langt ud.

Hun grinede passende på det rigtige tidspunkt. Hun mindede mere og mere om Gunilla. Og jeg blev mere og mere klar over hvad det var min vision gik ud på. Og havde jeg som sagt været femogtyve, så havde hun osse været et personligt mål, det var jeg ikke i tvivl om. Men jeg havde ment det jeg sagde til min mor om den sag. Ursula var min jævnaldrende, det vidste jeg, for jeg vidste hvem hun var. Pigen her var ung nok til at være min datter, hvis jeg havde fået sådan en. Hun hørte garanteret osse noget andet musik og spiste noget andet mad, end jeg gjorde. Måske var hun tedrikker, det kunne jeg godt have hende mistænkt for. Men hun opfattede hvad jeg talte om i den her sag, og det var det jeg skulle nyde, ikke andet.

- Din generation er sgu stadig så firkantet, sagde hun. Square, som de siger i Amerika.
- Lige netop, det er det jeg skal demonstrere. Handskerne og træskostøvlerne skal jo af på et tidspunkt.
- Så du er ude i noget terapeutisk. Jeg synes nok jeg kendte dig. Du er ham med huset med bjerget på taget. Jeg har set dig i avisen. Og i fjernsynet.
- Jeg er ikke i det hus længere, sagde jeg. Men målet er det samme.
- Op i det blå, sagde hun og grinede.
- Ja. Og ind i det røde.
- Så handsker og støvler skal være lilla. Som de batikfarvede bleer i sin tid.
- Det kan da godt være, sagde jeg. Så langt er jeg ikke kommet endnu.

Vi snakkede lidt videre. Hun mente nok hun vidste så meget om min idé at hun kunne lave en første prototype. Og hun målte mine hænder og fingre efter bedste evne.

- Nu er jeg jo ikke handskemager, sagde hun, så jeg ved ikke hvilke mål man plejer at have brug for. Så jeg tager nok lidt flere end nødvendigt.

Det kunne jeg sagtens leve med. Det var slet ikke ubehageligt. Og nu havde jeg to underleverandører i sving med noget produktudvikling, både Just Tømmer og så hende her.

- Jeg blir nødt til at vide hvad du hedder, sagde jeg. Jeg plejer selv at hedde Markis des Montagnes, men det skal måske til at være Markgreven.
- Hvis det skal være på den måde, så tror jeg at jeg i denne forbindelse vil være Jakob Skomager.

Hun var helt med, det kunne jeg da høre. Måske ikke på samme seriøse måde som mig, nok mere på samme niveau som jeg havde været i den alder. Men nu jeg tænker efter, tror jeg faktisk at jeg var lidt misundelig på hende dengang.

- Så farvel Jakob. Vi ses på fredag.
- Så skal det være om formiddagen. Fredag lukker jeg klokken tolv.

Fredag var ellers den lange dag for de fleste forretninger dengang, men det så hun åbenbart stort på. Jeg kørte hjem og overvejede hvad jeg skulle gå i gang med. Jeg var på mange måder nødt til at vente på Just Tømmer og Jakob Skomager nu, jeg var nødt til at have deres konkrete løsninger i hånden inden jeg kunne komme videre. Jeg kunne jo se om Ursula var til rådighed i dag. Det var ikke et påtrængende behov, men nu havde jeg jo tid. Jeg overbeviste mig selv om at det ikke havde noget med Jakob Skomager at gøre. Var det ikke osse en historie om afhængighed ? Var Jakob Skomager ikke brændevinspusher ?

Så diffust var mit fokus allerede dengang. Var det tilfældigt at hun havde valgt et maskulint navn, ville hun sige noget med det. Måske ubevidst. Eller var der osse her en bibelsk reference, jeg ikke kunne gennemskue. Jeg gad ikke spekulere over det og slog mig til tåls med at det nok havde været en hurtig

vittighed, ikke spor andet. Og den gik jeg bare med på, længere var den ikke. Jeg skulle ikke fordybe mig i eksterne ekstremiteter, det var det ord hun havde brugt. Ekstremiteter. Men jeg kunne da se om Ursula var til noget i dag.

Hun var der i hvert fald. Hun bankede på den sortmalede rude så snart jeg ringede på klokken. Næsten som om hun havde siddet og ventet på mig. Og det var for sent at lave aftensmad da jeg omsider kom hjem.

Allerede næste formiddag ringede Just Tømmer og sagde at han havde snakket med sin søn om det trillebånd eller hvad jeg nu kaldte det.

- Henning siger at man kan købe sådan et fikst of færdigt til en meget rimelig pris. Det er vist et firma, der laver gymnastikredskaber.

- Men så er det vel af metal.

- Af jern vil jeg tro. Grønmalet så vidt han husker. Med nogle rør svejset på som indvendige håndtag. Jeg vil forslå at du køber sådan et. Så har vi det at se på, og du kan prøve det af. Hvis det så virker efter hensigten er opgaven jo løst. Og ellers kan vi bruge det til at hente konstruktion og mål fra. Og hvis så vores konstruktion mislykkes, så har du noget at falde tilbage på.

Det sidste skulle han ikke have sagt. Jeg ville under ingen omstændigheder falde tilbage. Jeg ville gerne forsøge flere muligheder og afsøge markedet for løsninger. Men falde tilbage. Aldrig i livet.

- Hvis jeg køber det legetøjshjul, sagde jeg, så ender jeg bare med at bruge det som det er. Jeg vil gerne have vi gør det i den modsatte rækkefølge. Enten kan I konstruere hjulet, og så bruger vi det. Eller osse må I give op, og så må jeg nøjes med jernhjulet.

- Og hvis jeg så siger at du kan modregne jernhjulet i vores pris hvis det lykkes.

- Det handler ikke om penge Just. Det handler om rækkefølge, om kronologisk struktur.

Det forstod han ikke sagde han. Men jeg var kunden, og kunden havde ret. De ville kigge på konstruktionen, men det var altså muligt at de måtte opgive uden at have savet i en eneste planke. Og det ville der løbe timer på, det måtte jeg acceptere, sagde han. Så det måtte jeg. Og så ville der nok gå en uges tid inden de kunne komme med et bud. Henning og drengene havde en del at se til. Men materialerne til mit plankeværk var i hvert fald bestilt. Så lagde vi på, og jeg havde resten af den torsdag til rådighed.

Hvis det faldt i hak med underleverandørerne ville jeg få meget travlt igen, så det var bare om at nyde den midlertidige uvirksomhed. Og hvis det ikke faldt i hak, ja så kunne jeg lige så godt begynde at træne mig op til en ny og permanent utravl tilværelse. Måske skulle jeg alligevel begynde at læse en bog.

Den eneste rigtige bog jeg havde beholdt var det ny testamente som min mor havde foræret mig til min konfirmation for mange år siden. Jeg havde aldrig

fået læst den, og jeg havde bestemt heller ikke lyst til at læse den nu. Jeg åbnede den og så indholdsfortegnelsen. Fire testamenter og en stribe epistler. Det var rigeligt. Det var bare på grund af mor, den endnu ikke var røget ud. Men nu skulle det være. Der var vel en basar et eller andet sted, så nogle gudelige mennesker et eller andet sted på heden kunne få mere glæde af den bog end jeg ville have.

Jeg var ikke typen, der brændte de bøger jeg ikke kunne bruge. Som yngre kunne jeg måske have brugt de ultratynde sider som cigaretpapir, men det var ti år siden jeg var holdt op med at ryge, så den løsning duede ikke længere. Mit pauseprojekt måtte være at finde den rigtige basar. Jeg kunne ikke selv holde loppemarked med en enkelt bog på hylden i butikken.

Jeg prøvede de gule sider i lokaltelefonbogen. Velgørende foreninger. Ingen. Spejdere. Der var et telefonnummer. Jeg ringede og fik fat i en dame. Hendes mand var ganske rigtigt tropsfører for nogle spejdere, hun var ikke så meget inde i det, og han var på arbejde. Men han ville være hjemme engang mellem fem og seks, og så kunne jeg ringe igen. Der var et eller andet ved hendes måde at tale på der gjorde mig lidt urolig. Men jeg skulle jo bare af med en bog, og så kunne jeg jo være ligeglad.

Jeg tog bilen og kørte ind til byen. Jeg skulle først ind til Jakob Skomager næste formiddag, så jeg havde ikke noget ærinde. Det var spild af benzin at køre den tur. Jeg fik øje på biblioteket. Der kunne jeg jo låne en bog at bruge tiden på. Men jeg kunne vel osse stille mit nye testamente ind der. Så var jeg af med det. Hvis jeg havde haft bogen med i bilen, havde jeg måske gjort det. Men det havde jeg ikke. Og jeg havde ikke fået frokost og klokken var over to. Jeg parkerede bilen og gik ned til pølsevognen i hovedgaden. Deres hotdogs havde bestemt været gode nok. Men det kunne osse blive for meget at gentage den menu. Kartoffeltyven var der ikke, så det blev mig der bestilte to ristede med brød og spiste langsomt og omhyggeligt. Og mere lagde jeg ikke i det, det var der ingen grund til. Nu tænker jeg bare at det er underligt hvilke detaljer man husker og hvilke man lader gå i glemmebogen.

Jeg tog det med ro og spildte endda ekstra benzin ved at køre en omvej hjem. Klokken var ikke fem endnu, og jeg gik ud i haven. Det var Larsen fra Bjergetaget, der stadig holdt den, det var en del af hans job. Det havde jeg ikke fået skrevet ind i aftalen, så måske holdt han op med det. Jeg var lige ved at gå ind og ringe til Mogens og spørge til det. Men det ville alligevel virke for småtskåret, det ville han kunne få mere end en god historie ud af, og det havde jeg ikke lyst til.

Klokken var kvart over fem da jeg kom ind i huset igen, så i stedet ringede jeg til spejdermanden. Denne gang var det ham der tog telefonen. Vi præsenterede os bedste to, han vidste godt hvem jeg var kunne jeg høre. Og jeg spurgte om de kunne bruge et gammelt eksemplar af det nye testamente.
- Skal du ikke selv bruge det, spurgte han.

- Nej jeg er holdt op, sagde jeg.

Jeg sagde ikke hvad jeg var holdt op med, det måtte han selv tænke sig til. Han ville så gerne have bogen, og jeg tilbød at komme forbi med den med det samme. Det var jeg velkommen til sagde han, og han gav mig adressen.

Det var et rødt murstenshus. En vin af en eller anden slags dækkede mere end det halve af muren. Den var allerede smukt efterårsrød, så hvis ikke murstenene havde været røde ville det have været et flot syn. Foran hoveddøren stod to betonløver. Da jeg kom op til døren så jeg at den ene løve manglede en pote, et stykke rustent jern stak ud hvor poten skulle have siddet. Spejdermanden stod i døren og ventede på mig, jeg behøvede ikke ringe på. Jeg gav ham bogen og han kiggede på den.

- Den er jo udenlandsk, sagde han.

- Ikke mere end jeg er, sagde jeg.

Han tog bogen og kiggede rundt i den. Det så ud til at den blev godkendt. Han spurgte om jeg ville med ind og nyde en kop kaffe eller et glas sodavand, men jeg skulle ikke nyde noget. Jeg havde travlt, sagde jeg.

Hjemme lavede jeg en gang hurtig aftensmad og gik tidligt i seng. Af en eller anden grund glædede jeg mig vist mere til besøget hos skomageren end jeg havde forventet jeg ville. De handsker var godt nok en helt essentiel brik i min vision, men alligevel.

Fredag morgen regnede og ruskede det i omgivelserne. Hun åbnede først sin forretning ved ti tiden, så der var ingen grund til at skynde sig alt for meget. Jeg holdt et roligt tempo med morgenmad og morgenbad og påklædning. Jeg pudsede endda mine sko inden jeg tog dem på. Hun var jo fagmand.

Da jeg kom ned i butikken kiggede hun op fra sit arbejde og sagde dav. Hun havde samme hestehale og klapbukser på som sidst, men i dag havde hun en trøje på under klappen. Den havde vist været hvid engang.

- Vil du se mit forslag, spurgte hun.

- Det er derfor jeg er kommet, sagde jeg.

Den lignede en stor skive med en tommelfinger. Resten af hånden var et stykke læder, men der var syet fingergange i så fingrene var tvunget ud i stråler. Læderet var tykt og lidt stift, men man kunne sagtens bevæge tommelfingeren, og man kunne osse sagtens bøje de andre fingre, de var bare nødt til at følges ad. Og så havde hun foret handsken med noget lammeskind. Den var blød og lækker at have på, og det var stort set umuligt at mærke hvad man havde fat i med den.

- Den passer osse mig, sagde hun. Og den vil passe en med en noget større hånd end din.

- Den er nærmest genial, sagde jeg.

- Jeg tror den vil passe alle fra større børn og opefter, sagde hun.

- Hvis de har fem fingre på hver hånd, sagde jeg.
- Det har vel de fleste.
- Men ikke alle.
- Så der skal osse laves en uden fingergangene.
- Det har du desværre nok ret i.
- Og så må vi osse se på støvlerne. Så indpakningen hænger sammen.

Hun havde opfattet hvad jeg ville. Og nu benyttede hun sig af det. Dum var hun ikke. Hvor heldig har man lov at være.

- Men jeg tror ikke de skal være lilla som du foreslog sidst, sagde jeg. De skal være himmelblå.
- Det er klart. Det røde kommer jo ind i billedet når man tager dem på. Så mangler vi bare at tale om pris.

Hun gav mig en pris for det hele, og jeg kan ikke påstå at det blev billigt. På den anden side måtte jeg erkende at det var omhyggeligt håndværk, og der var brugt de bedste materialer.

- Det kan jeg på ingen måde lade være med at acceptere, sagde jeg.
- Det tænkte jeg nok, sagde hun. Jeg har heller ikke taget mere end jeg er nødt til at tage.
- Godt tænkt Jakob Skomager. Du tænker i det hele taget godt, du forstår i hvert fald at tænke som jeg tænker. I betragtning af din alder er det ganske bemærkelsesværdigt.
- Aner jeg nu en smule flirt i luften, spurgte hun.
- Det er jeg i hvert fald vokset fra at lægge mærke til, sagde jeg.
- Så længe det blir på et idémæssigt og professionelt niveau, så er det osse fint med mig.
- Og jeg er stadig nødt til at kalde dig Jakob ?
- Ja, det er din egen medicin du er nødt til at tage.
- Ring til mig når jeg kan se de færdige handsker med farve på, sagde jeg og lagde mit kort på hendes arbejdsbord.
- Det siger vi, svarede hun.

Jeg gik hen til døren.

- Så på gensyn Jakob Skomager.
- I lige måde Markis de Brainfucker.

Hun havde ikke antydnet hvor længe det kunne vare denne gang. Jeg skulle vente på at hun ringede. Og jeg skulle vente på at Just Tømmer ringede om trillebåndet. Jeg måtte holde mig ved min telefon så meget som muligt. Det betød at jeg måtte blive hjemme og ikke kunne være med ved opsætningen af plankeværket. Jeg var sikker på at Henning og drengene klarede den sag uden problemer, det var ikke det. Det passede mig bare ikke at sidde der uden at kunne være med. Nu havde jeg ikke engang en bog at læse i. Skulle jeg virkeligt være nødt til at se fjernsyn ?

Jeg fik i hvert fald fredagen og weekenden overstået på en eller anden måde. Om lørdagen var det vejr til at gå ud i haven, og der mødte jeg Larsen. Jeg spurgte ikke ind til om det stadig var hans opgave at passe min have, han sagde heller ikke noget om det. Vi snakkede bare om hvad han ville til at gå i gang med, og jeg bifaldt alle hans forslag. Det var som det plejede, og han gjorde som han plejede. Jeg så ham ikke søndag, men da stod det osse ned i stænger igen, så det var let for mig at blive indendørs. Det var det nok osse for ham.

Allerede mandag ringede telefonen. Det var Just Tømmer. Han og Henning havde snakket trillebånd, og nu havde de en tegning. Og ville jeg komme over og kigge på den ?

- Kan du ikke komme her i stedet for. Så giver jeg kaffe og måske frokost hvis du har lyst.

- Jeg ved ikke. Bentøjet har det ikke så godt du ved. Det er nemmere for mig hvis du kommer her.

- Det er fordi jeg venter en opringning.

- Du burde have dig en af de der telefoner, man kan tage med rundt.

- Det burde jeg måske, men det har jeg sgu ikke penge til.

- Har firmaet ikke en ?

- Vi købt en for nogle år siden. Den var ikke så let at have med rundt, og den kunne ikke bruges i bjergene hvor vi havde brug for den, så den kasserede vi. Jeg tror ikke de ligger inde med den længere, og jeg er i øvrigt ikke i firmaet mere.

- Hvis jeg skal komme over til dig, sagde han, så kan det altså først blive i aften. Og så kommer Henning med og kører bilen.

- Vil I så ikke spise med.

- Nej, det blir senere end det. Ved otte - ni tiden.

Det blev så aftalen, og telefonen ringede ikke mere den dag.

Jeg kunne se på de udgifter, der kom til indhegningen og trillebånd og handsker og støvler og det hele, at jeg måtte have en snak med banken. Jeg ville på sigt have råd til det hele, men jeg måtte have udjævnet det lidt af hensyn til likviditeten. Jeg ville helst ikke bede hverken Just Tømmer eller Jakob Skomager om at lægge likviditet til, det ville være en forkert begyndelse på det hele. Og for en god ordens skyld måtte jeg så osse skifte bank. Jeg var ikke utilfreds med Bæklund, han havde altid behandlet mig pænt. Men når han nu var med ind over Bjergtaget og i en eller anden forstand på en anden side end mig, så ville det være fornuftigere for begge parter med helt rene linjer. Det ville han ikke bare forstå, jeg var overbevist om at han ville sætte pris på det. Hvis jeg bare havde haft en idé om hvornår Jakob Skomager ville ringe, så havde jeg kunnet anvende tiden til det.

Klokken var lidt over otte da Just og Henning Tømmer ankom. Henning støttede sin far hele vejen op ad havegangen og de to små trin op til hoveddøren. Så dårligt plejede den gamle sgu ikke at være gående, måske

skulle der demonstreres et eller andet. Inde i huset gik Just selv, men han støttede sig hele tiden til vægge og stole og trak osse noget på det venstre ben.

- Hvad fanden har du lavet, spurgte jeg.

- Jeg har levet næsten firs år, det er hvad jeg har lavet.

- Det er da blevet værre end sidst jeg så dig.

- Det er blevet værre i ti år. Men sidst vi sås sad jeg ned, og så bemærkede du ikke noget.

Henning smilede til mig. Han var ikke meget yngre end mig, og han gik stadigt uden problemer.

- Ja du må undskylde at jeg jager sådan med jer, sagde jeg.

- Jeg kunne selv have klaret det her, sagde Henning. Men den gamle insisterer på at have kontrol med det hele.

Det kommenterede Just ikke. Nu sad han ned og tog nogle papirer frem. Det var nogle brochurer fra en sportsforretning og en gammel bog - og så nogle tegninger som Just vist selv havde lavet. Det var stadig kun skitser så vidt jeg kunne se, det var ikke målfaste tegninger.

- Vi har kigget på billeder af det trillebånd af jern, sagde han. Og så har jeg set i mine gamle bøger med hjulmagerarbejde. Og vi har et forslag.

Forslaget var at tage udgangspunkt i et klassisk vognhjul af træ. De fandtes god nok ikke i de dimensioner der skulle bruges her, men Just mente nok man kunne forstørre forholdsmæssigt. Man havde jo tidligere bygget større hjul til maskiner af træ, de var bare ikke med i hans bog. Og det var ikke problemet.

Problemet var at der var nødt til at være eger i sådan et hjul. I jerntrillehjulet var der kun en jernkonstruktion hele vejen rundt i kanten, og det kunne ikke bare overføres til træ. Hvis det var jern, kunne konstruktionen rundt i kanten laves i et stykke. I et hjul af træ skulle det laves af flere stykker, og de skulle alle forsynes med eger. Og så er det inderste af hjulet ikke frit.

- I første omgang så det umuligt ud, sagde Just. Men så kom jeg til at tænke på at manden i hjulet kunne stå med ryggen mod egerne og navet, så kommer det ikke til at gå ud over oplevelsen. For der er vel ikke nogen med øjne i nakken der skal bruge det.

- Nej så behøver de det slet ikke, sagde jeg og smilede højt.

- Der er kun to problemer, fortsatte han. Det ene er vægten. Man kan sagtens få sådan et hjul til at trille rundt, men man kan ikke løfte det ene mand.

- Det skal osse kun trille når det skal bruges, sagde jeg. Og hvad er det andet problem ?

- Det kommer jo til at se ud som om manden er lagt på hjul og stejle. Jeg ved ikke om det er det rigtige signal, så langt er jeg ikke inde i din tankegang.

Jeg tænkte mig om. Det var da et problem, men måske var det et problem der kunne vendes til en fordel.

- Det kan jeg måske godt bruge, sagde jeg. Hvad kommer det til at koste.

- Fælgen skal laves af eg, så helt billigt kan det ikke blive. Vi regner med en indvendig diameter som i jerntrillebåndet, det ser ud til at være cirka to meter og tyve. Så blir den udvendige diameter cirka to en halv meter. Det giver en omkreds på omkring otte meter. Det er meget egetræ i den nødvendige knastfri kvalitet.

- Det er sådan set lige meget hvorfor det koster, jeg skal bare vide hvad det koster.

De havde to priser til mig. En skrabet model til en pris, en pæn model med noget træskærerarbejde og maling til en anden pris. I begge tilfælde var det mange penge. Uanset hvilken model jeg valgte, var jeg nødt til at snakke med en bank nu. Det løb op, og det var hverken første eller sidste udgift i min vision.

- Jeg skal naturligvis have den pæne model, sagde jeg. Men jeg skal lige have et par andre aftaler på plads inden jeg laver den endelige bestilling. Og jeg vil gerne sige tak til jer begge to.

Så drak vi kaffe og hyggesnakkede om alt muligt andet, og Henning spurgte om jeg ikke snart kom forbi og kiggede på den indhegning de lavede, og Just brokkede sig lidt over sit ben, og jeg spurgte om de kunne anbefale en anden bank end den lokale hvor Bæklund var direktør. Det kunne de ikke.

Da vi havde drukket kaffen og spist nogle småkager og snakket endnu mere om gamle dage og historierne fra dengang vi byggede Bjergtaget, gik de omsider. Og jeg lagde mig på sengen og tænkte på det hjul de havde foreslået. Det kunne blive endnu bedre end det jeg havde haft i tankerne. De havde godt nok ikke helt forstået hvad jeg ville, sådan som Jakob skomager intuitivt havde opfattet det, men de havde alligevel givet et vigtigt bidrag. Uden at vide det. Det var vist mest den gamle Just der havde haft glæde af sine bøger i den forbindelse.

Næste morgen ringede telefonen da jeg var på vej ud af badet. Jeg var tørret men ikke friseret. Jeg løb ind i stuen, jeg var alene i huset. Det var Mogens.

- Jeg har været ude at se det hegn, du er ved at få bygget om det stykke jord, du har fået stillet til rådighed.

- Ja ?

- Det er jo ikke lige det vi havde forestillet os.

Vi. Sad han sammen med Bæklund. Vel ikke på denne tid af dagen.

- Jeg ved ikke hvad du har forestillet dig, sagde jeg, men det er det hegn jeg skal bruge.

- Det er jo ikke bare et hegn. Det er afskærmning af en byggeplads. Det er tre meter højt og massivt.

- Det er to meter og halvfjerds.

- Vi regnede da ikke med at du skulle bygge på den grund.

Så det var det de var bange for.

- Jeg skal sgu ikke bygge. Det kan være der kommer et par skurvogne og en campingvogn derind, men det er alt sammen på hjul og lige til at køre ud igen.

Jeg stod der i stuen i bar røv og strithår, og jeg var måske ikke helt så forretningsmæssig at høre på.

- Vi går jo ud fra at du afleverer området i samme stand som du modtog det, sagde han.

- Om fem år, sagde jeg.

- Om fire år og trehundrede og syvoghalvtreds dage, rettede han det til.

Det var en helt unødvendig konflikt der blev lagt op til her.

- Tag det roligt Mogens. Når jeg forlader grunden, kan I slet ikke se jeg har været der. Jeg skal endda nok sørge for at få fjernet indhegningen til den tid. Jeg ønsker jer stadig held og lykke med Bjergtaget, det er jo min baby, selvom den er flyttet hjemmefra.

- Det ved vi godt Markis. Det ser bare så voldsomt ud med den afspærring.

- Jeg håber ikke den ødelægger noget for jer. Den er bare nødvendig for det jeg skal lave.

- Det er altså heller ikke et stort problem, det skal du ikke tro, og jeg stoler da på at du overholder alle aftaler. Men hvis vi skal have yderligere finansiering ind på et tidspunkt, så er vi nødt til at have sikkerhed for alle vores aktiver. Og det betyder skriftlige aftaler.

- Så I vil gerne have min underskrift på at jeg ikke ødelægger grunden med bygninger eller anden underminering.

- Ja, at du leverer det tilbage senest den aftalte dag i samme stand og alt det der. Vi kender dig og stoler på dig, men det er jo ikke sikkert at alle andre gør det.

Den lovede jeg at formulere og underskrive og aflevere. Og det var han næsten tilfreds med. Og jeg gik ud på badeværelset og gjorde mig færdig. Jeg måtte vaske håret igen for at få det til at sidde som det skulle. Jeg skulle stadig gå under navnet Markis des Montagnes, og den betegnelse måtte jeg leve op til, i hvert fald indtil min vision var noget mere konkret. Og til finansieringen var i orden.

Mens jeg spiste ringede telefonen igen. Og denne gang var det Jakob Skomager. Hvis det passede mig kunne jeg kigge ind til lukketid, så burde hun have noget at vise mig. Handskerne var blevet himmelblå, og så skulle vi osse lige snakke størrelser på støvlerne. Her var det nok nødvendigt med mere end et par. Og jeg tænkte at det passede fint, så kunne jeg nå en aftale med en bank inden, og så kunne jeg nøjes med at køre ind til byen en gang. Og jeg tænkte da osse over, at det var til lukketid vi skulle mødes. Jeg bad om at få tidspunktet specificeret, jeg havde jo set at hun ikke fulgte standardtiderne, i hvert fald ikke om fredagen. Men i dag var det halv seks som de fleste andre forretninger i byen. Og det kunne ikke passe bedre. Så kunne jeg være fleksibel med min bankaftale. Og alt det sagde jeg ikke noget

om til hende. Vi sagde farvel, og hun lagde på, og jeg trykkede på afbryderknappen og drejede nummeret på en af bankerne i byen.

En eller anden, en dame så vidt jeg kunne høre, tog telefonen. Jeg præsenterede mig og sagde at jeg gerne ville have en aftale med henblik på måske at skifte bank. Og kunne jeg få et møde i dag ?

Hun bad mig vente og lagde røret. Efter noget, jeg syntes varede lige længe nok, var hun tilbage. En fuldmægtig Skjold eller Schroll eller noget i den retning havde tid til at tale med mig klokken to. Jeg sagde tak og lagde på.

Jeg måtte så forberede den samtale, jeg måtte have noget på skrift med. Kontoudtog og den slags fra min nuværende bank og planerne for mine visioner. Helst noget med tal på, noget budgettagtig. Planen skrev jeg på maskine, men budgetskitserne var helt bevidst håndskrevne. Jeg havde en del erfaringer med banker og bankfolk. Men jeg skulle osse lige lave den tilføjelse til aftalen med Bjergetaget, den om ikke at bygge. Den maskinskrev jeg osse og skrev den under. Jeg lagde den i en konvolut der ikke skulle lukkes og tog en jakke på og begav mig til Bjergetaget.

Jeg gik ind ad hovedindgangen, hilste hurtigt på i receptionen og skyndte mig forbi og op på mit gamle kontor. Mogens havde fået mit navneskilt pillet ned, men han havde ikke fået sit eget navn op endnu. Jeg hilste på Tabita, hun sad hvor hun plejede og så ud som hun plejede. Hun spurgte hvordan det gik, og jeg svarede at jeg overlevede og skyndte mig forbi. Med den gamle selvfølgelighed åbnede jeg bare døren ind til Mogens. Han sad der og rodede med en computerskærm der fyldte det halve af bordet. Sådant havde jeg ikke haft i min tid en uges tid før. Jeg lagde konvolutten med aftalen foran ham ovenpå alle ledningerne, han åbnede den og tog aftalen frem og læste den omhyggeligt.

-Jeg er ikke ude på at snyde dig, sagde jeg.

- Nej, sagde han. Men det er rart at have papir på det.

Jeg behøvede ikke at sige mere, og det gjorde han heller ikke. Jeg gik igen, osse denne gang forbi Tabita, det så ud som om hun havde lidt tårer i øjnene. Det burde jeg måske have taget mig af, men det gjorde jeg ikke. Jeg er sikker på, at jeg må have følt det lidt forkert, men jeg husker det ikke tydeligt nok til at kunne fortælle om det.

I receptionen tog jeg det lidt mere med ro, jeg snakkede med dem begge to, og de grinede. Sonja havde fået farvet håret helt sort, og det var det vi snakkede om. Det husker jeg helt tydeligt, selvom det jo var ganske ligegyldigt. Min hukommelse er ikke bare usikker, den er osse konsekvent inkonsekvent. Men jeg synes alligevel der har været mere retning i mine handlinger gennem livet, det hænger da sammen for mig, så langt er jeg i hvert fald hele tiden mig selv.

Jeg gik hjem, satte mig i bilen og kørte ind til byen. Det var tid til en tur i pølsevognen inden mødet med Skjold eller Schroll i banken. Den lå endda lige i nærheden. Jeg havde tid til at tage det med ro, men jeg tog alligevel hotdogs denne gang. De rå løg var fremragende her, dem huskede jeg fra mit første besøg.

Klokken to tørrede jeg ketchuppen af mundvigene og gik over i banken. Jeg ville ikke være så desperat, at jeg kom for tidligt. Jeg blev ført hen til fuldmægtigens kontor, der stod Skjold og ikke Schroll på døren. Hr. Skjold så op på mig, og jeg så ned på hans ansigt. Det var kartoffeltyven. Han hoppede lidt da han så hvem Markis des Montagnes var. Han havde åbenbart ikke genkendt mig fra avisen, de andre gange vi havde mødt hinanden. Nu slog det ham. Det er der jeg kender det fjæs fra, det skreg til himlen.

Han fik mit oplæg og mine visioner, og jeg begyndte at forklare. Jeg snakkede hverken om kartoffelmark eller om pølsevogn. Men vi tænkte da begge to på det, det er jeg stadig sikker på.

- Som du kan se, så kan jeg sagtens finansiere hele projektet af min egen indkomst, sagde jeg. Det er udelukkende et spørgsmål om likviditet.

- Og du mener ikke dine leverandører vil give dig kredit ?

Han havde jo forhørt sig, sikkert endda snakket med Bæklund, så han vidste hvordan situationen var i Bjergtaget.

- Det vil jeg helst være uafhængig af, sagde jeg. Hvis leverandørerne fornemmer jeg har brug for kredit kan det have indflydelse på priserne.

- En kassekredit hos os er heller ikke gratis.

- Nej. Men den sats kan jeg kalkulere med på forhånd.

Jeg havde som sagt mange års erfaring med banksamtaler. Min titel og mit udseende havde måske ikke længere samme virkning som i mine unge dage, men det trak i hvert fald heller ikke ned. Jeg fik en god aftale med kartoffeltyven, en anelse bedre end den jeg havde haft med Bæklund på det sidste. Den skriftlige aftale med Bjergtaget vejede godt til i den forbindelse. Jeg havde ikke spildt min tid. Skjold ville lave papirerne klar til mig, jeg kunne komme ind og underskrive næste dag.

Vores møde varede kun til lidt over tre, så jeg overvejede et kort øjeblik at køre hjem og hvile mig en halvanden times tid inden jeg kørte ind til byen igen, jeg havde da råd til benzinen. Og jeg kunne klæde om til noget mindre formelt, et møde med en skomager havde og har vel stadig en anden farvetone end et møde med banken. Men det var alligevel for dumt. Jeg gik i stedet ned til kirken i den anden ende af hovedgaden, jeg gik ikke indenfor, omgivelserne var rigeligt i sig selv.

Da jeg klokken halv seks stod i skomagerkælderen havde Jakob Skomager klædt om til civil.

- Skal du i byen bagefter, spurgte jeg.

- Jeg skal på date, svarede hun. Men hun kan godt vente. Vi har den tid til støvlesnak vi skal bruge.

Vi beundrede handskerne. Det var lykkedes hende at gøre dem rigtigt sommerdagshimmelblå. Det lignede næsten plastik, så jævnt var det gjort. Og alligevel var det læder i lækker kvalitet, det kunne både mærkes og lugtes. Og det hvide lammeskinsfor som kunne anes i kanten kom for alvor til sin fulde ret. Jeg roste dem. Og så talte vi støvler. Hun havde lavet en prototype som vi kunne tage udgangspunkt i. Jeg kunne sagtens forestille mig hvordan det ville virke når osse den blev himmelblå.

- De er næsten for lækre, sagde jeg. Det er jo så man ikke har lyst til at tage dem af igen.

- Det må godt være sådan, sagde Jakob Skomager. Bare man alligevel nyder friheden, når man får dem af. Og det gør man altid.

Jeg havde godt set at hun stod der på bare fødder og nærmest reklamerede imod sit eget fag. Hun vrikkede endda med tæerne. Hun havde nok ret, det var hendes fagområde. Hun vidste ikke alene hvordan man fremstillede fodtøj, hun vidste osse hvordan det virkede.

- Hvad laver din date, spurgte jeg.

Jeg ved stadig ikke hvorfor jeg spurgte. Det ragede jo slet ikke mig, og det betød ingenting for de handsker og støvler jeg skulle bruge. Jeg var vel bare nysgerrig, og jeg ville helst have de rigtige billeder i hovedet. Jeg var et forhold der forholdt sig til et forhold, det er vist den videnskabelige udlægning af det.

- Hun er trommeslager.

- Spiller du osse selv ?

- Kun komedie. Men vi skulle aftale de størrelser.

Vi behøvede jo ikke hver eneste størrelse fra tredive og op til niogfyrre, på den anden side ville en lille fod i en alt for stor størrelse komme til at svømme latterligt rundt. Vi blev enige om et batteri med fem størrelser. Sammen med de to par handsker, både dem med og dem uden fingerkanaler, blev det alligevel til en pæn udskrivning. Men nu havde jeg heldigvis aftalen med den nye bank på plads, så jeg var alligevel glad da jeg kørte hjem. Jeg havde ønsket hende en god date, og hun havde sagt tak, og at det var hun overbevist om at den ville blive. Jeg skulle hente det hele fjorten dage senere, så jeg skulle ikke vente ved telefonen. Det var så godt som det kunne blive.

Jeg købte en havetraktor, jeg skulle bruge den til at slå græsset i min nye indhegning. Jeg kunne måske have lånt Bjergtagets, jeg kunne måske bare have spurgt Larsen, men nu skulle vi have helt rene linjer. Han brugte firmaets grej når han passede min have, og jeg brugte mit eget grej når jeg passede det stykke jord jeg havde fået stillet til rådighed af firmaet. Nu kan jeg godt se det må virke lidt parodisk, men det var en tid med store omvæltninger for mig, og jeg havde måske ikke hele tiden kompasset kalibreret.

Hegnet var sat op nu, og lågen var nede i sydenden, længst væk fra hovedbygningens bjergtag. Der kunne have været et skilt med Markgrevens Mark, men det ville alligevel have været for barnligt, syntes jeg i hvert fald dengang.

Jeg havde allerede en testkunde i tankerne. Ruff. Han havde ikke tid til en tur i bjergene, eller han var måske ikke så interesseret i at skulle sætte tid af til det. Måske ville muligheden for personlig erkendelse på en lokal mark appellere mere til ham. Jeg skulle måske allerede begynde at snakke med ham om det nu. Så fik han tid til at tænke, og så kunne han få det passet ind i sin kalender, hvis det ellers var den, der var problemet. Og måske kunne det lokke ham at han kunne få det gratis som testkunde. Jeg skulle bare finde den rigtige anledning til at få snakket med ham. Måske skulle jeg bestille bord på Den Lille Kanin. Men hvem skulle jeg invitere i byen.

Det kunne jo være Gunilla. Jeg havde ikke haft brug for hende endnu, skomageren havde været tilstrækkelig sparring i denne del af processen. Og osse Just Tømmer, ham måtte jeg ikke glemme. Jeg kunne invitere ham. Og osse Henning. I anledning af at hegnet var færdigt og den nye ydre ramme sat. En slags rejsegilde. Gunilla skulle ikke tro jeg havde glemt hende, men hende kunne jeg lige så godt invitere hjem, der ville det være nemmere at vise konceptet frem, så langt som det var nået og med de detaljer der allerede var på plads. Jeg behøvede jo ikke fortælle hende hvor jeg havde samlet ideerne op. Og Tømmerfamilien trængte til lidt forkælelse. De lokale kontakter skal holdes ved lige ude på heden hvor jeg virkede dengang. Og dengang boede Gunilla herinde i byen.

Jeg ringede derfor først til Just Tømmer. Og han kunne jo sige nej på grund af det dumme ben. Jeg startede med at spørge til hjulet.

- Vi er i fuldt sving, sagde han. Indtil videre ser det helt rigtigt ud. Men jeg vil helst ikke give en dato endnu.

Det forstod jeg så glimrende, og det lød da godt, gjorde det. Men jeg syntes at allerede indhegningen var så perfekt, at det skulle fejres. Der var godt nok ingen tagkonstruktion, det skulle der heller ikke være, men det var en slags bolig for projektet, så det burde da bemærkes. Jeg havde tænkt på hans venstre knæ, så måske ville en gang øl og pølser på området ikke være en god idé. Men en middag på Den Lille Kanin, kunne han gøres interesseret i det. Bare ham og mig og måske Henning.

- Er det ikke et fint sted med store priser og små portioner, sagde han.

- Jeg kender lidt til chefen, så måske kan jeg snakke om kartofler med ham, sagde jeg.

- De steder hvor et par små kartofler ligger og råber til en enkelt gulerod på den anden side af tallerkenen siger mig ikke så meget.

-Jeg tror altså osse de kan tænke i det solide landkøkken fra heden.

- Men de kalder alligevel stedet Den Lille Kanin. Det plejede at være på kroen når jeg spiste ude her i nærheden. Og det er snart hundrede år siden jeg har været der. Både konen og Hennings kone kan sagtens finde ud af det, og så kan jeg blive hjemme. Og så skal ingen af os tænke på at køre bagefter.
- Du vil altså helst være fri ?
- Jeg vil jo gerne være høflig, sagde Just Tømmer. Men jo ældre jeg blir, jo dårligere blir jeg åbenbart til det.
- Det er et velfortjent privilegium, sagde jeg. Jeg gør det på en anden måde.

Jeg kendte ham jo godt, så jeg burde have forudset hans reaktion. Men man er af og til nødt til at tage chancer. Og tanken om at invitere Jakob Skomager ved færdiggørelsen af handskerne og støvlerne forkastede jeg allerede inden den var tænkt. Jeg ville ikke gå til en middag alene, så det måtte altså blive Gunilla alligevel. Og så havde jeg lige fået mig forpligtet til et eller andet i forhold til Just og Henning. Hvis det skulle være hos dem, og det skulle det jo, måtte jeg vel komme forbi med et eller andet til dem. Noget spiseligt. En lagkage. Formet som et hjul. Jeg måtte forbi værkstedet og se hvordan det så ud. Og så en ramme øl, så der osse var til drengene ude på værkstedet. Mit hoved fungerede stadig i de dage.

Jeg ringede til Bjergetaget for at snakke med Gunilla, og denne gang var jeg nødt til at veksle et par ord med receptionen, der osse havde omstillingen. Jeg skulle høre at Sonjas datter var gravid, så nu skulle Sonja være mormor, og jeg ønskede tillykke, jeg gik ud fra at det var meningen. Og Linda havde fået en ny mand. Jeg var ikke sikker på hvad der var sket med den gamle, og jeg kunne ikke høre på Sonja, hvordan Linda havde det med det. Og jeg spurgte om jeg skulle sige tillykke. Det skulle jeg vist, mente Sonja, så jeg bad hende om at overbringe mine allerbedste hilsner og ønsker. Og så blev jeg stillet om til Gunilla.

Hun havde hørt om mit tidligere besøg hos Mogens, og hun havde undret sig over at jeg ikke havde kigget forbi hende. Det var hun sådan set blevet lidt ked af.

- Vi savner dig jo, sagde hun. Mogens var en god modvægt til at holde dig i ørerne, men Mogens uden modvægt blir lige firkantet nok.
- Du var jo selv med på deres plan, sagde jeg.
- Ja. Men jeg er stadig loyal overfor dig. Mogens har endda joket med at jeg bør skæres tyve procent i løn for den tid du kan bruge mig. Men du har jo ikke brugt mig.
- Jeg var ikke klar Gunilla. Men det er jeg nu. Vi er nødt til at ses, jeg har noget jeg skal vise dig.
- Behøver du hjælp nu, spurgte hun.
- I den grad, svarede jeg.
- Skal det så være her på kontoret, eller skal jeg komme ud til dig.
- Vi kunne osse mødes på neutral grund.
- Og hvor skulle det så være ?
- Den Lille Kanin, foreslog jeg.

- Det har jeg sgu ikke råd til.
- Heller ikke hvis jeg betaler ?

Hun syntes det var lidt dumt at gøre så meget ud af det. Men jeg syntes hun burde have noget erstatning for at jeg havde forsømt hende. Hun endte med at sige ja.

- Jeg bestiller bord, sagde jeg. Er der tidspunkter i denne uge der vil passe dig dårligt ?
- Alle dage passer. Om dagen altså.
- Fint. Jeg havde osse tænkt på en frokost. Og så bruge hele eftermiddagen.
- Så længe det ikke er misbrug, grinede hun.
- En halv dag. Det er langt under tyve procent.

Det var en aftale. Jeg skulle ringe når jeg havde datoen fastlagt med restauranten. Jeg ringede og bad om at komme til at tale med Ruff.

- Jeg har planer om en forretningsfrokost engang i denne uge. Har I plads til det ?
- Hvor mange bliver I ?
- Vi er kun to.
- En dame ?
- Ja det er en kvinde. Men det er ikke vigtigt, det er strictly professional.
- En professionel. Er du begyndt at betale for det nu ?
- Du må tro hvad du vil Ruff. Det er en forretningsfrokost. Og det ville faktisk passe mig fint hvis du kom forbi og deltog en halv times tid i løbet af eftermiddagen. Det kunne være relevant for dig.
- En trekant, sagde han. Det ved jeg ikke hvad Marianne vil sige til.
- Hold nu kæft Ruff. Vil du have en kunde ?
- Sorry, sorry. Men du har jo et vist rygte herude på heden.
- Det kan godt være. Men det er efterhånden et meget gammelt rygte. Det er mange år siden jeg levede det vilde liv. Og det var i øvrigt ikke halvt så vildt, som folk gik og sagde.

Det var bestemt ikke den side af sagen jeg ville have revet op i nu. Min vision handlede om mennesker og følelser. Jeg var vel en romantisk dannelsesvært eller noget i den retning, men det handlede ikke om sex. Og det vidste Ruff osse godt. Han var selv kommet tilbage til heden og havde giftet sig med Marianne. Og det var vel ikke bare for at kneppe hende, det var vel noget andet og mere. Jeg håbede for dem at det var noget mere. Og alt det undlod jeg bestemt at sige, det var ikke min niveau.

Han kunne vist høre at jeg var blevet vred. Det var jo ikke for at gøre mig sur han havde sagt det, han var bare kommet til at være lidt for morsom på en meget dum måde, og det måtte jeg undskylde. Og så fik vi en almindelig samtale. Fredag klokken tolv tredive ville passe mig fint. Vi kunne få et bord i en kabine, og vi kunne bruge hele eftermiddagen der. Fordi det var mig. Og han kunne godt kigge forbi på et tidspunkt henad fire.

Og jeg kunne efterfølgende ringe til Gunilla og give hende dato og klokkeslæt. Denne gang slap jeg direkte gennem omstillingen i receptionen, der var intet nyt om børnebørn eller mænd siden sidst jeg havde talt med dem. Og så kunne jeg køre ind til byen og hente de underskrevne aftaler i min nye bank. De nye skinner var lagt og lokomotivet var ved at blive bygget. Og jeg var stadig togfører.

Dagen efter var jeg en tur forbi Tømmerdrengenes værksted for at se på hjulet, og derefter var jeg i indhegningen med min nye havetraktor. Hjulet tegnede smukt. Der var en vis rustik charme over de nærmest brutale stykker egetræ der udgjorde fælgen. De var holdt sammen af et smukt let mønster af eger og et nav uden hul i. Navet var osse i eg. Som sikkerhed skulle der et smalt jernbånd omkring fælgen, men det ville ikke blive ret synligt. Jeg kom til at tænke på udskæringerne i stolperne og vinduesrammerne i Gudindens hus, det var en forbindelse, jeg skulle huske at dyrke. Og der var osse en smuk skitse til en lagkage i det billede.

Men jeg kan osse se nu at jeg var begyndt at tænke på det som et hjul og ikke et trillebånd. Det skulle jeg nok have bemærket allerede dengang, men jeg var åbenbart så fokuseret på min vision, at hente bjergets magi ned på den flade mark, at jeg ikke fik set på karaktererne i de detaljer, jeg fik til at danne mønsteret. Sådan kan man altid blive klogere.

Jeg bifaldt hjulet, jeg roste det både overfor svendene der stod og arbejdede med det og Henning der kiggede forbi på værkstedet. Og jeg tegnede nogle skitser af de udskæringer jeg nu havde forestillet mig på bagsiden af arbejdstegningerne til hjulet. Jeg var så ivrig at jeg endte med osse at tage bagsiden af en faktura fra savværket i brug for at få plads til det hele. Der skulle osse skrives farver på den tegning, det skulle gøres helt færdigt. Og jeg blev ved til jeg var sikker på at svendene og Henning havde opfattet mønsteret.

Så satte jeg mig på havetraktoren og kørte ud til indhegningen, min mark som jeg kaldte den. Græsset skulle slås.

- Er det ikke lidt tosset at køre frem og tilbage på den der, spurgte Henning.
- Den har ikke godt af at stå ude, sagde jeg.
- Det ser bare så landsbytosset ud, sagde han. Skal vi ikke bygge et lille skur ude på grunden til den ?
- Jeg har skrevet under på at jeg ikke vil bygge derude, sagde jeg.
- I kan ind imellem gøre det meget indviklet for jer selv.
- I ? Hvad mener du med I ?
- Jer byboer.
- Jeg er født i en by med fire huse, sagde jeg. Jeg er sgu ikke mere bybo end dig.

Det grinede han bare af. Og jeg kørte som en landsbytosse mod min mark for at slå græs. Jo oftere jeg kunne slå det, jo jævner ville marken blive. Det

måtte gerne være en helt flad mark, en klar kontrast til det bjergtag jeg tidligere havde fået bygget. Bjerget skulle bestemt ikke nedgøres, det skulle bare komplementeres af sin modsætning. Jeg gjorde mig store og sammenhængende tanker i de dage.

6

Fredag klokken tolv samlede jeg Gunilla op udenfor Bjergtaget, i bil, ikke på havetraktor, og vi kørte sammen til Den Lille Kanin.

- Jeg har spekuleret på, sagde hun, hvorfor de har kaldt restauranten Den Lille Kanin. Om det er et forsøg på at bringe det moderne store udland ned på heden.

- Det tror jeg ikke. I hvert fald ikke fra deres side. Så vidt jeg ved hed restauranten allerede det, dengang Ruff købte den. Det er vist et meget gammelt navn.

- Bare maden er go er det vel osse ligegyldigt, sagde hun.

Og maden var god. Det skulle den osse gerne være med den pris. Jeg så det som en investering. Indtil videre var det hele kørt på min efterbetaling fra Bjergtaget, min faste hyre, men jeg tænkte alligevel på det som en slags regnskab. Jeg havde drevet virksomhed i årevis, og det havde sat sig i mig. Det var vel osse sandt nok, tænker jeg.

Jeg begyndte allerede at skitsere min vision mens vi spiste. I Bjergtaget havde det handlet om at komme op til den samlende følelse. Vi vandrede op for at føle afstanden og få os selv i perspektiv. På den flade mark ville jeg vise hvordan indramningen, kvadratisk indrammet i en cirkel, markeret med to handsker og to støvler i hjørnerne kunne være billede af det mellemrum, mennesket dannede sig i.

- Det er noget flyvsk at høre på, sagde Gunilla.

- Det blir meget konkret egetræ og læder, sagde jeg.

- Når man er der, ja. Men hvis du skal sælge det, er du osse nødt til at kommunikere det på papir. Der er ikke noget konkret og taktilt ved de handsker og støvler, hvis de ikke er der, så man kan få dem på.

- Derfor er det vigtigt at der ikke bare står ord på papiret, sagde jeg. Der skal være de rigtige illustrationer, og det er her du skal hjælpe mig. Det skal være billeder, fotografier man kan mærke. Det er derfor jeg gør så meget ud af farverne.

- Hvis farver er nok ?

Det kunne nemt blive for glat, mente hun. Som alle mulige andre rejsebrochurer.

- Men det er ikke et rejsebureau Gunilla.

- Netop. Og det kan det nemt komme til at ligne. Det skal som sagt være taktilt, noget fornemmelse. Måske skal vi tænke i poetiske papirtyper.

- Det lyder ikke så nemt.

- Hvem har sagt at det skal være nemt. Du har vel brug for mig, fordi det er svært.
- Det lyder desværre osse dyrt.

Men jeg havde tændt hende. Der var håb for min lille vision.

Madresterne og tallerknerne blev båret ud, og der kom kaffe på bordet. Og en kande vand med citronskiver og to glas. Og mine papirer kom på bordet. Det så i første omgang ikke så målrettet ud som det lå der, syntes jeg.

- Men du kan mærke duften af citronskiverne i vandet, sagde hun. Det skal vi måske osse have fat i. Måske ikke citron, men duft.
- Jeg mindes et par pladeomslag med tilsat duft, sagde jeg. Det virkede vist mest som billige tricks syntes jeg.
- Lige nu tænker vi bare ud af boksen, sagde hun. Og så er det forbudt at sige nej.

Det var vel noget handelshøjskolepis hun fyrede af. Men måske virkede det alligevel. Det havde i hvert fald været frugtbart, dengang vi arbejdede sammen under bjergtaget.

- Måske kunne nogle af de udskæringer du taler om præges i papiret, fortsatte hun. Eller vi skulle måske trykke alt materialet på pap.
- På genbrugspap, sagde jeg.
- Ja selvfølgelig. Så det er ligesom det de laver æggebakker af, det er da til at tage og føle på. Og hvis man så blander græs i papiret, inden man laver pap af det, så kan man osse få fornemmelsen af mark med. Og duften af græs eller hø. Uden der skal tilsættes kunstige duftstoffer.
- Det lyder så smukt, sagde jeg. Men jeg kommer hele tiden til at tænke på hvad sådan nogle eksperimenter koster.
- Nu skal du passe på at du ikke kommer til at lyde som Mogens.
- Det kan godt være. Men det er jo mig der skal betale for det.
- Så længe vi bare udvikler ideer koster det ikke en skid, sagde hun. Jeg har osse en finansuddannelse, og jeg ved hvornår jeg skal bruge den.

Og ja, jeg kunne godt huske mødet med hende og Mogens på mit kontor. Men det gik stadig som det skulle med hende som sparringspartner. Og lidt over fire stødte Ruff til selskabet, og jeg spurgte om han ville prøve en ny mentalt grænseoverskridende oplevelse, og denne gang uden at det krævede at skulle op i de bjerge han kaldte stenbunker. Og det var en test, så derfor var det gratis for ham.

- Hvor lang tid tager det, spurgte han.
- En halv dags tid vil jeg tro.
- Og du siger at jeg nu kan få samme indsigt på en eftermiddag, som jeg skulle have af den bjergbestigningstur du prøvede at sælge til mig i sidste uge ?
- Jeg siger ikke at det er det samme.
- Det er en discountudgave ?

- Det siger jeg heller ikke. Det er mindst lige så dybt som oplevelsen på bjergturen. Men det er noget andet, og så er det jo uden bjerglandskabets herlighedsværdi.
- Herlighedsværdi. Som du kan sige det Markis. Men gratis lyder som en dejlig pris.
- Jeg blev blandt andet inspireret af dig og din hjemkomst.
- Og hvis jeg så skal have procenter, så blir det procenter af gratis. Det kan jeg godt regne ud.
- Men du er fristet til at sige ja ?
- På en betingelse.
- Og det er ?
- At Marianne osse får en gratis tur. Og så kan du endda få prøvet om det osse virker på kvinder.
- Det lyder som en god idé, sagde Gunilla.

Hun havde ellers forholdt sig tavs, lyttende ville hun vel kalde det, under hele samtalen med Ruff. Men hun havde helt ret og var faldet ind på det rigtige tidspunkt. Vi fik en aftale fire uger senere. Og jeg fik så samtidigt skaffet mig en deadline.

Da han var gået igen spurgte Gunilla hvorfor jeg kaldte ham Ruff. Ville det ikke være mere personligt hvis jeg brugte hans fornavn.

- Alle kalder ham Ruff. Jeg tror kun det er Marianne, der kalder ham Torben.
- Hvad kalder han sig selv.
- Han taler sgu altid om sig selv i første person. Selv når han tager telefonen.
- Det er mig ?
- Ja netop. Det er mig.

Vi var hurtigt enige om, at den endelige udarbejdelse af marketingmaterialet skulle afvente, at testforløbene med Ruff og Marianne var gennemført, men Gunilla kunne godt begynde at se på de tekniske problemer med hendes materialedrømme. Det kunne hun gøre fra kontoret, og hun skulle nok sørge for at overholde de tyve procent.

I de følgende dage fulgte jeg lidt med i arbejdet med hjulet, jeg var tit forbi tømrerværkstedet ved fyraftenstid og kommenterede fremskridt og gav input til færdiggørelsen. Konstruktion og holdbarhed overlod jeg til Henning at bedømme, men udseendet og dekorationerne gav jeg en del opmærksomhed. Og derudover var jeg to gange om ugen på området med min havetraktor og gav græsset en omgang, og det selvom det ikke voksede noget videre i den periode. Nogle gange var det så lidt at jeg kun med stort besvær kunne se hvor langt jeg var kommet og hvor jeg havde kørt med maskinen. Men jo mere jeg kørte, jo fladere og rigtigere blev marken, syntes jeg.

Jeg gik ud fra at Jakob Skomager arbejdede videre med støvlerne som aftalt. Vi havde ikke aftalt at jeg skulle kigge forbi, så det lod jeg hende passe selv. Det var hun alligevel gammel nok til.

En lørdag kom jeg til at snakke med Larsen da han var i min private have. Han havde osse bemærket at jeg kørte min egen traktor ned på Bjergtagets område. Vi havde været ved at møde hinanden, han på vej mod min have, mig på tur ned til marken. Og han syntes det var tosset. Han var måske osse ked af at jeg passede noget, han mente var hans område.

Han var jo en af de første, jeg havde ansat i sin tid, da jeg startede Bjergtaget, og han var vist lige ved at føle sig som en del af familien.

- Jeg kunne jo bare tage det stykke med når jeg alligevel tager resten af området, sagde han. Men direktøren har ligefrem forbudt mig at gøre det.
- Sådan er det, sagde jeg. Det er sådan noget direktører kan, og så gør de det.
- Du gjorde det aldrig.
- Det er der nu sikkert en masse der mener at jeg gjorde.
- Men jeg tænkte, at hvis jeg nu gør det udenfor arbejdstiden.
- Du må vel heller ikke bruge firmaets grej på det område.
- Så kunne jeg låne din havetraktor.
- Og så skulle du køre samme rute som jeg nu gør.
- Men jeg ville i hvert fald ikke møde mig selv på turen.

Det måtte jeg give ham ret i, og mere sagde jeg ikke om det. Det passede ham ikke, at det skulle være på den måde, men vi fortsatte alligevel med det. Så var vi bare to landsbytosser på havetraktor som Henning Tømmer havde sagt. Og det havde jeg det til gengæld helt fint med. Den mark var ikke Larsens enemærke, den var min og mit.

Jakob Skomager kom, i øvrigt uden at have ringet i forvejen, selv med alle handsker og støvler. Dem kunne jeg ikke sætte en finger på. Hun havde osse fakturaen med. Den lød på det beløb vi havde aftalt. Jeg inviterede på en kop kaffe, og jo, en hurtig kop kaffe kunne hun godt lige tage. Hun sagde nej tak til småkager, så dem kom jeg selv til at spise. Og det var sådan set det. Det var vist sidste gang jeg så hende, i hvert fald sidste gang jeg var sikker på det. De gange jeg senere mente at have set hende, viste det sig at være en anden.

Da det hele, handsker og støvler og hjul var klar, og da jeg havde lejet en campingvogn jeg kunne stille på marken, var det tid at Ruff og Marianne kunne få deres prøveforløb. Og jeg fastholdt at det skulle være hver for sig, og det gik de ind på. Ruff havde fået invitationen først, så han skulle være den første.

Han ankom, tilsyneladende med tanker på nogle problemer fra arbejdet eller hjemmefronten, i hans tilfælde var det i øvrigt lidt sammenfaldende. Han var i hvert fald ikke specielt glad, og det havde jeg det ok med, så var det bare en udfordring mere.

- Du har jo læst noget af indledningen og begrundelsen i brochuren fra Bjergetaget, sagde jeg, men jeg tager det hele med nu så det hænger ordentligt sammen. Jeg håber ikke det blir for kedeligt at høre på.

Jeg fortalte hvordan vi på turene op på bjergene fik demonstreret hvordan tingene hang sammen, ikke kun når de var ved siden af hinanden, men osse når de var placeret i den rette afstand fra hinanden og dannede den rigtige struktur. På et bjerg kunne man se perspektiv. Men nu ville vi koncentrere os om hvordan han, Torben Ruff, dannede sig som menneske i nogle faste rammer der var meget ufleksible, men som han så af og til kunne bryde ud af eller bryde igennem. Og det kunne nok være svært at kommunikere med ord alene, så nu ville han blive udsat for en øvelse hvor han kunne mærke det i egen krop og sjæl.

- Og når jeg taler om det, sagde jeg, så siger jeg krop og sjæl som to forskellige ting. Men begge dele er samtidigt dig. Din krop danner din sjæl, og din sjæl danner din krop, så når jeg om lidt sætter dig til at gøre noget med din krop, sætter jeg dig osse til at gøre noget ved din sjæl. Og når din sjæl så reagerer med glæde eller vrede eller endda med sorg, så vil du osse mærke det med kroppen.

Ruff smilede og sagde ikke noget.

- Jeg håber din sjæl blir glad, sagde jeg. Så får du som helt menneske mest ud af det. Jeg prøver ikke at gøre dig anderledes. Jeg prøver bare at gøre det tydeligt for dig hvem du er. Og hvorfor. Kender du figuren med en mand der rammer sig selv ind i en cirkel og en firkant. Det er Leonardo der har tegnet den.

Han svarede med et enkelt ord.

-Ja.

- Nu får du et par bløde og meget ufleksible handsker på og et par tilsvarende støvler, og dem kan du danne hjørnerne i en firkant med. Og så skal du stille dig ind i det der hjul. Og så skal du prøve om du kan få tilværelsen til at trille.

- Hvad så med den identitet jeg allerede har med mig, spurgte han.

- Hvad mener du.

- Jeg er her jo allerede som den jeg er. Ville det ikke være bedre, hvis jeg som et eksperiment prøvede at starte forfra. Og så kom tilbage til mig selv altså.

- Nu ved jeg hvorfor det var dig der fik den gratis tur, sagde jeg og smilede.

Han var allerede i godt humør.

- Hvor kan jeg afføre mig min identitet, sagde han.

- Campingvognen står der til det samme. Men vejret er måske ikke lige til at smide tøjet og frisuren.

- Vent og se, sagde han.

Han forsvandt ind i campingvognen. Kort efter kom han ud i sokker og underbukser.

- Men så skal du fandeme være kvik med handsker og støvler og hjul, sagde han, ellers blir det sgu for koldt.

Han kom hurtigt i udstyret og op på hjulet. Det fungerede upåklageligt. Og han måtte have prøvet at trille i noget lignende før, for han fik det hurtigt til at trille henover det gennemslåede græs. Jeg lod ham trille både den ene og den anden vej. Han så ud til at hygge sig med det. Men så løb jeg over og stoppede ham. Han stod pænt der, med hovedet opad og benene ned til begge sider.

- Prøv at se Ruff. Rammen fik dig til at bevæge dig henover marken. Men om der var græs eller beton eller glasskår på marken, det mærkede du ingenting til. Nu vil jeg bede dig om at komme ud af cirklen og tage de fire verdenshjørner af og prøve uden ramme. Slå et par vejr møller for eksempel.

- Jeg har aldrig kunnet slå vejr møller.

- Men så trille i græsset. Det kan du vel.

Han smed handsker og støvler og trillede lidt i underbukser og strømpe sokker rundt i græsset. Han grinede endda.

- Jeg kan huske jeg har gjort sådan noget som barn, sagde han.

- Så du kan se. Du er allerede et dannet menneske.

- Ja. Må jeg tage tøjet på og blive mig selv igen.

- Bare du så ikke osse blir sur igen.

- Hvad mener du. Sur igen ?

- Eller hvad du nu var. Men nu griner du.

Han gik ind i campingvognen og kom kort tid efter ud i sin sædvanlige uniform. Han grinede stadig og takkede for underholdningen.

- Var det kun underholdning, spurgte jeg.

- Nej, der var vel mere i det. Det var faktisk en fornøjelse, det var bare osse underholdende.

Jeg sagde tak for tilbagemeldingen og spurgte om Marianne ville være klar næste morgen.

- Hun vil være så klar. Kender jeg hende ret, så vil hun nyde det.

Næste morgen småregnede det. Det var ikke koldt, men det var heller ikke varmt. Det ville have været bedre med noget solskin, men vejret er på den anden side en af omgivelserne mennesket må være i. Marianne kom til porten til marken og var meget forventningsfuld. Ruff var kommet glad hjem, og de havde haft en hyggelig aften foran skærmen og slet ikke snakket madlavning eller forretning.

- Hvad sagde han ellers om oplevelsen, spurgte jeg.

- Ikke så meget. Jeg skulle gå til det med åbent sind og huske min barndom og ungdom.

Det var altså sådan han havde opfattet det. Og det var vel osse en måde at sige det. Det med at starte forfra lå åbenbart dybt i Ruff. Nu måtte vi se med hans kære hustru.

Jeg gav hende næsten den samme intro som Ruff havde fået. Jeg ved ikke hvor meget han i virkeligheden havde fortalt, jeg ved heller ikke om hun forstod hvad jeg mente, men hun smågrinede hele tiden. Da jeg kom frem med handskerne og de støvler jeg mente hun kunne være i, så hun over på campingvognen.

- Torben sagde han klædte om i den der.
- Han tog uniformen af der, sagde jeg.
- Så skal jeg vel osse have min af, sagde hun.

Hun gik ind i vognen. Lidt efter kom hun ud uden en trevl på kroppen.

- Er det godt nok det her, spurgte hun.
- Det bestemmer du selv. Ruff beholdt underbukser og sokker på.
- Det kan jeg forestille mig. Han elsker at beholder sokkerne på. Men nu regner det, så det dur i hvert fald ikke i dag.

Hun fik handsker og støvler på og syntes de var bløde og varme. Hun kom osse nemt til at stå rigtigt i hjulet, men hun havde lidt problemer med at få det til at trille. Jeg måtte faktisk skubbe lidt til for at få det i gang. Men på en eller anden måde fangede hun selv fidusen, for hun fik hurtigt sat tempoet op og trillede ned i den anden ende af marken. Jeg blev helt bange for at hun skulle ramle ind i hegnet, men hun fik det stoppet uden problemer og til så at trille tilbage igen mod mig. Hun kom farende tæt forbi og grinede over hele hovedet.

- Hold kæft det er skægt, råbte hun og grinede forbi.

Det endte med at jeg løb efter hjulet for at stoppe hende. Måske ventede jeg endda for længe med det, for hun så ud til at have det så morsomt. Men vi skulle jo videre i forløbet og have de næste konklusioner med. Men dem var hun åbenbart ligeglad med, for hun ignorerede mine signaler og trillede lykkeligt rundt i sit hjul, reelt afskåret fra omgivelserne i sin egen lille lykkelige cirkel. Kunne jeg være så bestemt at jeg stoppede det. En frodig dame på min egen alder, der var kommet tilbage til en erindring om en glad ungdom. Hun havde fået så meget styr på krop og hjul, at hun kunne få det til at slingre næsten faretruende og så alligevel rette det op når det var ved at ende galt.

Til sidst stoppede hun selv. Med hovedet halvt nedad og stadig med et grin i halsen.

- Nu blev det alligevel for koldt, sagde hun. Jeg hopper ind i vognen og tager tøjet på igen. Har du et håndklæde ?

Så langt havde jeg ikke tænkt. Det havde været smukt at se hvad hun skabte og oplevede, og det havde været langt fra min vision med forløbet. Og nu bad

hun om håndklæder. Hun steg ud af hjulet, afleverede handsker og støvler og steg ind i vognen.

Da hun steg ud, fuldt påklædt og parat til at tage hjem, var det lidt sent at bede hende om at slå vejrmøller eller trille i græsset.

- Vi kom ikke hele programmet igennem, sagde jeg.
- Men jeg har haft det så vidunderligt, sagde hun. Og så er det man skal skide på programmet. Det var sådan jeg lærte det, da jeg var ung.
- Du fik jo ikke prøvet kontakten med verden uden ramme.
- Det synes jeg nu jeg gjorde hele tiden. Se bare hvor vådt mit hår er blevet.

Og så gik hun. Hun gik ud gennem lågen og startede sin bil og kørte. Jeg kunne osse høre en havetraktor starte. Man slår vel ikke græs i regnvejr, Larsen måtte have været nede for at hente noget.

Da jeg kom hjem måtte jeg ringe til Gunilla. Jeg havde brug for sparring. Hårdt brug for det. De må have kunnet høre utålmodigheden i min stemme i receptionen, for jeg blev stillet ind til Gunilla uden spørgsmål eller småsnak.

- Jeg har brug for professionel hjælp, sagde jeg. Kan du komme nu ?
- Jeg har et møde lige over frokost. Det kan først blive ved tretiden.
- Kan det møde ikke udsættes ?
- Er du så frustreret ? Kan du så ikke finde et par gamle aviser at rive i stimler og krølle sammen indtil klokken tre. Så er det osse lettere for dig at få det til at blive professionelt.

Hun havde jo ret. Det var bedre jeg fik afløb for mine kropslige spændinger inden vi skulle tale sammen. Jeg havde godt nok ingen gamle aviser at ødelægge, men jeg havde en opvaskemaskine, der skulle tømmes og et køleskab der trængte til en afrimning og en rengøring i bund. Og det var lige så godt.

Det er jo frustrerende, når ens lille baby får sin egen vilje og vokser ud i retninger, man ikke havde tænkt på. Og hvis jeg ikke kunne klare det, så skulle jeg jo arbejde med mekaniske processer og ikke med mennesker. Jeg vidste det godt, jeg vidste det både teoretisk og af erfaring. Frustrationerne var en nødvendig omkostning i min branche. Spørgsmålet var bare hvordan jeg skulle komme videre med min vision. Det var det jeg skulle vende med Gunilla.

Køleskabet var rimeligt rent og tændt igen klokken tre da Gunilla ankom. Nu var hun lettere frustreret, det havde været et lortemøde, men det skulle jeg ikke gå ind i, det fik jeg tydelig besked på.

Jeg forklarede så at de to afprøvninger af konceptet var faldet lidt forskelligt ud, men ingen af dem var nået ind til kernen. Ruff havde nydt at gå i barndom, og Marianne havde taget en tur tilbage til noget i hendes ungdom

som hippie et eller andet sted. Det havde ikke været her på heden, så meget var sikkert.

- Så målet var ikke tydeligt nok, sagde Gunilla.

- Og det er ikke mig, der skal fortælle dem det. Det skal de selv indse, det er det der er pointen. Det kan netop ikke formuleres klart.

- Vi forstår jo ting forskelligt Markis. De fik begge to noget ud af det, var det ikke det vigtigste? Hvis jeg prøvede ville det nok være noget helt tredje, osse selvom jeg nok tror jeg har fattet hvad du vil. Det er måske ikke det samme som din opfattelse og din vision.

- Du siger noget. Måske skal du osse prøve et forløb.

- Det kunne det sagtens blive endnu mere diffust af, kunne det ikke?

- Man kunne jo osse kalde det et bredere beslutningsgrundlag.

Nu var Ruff og Marianne jo nærmest blevet trukket eller lokket ind i den indhegnede mark. Måske ville det være anderledes for en der selv havde valgt det for indsigtens skyld. Hvis Gunilla havde lyst på den måde, kunne det måske bruges til noget.

- Jeg kan se markedsføringen af dine to projekter for mig, sagde hun. Kom til Bjergetaget og få udsigt, kom til marken og få indsigt, kom til begge dele og få oversigt. Er det ikke det du mener?

- Hvis Marken er et projekt, så ja. Men så skal det osse virke, ellers kan det være det samme. Derfor spørger jeg åbent og prøver ikke at lokke.

Hun rejste sig op og så sig lidt omkring. Næsten som om hun ville gå.

- Jeg var jo ikke med på et bjerg, sagde hun så.

- Du var da med flere gange på midsommerturen.

- Det er en firmaudflugt. I bus. Jeg mente en af de rigtige bjergture. Hvis jeg skal være prøveklud ville det have været rart at have noget at sammenligne med.

Hun havde helt ret. Det havde hun tit, det var det der gjorde hende så irriterende god.

- Ja, sagde jeg. Det er sådan det er. Det burde nok have været anderledes, men det er det ikke. Det er vi nødt til at se igennem og komme videre. Og du skal ikke gøre det for at være prøveklud, du skal gøre det fordi du osse er et søgende menneske. Ellers kan det være lige meget.

- Nu lokker du jo, sagde hun. Man har jo ikke lyst til at se sig selv som et ikke-søgende menneske.

- Jeg lokker ikke. Jeg åbner bare døren. Du skal kun gå ind, hvis du selv vil.

- Det salgskursus har jeg osse været på, sagde hun. Skal vi ikke bare holde os til sagen.

Hun satte sig ned og blev helt nøgtern igen. Det var osse sådan hun virkede bedst. Hun ville gerne prøve forløbet, og hun ville gerne gå til det med åbent sind så godt hun formåede. Men vi skulle ikke bilde hinanden ind at det ikke var et stykke arbejde hun skulle udføre for mig. Hun skulle hele tiden osse

kunne se forløbet udefra, det var hendes job at kunne det, og det skulle vi huske når vi evaluerede resultatet.

- Det ved jeg godt, sagde jeg. Du skal bare osse have lyst selv.

- Det har jeg jo osse. Osse. Og du skal bare ikke begynde at kalde det en win-win situation, for så brækker jeg mig, og så vil det i hvert fald ikke virke.

Hun var professionel. Hun fik løn fra Bjergetaget for at være med i det her. Mogens og jeg havde skrevet hende ind i en kontrakt. Det var under alle omstændigheder udgangspunktet.

- Man kan godt lære noget af at passe sit arbejde, sagde jeg.

- Og hvis vi bare holder den der så er det fint nok, sagde hun.

Vi aftalte at lave forløbet i den kommende weekend, så vi slap for at hun havde andre arbejdsaftaler lige før og lige efter, så forestillingen om forestillingen kunne blive så realistisk og så lidt meta-agtig som muligt. Så kunne vi osse slutte af med en kombineret evaluering og middag. Ikke på den lille kanin, men hjemme hos mig.

- Og du har ikke solgt mig noget, sagde hun.

Det havde da været dejligt hvis et eller andet søgende individ var kommet forbi og havde bedt om et forløb udelukkende for at vokse som menneske. Det vidste vi godt. Og vi vidste at vores aftale var det næstbedste jeg kunne få.

Da hun var gået lagde jeg mig på sofaen og prøvede at tænke forløbet grundigt igennem. Jeg prøvede at tænke på mit besøg hos Gudinden og på de senere ture i de rigtige bjerge sydpå, men selvom alle de begivenheder havde været væsentlige for, hvad jeg vidste om virkeligheden, så stod de ikke så tydeligt for mig, jeg havde slet ikke detaljer med dengang. Det kunne jeg ikke, måske fordi det ikke interesserede mig, måske fordi jeg ikke havde lært det. Jeg burde have været gammel nok til det dengang, men det var jo allerede samlet i overordnede linjer i mit hoved, eller hvor den slags nu sidder. Jeg koncentrerede mig om det næste forløb, det skulle blive godt.

Og så ringede mor. Det gjorde hun meget sjældent, den slags kostede jo penge, så det var hun for påholdende til at kaste sig ud i hvis det ikke var strengt nødvendigt. Hun havde da ringet da far døde, og dengang tog jeg derop for at hjælpe med hussalget og flytningen, og det endte med at jeg var der i over en måned. Det var så osse sidste gang jeg havde været der. Hun havde osse ringet nogle år senere da Janke blev indlagt, og de ikke vidste hvad det kunne være. Men det viste sig jo at være ingenting, og det ringede hun ikke engang og fortalte. Det fandt jeg først ud af da jeg ringede op og spurgte. Da var Janke allerede udskrevet og kommet hjem og var begyndt nede på kommunen igen.

Så der var et eller andet i vejen, det var jeg sikker på når hun ringede op. Det var et helvedes tidspunkt, men det kunne jeg jo ikke lave om på.

- Janke har fået en kæreste, sagde hun. Og nu vil de flytte sammen, og de kan jo ikke bo hos mig.

Det kunne jeg godt forstå, men jeg kunne ikke se problemet. Janke var trods alt seksogfyrre og kunne klare sig selv.

- Hvem er så den kæreste, spurgte jeg.

- Jeg tror ikke du kender ham. Han er osse nede på kommunen.

Vi vidste alle sammen at Janke nok ville blive kæreste med en mand, hvis han overhovedet ville have en. Det kunne vel ikke være det der var problemet. Hun ville ikke få børnebørn af det, men det havde hun vel heller ikke forventet.

- De vil flytte sammen i Steiners hus, det hedder han, kæresten. Og det er i byen ved havnen. Derfra kan det gå i mange retninger, det så vi jo med dig.

Det var det. Hun var bange for at blive efterladt alene. Det var en frygt, jeg ikke forstod dengang, og hvis jeg skal være ærlig, så fylder den heller ikke meget hos mig nu.

- Du kender jo hele byen, sagde jeg. Og hele byen kender dig. Kender jeg dig og Janke ret, så laver I alligevel ikke ret meget sammen, selvom I bor i det samme hus. Du kan jo ikke engang tale med ham.

- Vi kan se meget i hinandens øjne.

Det troede jeg overhovedet ikke på.

- Og du tænker stadig ikke på at komme hjem, fortsatte hun.

- Jeg er hjemme, sagde jeg. Jeg har boet her dobbelt så længe som jeg boede oppe hos jer. Du kan lige så godt komme herved til mig.

Det viste jeg jo godt at hun ikke ville. Ellers ville jeg nok heller ikke have sagt det.

- Jeg ville bare have at du skulle vide det, sagde hun.

Jeg var sikker på at der var noget mere. Ellers ville hun ikke have ringet.

- Det er godt at være orienteret, sagde jeg.

- Og du skal osse vide at han er tidligere straffet.

- Janke ?

- Nej dit fjols. Steiner.

- Du siger at Janke vil flytte til storbyen med en forbryder. Har han slået nogen ihjel, ham Steiner.

- Nu skal du ikke dramatisere det sådan. Han har stjålet nogle biler engang, og han kørte galt i en af dem. Han fik en betinget dom.

- Og det er nogle år siden, ikke. Er det noget, jeg skal gøre noget ved mor ?

- Nej Mathias. Jeg sagde bare at jeg synes du skal vide det.

Et eller andet sted håbede hun nok alligevel, at jeg kunne få det til at gå væk. Jeg var hendes ældste søn og familiens erfarne globetrotter. Jeg kunne vel

trykke på nogle knapper så problemet forsvandt. Men det håb sad nok så dybt og skjult at hun ikke ville være ved det. Slet ikke når hun tænkte sig om.

Jankes Steiner var en mand på min alder. Han var arkitekt ved kommunen og kørte rundt i en Audi han ærligt og redeligt havde købt og betalt. Kontant så vidt hun vidste. Biltyverierne lå tredive år tilbage i tiden, bilulykken havde været uden personskade. Steiner havde betalt erstatning i rater, og han talte nu om tildragelsen i nærmest muntre vendinger. Enhver har lov til at være dum i den alder, det hører ungdommen til. Det mente Steiner vist, og det mente hun da osse. Og således beroliget af at have fået det fortalt ringede hun af. Hun fik ikke spurgt hvordan det gik med mig, og det var jeg faktisk taknemmelig for lige der. Mødre kan af og til have alt for gode ører.

Det lykkedes mig at få viftet hende og hendes bekymringer væk fra bevidstheden, så jeg kunne få planlagt et godt forløb med Gunilla. Selvom hun var helt inde i konceptet og vidste hvad det gik ud på, ville hun sagtens kunne se bort fra det når jeg gav mine instruktioner. Hvis jeg var for upræcis eller for svævende ville hun slå ned på det som en høg.

Jeg forestillede mig hende som en rovfugl og endte med at have det ret morsomt med det.

Næste morgen satte jeg mig og skrev et decideret manuskript. Jeg havde ikke tænkt mig at sidde og læse det op for hende, jeg ville ikke lære det udenad, men jeg ville have et helt overblik over forløbet. Rækkefølge og afstande, som Gudinden havde lært mig det. Jeg skrev det i hånden og dernæst på den elektriske skrivemaskine med kuglehoved og indbygget retteband. Den var ikke længere helt ny, den var købt og afskrevet på Bjergetags regnskab, og den havde stået mindst fem år hjemme hos mig, så den var vist ikke længere på firmaets inventarliste, i hvert fald ikke i regnskabsmæssig betydning. Ligesom mig. På den måde kom jeg med sikkerhed teksten igennem to gange. Og det satte sig godt i mig, når jeg skrev det.

Jeg lagde det ikke ind i materialet til projektet, men ned i skuffen til mine helt private papirer. Jeg ville af en eller anden grund være sikker på at Gunilla ikke læste det. Heller ikke senere.

Jeg var så fokuseret at jeg ikke engang tænkte på at kigge ind til Ursula, det var der simpelthen ikke tid til. Og jeg ville vel heller ikke være bekendt at komme der, når mine tanker var et helt andet sted. Vi kunne godt nok ikke se hinanden i øjnene, men vi kunne sagtens mærke hinandens mentale tilstand. Jeg vidste i hvert fald altid hvordan hun havde det, det var jeg sikker på den gang, og det tror jeg faktisk stadig. Og det virkede vel osse den anden vej.

Nu var jeg i hvert fald så velforberedt på seancen med Gunilla, som jeg kunne blive. Jeg syntes stadig mit koncept var både genialt og nyskabende, og det kunne i hvert fald ikke siges at gå Bjergetaget i bedene. Jeg havde ryggen fri i

forhold til Mogens og Bæklund. Nu ville jeg bare se det virke i virkeligheden. Ordentligt og med dybde. Og jeg håbede at Gunilla ville være et bedre objekt end Ruff og Marianne havde været, selvom de da havde været underholdende og lærerige på hver sin måde.

Det var svært at sove fredag aften, selv efter to elephantøl. Og jeg var oppe allerede ved sekstiden og i bad. Det var længe siden jeg havde været så nervøs. Det var lidt for meget, synes jeg nu.

Gunilla og jeg mødtes ved porten ind til marken og gik ind og satte os i campingvognen. Jeg havde både kaffe og basser med, vi skulle starte stille og roligt.

- Jeg håber du glæder dig lidt, sagde jeg.

- Jeg er i hvert fald nysgerrig, svarede hun.

Det var da et udgangspunkt. Og vejret tegnede rimeligt, nærmest sommerligt så langt ind i oktober, det kunne ikke være bedre.

- Jeg har jo hørt nogle rygter om hvad det er der foregår her på marken, fortsatte hun. Der var to knægte der stod bag mig nede i brugsen i går og snakkede om Markisens nye mark og de sære ting der foregår i den indhegning.

- Det er nok uundgåeligt, sagde jeg. Når folk ikke selv kan se hvad det er begynder de jo at forestille sig alt muligt.

- Den fik ikke for lidt, må jeg sige. De havde hørt om både orgier og tortur. Og de var vist ikke helt sikre på hvad de ord betød. Så jeg ved ikke om jeg nu skal være bange.

Vi grinede begge to.

- Det er jo i virkeligheden meget uskyldigt, sagde jeg. Udvendigt set. Det er indvendigt vi skal have nyskabelserne.

Vi grinede videre, og jeg gav hende introen som jeg havde gjort til både Ruff og Marianne. Selvom vi denne gang sad inde i campingvognen var ordene næsten de samme. Og så ville hun gerne i gang med det praktiske.

- Ruff smed altså overtøjet, sagde jeg. Og Marianne smed det hele. De prøvede at være åbne.

- Det er anden gang inden for kort tid du har bedt mig om at tage tøjet af, sagde hun. Jeg har bemærket det.

- Jeg beder dig ikke om noget, jeg giver dig bare en oplysning.

- I så fald får vi jo den bredeste afprøvning hvis jeg beholder det hele på.

- Tænk ikke på det, sagde jeg. Du skal gøre som det passer dig bedst og som du har lyst til.

- Og jeg har lyst til at beholde det på.

Det gjorde hun. Hun var bare nødt til at tage skoene af for at få støvlerne på. Så gik vi ud til hjulet, hun kravlede ind i det og fik det til at trille. Da hun havde trillet frem og tilbage et stykke tid, bad jeg hende om at komme ned af

hjulet og tage handsker og støvler af og slå et par vejr møller i græsset. Eller bare trille hvis vejr møller var for vandskellige.

Det var de ikke. Hun hvirvlede henover græsset med vejr møller og flikflak og sluttede af med en baglæns saltomortale. Hun havde været noget af en gymnast i sine unge dage og kunne stadig en hel del tricks. Sjovt som der selv efter mange års samarbejde kan ligge store overraskelser tilbage i et medmenneske. Gunilla fra eliteholdet. Men egentligt var det jo ganske logisk.

Så gik vi igen ind i campingvognen, og Gunilla tog sine sko på mens vi snakkede forløbet igennem.

- Jeg forstår godt det kan gå i mange retninger for den enkelte deltager, sagde hun. De eller vi kommer med forskellige forudsætninger, og der er tusind detaljer, vi kan gribe og gøre i på hver vores måde. Men det er måske osse det der skal ske. Så er det i hvert fald noget andet end Bjergetaget. Og det er i hvert fald ikke lettere at sælge.

- Jeg fik jo en arv fra Gudinden, sagde jeg. Jeg fik en identitet. Og det er det jeg gerne vil give videre. Så enhver kan få lov at blive sig selv i sig selv. Og blir det så ikke for fortyndet på den her måde.

- Det blir i hvert fald smurt tyndt ud. Ud over en hel mark. Der mangler den top at gå efter, som der er i Bjergetaget. Bjergetaget er enestående og for de enestående. Det kan da godt være at hvert eneste græsstrå på marken står op af sig selv, men jeg ser det som en mark eller som en plæne. En klippet plæne. Det er lidt som i den vittighed, hvor alle står og råber at de er enestående og unikke.

- Det er en flok ens pingviner, sagde jeg. Og en enkelt afvigerpingvin nægter at være unik, jeg har set den. Men måske er det budskabet, arven fra Gudinden.

- Så er det en vittighed der for længst er slidt op. Fortyndet som homøopatisk medicin.

Jeg var ved at ville sælge fortyndet vand. Det var det hun sagde. Jeg var ikke Markis og heller ikke markgreve på den måde. Jeg var en skide kvaksalver, der prøvede at sælge livsenergi i massefremstillede dåser. Med så mange uoverskuelige og uoverskueligegyldige detaljer i indpakningen at ingen ville opdage tomheden. Men kunder er lige så kloge som mennesker.

- Du siger det er en fiasko, sagde jeg.

- Jeg er ked af det, sagde hun. Ideen er god, men hvis varm luft ikke er ordentligt pakket ind, blir det aldrig en ballon der kan flyve.

- Jeg har da fået bygget en ramme, sagde jeg.

- En firkantet ramme og en rund ramme og en firkantet menneskefigur og en campingvogn. Og udskårne blomster af træ og et rygte om orgier og tortur. Og en græsplæne. Ballonen er ikke syet sammen.

Og hun havde ret, kan jeg se nu. Gudinden havde jo osse vist mig træet med myrestien og vist mig, at hun ikke ustraffet kunne skære i det. Samtidigt med at hun var nødt til at skære. Først da kunne jeg få lov at se mit virkelige navn i spejlet. Når vi gik op i bjergene samlede vi os. Vi kunne starte hvor som helst

ved bjergets fod, men vi endte på den samme top. Nu startede jeg med en indhegnet mark for at hjælpe deltagerne med at sprænge rammerne. Og jeg fik deltagerne til at gå i barndom eller noget der lignede.

- Det er som om du prøver at sælge livet, sagde Gumilla. Hele livet. Og det kan man ikke. Du kan ikke sælge folk noget de allerede har i sig, du kan ikke sælge selv. Gudinden ville jo heller ikke sælge noget.
- På en måde kan man sige at fiaskoen er den ultimative succes for mig.
- Eller man kan sige du er færdig med projektet. Færdig, helt færdig.

Jeg var kun lige fyldt halvtreds. Det var da for tidligt at drage den konklusion. Jeg havde en kontrakt på fem års efterbetaling fra mit firma, mit barn. Derefter måtte jeg klare mig selv. Jeg havde givet mig selv en deadline.

- Hvad skal jeg så, spurgte jeg. Du mener vel ikke jeg skal holde op med at sætte spor i verden og gøre den til et bedre sted.
- Du kan starte med at lave aftensmad til mig, sagde hun. Det har du lovet mig, og jeg er allerede sulten.

Vi kørte i hver vores bil tilbage til mit hus. Hun satte sig ind i stuen og læste avis. Jeg gik ud i køkkenet og begyndte at skrælle løg og pille hvidløg. Jeg kunne se hvordan de fyldte mere og mere i den dybe tallerken, jeg lagde dem i. Jeg begyndte at få det bedre. Jeg stak hovedet ind i stuen.

- Vi skal vel have en bid brød allerede nu, sagde jeg. Aftensmaden er tidligst klar engang efter fem.
- En bid brød lyder helt godt, sagde hun.

Hun havde taget skoene af igen og sad med benene oppe i sofaen. Hendes hår var blevet noget uglet af turen i hjulet og de efterfølgende gymnastiske øvelser, og hun havde ikke sat det siden. Hun lignede en der boede i den stue.

- Er det meningen vi skal flytte sammen nu, spurgte jeg.
- Vi skal bestemt ikke bo sammen vi to, sagde hun. Men vi kan da godt lege at vi gør det i dag.

Jeg gik tilbage til køkkenet og lavede et par sildemadder til os begge to. Jeg hårdkogte æg og pillede dem og flækkede dem og lagde dem ved siden af madderne med den gule blomme opad. Jeg hakkede nogle løg ganske fint og lagde dem i en lille skål. Og så fik vi en lille frokost og delte to øl. Kyllingen passede sig selv i ovnen.

Sidst på eftermiddagen gik jeg igen i køkkenet og gjorde aftensmaden klar, Gumilla tog et hurtigt bad imens. Og så spiste vi aftensmad, vi drak vand til, hun skulle køre hjem.

- Jeg siger mange tak for både frokost og middag, sagde hun. Den kylling var meget lækker. Og tak for oplevelserne i øvrigt, det bliver nok en vigtig del af min selvudvikling.

Hun kyssede mig på kinden helt ude ved øret. Det glemmer jeg ikke. Og så kørte hun. Det glemmer jeg heller ikke.

Næste morgen kørte jeg igen ud til min mark. Campingvognen var lejet, den kunne jeg bare levere tilbage. Hvis jeg var heldig kunne jeg måske få refunderet noget af den forudbetalte leje. Hegnet kunne jeg få Just Tømmer, eller nok snarere Henning og drengene til at pille ned. De kunne få materialerne for at hente dem, de var stadig ganske brugbare.

Jeg gik rundt og kiggede det efter. I det nordvestlige hjørne var der boret et lille rundt hul. Måske havde Larsen været for nysgerrig efter at se mig slå græs. Højden passede. Min havetraktor kunne jeg bruge hjemme i min egen have, jeg var bange for, at jeg nu ville få både tid til og brug for selv at passe den. Det eneste rigtige problem var trillehjulet. Uden fornuftig anvendelse var det jo bare et stort skrummel. Jeg kunne ikke have det i huset, men måske kunne det ligge i min have. Som en evig påmindelse om mine bestræbelser. Udskræingerne pegede jo stadig tilbage på min egen ungdom. Jeg havde fire år til at overveje hvad jeg skulle kaste mig ud i. Måske kunne jeg få et job i kassen nede i brugsen. Eller et job i den nye vaskehal de var ved at bygge ved tanken. Mit liv var bestemt ikke forbi, jeg kunne slet ikke bare sætte mig og skrive mine erindringer. Jeg gik hjem for at ringe lidt rundt.

Det er da muligt at jeg vidste hvad jeg virkeligt hed og hvem jeg virkeligt var. Det gjorde mig ikke mere særlig end enhver anden. Og min viden kunne ikke tappes på flaske og sælges. Mine forsøg på at blive markgreve ved tilfældige indfald var mislykket med rette. Og jeg var da frustreret, fiaskoer er frustrerende, men det lykkedes mig allerede dengang at bilde mig ind, at jeg vendte det til noget positivt, den følelse har siddet der lige siden, af og til som en vittighed, men aldrig en vittighed jeg blev dummere af.

Jeg endte med at gå med et stort smil til Bjergtaget og fortælle at jeg allerede nu gav afkald på det stykke mark jeg havde lånt. Jeg havde bestilt at få alt, osse hegnet fjernet hurtigst muligt. Og i samme omgang gav jeg afkald på at have Gunilla til rådighed. Min eneste forbindelse til det firma, jeg stadig ejede på papiret, var den månedlige udbetaling.

Mogens ville gerne have den nye aftale på skrift, og jeg bad ham selv om at skrive den denne gang. Det gjorde han på den computer han havde på sit skrivebord, og han skrev den ud i to eksemplarer på den hvæsende printer, da han var tilfreds med resultatet. Vi skrev under, og den kopi jeg fik med stak jeg i baglommen. Og så bad jeg ham om at sørge for at Larsen ikke længere viste sig i min private have.

Jeg kunne stadig huske hvor fornærmet Gunilla havde været over at jeg havde besøgt Mogens uden at kigge forbi marketing, så det gjorde jeg, selvom vi sådan set havde sagt farvel efter maden dagen før. Hun sad på sit kontor og så ganske afslappet ud.

- Nu har jeg aftalt med Mogens at jeg ikke længere har dig til rådighed, sagde jeg. Så nu kan han ikke længere brokke sig over at du skal bruge tyve procent af din arbejdstid på mig.
- Ja det er nu lidt trist, sagde hun. Det pap med græsduft tændte jeg på.
- Du kan vel bruge ideen i forbindelse med Bjergetaget.
- Mogens vil stadig have alt på glittet papir. Han er stadig en dinosaur fra regnskabsafdelingen. Han skriver osse stadig De med stort D.
- Det skal man vel osse.
- Ja. Hvis man vil bruge ordet i den betydning. Men det kan man jo lade være med.
- Man må vel hyle med de ulve man er iblandt, sagde jeg.
- Ja. Men man er selv med til at sætte tonen. Du har selv en rem af huden Markis. For eksempel når du blir ved med at kalde dine venner ved efternavn. Hvis du havde kaldt ham Torben i stedet for Ruff, havde du nok gjort mere ved hans selvopfattelse end du kunne med det hjul.

Det havde hun nok ret i, men det var jeg endnu ikke klar til at indse.

- Pjat, sagde jeg. Jeg kalder ham det han gerne vil kaldes.
- Hans kone kalder ham Torben.
- Og jeg er ikke hans kone.
- Og hende kalder du Marianne. Du ved godt hvad jeg mener, jeg kan se det på dig.

Hun var så helvedes irriterende. Det var det der gjorde hende så brugbar som sparringspartner, det vidste jeg godt. Men nu havde jeg altså fraskrevet mig hendes hjælp, så jeg havde bare brug for god stemning i vores kommunikation.

- Jeg hører hvad du siger, sagde jeg og forsøgte at smile imødekommende.

Hun grinede høfligt. Vi sagde farvel, lidt mere høfligt end nødvendigt, helt uden kindkys. Jeg slog et sving forbi den mark jeg havde lånt. Et par af svendene fra Just Tømmer var allerede i sving med hegnet, Henning var ikke med. De pillede omhyggeligt finerpladerne ned og stablede dem på et lad. De snakkede med hinanden og passede deres arbejde.

Jeg fortsatte over heden langs markerne. Det var her jeg havde set den kartoffeltyv der blev min bankmand. Skjold hed han. Jeg spekulerede over om han overhovedet havde et fornavn. Jeg var overbevist om at han ikke ville have brudt sig om at jeg brugte det, jeg skulle nok helst ikke kende det. Måske brugte hans kone det. Navnebrugen er stadig en markering af relationen. Både dengang og nu ville det være en overskridelse af en grænse. Og det var den grænse jeg skulle have overskredet i mit oplæg til Torben. Torben. Det føles stadig forkert at sige det sådan. Gunilla havde ret dengang, jeg var en dinosaur. Og jeg er stadigvæk en dinosaur, nu er jeg bare stolt af det. Jeg kan lige så godt omfavne realiteterne når de omfavner mig. Så kysser man bedst.

Det var ikke Ruff der kom gående og heller ikke kartoffeltyv Skjold. Det var en ældre dame med en puddelhund i snor. Jeg vidste ikke hvem hun var, og det betød heller ikke noget. Jeg kendte hende ikke, ikke engang af udseende, så hun måtte være på besøg eller ny tilflytter.

Hunden var i en temmelig lang snor og kunne løbe et stykke ind på marken hvis den ville. Hun lod hunden bestemme tempoet, hun havde omtrent samme alder som Gudinden havde haft dengang jeg besøgte hende, men hende her var en helt anden slags. Det her var en dame, en hyggelig dame med en hund i lang snor, men alligevel en dame. Sådan en jeg ville overveje at sige De til. Men hun sagde du til mig.

- Du ser lidt rodløs ud, sagde hun. Er du faret vild ?

- Ikke rent konkret, sagde jeg. Jeg bor i området og har gjort det i over tyve år. Nærmest tredive, hvis jeg tænker efter. Men du er da ny her så vidt jeg kan se. Er du faret vild ?

- Jeg farer aldrig vild, sagde hun. Ikke så længe jeg har førerhunden med.

I løbet af noget snak opfattede jeg at hun var Just Tømmers lillesøster. Hun havde levet det meste af sit liv sammen med sin ingeniørmand i storbyen, og nu var hun på besøg, og det var Justs hund, eller det var måske mest Karens. Karen var Justs kone, og måske var det mest hendes hund, og den var i hvert fald hjemmavant i området, så hun skulle nok komme tilbage til dens madskål, og det var samme sted hvor hun skulle spise aftensmad, altså ikke hundens madskål, men i huset hvor madskålen stod.

Det var mange ord for at sige så lidt, men det var nu hyggeligt nok. Vi fik en lang snak, hun klarede det meste, jeg behøvede ikke fortælle noget om mig selv eller mine frustrationer. Og det havde jeg det fint med lige der. Og selvom hun havde samme alder, som Gudinden havde haft, og endda lige som hende havde mistet sin mand, så var der alligevel en verden til forskel på de to kvinder. Gudinden havde ikke haft en hund i snor, og da slet ikke en puddel. Men nu var den puddel osse Karens. Hendes måde at tale havde smittet af på min måde at tænke. Hendes snak kunne sandsynligvis sælges terapeutisk på bånd, måske til selvhypnose eller meditation. Det sagde jeg ikke noget til hende om.

Vi snakkede så længe at jeg pludseligt blev trængende, og jeg kunne ikke stå der og pisse i marken, slet ikke så længe hun var der. Så jeg var nødt til at gå hjemad. Jeg sagde pænt farvel, og jeg sagde ikke noget om hvorfor jeg pludseligt måtte gå så raskt derfra, men jeg overvejede om hun kunne se det på mig. Hun var gammel nok til at kunne det, men måske havde hun for travlt med at holde øje med hunden. Den havde hun ikke set meget på mens vi snakkede. Jeg prøvede at ignorere hende, og jeg begyndte først at småløbe da jeg nærmede mig mit hus. Jeg nåede det.

Hennings drenge havde kørt hjulet hjem i min have. Nu skulle jeg bare passe det ind i indretningen. Det måtte gå ud over det æbletræ vi havde plantet. Det

havde vokset sig pænt stort, men det bar næsten ingen frugt, jeg kunne bruge til noget. Nu savede jeg det ned med en fukssvans. Det tog sin tid, men jeg gjorde det selv. Jeg tog stammen helt nede i jordhøjde. Det var bøvlet arbejde og hårdt for saven, der osse fik jord på tænderne, men sådan var det. Jeg skar grenene af og flyttede dem, og så var stammen osse overkommelig. Og så kunne jeg bakse hjulet på plads så det lå med sit egenav der hvor det frugtesløse træ havde stået. De malede udskæringer lyste op i himmelen.

Den birk vi havde plantet, Larsen og jeg dengang for cirka tyve år siden, var blevet til et stort træ. Det lod jeg stå i erindring om Gudindens birk og myrerne, der gik op og ned ad det. Jeg havde aldrig set myrer i min birk, men de kunne da godt være der. De er så små, og træet var stadig ganske kønt og truede ikke huset endnu.

Når Larsen skar grene og kviste af i min have, kørte han altid det hele væk i en vogn. Jeg vidste ikke dengang hvor han gjorde at det. Jeg lagde i første omgang det adskilte æbletræ på det lille stykke plæne bag birken. Der lå det slet ikke i vejen. Det kunne måske bruges til et bål til sommer.

Når jeg ser tilbage på mit liv, var denne anden omvæltning i mit liv næsten det modsatte af den første. Den første, mit møde med Gudinden, resulterede i at jeg for alvor kom afsted. Denne gang blev jeg hvor jeg var havnet. På heden. I det hus jeg selv havde ladet bygge. Jeg følte mig stadig hjemme i det, men mit liv var blevet et andet. I hele min karriere, fra turene i bjergene sydpå og i årene i Bjergetaget, havde mit fokus været de spor jeg satte i verden. Jeg vidste mere og mere med mig selv, at jeg gjorde en forskel, lige meget hvad jeg valgte at gøre. Og jeg havde endda kunnet leve af det. Og jeg havde hele tiden forsøgt at sætte de rigtige spor i de rigtige mønstre. Det følte jeg at jeg skyldte Gudinden.

Nu måtte jeg jo erkende at jeg, hver gang jeg satte spor, ganske ofte kom til at sætte nogle andre end dem jeg havde planlagt. Og jeg blev endda i tvivl om de spor, Gudinden havde sat i mig var dem, hun ønskede at sætte. Havde hendes mål med mig været at gøre mig til ejer af et eksklusivt bjergrejsebureau ?

Det havde jo været beslutninger, der var kommet til mig, og som jeg havde grebet. Jeg var jo ikke en mursten i en række med nøjagtigt udmålte afstande. Jeg var snarere en myre. Og nu var jeg måske ved at blive et birketræ. På heden. Jeg kunne passe min have, jeg behøvede ikke engang holde høns. Der ville vel på et tidspunkt komme en ny chance forbi. Sådan tænkte jeg stadig dengang. Jeg var kun lidt over halvtreds.

Men jeg kan mærke at jeg, lidt mod min vilje, er nødt til at få erindret nogle af begivenhederne fra mit ophold nede sydpå, ellers hænger de to omvæltninger ikke sammen. Det dernede er en anden slags tid for mig. Den er både noget uoverskuelig og måske endda lidt kulørt. Men det her er trods alt et forsøg på

at forstå det hele, selvom det altid kun kan blive i glimt. Og nu kan det give lidt rod i kronologien, men jeg må på den anden side prøve at bevare respekten for den struktur, jeg er begyndt at arbejde i. Ellers hænger det slet ikke sammen på et mere altomfattende plan. De enkelte begivenheder hænger selvfølgelig sammen, men det er trods alt afstanden mellem delene, der er det vigtigste. Jeg fortsætter altså som Lucky, jeg er nødt til at tænke mig tilbage til at være en halvvoksen mand. Og der er jeg nødt til at se stort på om lige den del af historien passer til resten af min beretning.

Lucky

7

Jeg aner ikke hvorfor folk dengang var begyndt at kalde mig Lucky. Det gav i hvert fald kun mening for mig hvis man osse huskede at der kan være noget der hedder bad luck. Good cop, bad cop, der var mest af det første, men det vil jeg ikke ubetinget kalde held. Det vigtigste dengang var min baggrund, jeg havde aldrig overvundet uhyrerne uden den baggrund, jeg havde fået med.

Hvis jeg skal være ærlig, så hænger det måske osse mest sammen med at jeg blev kaldt Ludvig på skibet. Det navn blev der da leget med. Og når jeg tænker efter var der da nogle der en overgang prøvede at kalde mig Ludo, men det hængte ikke rigtigt ved. Ludvig var vel lidt tungt, og så syntes mange at det passede at kalde mig Lucky. Jeg lod dem gøre som de ville, det var alligevel ikke mit virkelige navn. Det er trods alt ikke navnet der gør manden, det er manden der gør navnet. Kaldenavnet mener jeg.

Det var i hvert fald dejligt for mig at slippe for at se på Markus Hval. Efter turen på Freya havde jeg mest lyst til at glemme alt om den satans skipper. Så snart jeg var i land satte jeg det lange ben forrest, væk fra havnen, ud til noget strand, ud i vandet hvor skibsdrengen Ludvig kunne skylles helt af. Jeg havde lagt tøjet inde på stranden og stod nøgen i bølgerne. Med ståpik mod vindretningen kunne jeg bryde bølgerne endnu bedre.

Jeg stod der med ryggen mod land, da jeg hørte Theodor kalde inde fra land.
- Hallo. Hvad står du og laver Lumskegøj.

Jeg vendte mig om og satte mig på bunden så kun hovedet stak op. Bølgerne skyllede nu bagfra hen over mine skuldre og mit hoved og gav mig pandehår.
- Eller jeg skulle måske sige Lumregøj, fortsatte han.
- Pas dig selv, så passer jeg mit.
- Ja, det kan jeg se.

Jeg blev siddende og lod vandet køle mig af. Det tog sin tid i det lunkne vand. Theodor sagde at nu gik han tilbage til skibet, og jeg ønskede ham god tur.

Jeg ventede til han var væk og gik så i land og tog tøjet på. Så gik jeg op i byen uden planer om at gå ombord i Freya igen. Der var ikke mange på gaden. Jeg kunne se en pige med krøllet sort hår og store øjne, og hun så på mig. På en eller anden sær måde var det lidt som at se mig selv i spejlet hos Gudinden, osse selvom jeg hverken har sort krøllet hår eller store øjne. Hun var alligevel mit billede, og jeg var hendes billede. Og jeg gik tættere på og hun stod og ventede på mig. Jeg afprøvede afstande som dengang ved spejlet, og jeg kom helt tæt på, og hun smilede og lade sin hånd på siden af mit venstre ben. Det var noget andet en havvand. Hun sagde noget til mig på et sprog jeg ikke kendte og gik ind i et hus. Måske sagde hun at jeg skulle følge efter, måske

sagde hun at jeg skulle komme senere, måske havde hun sagt at jeg alligevel ikke var noget at samle på. Jeg vidste det ikke, og jeg var endnu ikke fyldt seksten, så jeg blev på gaden. Hvis jeg ville noget her i byen var jeg nødt til at lære sproget.

Jeg var rømmet, sikkert som forrige skibsdreng. Jeg ventede oppe i byen til jeg var sikker på at Freya igen var stukket til søs. og så gik jeg igen ned i havnen. Jeg kendte ingen og forstod ikke meget af det der blev sagt. Men det var ikke ukendt på havne at uforstående og uforståede knægte løb omkring og gav en hånd med. Folk var hjælpsomme. Jeg fik lov til at hjælpe lidt til hist og her, jeg fik en tår øl eller vin eller et godt grin som tak. Jeg blev inviteret på mad, jeg fik tilbudt at sove et sted. Og sådan blev jeg på havnen og i byen i næsten fire år. Jeg fik nye rigtige venner. Jeg fik lært sproget. Jeg fik smag for fiske. Jeg syntes jeg blev en voksen mand.

Det var ikke sådan at jeg væltede mig i piger, men jeg havde da et par mere eller mindre faste kærester i løbet af de år. Jeg prøvede osse at vågne ved at Abraham suttede på min pik. Abraham var en af mændene på et af speditjonskontorene. Det var ikke specielt ubehageligt at han gjorde det, og jeg lod som om jeg sov og lod ham gøre det færdigt, men mere gjorde jeg heller ikke ud af den oplevelse.

Da jeg fyldte nitten følte jeg mig nærmest som en indfødt, og så var det på tide at komme videre. Min seneste kæreste Rose Marie havde taget mig med op på et lille bjerg i nærheden af byen. Da vi stod på toppen kunne vi se de rigtige, de høje bjerge, og nogle af dem havde sne på toppen. Der skulle jeg snart hen, vidste jeg. Og jeg fortalte det til Rose Marie, og vi sagde farvel til hinanden der på toppen. Vi kom begge to meget højt op denne gang, og jeg skrev mig oplevelsen bag øret. Afstanden mellem de forskellige dele er afgørende, og der på højdepunkter blir det meget tydeligt. Nu ved jeg osse at lavpunkter kan være lige så tydelige, men her er betydningen alligevel en anden.

Der var osse andre jeg skulle sige farvel til. Jeg vidste ikke om jeg kom tilbage, jeg havde sådan set en fornemmelse af at jeg var færdig med den by. Der var andre havnebyer langs kysten, og nogle af dem var endnu større. Ved nogle af dem var der sikkert osse lufthavn. Måske skulle jeg længere sydpå, måske kunne jeg ikke komme tilbage fra bjergene. Jeg havde allerede som barn hørt historier om nogle, der aldrig kom ned. Måske fordi de ikke kunne, måske fordi de ikke ville, det vidste man ikke altid. Der var tit noget mystisk over de historier, måske fordi de skulle fortælles for børn. Gudinden var måske sådan en, der aldrig kom ned.

Det sad i hvert fald dybt i mig at man skulle fortælle folk når man gik i bjergene. det var ikke nok at jeg havde sagt farvel til Rose Marie, hun var vel selv på vej videre, bare i en anden retning. Og der var en del på havnen som jeg havde arbejdet sammen med og endda boet sammen med.

Jeg tog turen rundt og nåede dem jeg nåede. De fleste var af samme type, som jeg var dengang. De var på vej og selv midlertidigt i den havn. At den midlertid for manges vedkommende havde været mange år er en anden sag. Den store forskel er at de fleste af de andre troede på det videre liv på havet, det åbne hav. Her var ingen grænser, ingen hegnspæle, ingen pigtråd, sagde de. Men jeg havde selv på den korte tur med Freya set en masse koste og bøjer i vandet, områder hvor vi ikke kunne sejle, områder hvor vi ikke måtte komme. Så det med at det åbne hav er uden hegnspæle, er vist en sandhed med modifikationer. Der er pæle i havet som der var pæle i bjergene. Og osse i bjergene var det kun pæle, der var vel ikke malet røde eller grønne eller hvide linjer over toppene, linjer der ikke måtte overtrædes. Hav eller bjerg, det var et spørgsmål om smag. Nogle var mere til vand, nogle var mere til sten, sådan var det.

Den eneste der for alvor blev ked af at jeg rejste var Abraham. Jeg havde en mistanke om at han var ulykkeligt forelsket i mig, men jeg tror nu på den anden side, at han nød at det var en ulykkelig forelskelse. Den afsked var i hvert fald en underligt blandet fornøjelse, sikkert for os begge to. Han krammede mig et stykke tid, og jeg lod ham kramme mig.

De ejendele jeg havde samlet sammen i de sidste fire år kunne sagtens pakkes sammen i den rygsæk jeg havde fået af ham da jeg blev sytten eller atten. Den passede perfekt til formålet. Og så drog jeg af, i første omgang langs kysten sydpå. Senere ville det give mere mening at dreje ind i landet, det havde jeg set på et kort inde i byen. Allerede dengang var der en del turister på den kyst. Om sommeren hvor jeg gik, var mange endda i åbne sportsvogne. Vi lokale, sådan var jeg osse begyndt at se mig selv, brød os ikke videre om dem, men vi ville da gerne have en tur i en af deres biler, hvis vi fik en chance. Og det fik jeg.

Jeg havde ikke gået en halv dag langs landevejen da et ældre ægtepar samlede mig op. De talte slet ikke den lokale dialekt, jeg havde lært, men vi kunne godt forstå hinanden. De spurgte hvor jeg skulle hen, og jeg sagde jeg var på vej sydpå. Hvis jeg kunne klemme mig ind på bagsædet, så skulle de osse den vej. Langs kysten og over grænsen endnu længere sydpå. De ville sætte mig af inden grænsen, jeg havde vel ikke papirer til at komme over. Det vidste jeg ikke noget om, men jeg skulle osse bare til den næste by, så skulle jeg til højre og ind i landet, der hvor de skulle ligeud. Ingen af os skulle vende om. Ha ha ha.

Specielt manden var meget snakkesalig. Det var lidt svært for mig at opfatte det hele der i vinden og på grund af den måde han talte, men jeg opfattede at de begge to var over tres, at de havde pensioneret sig selv og nu delte året mellem en vintersæson i teatrene inde i byen og somrene i åben sportsvogn her sydpå. Der var en kaleche de kunne slå op hvis det regnede, men de var

som regel heldige med at få planlagt turene så de kunne undgå den slags. Så vidt jeg husker var bilen blågrøn, den var i hvert fald ikke rød.

Han kørte hurtigt samtidigt med at han talte og grinede. På nogle strækninger kom speedometeret op over hundrede kilometer i timen. Konen sagde ikke noget til det, hun grinede med og lod til at nyde tempoet. Det virkede som om de gerne ville vise både bilen og deres frie liv frem. Det var vel derfor de havde tilbudt at tage mig med.

På et tidspunkt kørte vi ind på en tankstation for at få fyldt tanken op. Og her fik de osse lige vasket forruden og kontrolleret luften i hjulene. Manden på tanken talte samme dialekt som jeg havde lært, længere væk var vi alligevel ikke kommet. Derefter gik det igen videre i fuld fart. Manden spurgte hvor jeg havde tænkt at overnatte, og jeg sagde at det anede jeg ikke noget om, men at det plejede at løse sig. Om galt var, kunne jeg vel osse sove udendørs, vejret var varmt. Men han sagde at man ikke skulle lade sig snyde, nætterne kunne stadig være ganske kolde. Jeg sagde at det vidste jeg godt. Måske kunne de se på mig, at jeg ikke var indfødt, men de burde kunne have hørt på mit sprog, at jeg havde været i området i et godt stykke tid. Det tænkte de vel ikke over, eller manden gjorde i hvert fald ikke. Hvad konen tænkte holdt hun for sig selv.

I næste by satte de mig af og ønskede mig god rejse ind i landet. De blæste videre sydover mens jeg gik mod vest, ind mod de rigtige bjerge. Vejene blev hurtigt meget smalle, da jeg kom ud af byen. Der var næsten ingen trafik, og den slags veje havde det med at dreje først til den ene side, så til den anden. Jeg var nødt til at holde øje med solen for at sikre mig at jeg i det store og hele kom afsted i den rigtige retning.

Jeg tænkte på ægteparret i bilen og den frihed, de havde snakket om. Jeg følte mig endnu friere. Jeg og mine ejendele kunne jeg let selv bære rundt som jeg ville, jeg havde ikke en bil der skulle serviceres og have benzin. Jeg kunne gå på ganske små veje uden problemer, og hvis jeg fik lyst kunne jeg endda forlade vejen helt og gå direkte ind i landskabet.

Da det blev aften var jeg nået frem til en bro over et lille vandløb. Og da der ikke var et hus i nærheden, var det da et glimrende sted at tilbringe natten. Der var ikke meget vand i bækken, men det bevægede sig da og så rimeligt rent ud, og da jeg smagte på det, var det godt nok. Jeg havde en smule mad i min taske, både noget brød og noget skinke, så jeg kunne sagtens overleve. Det ville måske have været rart med et tæppe da jeg skulle sove, men jeg måtte nøjes med det tøj jeg havde på og så den ekstra trøje jeg havde i rygsækken. Jeg faldt let i søvn.

Lige før solopgang vågnede jeg og rystede af kulde. Jeg spiste hurtigt lidt mere brød og lidt mere skinke, den var dejligt salt. Jeg drak osse noget vand fra bækken og fyldte min vandflaske, noget havde jeg lært på turen i fjeldet. Og

så fortsatte jeg min tur, så vidt som muligt med solopgangen i ryggen. Jeg var nødt til at gå mig til varmen, men da solen var oppe, kom det hurtigt.

Da jeg havde gået et stykke videre fik jeg øje på et hus der lå et pænt stykke inde på en mark. Der gik ikke nogen vej op til det derfra hvor jeg stod. Jeg var vel bare nysgerrig, men jeg syntes måske osse det kunne være rart at se, at jeg ikke var det eneste menneske i verden. Da jeg nærmede mig huset kom en flok gæs løbende skræppende imod mig, og inde fra huset kom en gammel mand stormende med noget der lignede en hvidgul natskjorte flagrende om de bare ben. Han havde en klud eller et tørklæde om halsen. Nu jeg tænker efter kunne det lige så godt have været en gammel kone, men dengang så jeg det som en mand.

Han havde en stor kæp med, han holdt den vandret foran sig i begge hænder og råbte at jeg skulle forvinde. Det så næsten ud som om han prøvede at jage et spøgelse eller en djævel væk, men det var altså bare mig. Han skræmte mig ikke, det var de satans gæs der fik mig til at vende om og gå tilbage til vejen. Og da jeg nede på vejen igen vendte mig og kiggede var han tilsyneladende forsvundet ind i det lille hus igen. Gæssene stod stadig og råbte op, men nu stod de stille. De vidste vel hvor langt deres territorie rakte.

Det var jo ikke det bedste møde med lokalbefolkningen i det her område, men han var vel heller ikke det typiske eksemplar. Jeg håbede at andre ville være mere imødekommende på min tur mod bjergene, for ellers ville det ikke fungere. Så stor forskel kunne der alligevel ikke være på folk i havnen og folk inde i landet. Og det fik jeg da ret i. Det var godt nok ikke med samme åbne arme som i havnen, jeg blev modtaget på min tur videre, men der var ikke andre så fjendtlige som manden med gæssene. Damen med gæssene, måske heksen med gæssene. Når jeg nu tænker efter var det nok et mere passende billede.

Men i de små landsbyer, jeg kom igennem, var der tit nogle der gerne ville snakke lidt, og af og til inviterede nogle mig ind til et måltid mad. Jeg var måske et lidt underholdende indslag i en ellers meget stille tilværelse, sådan føltes det af og til. De fleste jeg mødte var i hvert fald på alder med mine forældre, de fleste var endnu ældre, det var sjældent jeg mødte børn eller unge.

De kunne jo se på mig at jeg ikke var lokal, jeg var tydeligvis nordfra, og jeg var så ung og ren og pæn, at jeg ikke var ulækker. På havnen havde det ikke gjort den store forskel, der var der mange andre, der kom mange andre steder fra. Her var de fleste født i den landsby de stadig boede i, mange endda i det samme hus. Sådan var jeg måske osse blevet, hvis jeg var blevet boende i et af de fire huse for foden af fjeldet.

De kunne sikkert stadig høre på mit sprog at jeg var udlænding, jeg havde nok stadig en fremmed accent. Jeg kunne ikke selv høre det, men det kunne de,

og det gav mig en vis underholdningsværdi. Jeg fortalte da gladelig om min barndom i det mindste af de fire huse, jeg fortalte om far og mor og Janke, og jeg fortalte at jeg selv hed Lucky. Men jeg fortalte ikke om Gudinden i det mærkelige hus på fjeldet. Måske spurgte de til noget, jeg ikke kunne huske eller ikke havde lyst til at fortælle om, og så fandt jeg på noget, eller huggede af de historier jeg havde hørt i skolen og hjemme. Jeg var aldrig længe et sted, så der var ingen fare for at mine mere eller mindre sandfærdige beretninger blev gennemskuet. Det er noget andet nu, nu er det mig selv, der er dommer.

De fleste fandt deres eget liv så almindeligt, at det ikke var noget at tale om. De lod derfor mig fortælle. Og det gjorde jeg med glæde. Af og til gav jeg da osse en hånd med på andre måder. Nu så mange år efter flyder det lidt sammen. Nogle steder var lidt specielle, og dem husker jeg. For eksempel da vi begravede hunden, det var på mange måder et noget specielt besøg.

Det var et hus der lå helt op til vejen som et byhus, selvom det var det eneste hus lige der. Som om nogle havde prøvet at grundlægge en by uden at komme videre med det. Det var bygget af røde mursten, ikke som de fleste andre huse der var af natursten fra området. Ud til vejen var der to store grønmalede porte, og på første sal var der vinduer med skodder i samme grønmalede farve. Der ved vejen uden belægning så det fejlplaceret, nærmest latterligt ud. Men det havde alligevel ligget der længe, og det havde fået lov til at blive liggende.

Jeg havde gået længe da jeg kom forbi, så da jeg gik rundt om huset og om på bagsiden, var det ikke kun fordi jeg var nysgerrig. Og der bag huset stod en stor mand og forsøgte at grave i støvet. Han var ikke bare stor, han var tyk, og han svedte. Han lignede en parodi på en mand, der udførte et uvant stykke arbejde. Og da han så op på mig, præsenterede han sig omgående. Alexander, sagde han, inden han spurgte hvem jeg var. Han var lige så atypisk som det hus han stod bagved.

Jeg fortalte jeg hed Lucky og var på vej op i bjergene, og var der noget jeg kunne hjælpe med, for det så ud som om han havde en svær opgave. Og ja, han havde brug for hjælp, hans hund var død, og det at grave et hul til den var i dobbelt forstand hårdt arbejde. Det var ikke bare sved, der løb nedover hans kinder. Bjergene interesserede ham slet ikke, jorden han gravede i var hård, og den døde hun hed Moffat. Han anede ikke hvordan han skulle få gravet et hul, der var stort nok, og han vidste ikke hvorfra, han skulle få en ny hund som Moffat. Hans tanker var umiddelbart så fjernt fra mine som de kunne være

Jeg tilbød da at hjælpe og overtog spaden. Og der stod han så og talte videre om sin døde hund, mens jeg gravede. Jorden var ganske rigtigt hård, men så var det heller ikke værre. Jeg kendte ikke den hund Moffat, så jeg græd ikke, men jeg vidste heller ikke hvor stort hullet skulle være. Hunde fås i mange størrelser.

Alexander sagde at dimensionerne i overfladen, det han havde fået gravet, det var vist meget passende, vi skulle bare noget længere ned. Jeg ville gerne have set den døde hund så jeg vidste hvad vi havde med at gøre, men den lå inde i huset, sagde han, så den kunne jeg ikke se lige nu. Og jeg overvejede bestemt at sætte spaden fra mig og gå videre. Men så tilbød han at hente vand til mig, jeg måtte være tørstig, det var han i hvert fald selv blevet. Så jeg gravede videre mens han gik ind efter vand.

Lidt efter kom han ud med en bakke med en karaffel og to glas. Der var osse en tallerken med nogle kiks. Det var helt anderledes end mit første måltid hos Gudinden på fjeldet, men det var alligevel det jeg kom til at tænke på. Jeg var i hvert fald nysgerrig nok til at blive. Jeg drak et glas vand og spiste en kiks og nød begge dele, inden jeg tog fat på at grave videre. Imens snakkede Alexander.

Jeg havde spurgt til huset, hvorfor lå der et hus og så sådan ud lige her, og han fortalte, at det var hans far, der havde ladet det bygge. Han var osse kommet nordfra, ikke så langt nordfra som jeg, men alligevel. Han havde hørt, at der var blevet planlagt en jernbanelinje langs bjergene, hele vejen ude fra kysten og ind til nogle hellige kilder langt inde i landet. Og han havde talt med en ingeniør, der havde fortalt ham, at man så nogen lunde kunne regne ud, hvornår et tog på den trækning var nødt til at gøre holdt. Det var før den første store krig, og dengang kørte alle tog på damp, og dampmaskinerne havde brug for vand. Der var altså brug for, at man med jævne mellemrum kunne få friskt vand på. Man kunne derfor bruge afstanden fra forrige station og adgangen til vand til at beregne, hvor næste station var nødt til at ligge. Og Alexanders far og ingeniøren havde beregnet, at en af stationerne skulle ligge her.

Hans far havde derfor meget billigt, for planerne var endnu ikke udarbejdede og slet ikke offentliggjort, fået handlet sig til et stykke jord fra en lokal bonde og havde bygget den kommende stationsbys første købmandsgård, ville man vel kalde det. Lidt samme slags butik med både salg til de lokale og indkøb af deres afgrøder som Andreassen, der hvor jeg havde stået i lære, kunne jeg forstå, bare i noget større skala. Bondens datter var på en eller anden måde blevet en del af den ejendomshandel, for Alexanders far blev gift med hende , og hun blev mor til Alexander og hans lillebror Nicolas.

Alexanders far havde været ude i god tid, men det viste sig at være i alt for god tid. De blev færdige med købmandsgården, men den planlagte jernbanelinje blev aldrig til noget. De første år havde han alligevel prøvet at drive stedet som planlagt, men helt godt var det aldrig blevet. I den store krigs første år, da Alexander var femten og Nicolas var blevet tolv var der desuden sket en stor ulykke på stedet. Deres mor havde forsøgt sig med fremstilling af sæbe på det store brændekomfur inde i køkkenet, og enten havde der været noget galt med blandingen, nogle forkerte kemikalier, eller osse havde det

været for varmt. Kedlen med blandingen var eksploderet, moderen var blevet dræbt på stedet, og Nicolas der havde hjulpet var blevet slemt forbrændt. Han fik tydelige skader i ansigtet og på overkroppen, men det værste for ham var dog at hans manddom var blevet ødelagt.

Det sidste måtte jeg have forklaret nærmere. Alexander havde forklaret, at den stakkels dreng havde mistet både pikken og nosserne, så han ikke længere kunne være mand. Han måtte for eksempel sidde på hug, når han skulle tisse. Jeg sagde at jeg syntes det lød meget voldsomt, og Alexander sagde at det var det osse. Jeg spurgte, lidt dumt kan jeg nu se, om den lillebror så var blevet en kvinde, men det var han heller ikke. Han klædte sig stadig som en dreng eller mand og forsøgte at skjule sit tab, men i virkeligheden var han hverken mand eller kvinde.

Allerede dengang ville jeg nok have fortalt historien på en anden måde, men i dag ville man have adskillige muligheder for at behandle sådan et tilfælde, muligheder man ikke havde dengang, slet ikke under krigen, hvor prioriteterne var ganske anderledes. Nicolas måtte leve med sine tab, deres far havde i stedet i de første år haft en forretning ud af det faktum at der ikke var langt til grænsen, så der var muligheder for den ene og anden slags handel med et neutralt land.

Jeg var færdig med at grave, men blev stående med spaden i jorden foran mig for at høre historien til ende. Og den endte skidt. Efter krigen var det hurtigt gået ned ad bakke med faderens smuglerforretning, og selvom han i mellemtiden havde haft råd til at få genopbygget køkkenet, mistede han det sidste livsmod. Han gik i seng og døde i løbet af et halvt års tid. Alexander og Nicolas havde overtaget huset og forretningen, men Nicolas havde ikke kunnet holde ud at leve i et område, hvor alle vidste hvordan det var fat med ham, så han var draget mod nord. Og måske havde jeg, der jo kom nordfra, mødt ham.

Det havde jeg nu ikke. Historier om en mand uden pik, det ville jeg have bemærket. Jeg fortalte, at jeg osse havde en lillebror, der havde lidt et tab, nemlig stakkels Janke, der havde mistet stemmen. Så jeg følte da med Alexander, selvom jeg ikke omtalte at Jankes tab måske skyldtes min bøn til Gud. Jeg troede godt nok ikke længere på Gud, men det havde jeg gjort dengang jeg bad, og så virkede det måske alligevel. Jeg ved ikke helt, hvad jeg tænkte dengang, men det var i hvert fald for indviklet at fortælle, så Alexander forstod det. Så talte jeg bare om tabet, så Alexander forstod, at vi på en måde havde haft en fælles skæbne. Resultatet havde bare været det modsatte, jeg var rejst, Janke var blevet hjemme. Så vidt jeg da vidste. Jeg var jo osse rejst sydpå mens Nicolas var rejst nordpå, så de forskelle ophævede måske hinanden. Den fortabte søn mod nord, den intakte søn mod syd. Sådan kunne Alexander og jeg trods aldersforskellen have noget tilfælles. Vi var da intakte, mente vi. Mere havde Gudinden altså ikke fået lært mig kan jeg nu konstatere.

Men nu skulle stakkels Moffat i jorden. Moffat, den eneste der var blevet tilbage hos Alexander. Alexander hentede ham. Jeg kunne ikke se den døde hund, den var pakket ind i et tæppe. Og mønsteret på tæppet mindede uhyggeligt meget om mønsteret på sengetøjet i Gudindens gæsteværelse, sådan huskede jeg det i hvert fald.

Jeg hjalp med at lægge pakken forsigtigt ned i hullet. Den vejede mindre end jeg havde forventet. Og så dækkede vi hullet til. Og jeg sagde tak for vand og kiks og gik videre.

Det undrede mig meget, at besøget hos den store tykke Alexander havde mindet mig om besøget hos Gudinden, selvom det havde været nærmest modsat hele vejen igennem. Spejlvendt. Hvor besøget hos hende på fjeldet havde været et højdepunkt, havde jeg her besøgt et lavpunkt, der, når jeg tænker efter, sikkert ligger lige så højt over havet. Det havde været lige så bemærkelsesværdigt som højdepunktet. Alexanders far som tragisk helt, der gik målrettet efter, hvad han ville, og gik til i det. Jeg burde have haft at vide hvad han hed, han kunne i hvert fald ikke kaldes Lucky. Han havde haft fat i afstandens betydning, afstanden mellem stationer. Og han havde overset, at afstanden uden virkelige stationer er ingenting uden noget udenom. Gudinden havde haft virkelige mursten på sin terrasse.

Der var Nicolas, med et stumt S bagest i navnet og en manglende pik forrest på kroppen. Som måtte søge sin manglende lykke nordpå. Som jeg søgte min lykke sydpå. Intakt. Han havde været på min alder da han drog afsted. Jeg vidste ikke dengang hvor han var, nu går jeg ud fra at han ikke er længere.

Der var den stakkels bondepige, der troede hun skulle være købmandsfrue. Hun var blevet mor til to, men hun havde ikke styr på ingredienserne, så hun sluttede sit liv med at gøre en ulykke på familien. Havde hun begrænset sig til at bage brød og kager, havde uheld kunnet bruges til i det mindste at fodre hønsene. Selvom jeg ikke havde set spor af hønsehold ved huset.

Og så var der den store Alexander der nu var helt alene i det store absurde hus, efter at han havde begravet sin alt for lette hund. Jeg tvivlede mere og mere på at der havde været en rigtig død hund i det tæppe. Var det for en elsket tøjhund, jeg havde gravet i den hårde jord, et sovedyr. Bare et indpakket minde. Nå, så længe Alexander den store var glad, kunne jeg være ligeglad. Jeg havde fået vand og kiks og endnu en historie.

Det var en familietragedie jeg kunne lære meget af. Man kan komme så langt ind i sine abstraktioner og tilsynekomende mønstre, at man glemmer det virkelige grundlag, det var tydeligt. At jeg først opfattede det for alvor mange år senere på heden, indser jeg nu, men det er jo en anden historie, og den har jeg allerede fortalt. Jeg gik videre i min daværende alder, og det der fyldte mest i mit hoved var billedet af den stakkels lillebror, der skulle leve resten af

sit liv uden en pik. Jeg tvivlede på at jeg var taget nordpå, jeg var overbevist om at jeg havde taget mit liv.

Der var en del tænketid på den tur, men det meste af tiden var tankevirksomheden nok i baghovedet, og der var den ikke så formuleret at jeg kan huske den i ord, selvom jeg jo ved at osse det er en del af min historie. Så den del må osse her fortælles uden ord. Og af og til skete der jo noget.

En dag blev jeg inviteret til at spise med og overnatte i en meget lille landsby. Jeg havde snakket lidt med konen i huset ude på gaden. Hun skulle lige spørge manden, om han syntes det var en god idé, jeg kom med ind, og det syntes han tilsyneladende, og jeg kom med ind til aftensmåltidet.

Det var da jeg sad ved bordet jeg opdagede, at de havde en datter omtrent på min alder. De behandlede hende som et lille barn, og da jeg hørte hende tale og hørte hvad hun talte om, forstod jeg hvorfor. Hun var det vi hjemme kaldte sinke, der var noget i vejen med hendes forstand. Der var derimod ikke noget i vejen med hendes krop, og det var længe siden jeg havde set et ungt menneske, så selvfølgelig kom jeg til at lægge an på hende, selvom jeg bestemt ikke kunne være det bekendt. Jeg tror nok jeg gjorde mig umage med at lade være, men det lykkedes vist ikke. Pigen reagerede i hvert fald på det, hun kiggede skælmst til mig, og hun var ikke så diskret som jeg trods alt var.

De kaldte hende Juju. Det lød mere som et kælenavn end som et rigtigt navn, men jeg kaldte mig jo Lucky, så på det punkt havde vi ikke noget at lade hinanden høre. Jeg talte mest med hendes forældre og fortalte en hel masse om mig selv, så jeg brugte ikke hendes navn. Hun fik vand til maden mens vi andre fik et glas vin eller to. Manden tog godt fra, jeg tror konen passede bedre på. Jeg begyndte at fortælle om en bjørn jeg havde mødt på fjeldet, det var en historie, jeg havde hugget fra en af min barndoms sange. Jeg havde været for lille til at være bange for den, fortalte jeg, og manden fortalte at jeg osse kunne møde bjørne i bjergene her, og de måske ikke var lige så venlige som vores bjørne nordpå. Konen bekræftede hans historie, det var godt nok ikke tit man så de bjørne, men de var der, og man skulle passe på med dem. Juju sagde ingenting.

Da vi havde spist lagde konen sin datter i seng. Manden og jeg sad og snakkede videre om bjørne og andre farlige og vilde dyr, men vi kunne godt høre vuggesangen inde fra Jujus værelse, selvom hendes mor havde lukket døren og prøvede at synge sagte.

Det tog åbenbart tid inden pigen faldt i søvn, manden og jeg nåede at snakke længe om bjørne, og efterhånden kom der flere og flere dyr i spil for afvekslingens skyld. Han drak mere vin og fortalte om rovfugle der stjal spædbørn, hvis man lod dem ligge under åben himmel uden opsyn. Han blev mere og mere glad for at fortælle, jo mere han drak, og jeg opgav at følge med og fortælle lige så drabelige historier, som dem han kunne diske op med. Jeg

kunne heller ikke afgøre, hvor meget der var overdrivelse, og hvor meget der var ægte løgn, men det fik i hvert fald min planlagte tur til at lyde mere farefuld, end jeg havde forestillet mig. Når jeg så på ham, mens han sådan fortalte, kom jeg til at gætte på, hvor ofte han sad sådan og fortalte og drak. Det virkede som om han var meget rutineret, så måske var jeg blevet inviteret ind mere som aflastning end som underholdning.

Da konen kom tilbage fra sin vuggevisesang var manden ved at løbe tør for historier og kræfter. Hun behøvede ikke følge ham i seng som datteren, han kunne godt selv. Han kravlede op ad en stige til en slags hems henover køkkenet, og han blev ved med at tale hele vejen op. Nu var det vist genfærd og uhyrer fra gamle sagn, han var kommet til i sine beretninger om farerne i bjergene. Imens satte konen brændekassen og et par stole sammen til en slags seng til mig. Det var det eneste hun kunne tilbyde sagde hun, og det håbede hun, jeg ville tage til takke med. Jeg var glad for at komme under tag, så jeg takkede allerede på forhånd.

Hun lagde osse et par tæpper til mig, og så kravlede hun efter manden op på hems. Han snorkede allerede deroppe. Jeg tænkte lidt inden jeg klædte mig af og lagde mig på det, der skulle være min seng. Jeg havde bestemt ligget bedre, men jeg havde osse ligget værre. Jeg tænkte på Juju.

Jeg havde ikke været sammen med en pige siden dengang på det lille bjerg sammen med Rose Marie. Men Juju var kun et lille barn med en krop som en voksen kvinde. Det ville være umoralsk at gå ind på værelset til hende. Jeg ville alt for let kunne få det med hende, som jeg ville, og det ville jeg ikke. Det ville jeg ikke kunne være bekendt. Hvis hun selv kom ud til mig, ville det måske være noget andet.

Jeg blev nødt til at ligge på ryggen på den brændekasse og stolene, der var ikke plads til at vende sig. Det var mørkt og tæppet løftede sig ikke alt for påfaldende. Hvis jeg tænkte på noget andet, ikke på vilde dyr, ikke på Juju, ikke på Rose Marie, så kunne jeg vel falde i søvn. Men det var svært at tænke på noget andet, selvom jeg lukkede øjnene og prøvede.

Jeg hørte ikke noget, men jeg mærkede en hånd på tæppet. Jeg nåede lige at tænke på, om Juju kunne være så lydløs, men så slog jeg øjnene op, og så at det var konen der i mørket. Hun lagde en finger foran munden og stirrede mig lige i øjnene. Og så bukkede hun sig og gav mig en god gammeldags guffer. Hun suttede bedre end nogen anden, jeg havde prøvet, meget bedre end Abraham, og jeg måtte bruge mange kræfter på at forholde mig helt stille. Da jeg sprøjtede, tror jeg hun slugte det, vel for at slette beviserne. Jeg ville gerne have gjort gengæld, men hun rystede på hovedet da jeg prøvede at række ud efter hende. Hun var stadig fuldt påklædt og kravlede igen op på hems.

Normalt faldt jeg let til ro, når jeg havde fået taget trykket, men ikke her. Var det her noget, hun havde planlagt i forvejen, eller havde hun gjort det for at forsvare sin datters dyd. Jeg havde jo besluttet mig til ikke at gå ind til Juju, men det kunne hun jo ikke vide. Jeg tror jeg selv vidste det, men jeg er nu heller ikke så sikker på, hvordan det kunne være endt. Måske gjorde hun det for en sikkerheds skyld. Men måske havde hun osse lyst til noget ungt og fremmed. Manden var måske ikke så indbydende, og det var trods alt hende der havde inviteret mig ind. Jeg var ikke sikker på noget, og når jeg nu tænker efter, kunne jeg have en mistanke om, at hun heller ikke selv var det. Det er i hvert fald en af de episoder, jeg genkalder mig med meget blandede følelser. Det havde da været dejligt, men allerede dengang var jeg flov over at have fantaseret om Juju. Måske følte konen sig som en heltinde, og jeg vil gerne tænke på hende som en heltinde, selvom det betyder, at jeg skal tænke på mig selv som en slags skurk. Det kan osse undskyldes med, at jeg kun var nitten år. Det er heldigvis mange år siden.

Jeg tror jeg fik sovet en lille smule, og næste morgen spiste vi alle fire morgenmad sammen, uden nogen sagde et ord om, hvad der var sket om natten. Konen og jeg sendte slet ikke hinanden blikke, men Juju så stadig på mig med et beundrende udtryk i øjnene. Jeg kunne næsten ikke have det, så jeg skyndte mig at spise, så jeg kunne komme derfra. Konen havde sammen med morgenmaden lavet en stor madpakke til mig, som jeg kunne tage med på min videre rejse. Og hun havde en læderdunk med vin til mig. Hun stoppede det i min rygsæk uden manden og Juju så det. Jeg så det.

Jeg var ikke langt fra deres hus, da jeg kunne mærke, at nogen var efter mig. Når jeg vendte mig om, så jeg ingen, men når jeg så gik videre, kunne jeg tydeligt mærke nogle øjne i nakken, og det var ikke mine egne øjne. Jeg kom igen til at tænke på billedet af manden, der så sig selv i nakken i et spejl, og det var ikke det jeg oplevede. Jeg kan godt se, at jeg havde masser af anledning til at betragte mig selv bagfra, måske endda med bebrejdelse i blikket, og tanken kan sagtens have strejft mig allerede dengang. Men der var samtidig en meget konkret fornemmelse af, at en eller anden fulgte med mig fra huset. Spørgsmålet var om det var manden eller konen eller Juju.

Det var ikke rart at blive forfulgt på den måde, særligt når jeg ikke vidste, hvem det var. Jeg vendte mig om og så mig igen for, denne gang grundigt. Og der bagved noget buskværk stod hun, Juju. Jeg gik hen imod hende og spurgte hende, hvor hun var på vej hen, og hun var da på vej for at følges med mig. Jeg sagde at jeg jo var på vej helt op på toppen af bjerget, og hun sagde at så ville hun med derop.

Jeg sagde at det kunne hun ikke, hun var nødt til at gå hjem. Hendes far og hendes mor ville blive alt for urolige for hende. Jeg var tæt nok nu til at se, at hun endda var barfodet, så jeg tilføjede, at hun heller ikke kunne gå sådan en tur uden sko. Og hun pegede bare op i luften og sagde, at der var en flyvemaskine. Der var ganske rigtigt en flyvemaskine så højt oppe, at man

skulle tage sig meget sammen for at få øje på den. Da jeg igen så ned, kunne jeg se, at hun havde sat sig på hug. Først troede jeg, at hun prøvede at gemme sig for mig, men hun havde bare sat sig for at tisse, jeg kunne tydeligt høre hvordan det plaskede. Og da hun rejste sig og kom helt hen til mig, havde hun våde fødder som støvet klæbede til. Jeg var nødt til at følge hende hjem.

Det ville jeg bestemt gerne have undgået, jeg havde ingen trang til at se hverken manden eller konen i øjnene igen. Men det blev jeg nødt til. Jeg gik tilbage mod deres hus, og Juju fulgte mig som en lille kattekilling. Jeg ved ikke om hun opfattede, at jeg var vendt om, men hun gik i hvert fald med hjem.

Det var manden der stod udenfor huset og kiggede efter hende. Han havde vasket sig i ansigtet og så rimeligt nøgtern ud. Om konen var inde i huset, eller hun var gået ud for at kigge den anden vej efter datteren, det kunne jeg ikke se. Jeg fortalte manden, hvad der var sket, at Juju var fulgt efter mig, og at jeg hverken kunne eller ville have hende med op på bjergtoppene. Hun var nødt til at blive hvor hun hørte til.

Han gik helt hen til hende og tog hende om skuldrene og så hende i øjnene og sagde hun skulle blive hjemme. De havde brug for hende, og hendes mor ville blive dybt ulykkelig hvis hun forsvandt. Jeg gjorde hvad jeg kunne for ikke at tænke på mine egne forældre og takkede manden for hjælpen. Han sagde osse tak til mig. Det føltes lidt sært.

Jeg havde godt nok kun været femten da jeg forlod min hjemegn, men Juju var på mange måder stadig et lille barn. Hun ville ikke kunne klare sig selv, som jeg havde kunnet, og jeg kunne ikke tage ansvaret for hende. Da jeg gik stod hendes far stadig og holdt hende fast om skulderen. Inde fra huset kiggede konen frem. Det var altså der hun var.

Måske var det fordi den næste del af min vej gik gennem et meget øde område, hun havde givet mig så rigeligt mad med. Jeg gik i flere dage hvor jeg næppe så et skur og slet ikke en landsby. Nogle steder var der træer langs vejen, nogle steder var der kun sten, dyrket jord var der ikke meget af. Jeg sparede fra starten på maden, vanddunken kunne jeg fylde op i flere vandløb, så det blev ikke et problem. Vinen drak jeg kun en enkelt slurk af hver aften, så den holdt længe. Jeg var lidt i tvivl om jeg nærmede mig det bjergmassiv der blev kaldt Canigou, mængden af sten kunne måske tyde på det, men jeg så ikke noget rigtigt bjerg rejse sig i nærheden. De toppe jeg af og til kunne se så ud til at være langt væk. Det kunne måske være Canigou, men det kunne vel osse være andre bjerge. Jeg kendte kun Canigou fra kortet i byen.

En dag jeg havde spist en smule og drukket godt med vand gik jeg lidt væk fra vejen for at pisse. Der var ingen andre på vejen, men vanen lå dybt i mig. Da jeg kom tilbage til min rygsæk som jeg havde sat opad en sten i vejsiden, så jeg en krage der var i færd med at åbne den. Den havde fået åbnet det ene spænde og var i færd med at flå i det andet. Jeg løb henimod sækken for at

jage den fugl væk, der skulle ikke bruges mad fra min madpakke på den fugl, men jeg måtte tæt på inden den forsvandt. Måske var den for optaget til at bemærke mig, måske bedømte den mig som ufarlig. Krager er kloge fugle siges det.

Jeg tog rygsækken på og gik videre, men jeg lagde mærke til at fuglen fulgte efter mig. Den vidste der var mad i min rygsæk, og den ventede vel bare på, at jeg igen skulle sætte den fra mig, så den kunne fortsætte med det, jeg havde afbrudt. Den fulgte efter mig hele dagen, nogle gange på afstand, nogle gange fløj den over mig og satte sig længere fremme på min vej og ventede. Den var meget målbevidst. Heldigvis var den alene, ellers skulle jeg måske have været til at være nervøs. Historierne om fugle, der stjal spædbørn, løb osse forbi mit hoved, det var vel ikke krager, men alligevel.

På et tidspunkt var jeg nødt til at lægge mig og sove, og da var det mørkt. Jeg gik ud fra at den ikke ville komme tæt på i mørke, men for en sikkerheds skyld brugte jeg sækken som hovedpude. Så ville jeg i hvert fald opdage det, hvis den prøvede på noget. Og da jeg vågnede, var det allerede lyst, og jeg fik øje på den satans fugl, der sad et lille stykke væk. Den sad på en stor sten og holdt øje med mig. Det var ikke spor behageligt. Og da jeg rejste mig for at gå, fulgte den efter mig ganske som dagen før.

Heldigvis begyndte omgivelserne igen at se lidt beboede ud. Det var ikke selve bjergmassivet jeg var kommet ind i endnu. Der var igen marker hist og her, der var skure og af og til huse, og på et tidspunkt kom jeg til en samling huse, der var lidt mere end en landsby. Der var endda et lille torv og nogle forretninger. Og så fandt den satans krage åbenbart noget, der var mere interessant end mig og min rygsæk, for jeg så den ikke mere. Men på resten af min tur registrerede jeg hver gang jeg så en fugl i den størrelse og overvejede om det kunne være den samme, der var efter mig igen. Og siden har jeg haft det lidt stramt med kragefugle. Det har jeg stadig.

Det var nu hyggeligt at komme til en by. Der går en snak om at det er lettere at komme i kontakt med folk på landet end i byerne, og at folk i små byer er de sværeste, det passede i hvert fald ikke her. Dem, jeg mødte og faldt i snak med, var mindst lige så nysgerrige som folk i landsbyerne. Måske hang det sammen med, at der var børn og unge mennesker i byen, og at det mest var dem jeg snakkede med. Måske jeg som fremmed pirrede deres udlængsel. Jeg synes byen jeg var kommet til var langt væk, de ville synes at den klump huse jeg kom fra lå endnu længere væk. Og var mere eksotisk.

Det lykkedes mig at blive inviteret indenfor af et par brødre på omtrent min egen alder. De boede af en eller anden årsag hos en ældre tante, eller det kaldte de hende i hvert fald. Hun var vist deres mormørs lillesøster. Hun var en sød og nysgerrig Dame med stort D. Drengene hed Monty og Bernie, de var opkaldt efter den engelske general, men de udtalte navnene sådan, at jeg først opdagede den sammenhæng, da vi fik snakket om det. Ikke alene hed

tingene noget andet på deres sprog, osse navnene blev anderledes. Og så var det alligevel de samme ting og de samme navne. Det bemærkede jeg og tog til mig.

Efter et udmærket aftensmåltid, som tante Louise havde sørget for, ville drengene ud. Osse denne dreng, det var en sport jeg havde tilegnet mig i de fire år på havnen, men jeg var lidt skeptisk ved hvilke muligheder, der kunne være i en trods alt så lille by.

Muligheden var en isbar, hvor der blev serveret vin og cola. En blanding af cola og rødvin var højeste mode, ingen bestilte is eller milkshakes. Dem var der nok mere salg i om eftermiddagen. Det var som om alle unge i byen var der, over tyve vil jeg tro. Der var piger, det var dem der var grunden til at vi var der, og vi var grunden til at de var der. Og der blev osse spillet musik. Rock'n'roll musik og noget af det var med et engelsk orkester, nogle der hed Cliff Richard and the Drifters. Det var dem der senere blev reduceret til the Shadows, skyggerne af Cliff. Jeg forstod lidt af sangene, jeg kunne trods alt osse en smule engelsk efter mit ophold på Freya og i havnen.

Min oplevelse med Jujus mor gjorde måske at jeg gik efter piger, der var noget ældre end mig og som så lidt mere voksne ud. De var nok kun en to - tre år ældre, men de var lette at kigge ud. Nogle af dem var ret eftertragtede på dansegulvet mellem bordene, men det var jeg osse som den fremmede fugl, og det lykkedes mig da at blive inviteret hjem af en af dem. Jeg behøvede ikke sige noget til Monty eller Bernie, de så hvad jeg havde gang i, og de var selv i færd med noget i samme retning.

Og fik jeg så noget på den dumme ? Det fik jeg i den grad. Pigen kaldte sig Lou og var våd i kussen allerede inden vi forlod isbaren. Jeg ved det med sikkerhed, for hun bad mig om at mærke efter. Talesprog er godt, men geografisk begrænset. Virkeligheden er universel. og duften af min finger der havde været dernede var ikke til at tage fejl af. Det hele var som et mirakel for mig, måske fordi det var så længe siden. Jujus mor talte ikke rigtigt med, det havde været en oplevelse på et andet plan. Lou var så dejligt planløs.

Ved solopgang sneg jeg mig ud af hendes forældres hus og fandt tilbage til tante Louise og Monty og Bernie. De to brødre havde set hvem jeg gik hjem med, og de havde en fest med, at kombinere navnene Lucky og Lou på alle mulige måder. Det faldt dem måske ikke ind, at pigen vel i virkeligheden hed det samme som deres tante. Den vej rundt havde de ikke lyst til at tænke. Det gjorde ingen forskel for mig, så jeg bemærkede det ikke dengang.

Mens vi sad der ved morgenmaden og dyppede brødet i kaffen, spurgte jeg til det bjergmassiv jeg var på vej imod. Canigou. Jeg var blevet betaget af navnet da jeg så det på kortet, men nu var jeg nærmere ved det i virkeligheden og ville osse gerne høre nærmere.

Drengene fortalte noget, men tante Louise fortalte mest. Hun havde selv været på toppen engang længe før den sidste krig. De havde været fire veninder, der gik sammen for at bevise, at det kunne de godt. Men kort hår og lange støvler, som hun sagde. Monty og Bernie havde hørt historien før, det var tydeligt. De sad imens og snakkede om de piger, de havde mødt aftenen før. Men jeg hørte efter tante Louise.

Det var altså muligt at gå derop, helt op til toppen. Men det var ikke en tur helt uden risiko. Jeg burde ikke gå alene der op. Det var et højt bjerg, et helligt bjerg. Jeg ville komme både tættere på Gud og på folkets sjæl på den top. De var gået derop som fire unge kvinder, og de var kommet ned igen som fire unge kvinder, men med fornyet styrke. På den tid havde det osse været muligt, at komme syd for grænsen uden at det var farligt, men det skulle jeg bestemt holde mig fra nu. Og hun kunne sætte mig i kontakt med nogle, jeg måske kunne følges med.

Jeg syntes det var spændende at høre. Det med Gud og folkets sjæl betød ikke så meget for mig, så lokal var jeg heller ikke blevet, og jeg var sikker på at jeg skulle derop alene. Jeg takkede pænt for hendes tilbud om at finde følgesvende til mig, men dem havde jeg ikke behov for. Jeg antydede måske at jeg havde en anden aftale, og det var vel heller ikke helt løgn, selvom det var en aftale med mig selv. Jeg havde fundet Gudinden på fjeldet alene, mens jeg stadig var et barn, jeg havde ikke brug for Gud og selskab til sådan en tur, og det sagde jeg ikke noget om. Jeg skulle sørge for at have mad nok til rådighed, det vidste jeg allerede. Det var min aftale.

Tante Louise antydede osse at drengene måske burde gå med, de havde da gået i bjerge før, selvom de aldrig havde været oppe på toppen af Canigou, og Monty bemærkede, at han fandeme ikke skulle op på det lortebjerg, det havde han slet ikke tid til. Bernie var helt enig. Måske havde de ikke været helt så heldige, som jeg havde været aftenen før, eller osse var de oprigtigt forelskede i de piger, de havde været sammen med og ville være sammen med dem igen. Jeg ville mere end det, sådan tænkte jeg dengang. Jeg var nitten år.

Og når jeg tænker tilbage, så er det bemærkelsesværdigt hvor mange spændende mennesker jeg mødte på den tur. Og hvor kort tid jeg tilbragte sammen med de fleste af dem.

Tante Louise havde sørget for en solid madpakke til mig til turen op. Det var de voksne koner og gamle Damer, der lagde grunden til min tur, selvom det stadig var pigerne, der fyldte mest i mine tanker. Det er min eftertanke nu.

På min vej ud af byen kom jeg til at gå bag en ældre mand. Han så som jeg ikke ud til at være en af de lokale. Da jeg kom op på siden af ham og hilste,

lød han heller ikke som en af de lokale. Jeg kom automatisk til at tale til ham på min barndoms sprog, og han svarede bare på det. Han var et sted hjemmefra, jeg blev nysgerrig. Hvad lavede han her, var han osse på vej op på bjerget ? Nej, han skulle ikke op på noget bjerg, sagde han, han skulle udenom, nordom. Langs den store bjergkæde og hele vejen ud til havet i vest. Den tur havde været hans drøm siden han var ung. Jeg spurgte om han håbede at finde et eller andet på den tur, men han ville bare nyde den.

- Er det ikke det samme, spurgte jeg.

- Det er det slet ikke, svarede han.

Jeg var uenig dengang, og det er jeg stadigvæk. Og sådan har vores liv altid bestået af forskellige erfaringer, og hans gik vi ikke nærmere ind i. Jeg var på min tur blevet så vant til at fortælle til de lokale at jeg bare fortsatte med at fortælle om mine egne oplevelser. Men da det var en landsmand, der var min tilhører, spurte jeg nok ikke så tykt på. Jeg ved ikke, om det var et bevidst valg, det var i hvert fald sådan det blev.

Jeg nåede at opfatte at han hed Johannes og at han havde mistet sin kone. Om hun var død eller bare havde forladt ham fandt jeg ikke ud af. Endnu et tegn på min daværende alder. Daværende alder, det er sjovt at sige det på den måde.

Han sagde som sagt ikke meget om sig selv og sin baggrund, til gengæld påpegede han en del ved omgivelserne. Gamle træer med sære trækroner og forvredne stammer, sære stenformationer der godt kunne ligne trolde hvis man tog de briller på, en ørn der kredsede højt oppe over os. Jeg syntes der allerede havde været fugle nok på min tur, arrige gæs og målrettet tyvagtige krager, så jeg kommenterede slet ikke ørnen. Jeg så den, det var det. Det var bjerget, og det kunne jeg nu se hele tiden, bjerget der fyldte mine tanker. Gamle træer og trolde og ørne var bare distraktioner. Selv pigerne var trængt tilbage i mine tanker. Men det var da rart for en stund igen at tale sit eget gamle sprog, og vi fulgtes ad et stykke tid.

Han sagde at han forstod at jeg var tiltrukket af det bjerg. Det var stort og imponerende og så samtidigt tilgængeligt ud. Han havde da set bjerge der var noget mere savtakkede, og han havde osse gået langs med dem på tidligere ture fra hav til hav, bare nogle andre have dengang. Han vidste at han havde set meget, han erindrede ikke længere hvad, men han vidste, at han havde nydt det. Han havde set verden, som jeg havde læst mange af mine skolebøger. Ind ad øjnene og ud igen gennem bagehovedet. Hjernen var skyllet igennem med fantastiske indtryk, det havde været afslappende dengang, og det var afslappende nu. Det var sådan han prøvede at forklare det, og jeg forstod det slet ikke. Mine skolebøgers besynderlige beskrivelser af verden og rejser og flyvemaskiner var jo stadig i bøgerne. De kunne jo hentes der, hvis jeg engang fik brug for dem. Mine egne oplevelser var jeg til gengæld nødt til at gemme på. Jeg regnede med at min hukommelse havde uendelig kapacitet, og jeg tænkte dengang ikke på, at mængden af erindringer

efterhånden ville gøre det sværere og sværere at holde styr på dem. Det ligger jo ikke derinde i alfabetisk orden eller i pæne skiffer. Det er ikke engang et garnnøgle, det ligner snarere ukartet uld. Når jeg vil erindre noget er jeg nødt til at følge en tråd gennem det virvar. Og ikke lade mig distrahere for meget af alle de andre. Og den iagttagelse er jo i sig selv en distraktion, undskyld. Tilbage til bjerget.

På et tidspunkt sagde jeg farvel til Johannes, han skulle nord om, helt frem til bjergene der lå på grænsen, og det skulle jeg ikke nyde noget af. Jeg drejede ind på selve bjerget. Det startede blødt, og der var endda en vej jeg kunne følge, i hvert fald i første omgang. Den førte mig nærmest syd om bjerget, men det osse den mest indbydende side, syntes jeg.

I lang tid mødte jeg ikke en levende sjæl. Heller ikke dyr, ikke engang fugle, og jeg kiggede bestemt efter. Det eneste tegn på liv var en hund, jeg hørte gø et stykke væk, jeg så den ikke. Jeg havde nærmest bjerget for mig selv. Der var nok at tage fat på, jeg følte mig rustet. Gudinden havde skubbet mig hjemmefra og ombord på Freya, Freya var sejlet sydpå, og jeg var rømmet i den første havn, vi for alvor anløb. Jeg havde set bjergkæden ved grænsen på et kort, og det nærmeste bjerg var Canigou. Og nu lå bjerget foran mig. Og det var noget større end fjeldet hjemme havde været. Det var mere end to og en halv kilometer højt, det stod der på kortet. Da jeg var barn havde firehundrede meter op ad fjeldet været uoverskueligt, vi havde aldrig været oppe ved toppen. Det højeste jeg havde været, var stadig Gudindens hus. Fjeldet var jo osse noget stejlere end Canigou så ud til at være. Fjeldet, Freya, havnen, Canigou. Og så alle de mennesker jeg havde mødt. Fra Gudinden og fremad havde de sparket mig herhen. Og nu skulle jeg gå det sidste stykke selv. Eller, understregede jeg for mig selv, nu ville jeg gå det sidste stykke selv. Om nødvendigt. Jeg kunne jo stadig møde et menneske eller en krage eller endda en hund. Man kan aldrig vide.

Nu ved jeg jo at det endte godt. Jeg fik ikke sparket benene væk under mig, Gudindens indsigter blev bare klarere, og jeg blev mere sikker på, hvad jeg ville og skulle. Jeg har osse tænkt på, at det måske skyldtes at jeg jo blev adskillige år ældre inden jeg tog nordpå igen, men sådan noget mærker man jo ikke mens det sker, det er først når det er sket, det kan mærkes.

På et tidspunkt drejede vejen og så ud til at føre mig lige mod toppen. Det var den rigtige vej jeg havde fundet. Efterhånden begyndte mine fødder nærmest at følge den helt af sig selv. Tante Louise havde sagt at turen op ville tage et par dage, men hun havde ikke sagt fra hvilket punkt det var regnet. Og hun kendte vejen, eller var med nogle der gjorde. Jeg planlagde mit forbrug af mad med den dobbelte tid til at komme op. Så kunne jeg føle mig sikker. Der skulle osse helst være mad til turen ned. Og da det blev mørkt fandt jeg læ mellem to store sten og lagde mig trygt til at sove. Jeg brugte stadig rygsækken som hovedpude. For en sikkerheds skyld, og fordi jeg havde opdaget, at jeg lå bedre på den måde.

Den nat havde jeg mareridt. Det vil sige, i første omgang var det bare en drøm. Jeg var kommet tæt på bjergtoppen, og bjerget åbnede øjnene og smilede til mig, som om det bød mig velkommen. Men så så jeg en smerte i bjergets øjne, næsten en parodi på en hovedpine, og det var som om hovedet voksede så ansigtstrækkene blev helt forvredne. Til sidst revnede det med et brag, og gudinden Athene i græsk krigeruniform og med en ugle på hver skulder trådte frem. Hun stirrede mig lige ind i øjnene.

- Er du Nicolas, spurgte hun.

Det benægtede jeg. Jeg sagde jeg hed Lucky selvom det jo ikke passede.

- Det er ikke dit virkelige navn, sagde hun truende. Jeg er sikker på at du er Nicolas.

- Det har jeg aldrig heddet, sagde jeg, og det kommer jeg aldrig til at hedde.

- Og det tror du at du selv kan bestemme.

Hun åbnede munden. Nu lignede det Jujus ansigt. Hendes tænder skinnede og funkede som diamanter, de så skarpe og hårde ud.

- Nu får du suttet den af Nicolas, sagde hun. Helt af, så der ikke er noget tilbage. Glæd dig, for der skal vederfares dig en stor fornøjelse, og du skal huske at nyde det, for det er sidste gang, du kommer til det.

Jeg vågnede med et sæt og satte mig op. Det var stadig mørkt. Jeg prøvede at se mod bjergtoppen, og så vidt jeg kunne se var den sorte skygge hel og ikke flækket.

Jeg fik efterhånden mig selv overbevist om, at det bare var noget jeg havde drømt, og at jeg i drømmen havde fået blandet historier fra skolen og fra præsten og fra mine egen oplevelser sammen i en stor pærevælling. Naturligvis var min egen samvittighed blandet ind i det, når jeg tænkte mig om, men jeg syntes på den anden side ikke, jeg kunne have gjort tingene meget anderledes. Og når jeg nu tænker efter er jeg enig i den vurdering. Mine handlinger havde ikke været umoralske. Ikke altid lige kloge, men aldrig umoralske.

Jeg bemærkede osse, at jeg stadig drømte på min barndoms sprog. Måske var det osse mødet med Johannes, der havde sparket liv i det. Det derhjemme, jeg kaldte det stadigvæk hjemme, fyldte pludseligt i mit hoved. Mor og far og Janke. De havde været ret fraværende i flere år, men nu var de kommet tilbage. Måske fordi jeg på turen havde besvaret spørgsmål om min barndom i det høje nord, men nok mest på grund af mit møde med Alexander den store. Måske var det osse fordi jeg i tankerne havde givet ham det navn, at Athene var kommet væltende ud af bjergets hjerneskal. Man skal passe på hvad man tænker, det blir siddende et eller andet sted.

Jeg kunne mærke noget flyve om ørerne på mig, måske en natsværmer af en slags. Måske var det derfor Athene havde haft to ugler siddende på skuldrene,

som på det billede, jeg havde set i en bog, men det var da ikke af Athene, det var af Odin og to ravne. Det mindede mig lidt for meget om den tyvagtige krage. Skyggen flagrede hen foran mine øjne, det var ikke en natsværmer, det var den for stor til. Det var nok en flagermus. Eller osse var det i virkeligheden en lille ugle, de flyver lydløst om natten, så meget vidste jeg da.

Jeg lå helt stille og prøvede at se efter den, den blev hele tiden lige i nærheden af mig, og sådan plejer natsværmere tit at gøre, men det gør ugler vel ikke. De slår ned på mus og insekter og orme. Jeg kontrollerede at jeg havde lukket mine bukser. Hvis man lå med bar røv på stranden skulle man passe på mågerne, det sagde man da, det var vist en dum vittighed. Så hvis man lå med bar røv på bjerget skulle man måske passe på uglerne. Men den var tilsyneladende ikke interesseret i mit underliv, den satte sig på min ene støvle og vendte sine store øjne lige imod mig. Måske troede den bare min støvle var en dum sten. Jeg lå stille som en sten, og mine øjne var halvt lukkede, så de ikke lyste i mørket. Uglens øjne var vidt åbne, den blinkede slet ikke.

- Du tænker for meget på det kønsorgan, sagde den.

- Jeg er kun nitten år, svarede jeg.

- Det er ingen undskyldning. Hvis du stadig kun var femten ville jeg acceptere det, men du burde være kommet videre.

- Jeg er da kommet halvt op på bjerget.

- Det er det jeg mener. Se nu hvor stort det bjerg er, og overvej så hvor meget du og dit latterlige vedhæng betyder i den sammenhæng. Du er kun en lille myre i det perspektiv.

- Du er da selv endnu mindre.

- Og du er ganske håbløs, sagde den.

Jeg vågnede igen. Det var stadig ret mørkt. Jeg rystede på hovedet for at være sikker på at jeg var vågen. Den elendige ugle havde talt mit barndomssprog, men den havde brugt ord, der bestemt ikke var fra min barndom. Det var ikke et sprog, vi kunne have fundet på at bruge hjemme. Det var heller ikke skolens eller præstens sprog. Måske var det Gudinden sprog ?

Nu skulle jeg passe på ikke at tænke mig tilbage i den dumme drøm. Det var stadig mørkt. Et svagt lysskær mod nordøst varslede morgenen, mere var det heller ikke. Det var for tidligt og for mørkt og for usikkert at gå videre. Men jeg havde svært ved at falde til ro. Jeg ville ikke drømme mere. Athenes diamanttænder.

Jeg var blevet kold kunne jeg mærke, så jeg rejste mig og begyndte med små forsigtige hop på stedet for at få noget varme i kroppen. Jeg blev modigere og hoppede som en sprællemænd med arme og ben ude til siderne i hvert andet hop. Rytmisk og stabilt. Et eller andet, måske en flagermus fløj over mig, ret højt oppe, jeg kunne ikke se nogle øjne. Så var den virkelig, så fjollet ville jeg ikke hoppe i en drøm.

Siden jeg var stor knægt havde jeg ikke lagt vægt på drømme. Jeg havde set dem som pjat og ren underholdning. Når jeg vågnede om morgen, var jeg altid på vej videre i virkeligheden med noget helt andet, så fordampede drømmene hurtigt. Og jeg vågnede sjældent af en drøm om natten.

Med denne drøm, måske var det to drømme, var det anderledes. Jeg huskede dem tydeligt, og jeg husker dem stadig lige så tydeligt som virkeligheden fra dengang. Og jeg kan ikke huske, at jeg har drømt dem igen, men når jeg lukker øjnene og tænker på dem, kan jeg stadig se det hele yderst livagtigt og nøjagtigt for mig. Der var noget i de dages oplevelser, der trængte sig så meget på, at det eksploderede i tydelig drøm. Selvom det jo bare var en tilfældig rodebunke af forestillinger og erindringer der trængte sig på. Så selvom de var tilfældige, tillagde jeg dem ingen betydning. Og det er jeg stadig tilbøjelig til at give mig selv ret i.

Jeg skiftede bevægelsesmønster til let løb på stedet med højt løftede ben. Jeg var ved at få varmen, så trods bevægelserne blev min puls roligere. Og jeg begyndte at overveje næste træk. Jeg måtte jo blive hvor jeg var indtil det blev lyst, alt andet ville være for farligt. Så alene og så langt væk fra alle andre er man sårbar, noget så simpelt som et brækket ben eller bare en voldsom forstuvning, kan ende med at være dødelig. Men hvis jeg bare lagde mig, ville jeg blive kold igen. Jeg var osse ret sikker på at jeg ikke bare kunne falde i søvn igen. Det var ikke fordi jeg var bange for at komme til at drømme igen, mit hoved var bare helt og aldeles lysvågnt.

Undtagen der hvor solopgangen kunne forventes, var stjernerne ganske tydelige, dem havde jeg da at kigge på. Jeg stod lidt og så. Nogle af mønstrene kendte jeg, dem havde jeg set allerede som barn, mor havde forsøgt at lære mig deres navne. Men selv med min bedste vilje kunne jeg ikke se de forestillede de dyr og mennesker, mor talte om. I skolen havde jeg osse lært at stjernerne var store lysende kugler langt fra hinanden og langt væk, og at man måske en dag skulle flyve ud til dem i rumkapsler. Engang i fremtiden. Nogle troede på det dengang.

Jeg vidste jo osse fra Gudindens øvelse med mursten på terrassen, at mønstrene set fra den ene side og skråt fra den anden side var meget forskellige at se på, selvom stenene stod stille og i samme afstand hele tiden. Sådan måtte det osse være med de stjerner, set fra andre steder i rummet så mønstrene sikkert osse helt anderledes ud. Så det kunne være ligegyldigt hvad vi syntes de forestillede. Det var jo ikke noget stjernerne forestillede, det var os mennesker, der forestillede os noget. Den eneste stjerne, jeg havde respekt for, var Nordstjernen. Den viste os trods alt konstant en retning. Og det var nok ikke noget, den havde besluttet sig til, det var bare sådan det var. Da jeg stod på bjerget syntes jeg ikke jeg kunne finde den.

Jeg havde som barn spurgt præsten hvordan Gud kom omkring i himlen uden at ramle på stjernerne, om han var nødt til at dukke sig ind imellem. Vi

havde hørt de var meget varme, så man skulle nok ikke komme for tæt på dem. Det var dengang, inden jeg blev konfirmeret, at præsten forklarede, at Guds himmel ikke var det samme som stjernehimlen. For Guds himmel var overalt, og der var osse et stykke af den inde i mit hjerte. Det havde jeg ikke brudt mig om at tænke på. At gå omkring med et lille stykke uendelighed indeni, det måtte på en eller anden måde stikke ud et sted, og så hang jeg jo fast. Så blev jeg konfirmeret og gik op i fjeldet og lærte hvordan, det i virkeligheden hænger sammen, og så kunne jeg blæse præsten en lang march. Dummere var jeg ikke, heller ikke dengang.

Stjernerne var bare ildkugler, jeg kunne forsøget at tælle dem, men jeg kunne osse nøjes med at nyde synet. Jeg kunne ikke spørge dem om noget, jeg kunne i hvert fald ikke forvente noget brugbart svar. De var ikke stillet i et mønster som Gudindens sten var det. Hvis jeg ville have den slags svar, var jeg nødt til at spørge mig selv. Det var jeg vel osse blevet gammel nok til, jeg var ikke længere en knægt på femten på et fjeld på firehundrede meter.

Hidtil havde det hele nærmest svaret sig selv. Efter besøget i Gudindens hus havde jeg gjort det jeg var nødt til. Jeg havde forladt mit hjem med en lyst til at komme op at flyve, jeg havde i første omgang lettet anker med Freya og var kommet til himlen med Rose Marie. De andre oplevelser på turen havde været oplevelser og ikke mere end det. Så selektiv var jeg i min tankegang dengang. Senere fik jeg et andet perspektiv på, og nu sidder jeg og er i tvivl om det blev bedre af det. Måske var det bare anderledes dengang, og ikke andet end anderledes.

Dengang vidste jeg at jeg nærmede mig toppen af bjerget. Hvis det ikke tilføjede noget, og det var bestemt en mulighed, så var der kun en vej videre, og det var nedad bakke eller i hvert fald ned ad bjerget. Og jeg syntes allerede dengang at det var lidt tidligt at toppe som nittenårig. Jeg var på en eller anden måde nødt til at tage toppen med videre, med ned. Præsten havde sagt, at vi havde et stykke af himlen i hjertet, men nu var jeg i hvert fald gammel nok til at vide, at præsten bare var en gammel sentimental idiot. Jeg skulle ikke have himlen med ned, og slet ikke i hjertet. Jeg skulle have bjergtoppen med ned, og det var noget ganske andet. Overbeviste jeg mig selv om.

Så jeg kunne jo ikke bare stå der og skiftevis hoppe og glo opad. Det var ikke himlens ildkugler, jeg skulle fokusere på, det var bjergtoppen. Og det var endnu for mørkt til, at jeg rigtigt kunne se den, den var stadig kun en skygge foran stjernerne. Jeg satte mig ned og lagde endda en hånd fladt på den stengrund, jeg stod på. Den var kold og sagde ikke noget. Det måtte komme på toppen, tænkte jeg.

På en eller anden måde må jeg være døset hen selvom jeg sad op, for pludseligt blev jeg vækket af en kraftig brummen. Først troede jeg det var torden, eller måske var det bjerget der ville tale til mig. Og så fik jeg øje på flyvemaskinen, der i det begyndende dagslys kom strygende henover bjerget.

Den havde kurs lige mod mig. Jeg turde godt rejse mig, men jeg turde ikke igen prøve at få varme i kroppen med sprællemanshop. Så ville de måske tro, jeg signalerede til dem, og det var jeg bestemt ikke interesseret i. Så vildfaren var jeg ikke at jeg skulle ligne en der kaldte på hjælp. Jeg stod helt stille og frøs og kiggede så roligt jeg kunne op på maskinen.

Da den kom nærmere, kunne jeg se at den gik lidt højere, end det havde set ud til, da den gik over bjergkammen. Det var afstanden der snød som den altid gør.

Det var en lille maskine med en enkelt propeller foran og vel med plads til et par mennesker. Den fløj imod mig, ikke i en ret linje men med adskillige sving undervejs. Jeg tænkte om det var en eller anden eftersøgning de var ude på, men det så det alligevel alt for usystematisk ud til. Hvis det var en eftersøgning, var den i hvert fald ikke specielt professionelt gennemført.

Det endte med at den fløj lige over mig, og samtidig faldt der noget ned fra den. En hvid ting, der ramte mindre end to meter fra hvor jeg stod, og så nogle flager der flagede mere uroligt ned gennem luften i et større område. En af dem faldt lige foran mig. Det var et stykke appelsinskræl.

Maskinen fortsatte, nu lidt mere målrettet mod den opgående sol. Måske havde den urolige flugt bare været en følge af at der skulle hældes affald ud. Jeg gik hen til den hvide genstand for at se hvad det var. Det var en tyk hvid sok, kunne jeg se. Men den var faldet tungt, så den var tydeligvis ikke tom, for så ville den have flagret som appelsinskallerne. Jeg vidste at sokker med sten i havde været brugt som våben under krigen, så var det et drama jeg havde overværet ?

Der var ikke blod på sokken, som jeg havde frygtet, og da jeg fik indholdet ud, var det hverken en sten eller en fod. Det var to hvidløg. Hvad de havde at gøre i sådan en sok, er ikke godt at vide. Var det et bombetogt mod vampyrer, jeg havde stået under, eller var det bare et par festlige mennesker, der havde moret sig på en lidt dum måde. Jeg var ret sikker på at de ikke havde set mig, jeg forestillede mig at de havde haft kig på solnedgangen og så måske været optaget af at åbne et vindue, så skraldet kunne blive kastet ned.

Jeg kunne da forestille mig alle mulige absurde scenarier i den maskine, jeg kunne faktisk ikke lade være med det, men jeg skulle være mig for at se det som signaler til mig. Idioterne i den flyvemaskine ville vel et eller andet, det måtte de da, men de ville ikke mig noget. De kunne betragtes som underholdning på linje med stjernebilleder og mine egne absurde drømme, da kulden vækkede mig. Hvis ikke jeg var vågnet, kunne jeg være død af kulde uden at opdage det.

Jeg var nødt til at sætte mig ned. Jeg havde stadig de to hvidløg i hånden, men sokken havde jeg smidt fra mig. De hvidløg kunne lige så godt komme med som tilskud til min proviant.

Jeg stoppede dem i lommen og begyndte at gå og gik ad vejen i lang tid. Og der så jeg for første gang levende væsner på bjerget, tre dyr der løb et sted ude til højre, geder tror jeg. Og da jeg igen så fremad, så jeg ikke bjergtoppen foran mig. Vejen havde snydt mig, den gik ikke direkte mod toppen. Jeg vendte mig til jeg så toppen og drejede af fra vejen. Nu gik jeg direkte imod den. Der var ikke afmærket med varder på den tur, men toppen i sig selv var varde nok for mig.

Af og til var der en mindre skrænt eller en stor sten i vejen for udsigten, og så måtte jeg osse holde øje med solen. Men heldigvis var der ikke bevoksning af betydning og heller ikke dårligt vejr på denne del af turen. Jeg var bare nødt til hele tiden at være vågen og koncentreret om retningen. Jeg ville ikke mere lade mig snyde af mine ben på en vej.

På et tidspunkt bemærkede jeg at jeg gik et langt stykke på noget der lignede en sti. Stenene så i hvert fald ud som om de var slidt af mange støvler, måske var det vandrerstien mod toppen jeg havde fundet. Måske og måske ikke. Selvom den da lige nu så ud til at føre mod toppen, og der endda her var lagt en træbro over en lille kløft, der ellers ville have sinket mig en del. Men jeg var forberedt på ikke at lade mig narre, jeg måtte hele tiden vide hvor næste varde, altså toppen, var.

Og på et tidspunkt drejede stien da osse af fra den retning jeg ville følge, så jeg fortsatte i det helt ubrugte og jomfruelige terræn med næsen mod toppen. Det var ikke den letteste vej, der var ingen store forhindringer, men der var mange løse sten, jeg hele tiden skulle være opmærksom på. Og da det efterhånden blev mørkt, var jeg nødt til at lægge mig med hovedet på rygsækken. Som jeg havde valgt at navigere var det ikke muligt at gå, når det var for mørkt.

Næste morgen gjorde mig klar og gik videre mod toppen, men jeg havde ikke gået langt, før vejen blev blokeret af en høj og stejl skrænt, så jeg ikke længere kunne se toppen. Den så ud til at gå uendeligt til begge sider, som bjerget spredte armene ud, ikke for at byde mig velkommen, men for at sige, at det var hertil og ikke længere. Det var som på fjeldet hjemme, men der havde da været varder, der viste vejen udenom, både til den ene side og til den anden side. Og jeg havde valgt den anden side. Her var hverken varder på den ene eller den anden side. Og den topvarde, jeg ellers havde fulgt, var usynlig og utilnærmelig.

Min første indskydelse var at dreje som på fjeldet, følge skrænten til jeg kom til hulen med farvede sten. Jeg måtte tage et hårdt tag i mig selv for at lade være, men jeg måtte ikke lade mig snyde af det oplagte. På afstand havde

Canigou set så blødt og jævnt ud. Meget højt men osse meget jævnt. På afstand kunne turen ligne en imødekommende blød linje, men når man kom tæt på var virkeligheden anderledes. Jeg havde været nødt til at tilpasse afstanden til spejlet før mit virkelige navn blev synligt. Og jeg måtte tættere på bjerget, op på bjerget, for at vejen kunne blive synlig. Og det værste, det dumme var, at jeg jo allerede havde gået på den vej, den rigtige vej mod toppen. Det stod nu helt klart for mig. Jeg havde ladet mig forlede af en top på alt for stor afstand. Den var jo ikke en placeret varde, den lå bare hvor den lå. Og det er ingen skam at følge placerede varder eller gå i andres fodspor. Ikke når man vidste at andre var nået frem. Tante Louise havde talt om en sti, og havde hun ikke osse talt om en bro over en kløft ? Nej, det havde hun ikke, men det kunne hun let have gjort.

Så nu skulle jeg finde tilbage til den sti. Jeg kunne ikke lige se bjergtoppen, og selvom jeg kunne, ville det ikke være præcist nok at holde den lige i nakken, det ville give alt for mange retninger til en lang tur. Jeg måtte prøve at gå lige tilbage, samme vej som jeg var kommet. Og første punkt var stedet hvor jeg havde overnattet, jeg prøvede at huske hvordan det så ud.

Jeg havde da med jævne mellemrum set mig tilbage, mens jeg gik, det havde jeg lært allerede som barn, men landskabet her havde ikke mange kendemærker. Det havde været så let at gå efter toppen. Men solen var en slags hjælp, og kort tid efter mente jeg at jeg kunne genkende stedet. Det havde været næsten mørkt da jeg lagde mig, men det havde været lyst, da jeg gik derfra. Fornemmelsen var helt rigtig, så kunne jeg bare stole på den. Jeg søgte lidt rundt og fandt det sted, jeg havde siddet og skidt. Forunderligt hvor glad man kan blive af at se sit eget efterladte lort. Til gengæld var retningen videre noget mere usikker.

Dengang tænkte jeg stadigvæk i forløb. Ikke i rette linjer, jeg havde bestemt erfaring for at veje drejede i alle retninger og slyngede sig igennem verden, men jeg havde stadig en fornemmelse af at jeg skulle starte et sted og følge en rute. Jeg havde igen lige opdaget at man kunne gå forkert, men så var opgaven da at finde tilbage til den rette vej, selvom det altså ikke var en udrettet vej. Når jeg tænkte på murstenene på terrassen, så stod de jo osse i en bestemt rækkefølge. Jeg tænkte ikke på at vi sagtens kunne have byttet om på dem og stadig være kommet frem til et tilsvarende resultat.

Nu tænker jeg altid over at være flere steder på en gang, når det passer mig og situationen. Og jeg tænker stadig i forløb, men måske flere forløb ad gangen, og nu går jeg heller ikke længere i bjerge. Men uanset hvor hurtigt og hvor sikkert jeg løber, så løber der samtidigt en masse andre og andet alle mulige andre steder, og af og til støder vi på hinanden med kærligheden eller døden til følge. I sidste ende naturligvis døden, så den ende venter vi med så længe som muligt.

Jeg havde ved hjælp af solen en rimelig fornemmelse af den retning jeg havde haft, da jeg gik fra skrænten til min lille lejrplads. Det logiske ville være at fortsætte lige ud og holde solen samme sted. Og så måtte jeg stole på mit held, af og til var det da godt nok.

Jeg gik længe over klippeflader og rundt om større sten. Jeg syntes jeg gik langt, noget længere end jeg havde gået den modsatte vej. På et tidspunkt forsvandt solen under de hævdede horisonter, og jeg måtte lægge mig. Jeg markerede retningen jeg var gået med nogle småsten, så jeg vidste hvordan jeg skulle fortsætte når jeg vågnede. Jeg kunne igen se toppen i det svage lys, men nu havde jeg den i nakken. Nu ville turen til den top tage mindst tre dage. Jeg rationerede yderligere i maden og passede osse på med vandet, der var ingen vandløb i landskabet her.

Næste morgen så jeg i den retning stenene angav. Jeg havde da bjergtoppen bag mig, og terrænet skrånede svagt nedad, helt galt kunne det ikke være. Men solen stod jo et andet sted end den havde stået aftenen før, sådan måtte det da være. Og jeg kom i tanker om at jeg dagen før havde ladet mig lede af en sol der jo ikke stod stille. Jeg var stille og roligt drejet østover. Jeg havde nok korrigeret en smule, men slet ikke nok. Jeg prøvede at regne på hvor meget mere det skulle have været, men det kunne jeg slet ikke overskue. Jeg havde fået gjort det umuligt at være så målrettet som jeg gerne ville være. Jeg kunne jo sætte mig og tude. Men jeg havde da mit virkelige navn med, så jeg fortsatte efter mit bedste gæt. Og kort tid efter kom jeg da frem til den kløft der havde været bro over. Det måtte være den kløft, jeg var ikke stødt på andre. Så hvis jeg fulgte kløften ville jeg komme frem til broen. Broen og stien. Hvis jeg vel at mærke gik den rigtige vej langs den kløft.

Jeg var drejet til venstre dengang jeg forlod stien for at gå direkte mod toppen. I forhold til kløften var jeg gået to sider i en trekant. Hvis jeg var kommet for langt til venstre på turen ned, så ville jeg have krydset stien, inden jeg kunne nå kløften. Stien var godt nok bare slidt i sten og ikke så påfaldende, når man ikke gik på den, men jeg tvivlede alligevel på, at jeg kunne have overset den. Jeg måtte altså være kommet for langt til højre, for langt mod øst. Jeg havde korrigeret for lidt i forhold til den sol. Jeg drejede med sikkerhed til venstre og gik langs kløften. Og gik langt nok den vej til at komme i tvivl.

Jeg fik voldsomt lyst til at tegne min trekantsteori for at se hvor godt den holdt, når jeg kunne se den i virkeligheden. Men jeg havde ikke noget at tegne med og ikke noget at tegne på. Jeg prøvede at ridse med en sten i klippegrunden, men resultatet var simpelthen for pinligt. Det ville bare gøre mig endnu mere usikker, hvis jeg fortsatte med det. Jeg måtte lukke øjnene og bruge min forestillingsevne i stedet for. Gudinden havde heldigvis lært mig at se mønstre. Det havde jeg jo allerede gjort da jeg kom til kløften og tog min beslutning der. Jeg gentog den inde i hovedet for at bevise at jeg kunne gentage den. Men den bedste måde at efterprøve den var jo at gå længe nok langs kløften i virkeligheden, til jeg kom til den virkelige bro.

Så jeg fortsatte, det føltes som en evighed. Tegningen holdt stadig, hvis jeg lukkede øjnene, men når jeg åbnede dem igen, så jeg ingen bro. Måske var det alligevel en helt anden kløft jeg gik langs med. Den så rigtig ud, men med lidt mere bevoksning kunne den osse have lignet kløften på fjeldet derhjemme. På den anden side, hvis det ikke var den rigtige kløft var jeg alligevel nødt til at følge den. Jeg kunne ikke springe over den.

Og det var en gevaldig lettelse at se broen i det fjerne. Jeg var lige ved at begynde at løbe. Jeg nøjedes med at gå, så hurtigt jeg kunne. Da jeg nåede frem, var jeg helt sikker, det var den rigtige bro, og stien slidt i klippen var der, som den skulle være. Mange andre måtte have gået ad den vej i årenes løb for at kunne slide så tydeligt et spor i klippegrund. Og alligevel gik jeg der alene. Det første stykke gik jeg jo i øvrigt for anden gang, jeg havde spildt over en dag. Jeg skulle fra starten have husket myrerne på birketræet, de fulgte hinandens spor. Det måtte jeg osse gøre, selvom jeg ikke vidste hvem de andre var. En af dem havde været tante Louise, det gik jeg da ud fra, men hun havde bestemt ikke slidt det spor alene.

Stien snoede sig noget, men jeg kom alligevel hurtigere frem på den her måde. Jeg var ikke nødt til hele tiden at sikre mig retningen, og vejen var behageligt fri for løse sten de fleste steder. Jeg syntes bare det var underligt, at man ikke osse havde sat varder. Det fik vi heldigvis lavet om på senere.

Hen sidst på dagen mødte jeg en pige på min egen alder. Hun gik alene med en stor rygsæk på ryggen. Hun var på vej ned fra toppen, fortalte hun. Hun havde været på toppen, det havde hun da, men hvis jeg var ude på det, syntes hun at mit udstyr var lidt skrabet. Mit fodtøj var vist ikke det mest velegnede til den tur, og så vidt hun kunne se, havde jeg heller ikke telt med. Men jeg havde måske tænkt mig at bygge en snehytte, når jeg skulle sove, hun kunne både se og høre på mig, at jeg kom langt oppe nordfra. Jeg sagde at mine støvler havde holdt fint fra kysten og hertil, og at de da nok kunne bære mig det sidste stykke til toppen. Men jeg skulle vel osse ned igen, sagde hun, og hvordan havde jeg tænkt mig at klare det. Og jeg måtte indrømme at jeg ikke havde tænkt over det i forhold til fodtøj og telt, men jeg havde da styr på provianten, mente jeg. Og nætterne var da kolde, det havde jeg mærket, og det ville have været godt med et telt eller i hvert fald en sovepose.

Hun var på vej ned, og hun skulle bestemt ikke op igen i dag, en gang måtte være nok. Og teltet skulle hun bruge på sin tur videre, så det kunne hun ikke tilbyde mig. Men jeg kunne da sove i teltet sammen med hende i nat hvis jeg havde lyst. I al ærbarhed, understregede hun. Og hvis jeg skulle sove i hendes telt, måtte hun vide hvad jeg hed. Jeg sagde jeg hed Lucky, og hun sagde hun hed Isabella. Hendes hår var så sort at det næsten var blå, hendes øjenbryn var næsten vokset sammen over hendes næse, og hendes øjne var helt sorte. Det var næsten mørkt, tussmørke har de ikke tid til så langt sydpå.

Jeg hjalp med at slå teltet op, så godt jeg kunne. Måske havde hun klaret det hurtigere selv, hvis jeg ikke havde blandet mig. Hun havde rutinen og vidste lige hvad der skulle gøres, men når jeg skulle sove der, ville jeg osse bidrage. Hun skældte ikke ud, hun lød ikke engang irriteret. Og da vi så lå i teltet insisterede hun på at vi lå ryg mod ryg, hun i sin sovepose, jeg med min trøje over mig. Derudover var vi begge fuldt påklædt helt ned til støvlerne, al ærbarhed var sikret så godt som muligt. Sådan kunne vi sagtens ligge, det ville jeg vise hende, og det ville jeg vise mig selv.

Hun lå længe helt tavs og trak bare vejret. Så sagde hun at jeg måtte forberede mig på at komme helt tæt på himlen når jeg stod på toppen. Jeg tænkte lidt på afskedsstunden med Rose Marie, men det uddybede jeg ikke for hende, og så lidt som muligt for mig selv. Og Isabella fortalte at Canigou var noget andet og mere end alle andre bjerge, og at himlen på den bjergtop var noget ganske særligt.

Jeg spurgte så om hun havde hørt om Gagarin, for det havde jeg nemlig. På havnen var alle store nyheder blevet debatteret. Isabella belærte mig om at Gagarin havde været ude i rummet, himlen og rummet var ikke det samme. Det var næsten på samme måde som præsten havde sagt det, da jeg gik til konfirmationsforberedelse. Jeg var slet ikke enig dengang, men nu kan jeg godt se hvad hun mente. Jeg er bare stadig usikker på om jeg ville give hende ret i dag. Forudsat at hun stadig lever, det ved jeg jo ikke noget om, og gør hun ikke, kan det jo være det samme.

Vi skulle jo ikke skændes når vi lå der ryg mod ryg, så jeg spurgte i stedet, om det havde været vigtigt for hende at være tæt på himlen. Det havde det åbenbart, men hvorfor? Og hun fortalte hvor vigtig himlen var. Livet var jo en forening af himlen og jorden, vidste jeg ikke det. Troede vi noget andet i det kolde nord.

Jeg sagde at vi da osse havde den historie hjemme, den havde jeg hørt i mange udgaver i skolen og hos præsten, og jeg syntes da det var en smuk historie. For mig var det bare mere en måde at forstå verden end en beskrivelse af verden. Den forskel anerkendte hun ikke, og den debat var jeg simpelthen så osse nødt til at undgå, det var teltet simpelthen for lille til. Til gengæld betød størrelsen at det var nemt at holde varmen, aldrig har jeg frosset mindre på et bjerg om natten.

Næste morgen stod vi op, så ærbart som vi havde lagt os, og jeg var glad for mig selv. Jeg ved ikke om det skal kaldes erindring eller erkendelse, men det var allerede rart dengang.

Jeg kiggede op på himlen. Den var blå og skyfri. Isabella sagde at jeg skulle bruge fem timer for at nå toppen, så hvis jeg gik nu ville jeg kunne være der ved middagstid. Og så kunne jeg nå et pænt stykke ned inden det igen blev mørkt. Hun skulle nok slå teltet ned og rydde op efter vores lille lejr, det

skulle jeg ikke bekymre mig om. Jeg skulle bare huske at vejret i bjergene kan skifte pludseligt, så jo før jeg drog af, jo bedre. Og jeg sagde tak for teltly og begav mig op ad den jævne sti.

På det første stykke af vejen var jeg nødt til at spekulere over den nat i teltet. Jeg havde da tænkt over hvad hun sagde om himlen og rummet og forskellen på de to ting. Var det afstanden til noget, der ikke var der, som spøjte her ? Hvor vigtigt ville det mon vise sig at være, når jeg kom op til toppen ?

Og samtidig tænkte jeg på, hvordan jeg der i teltet ikke skulle tænke på den teoretiske mulighed for at få fiske. Den mulighed forblev jo teoretisk, og den burde være mulig at få af vejen for mig. Jeg havde jo sovet, og sovet godt. Jeg kan ikke huske en eneste drøm fra den nat.

Hun var kommet sydfra, så vidt jeg forstod. Måske var hun endda kommet over grænsen. Gennem bjergkæden uden pas måske. Jeg kunne forestille mig meget. Reelt betød det jo ikke noget for mig, hun var bare en jeg havde mødt, en af mange, mere skulle jeg vel ikke lægge i det. Men hun var alligevel det eneste menneske jeg mødte på det bjerg, så hun var noget særligt. Som alle de andre, jeg havde mødt i mit liv, havde været noget særligt. Et eller andet skulle vel køre i hovedet, mens jeg gik, når det ikke skulle være det, jeg ikke fik.

Selvom solen strålede ned kunne jeg godt mærke det blev koldere. På nordvendte skråninger lå der ofte sne tilbage, og af og til gik stien henover et område med sne på. Jeg kunne se et sæt spor fra en, der havde været på vejen modsatte vej. Jeg gik ud fra, at det var Isabella.

Nu kunne jeg hele tiden se toppen, jeg kunne endda se at jeg nærmede mig. Der var sat et stort kors et sted deroppe, som en slags lynafleder tænkte jeg. Jeg kunne tydeligt se resten af ruten op, og det fik mig til at gå endnu hurtigere. Når jeg var deroppe, kunne jeg ikke komme højere på bjerget. Jeg kunne selvfølgelig komme højere i en flyvemaskine eller en rumkapsel, men Isabella havde jo sagt, at det var noget helt andet. Her ville jeg have direkte adgang til himlen, og himlen ville have direkte adgang til mig, her ville jeg ikke være indkapslet. Det havde hun godt nok ikke sagt, men det kunne jeg selv mærke, himlen var tynd, luften var tynd, jeg blev nemt forpustet. Jeg manglede stadig et lille stykke, men det stykke skulle jeg sagtens overvinde.

Jeg nåede toppen. Det kors, jeg havde set, stod ikke direkte på det højeste sted, men et stykke derfra. Helt oppe på toppen stod jeg. Klippen her var næsten flad og helt blankslidt. Her var ingen sne, den var enten blæst væk eller smeltet i solen. Det var noget andet end den klippe, jeg var vokset op ved. Og det var noget andet end den bakketop, jeg havde besøgt med Rose Marie. Jeg lagde mig på ryggen og så op i himlen. Der var en lille sky over mig, den dækkede akkurat ikke for solen. Den var hvid i kanten men noget mørkere i midten. Det lignede et øje eller måske en mund. Det lodrette smil,

som de sagde hernede sydpå. Den blinkede måske til mig. Man kan altid få skyer til at ligne så meget. Isabella havde sagt jeg kom tættere på himlen. Det var jeg nu.

Det var gevaldigt store tanker der rumlede i mig som nittenårig, jeg fik endda en bule i bukserne, kunne jeg mærke. Hvis man så bort fra korset, var jeg nu det højeste punkt på bjerget. Jeg lukkede øjnene, og det var som om den lille sky sænkede sig over mig, som himlen lagde sig ned på mig. Det var så intenst, at mine bukser blev våde indefra, fra mig. Sådan kunne det bestemt osse være. Isabella havde sagt, at himlen kom ned og befrugtede jorden, det var den gamle historie. Men her var det himlen, der kom ned og blev befrugtet af jorden. Hvis man bare var kommet den i møde. Det var min historie nu, jeg var blevet kneppet af altet, det var det jeg skulle have med ned fra min tur. Jeg overbeviste mig selv om at jeg var lykkelig.

Jeg åbnede øjnene. Skyen var drevet væk. Jeg var ikke blevet ramt af lynet, det var ikke en ørn, der slog ned og hakkede i mig, det var himlen der havde favnet mig, da den tog jorden til sig. Gudinden på fjeldet, himlen over Canigou, det hele gav mening. Jeg blir hele tiden mindet om, hvor ung jeg var dengang.

Men jeg måtte ikke glemme Isabellas gode råd. Ikke hendes snak om himlen, der havde hun snakket, som hun havde forstand til. Men om vejret og farerne i bjergene. Selvom hun nok kom sydfra, var hun mere lokalkendt her end jeg var. Jeg skulle, uanset hvad jeg så havde oplevet med himlen, se at komme ned igen mens tid var. Vejret var stadig klart, og mine bukser ville snart tørre håbede jeg.

Jeg så nedover den vej jeg var kommet opad. Jeg var kommet op sydfra med solen i øjnene. Herfra skulle jeg ikke sydpå, så ville jeg nå grænsen, og der havde jeg slet ikke noget at gøre. Men kunne der ikke være en rute, der førte mere mod øst, jeg var nødt til at finde tilbage til havet. Og der var noget der lignede en rute, ikke så slidt som turen op, men alligevel synlig.

9

Jeg begyndte at gå. Og så så jeg noget jeg længe havde savnet. Varder. I første omgang nægtede jeg nærmest at tro det, men der var bygget varder her. Ikke så tæt og vedligeholdt som på fjeldet hjemme, men så de var til at følge. Måske var det fordi der ikke var slidt et spor i klippen på denne side af bjerget, det kunne jeg ikke vide noget om, men det gjorde i hvert fald denne del af turen noget mere tryk for mig.

Til gengæld var der ikke bygget broer, hverken over kløfter eller de vandløb, der var så rigeligt af her. De fleste løb heldigvis stort set parallelt med ruten. Nogle vandløb skulle man over, og mange steder var der lagt trædesten, men våde fødder undgik jeg ikke. Og der var et par kløfter jeg med besvær måtte

kravle ned i og op af igen på den anden side. Da jeg var i bunden af den anden var det ved at blive mørkt, så jeg valgte at overnatte der. Det var koldt, og jeg savnede Isabellas telt og måske en at dele det med for varmens skyld. Men jeg måtte tage til takke med mig selv og det tøj jeg havde på og så den ekstra trøje. Det var betingelserne, og jeg havde jo prøvet det værre allerede. Det var trods alt lidt jord i bunden af kløften, der var græs, og der var først og fremmest læ.

Og det største problem var trods alt provianten, der var kun til en enkelt dag tilbage, og det var endda en skrabet dag, og jeg vidste jo ikke hvornår jeg igen ville komme ned til beboet område. Hvis det kom til at passe, at turen ville tage dobbelt så lang tid som tante Louises idealtur, så var næste dag den sidste dag. Jeg anede ikke, om det ville komme til at passe, der var ingen tydelige tegn på at det kunne være sådan. Det to ekstra hvidløg fra sokken rakte heller ikke langt. Jeg skar aftensmåltidet ned til halv ration, så var der i hvert fald til lidt mere end til den følgende dag. Jeg skulle måske alligevel have taget samme tur ned som op, altså uden den omvej jeg havde haft på turen op, så ville jeg have haft en klar fornemmelse af hvornår jeg kunne være nede. Til gengæld var det jo ikke i første omgang et specielt beboet område, jeg ville lande i der, det vidste jeg. Jeg kunne da være heldigere med det her valg. Jeg kunne osse være endnu mere uheldig.

Var jeg taget samme vej tilbage kunne jeg da møde tante Louise og Monty og Bernie igen. Der kunne jeg helt sikkert få tanket op for en beretning om min tur. Men så risikerede jeg osse at støde på Jujus forældre senere på turen, hvis jeg ikke kunne finde ud af at dreje anderledes ud af den lille by med det lille torv. Det havde jeg ikke den store lyst til.

Det var jo overflødige overvejelser, jeg havde allerede valgt en anden rute ned og brugt en halv dag på det. Hvis jeg vendte om nu ville jeg kende turens længde, men jeg ville osse være helt sikker på at den tur havde jeg ikke proviant nok til.

Jeg kom igennem natten, jeg sov endda, jeg var træt nu, og jeg drømte ingenting, i hvert fald ikke noget der blev siddende. Jeg drak kun vand om morgenen, der var da i hvert fald vandløb nok på denne del af turen, så jeg kunne hele tiden få fyldt op. Og så klatrede jeg op ad den modsatte side af kløften og fortsatte nedover efter varder, efter varder, efter varder.

Ruten ned var noget snoet, værre end turen op. Der var småtoppe og vandløb der var besværlige og af og til blev jeg grebet af en lyst til at forlade varderuten og gå stik øst i stedet. Men jeg tog mig hver gang sammen og holdt mig til den afmærkede rute. Sidste gang jeg forlod ruten havde det kostet mig over en dag. Til gengæld havde jeg så mødt Isabella og hendes telt, og så heldig var jeg måske ikke igen. På den anden side fik jeg ind imellem en fornemmelse af at gå i ring. Men så ondskabsfulde kunne varderne vel ikke være ?

Og efterhånden ændrede landskabet sig da. Der begyndte at være noget mere og noget højere bevoksning. Endnu ikke høje træer, men trods alt højere buske og andre vækster. Stien kunne nu på flere stræk ses i jorden, ikke en voldsom fordybning, men alligevel en fornemmelse af, at her havde andre gået før mig. Jeg holdt dog stadig øje med varderne, så jeg ikke blev snydt af stier trampet af geder eller andre dyr.

Hen mod aften fik jeg øje på en bygning. Det var ikke et hus, bare et skur. Døren var ikke låst, og skuret var næsten tomt. Der lå nogle kæder kreglet op som tovværket på skibene i havnen, og der stod nogle redskaber med skaft, som jeg ikke kunne gennemskue brugen af. Hvis jeg havde håbet at finde noget spiseligt blev jeg i hvert fald skuffet. Men jeg kunne i hvert fald sove under tag, besluttede jeg. Det var alligevel ved at være den tid.

Og det var bestemt varmere end den foregående nat i kløften, men det var osse mere uroligt. Døren knirkede og klaprede lidt i vinden, og på et tidspunkt lød det som om der blev gnavet i væggen. Måske mus eller rotter der ville ind i varmen. Men hvorfor brugte de så ikke bare døren ?

Jeg havde hørt at rotter er kloge dyr, så jeg gik ud fra at det bare var en dum mus. Jeg var ikke bange for mus dengang. Det er jeg stadig ikke, og nu er jeg næsten heller ikke bange for rotter.

På et tidspunkt faldt jeg alligevel i søvn, og mens jeg sov, var jeg i hvert fald ikke sulten. Da jeg vågnede var det helt lyst udenfor, det skinnede tydeligt gennem sprækkerne i det gamle skur. Jeg forlod det, fandt tilbage til stien og begyndte at gå. Jeg håbede at jeg snart kom til et beboet område, det skur tydede da på, at der et eller andet sted var mennesker inden for rimelig afstand. Og da alle andre havde boet ved de veje jeg hidtil havde fulgt, måtte de her vel bo et sted på den vej, jeg fulgte nedad.

Allerede ved middagstid så jeg nogle huse lidt længere nede, og den vardemarkerede sti så ud til at føre ned til dem. Noget af stien var pludseligt lidt stejlt, og igen her var det mest sten jeg gik på. Men nu var der ikke bare varderne at gå efter, jeg kunne hele tiden se eller i hvert fald skimte de huse. Jeg betvang lysten til at skynde mig for meget, sulten var godt nok til at tage og føle på, men man skal passe på med at skynde sig for meget nedad, særligt når det er stejlt. Og alligevel var jeg ved at skvatte et par gange. Jeg var endda lidt bange for, at jeg havde trådt forkert og vredet om den ene gang, men da jeg gik videre, kunne jeg snart ikke mærke noget der ikke skulle mærkes.

Da jeg var nede af det stejle stykke og igen fik jord under støvlerne udvidede stien sig til noget der kunne ligne en rigtig vej. En markvej ville vi have kaldt det hjemme, hvad det hed her, vidste jeg ikke. Nu kunne jeg kun se tagene af husene, så høj var bevoksningen blevet, og så langt var jeg kommet ned. Tagene var der, men de var som dødt fjeld at se på. Det var lidt foruroligende. Burde der ikke være røg fra nogle skorstene, natten havde da

været ret kold, og heroppe var der vel stadig en del brændekomfurer og ovne i funktion.

Da jeg kom endnu nærmere så jeg heller ingen mennesker. Nogle fugle fløj rundt i landskabet og ind over byen, og et par hunde løb rundt ude i udkanten, det var alt.

Jeg var før kommet gennem landsbyer og mindre bebyggelser, hvor nogle huse var forladt af deres beboere. Der er en særlig udstråling fra forladte huse, som man nærmest kan mærke eller lugte. Og ser man alligevel mennesker i sådan et hus, blir man forbløffet. Eller man tror det er en tyv. Og det var min første fornemmelse af den her by. Men måske var det bare i yderkanten, det var som regel her huse stod tomme.

Hundene var forsvundet og jeg nærmede mig de yderste huse. Jeg gik stadig på vejen, der her nærmest var blevet til en gade med brolægning og små sidegader. Det var ikke nogen helt lille landsby. Men den var helt mennesketom, og det undrede mig. Nogle steder stod dørene åbne, men der kom ikke nogen ud og gloede efter den fremmede. I en by uden indbyggere løber rygterne altså ikke så stærkt.

Alle husene var forladte, og det havde jeg trods alt aldrig før set. Der havde endda været en butik af en art, der hang et skilt over døren og reklamerede for konserves og sodavand. Men der var slået brædder for vinduerne og døren, så man kunne ikke kigge ind. Det var som en spøgelsesby uden spøgelseser.

Nogle af husene så ud som om de havde været forladt længe, de var begyndt at falde sammen, som ubeboede huse gør. Men nogle så ud, som om de var forladt for nyligt. Og det så ud til at være sket i god ro og orden, de fleste døre var låst da jeg prøvede at tage i dem, og flere steder var skodderne lukket for vinduerne. Der var slet ingen tegn på panik, udelukkende på forfald. Mit første spørgsmål til mig selv var da, om jeg kunne finde noget at spise nogen steder. I husene med åbne døre var der i hvert fald ikke noget at komme efter. Der lugtede af hund de fleste steder, og nogle steder var der hundelort på gulvet og endda oppe i nogle af møblerne. Jeg blev ikke længe indenfor i de omgivelser.

Så fandt jeg en lukket dør der ikke var låst. Her lugtede der osse lidt af hund, men der var i hvert fald ikke lort på gulvet. I køkkenet var spisekammeret tomt, der stod kun nogle tomme glas og krukker, men i et skab fandt jeg et par dåser med konserves. Jeg åbnede en med min kniv, og indholdet lugtede godt nok til en sulten ung mand. Ærter og gulerødder og nogle hvide klumper jeg ikke kunne identificere, men godt spise. Der stod nogle tallerkner og krus, men ikke noget bestik. Jeg spiste af dåsen med kniven og med fingrene, det gjorde godt. Jeg havde stadig vand i rygsækken. Der var

osse en vandhane i køkkenet, men den kom der ikke noget ud af når jeg prøvede at åbne.

Der var osse et brændekomfur, og der var brænde. Jeg tændte ikke op, det var lyst, og jeg havde ikke lyst til at nogle forbipasserende kunne se røgen. Jeg ville da gerne møde mennesker, men jeg havde ikke lyst til, at der pludseligt stod nogle og spurgte hvad jeg lavede i det her hus. Jeg ville blive natten over, få hvilet og provianteret. Måske kunne jeg finde noget i nogle af de andre huse. På en måde var det vel min by nu ?

Ungdommeligt omtåget som jeg var dengang gik jeg nærmest på rov i min nye besiddelse. De første huse gav ikke noget fra sig, og i første omgang gik jeg kun ind ad døre jeg kunne åbne, jeg brækkede ikke ind nogle steder. Og de fleste tilgængelige huse var enten tømte for mad af de oprindelige beboere eller andre indtrængende som mig. Kun i butikken var der for alvor gevinst. Døren ind til selve forretningen var som sagt blokeret, men døren ind til lageret var allerede brudt op og stod på klem. Her havde bestemt været hunde inde, det var ikke til at tage fejl af, men der var osse kasser med konserves der ikke var taget af. Jeg fyldte min rygsæk med dåser jeg fandt spændende og brugbare, inden jeg gik tilbage til det, der var blevet mit hus.

Efter således at have handlet lavede jeg endnu et måltid ved hjælp af min kniv. Stadig kold mad, men jeg stablede osse brænde i kaminen inde i stuen, jeg ville gerne prøve en nat uden at fryse. Og fyrtøj havde jeg da husket at tage med.

Jeg ventede til det blev mørkt inden jeg tændte op. Brændet var helt tørt og tog hurtigt ved. Og da jeg mærkede strålevarmen fra det lille bål i kaminen, hørte jeg en hund lige bag mig. Jeg lå på knæ foran kaminen, så da jeg vendte hovedet og så på den, så den ganske stor ud. Galhovedet var den osse. Den gøede ikke af mig, men den knurrede og blottede tænderne.

Jeg havde netop for alvor taget det hus i besiddelse, så jeg blev lige så gal som hunden. Jeg greb en brændeknude i kaminen og vendte mig og slog ud mod dyret med den. Jeg tror jeg ramte den midt på snuden, den stak i hvert fald i et hyl og forsvandt. Jeg rejste mig og fulgte efter den og så den løbe ud ad døren og ud på gaden. Hvordan den havde fået åbnet døren forstod jeg ikke, jeg mente at jeg havde lukket den forsvarligt. Jeg gik tilbage til stuen og lagde brændeknuden tilbage i kaminen inden jeg igen gik ud og sikrede yderdøren bedre. Der var en slå, jeg kunnet have slået for, og det gjorde jeg nu.

Jeg forventede ikke at den hund turde komme igen, men kunne der komme en, så kunne der osse komme flere. Det havde jeg ikke lyst til, jeg ville gerne sove roligt og varmt for en gangs skyld. Jeg lagde mig på en bænk og lukkede øjnene. Jeg nød roen og varmen så intenst, at jeg næsten ikke kunne falde i søvn. Men selvom jeg ikke sov, hvilede jeg mig i hvert fald. Og så hørte jeg en underlig hulen, nok nogle hunde et stykke væk. Der var vel ikke ulve i byen.

Den hund jeg havde haft besøg af så ikke rar ud, men det var helt tydeligt en hund og ikke en ulv.

Hylერიет blev ved og ved. Det endte med at jeg tog en brændende pind fra kaminen og gik ud i mørket. Min lille fakkell gav mig både lys og en følelse af tryghed i forhold til en flok hunde, og det lød som en hel flok. Jeg lignede vel nærmest noget fra middelalderen, tænkte jeg. Eller en forestilling om middelalderen, tænker jeg nu.

Jeg gik efter lyden. Og helt nede i den anden ende af landsbyen sad de, hundene. Hunde i alle størrelser og faconer. Nogle af dem peb, nogle gøede, de fleste hylede. Det lød lidt underligt og slet ikke vredt, jeg var ikke bange for dem, kan jeg huske. Men de var åbenbart bange for mig og den brændende stok, jeg havde med. Måske havde hunden med den brændte snude spredt rygget. Det var jo noget vrøvl, for så abstrakt kan hunde vel ikke kommunikere, men sceneriet var alligevel så sært, at alle tanker dengang var mulige. Og hundene forduftede i hvert fald.

Døren til det hus de havde siddet ved var åben, og jeg gik ind. Herinde havde der bestemt været hunde. Der lå ikke hundelort så vidt jeg kunne se, men lugten af hund var ikke til at tage fejl af. To hunde kom ud fra et sted længere inde i huset og for forbi mig og ud på gaden. Den ene kunne bestemt godt ligne den, jeg havde haft besøg af.

Jeg gik ind der, hvor de var kommet fra. Og helt inde bagest, længst væk fra døren så jeg hende. Først troede jeg, det var et barn, men da jeg så efter, kunne jeg se at det var en voksen kvinde. Hun var bare ikke ret stor, og så var der et eller andet ved hendes ben. Hun så forskrækket ud, da hun så mig. Havde de hunde været inde for at æde hende ?

Hun begyndte at tale til mig. Det var det lokale sprog jeg kendte, men med en lidt anden accent. Hun spurgte om jeg kom for at hente hende, og om det var hendes far der havde bedt mig om det. Jeg vidste jo ikke hvem hun var, og heller ikke hvem hendes far var. Hun var for mig bare en jomfru i nød, og jeg havde reddet hende fra de glubske hunde.

Hun fortalte at hendes familie var taget afsted, og at de havde sagt at de ville vende tilbage med en vogn og hente hende. Hun pegede på sine ben, og jeg kunne se at de kun gik ned til knæene, underbenene var væk. Hun kunne ikke gå, og slet ikke i bjergene, selvom vi jo nok var nede af dem. Hun lignede en, der havde ventet længe.

Jeg spurgte hvor længe det var, og det var vist både dage og uger. Hun havde været ved at opgive håbet, og så kom jeg efter hende. Hun hed Coco, og hvad hed jeg ? Jeg fortalte at jeg hed Lucky, og jeg morede mig indvendigt lidt over at jomfruen i nød hed sådan, men på hendes sprog ville den vittighed jo være meningsløs, så jeg nøjedes med at smile for mig selv.

Hun fortalte videre. De var blevet færre og færre i den by, når de gamle døde, flyttede der ingen nye ind i husene, og den dag butikken lukkede, var de tilbageværende begyndt at flytte ud mod kysten. Det havde grebet ret hurtigt om sig, og da de så var den sidste familie i byen måtte de osse afsted.

Der havde ikke været en eneste vogn tilbage i byen, så hendes familie havde været nødt til at bære det nødvendigeste. Hendes far havde lovet snart at komme tilbage med en vogn efter de sidste ting og Coco. Og der måtte være sket ham noget, for han var ikke kommet.

Heldigvis havde nogle af byens hunde fundet på at komme med konservesdåser som de ikke selv kunne åbne. Hvordan de kunne vide, at Coco sad der og havde en dåseåbner, er ikke godt at vide, hun havde ikke en anelse om det. De havde da ikke selv hund, så det var ikke den der kunne have sladret. I hvert fald havde hun kunnet overleve på mad fra de dåser, selvom hun da havde givet det meste til hundene. Og da jeg kiggede bag den bænk hun sad på, kunne jeg godt se en del af de tomme dåser. Der stod osse spanden, hvor hun havde forrettet sin nødtørft. Der var låg på, men det var et af de bidrag til atmosfæren, der så ikke var hund.

Når jeg tænker tilbage på det har jeg selv svært ved at tro på den historie. Men på den anden side, hvis den ikke havde været sand, havde hun jo været død. Og det var hun ikke.

Hun måtte i hvert fald reddes, det var min opgave, det indså jeg hurtigt. På et tidspunkt ville osse butikkens baglokale være helt tømt for konserves, og så måtte hundene i stedet æde hende. Måske var det osse derfor de bragte hende mad, for at fede hende op til den tid. Sære afarter af gamle eventyr spøjte stadig i min hjerne i de dage. Og hvis hundene kunne finde ud af at bringe hende konserves, så kunne de vel osse udtænke den slags planer.

Jeg havde ingen vogn med, det måtte jeg fortælle hende. Jeg havde kun min rygsæk som oppakning, så jeg kunne vel bære hende frem til et sted, hvor vi kunne få fat på en vogn. Og vidste hun mon hvor langt det kunne være ?

Det vidste hun ikke, så jeg måtte tilbyde at bære hende uden at vide hvor langt. Hvis jeg ville redde jomfruen i nød, og det ville jeg da, så måtte det være sådan. Spørgsmålet var nu, om jeg skulle bære hende med tilbage til det, jeg kaldte mit hus, det med ild i kaminen. Der var min rygsæk med det proviant jeg havde fået samlet til den fortsatte tur.

Hun var lidt usikker på, om hun i det hele taget ville reddes af mig. Hvis nu hendes far efter så mange dage og uger kom tilbage efter hende og fandt huset tomt. Hun vidste jo godt at han ikke ville komme, men hvis han nu kom alligevel. Men jeg kunne i hvert fald hente mine ting og overnatte her i huset i stedet for. Det var jo hendes hus, det var ikke et hun bare havde overtaget.

Og her var godt nok ikke en kamin at tænde op i, men der var en ovn, og hun kunne godt forklare mig hvor brændet lå.

Det var i orden for mig. Men jeg kunne godt tænke mig at prøve at bære hende, for at have en fornemmelse af, hvor stor en redningsopgave det ville være. Så vi prøvede lige. Jeg satte mig på hug foran bænken, og hun greb mig om halsen uden at kvæle mig. Jeg kunne let rejse mig, og da hun klemte sine benstumper om mine hofter, forsvandt trækket ved min hals og mine skuldre til næsten ingenting. Måske havde hundene planlagt at fede hende op, men særligt tung var hun nu ikke blevet. Jeg komplimenterede hende for vægten og det grinede hun af. Hendes far havde ofte sagt det samme. Og jeg tror det var omtrent på det tidspunkt, hun besluttede sig til at hun gerne ville reddes af mig. Vi talte ikke om det, men det var ligesom beslutningen.

Jeg prøvede endnu engang at overtale hende til at følge med til det hus, jeg havde valgt. Jeg ville gerne væk fra lugten af hund, og hvad det ellers var. Men hun havde vænnet sig til det, de hunde havde osse været hendes venner, eller de havde i hvert fald holdt hende i live til jeg kom, så for hende var hundenes duft den rette atmosfære. Det var sådan hun udtrykte det, den rette atmosfære. Og da hun var den svageste af os to, lod jeg hende få ret. Sådan skal en redningsmand være. Jeg gik lidt mere rundt med hende på ryggen, Først et par omgange i rummet, og så viste hun mig frem til ovnen. Ved siden af den stod en stol, hun sagde var hendes. Jeg satte hende af og gik tilbage til det hus, jeg kaldte mit, for at hente min rygsæk. Og da jeg gik ud derfra, lukkede jeg døren omhyggeligt. Min glødende stok var gået helt ud.

Heldigvis var hundene stadig forsvundet, hvorhen vidste jeg ikke. Jeg gik tilbage til det hus, jeg havde prøvet at bo i, jeg åbnede døren og trak vejret i en luft fri for hund. Ilden i kaminen var ved at dø ud, men der var dejligt varmt i stuen. Jeg overvejede faktisk at blive, glemme Coco og hendes usandsynlige historie. Men hendes familie havde sikkert af ganske gode grunde været nødt til at svigte hende. Svigtede jeg hende osse, ville hun dø den ene eller den anden død, og ingen af dem ville være behagelige. Det kunne jeg jo slet ikke. Jeg tog rygsækken på og forlod det hus, der så kort havde været mit. Jeg lukkede igen yderdøren omhyggeligt efter mig, sandsynligvis til ingen verdens nytte.

Coco blev glad for at se mig igen. Måske kunne hun i denne rette atmosfære lugte, at jeg havde overvejet at svigte hende. Eller måske havde hun bare været bange for det. Det snakkede vi ikke om. Jeg bar hende hen til hendes seng. Den havde hun savnet. Og jeg fandt efter hendes anvisninger hen til hendes fars seng. Optændingen i ovnen droppede vi helt, vi ville vist bare sove begge to.

For mit vedkommende var det dog lettere sagt end gjort. Selv en rigtig og rigtigt rimelig seng og dårlig søvn i flere af de foregående nætter kunne ikke gøre det. Der var et eller andet ved Cocos ansigt, der havde mindet mig om

Gudinden. Hun havde glat sort hår og var næsten chokoladebrun i ansigtet. Sådant havde gudinden slet ikke set ud. Og så var der alligevel et eller andet. Ukueligheden i øjnene måske, eller selvsikkerheden. Hvad hun så kunne have den selvsikkerhed i, når det kom til realiteterne, er en anden sag. Måske det faktum at hundene havde reddet hende. Og nu ville jeg redde hende videre. Hun var vel kvalificeret til at hedde Lucky. Men jeg kunne vel ikke hedde Coco ?

Jeg faldt da i søvn, og sikkert osse hurtigere end jeg havde frygtet. Man lægger jo ikke mærke til når det sker, og når man prøver at huske tilbage på det blir man usikker. Da jeg vågnede om morgenen var jeg i hvert fald udhvilet. Solen var allerede oppe, men ikke voldsomt højt oppe endnu. Klokken har vel været omkring syv.

Coco sov stadig da jeg kom ind til hende. Næsten som en lille dukke der kunne lukke øjnene. Munden var lukket, hun trak vejret både ind og ud gennem næsen. Det var så fredfyldt, at det var synd at forstyrre det. Men den synd måtte jeg begå i den situation, hun måtte vækkes, vi skulle afsted.

Der var heller ikke vand i hanen her, men der stod stadig noget i et fad. Ikke til at drikke, men det kunne da smides i ansigtet. Det var vores toilette, det var en nødsituation, Coco skulle reddes, vi var ikke på vej til et middagselskab, det var vi hurtigt enige om. Jeg monterede rygsækken på maven, hun kravlede op på min ryg som aftenen før, og så gik vi.

Vi gik meget let ud af huset, og her bekymrede ingen af os sig om yderdøren. Jeg havde i begyndelsen armene fri, så stærk var hun i benene, så jeg ikke behøvede at holde hende, jeg kunne klø mig i håret hvis jeg ville. Hun lagde hagen på min venstre skulder, så hun osse kunne se fremad. Vi var da et prægtigt syn som vi sådan sammen gik ud af byen, det syntes vi i hvert fald selv. Vi havde luft til at tale sammen, og jeg kunne overveje hvor stor en svækling den far havde været, der på forhånd havde opgivet at gøre det, jeg gjorde nu.

Det var en rigtig vej vi gik på. Ikke med asfalt eller brolægning, men med nøje udvalgt grus. Den havde ikke været brugt meget i den seneste tid, så hist og her groede der græs og andre grønne vækster i gruset. Der var ingen hjulspor at se, græsset voksede lige godt hele vejen over fra venstre til højre, men det var ikke højt og det generede ikke. Og jeg tror vi havde gået godt en halv time da vi begyndte at blive trætte begge to. Jeg var nødt til at holde om hendes ben for at holde hende oppe, og efter yderligere en halv times tid var vi nødt til at tage os en pause. Jeg satte hende af på en passende sten, og så pustede vi begge to ud.

Da vi sad der, spurgte jeg om hun alligevel ikke havde bare en fornemmelse af, hvor lang turen ville blive, og det havde hun ikke. Men hun var taknemmelig for at jeg gjorde hvad jeg kunne, og så måtte vi se hvad det endte

med. Hvis jeg på et tidspunkt blev nødt til at smide hende i vejsiden og efterlade hende der, ville hun forstå det. Jeg sagde at sådan kunne jeg under ingen omstændigheder handle. Det virkede som om hun var glad for at høre det. Hun kunne ikke gøre andet, jeg kunne ikke gøre andet. Vi hang på hinanden, til vi kom frem til en vogn eller bil, der kunne tage over.

Til næste etape prøvede jeg at have rygsækken på ryggen og Coco foran. Hun sad som før med resterne af benene over mine hofter, men her kunne jeg holde hende under ballerne. Og så var det i hvert fald en forandring for os begge to. Til gengæld kom hendes hår i vejen for mit udsyn til vejen, og så pæn og jævn var den jo heller ikke. Jeg var et par gange ved at træde forkert, måske vride om på foden, og måske endda falde forover ovenpå hende. Så selvom det da var hyggelig på den måde, så gik det ikke i længden. Ikke længe efter måtte vi igen holde pause. Vi var nu kommet ned til et område med rigtige træer, så på en væltet stamme kunne vi sidde ved siden af hinanden. Hvis jeg bare støttede hende lidt i ryggen var der ingen fare for at hun skulle falde bagover. Og vi havde ingen anelse om hvor langt vi var nødt til at gå. Eller jeg var nødt til at gå, hun var nødt til at hænge fast på mig.

Vi blev enige om at vi måtte klare det så godt vi kunne. Holde de nødvendige pauser og tage de skridt ad gangen det kunne blive til. Hvis vi bed tænderne sammen og gav hvad vi havde i os, ville vi vel på et tidspunkt nå frem til et eller andet. Der var en større by derude, det vidste hun, men hun vidste altså ikke, hvor langt der var. Det var mange år siden hun selv kunne gå en tur, og da var hun lille, og kunne ikke gå så langt. Hun havde kun været i den by i vogn.

Jeg kunne da have spurgt hvad der var sket med hendes ben, men det turde jeg ikke dengang. Det skulle jeg have gjort, det ved jeg nu. Men hun lagde alligevel en hånd på mit lår da vi rejste os så vi kunne komme videre. Vi var en slags enhed på den tur.

Jeg vovede lige at spørge nervøst, om den by vi gik efter, lå helt ude ved havet. Og det vidste hun heller ikke. Og jeg begyndte at gå. Og hun hang på.

Resten af dagen var sammenbidt gang afbrudt af få og korte pauser. Vi ville begge to frem. Men da det blev mørkt var vi nødt til at lægge os ind mellem træerne, det var blevet en hel skov efterhånden. Coco sagde igen at hun var glad for at jeg gjorde hende den tjeneste at bære hende frem til næste by. Og hun ville stadig forstå det hvis jeg gav op. Og når hun sagde det på den måde, var jeg jo nødt til at sige, at det kunne jeg aldrig finde på. Og det var heller ikke løgn.

Hun sagde at hun havde tænkt på, hvordan hun kunne betale mig tilbage. Uden familie havde hun kun sig selv, og hun havde tænkt på, når vi kom frem altså, at tilbyde mig sin krop med de mangler der nu var i den. Hun var jo

ikke noget særligt, og derfor skulle jeg få lov at gøre hvad jeg ville, så længe det altså ikke gjorde hende fortræd og ondt.

Og nu var jeg jo lidt på den. Skulle jeg være ædel og sige nej tak. Og ville hun så opfatte det nej som en afvisning, måske endda en slags afsky for hendes handicap. Eller skulle jeg sige ja tak, lysten manglede jeg jo ikke, men ville det ikke være udnyttelse og rystende umoralsk. Jeg svarede ikke, jeg vidste ikke hvad jeg skulle svare.

Men så sagde hun, at hun på turen i løbet af dagen var kommet til at forestille sig, hvad jeg kunne finde på at gøre, og derfor havde hun slet ikke lyst til at vente til vi kom frem. Selvom det måske ville være det klogeste. Men så ville det måske osse kunne ses som en slags afpresning fra hende, og sådan havde hun det altså ikke. Så hvis jeg havde lyst, kunne vi gøre det allerede nu her i skovbunden. Hun så spændt på mig. Jeg tog tøjet af, alt sammen, hun gjorde det samme, det kunne hun sagtens.

Der i halvmørket mellem stammerne var hun et dejligt syn, de manglende underben var slet ikke noget problem. Vi lå i skovbunden på en bunke blade og tog om hinanden og kyssede dybt. Jeg slikkede hende en smule, selvom det vist slet ikke var nødvendigt. Måske havde jeg bare lyst, måske var det på en eller anden måde osse en slags tilbagebetaling til Jujus mor. Jeg ved det ikke. Men så kravlede jeg op på hende og fik pikken op hvor den hørte hjemme, og jeg tror den dag i dag, at hun nød det lige så meget som jeg gjorde. Hun havde stadig nogle kræfter tilbage i de afkortede ben kunne jeg mærke. Vi var hurtigt færdige begge to. Hun vidste bestemt godt hvordan man gjorde, mere jomfru i nød var hun altså heller ikke. Og vi tog begge to tøjet på igen inden vi lagde os til at sove. Vi sov godt, jeg sov i hvert fald godt, et slag fisse var en god sovepille for mig i de dage.

Næste morgen spurgte jeg hende, hvor gammel hun var. Hun var seksogtyve, altså noget ældre end mig. Og hun havde fået sat underbenene af da hun var fem, så hun havde over tyve års erfaring som handikappet. Det var sådan hun selv udtrykte det. Og jeg håbende bare, at det lille put i bladene bare havde været generalprøven på min endelige belønning. Vi gik videre, og jeg havde da noget at gå for.

Næste nat fandt vi et skur at overnatte i. Der lå nogle sække med ærter eller bønner eller noget i den stil. Her prøvede vi igen hinanden af, og der er ingen grund til at gå i detaljer med det. Den slags er trods alt sjovere hvis man selv er med til det. Hun var god til det, og vi var vist igen tilfredse med det begge to. Jeg var i hvert fald.

Sådan fortsatte vi i syv dage og nætter. Om dagen gik vi som en enhed, om natten nød vi hinanden som os begge to. Hun kunne numre jeg ikke kendte. Om jeg kunne vise hende noget, hun ikke havde prøvet, ved jeg ikke. Vi talte slet ikke om det. Hun skældte i hvert fald ikke ud.

Til sidst blev vejen bredere, og der kom asfalt på, og vi nåede frem til byen. Vi var ikke ude ved havet her endnu, men jeg kunne lugte, at det ikke var langt væk. Og her var der vogne. Og biler. Coco fandt en café hvor hun fik lov til at låne en telefon, selvom ingen af os havde mønter til at betale med. Hun fik fat på en onkel, der ville komme med det samme og hente hende. Men hun bad ham vente til næste morgen, hun var træt og ville sove, sagde hun. Og så skulle vi finde et sted at tilbringe vores sidste aften og nat sammen.

Jeg bar hende stadig rundt, det var blevet en slags vane og tryghed for os begge. Og det lykkedes hende at nive i begge mine brystvorter mens vi ledte efter stedet. Hun var vild. Hun førte forhandlingerne et sted, de havde værelser, og overbeviste dem om at hendes onkel ville betale den følgende dag, når hun blev hentet. Og på værelset klædte hun sig af og sagde at jeg kunne tage hvad jeg ville. Det var kun min fantasi og min lyst der satte grænsen, jeg kunne tage hende mellem brysterne eller i røven eller i armhulen hvis jeg ville. Og for en sikkerheds skyld pegede hun det hele ud, der eller der eller der.

Jeg ved ikke om hun forventede at jeg kunne komme med noget helt vildt i nattens anledning. Og jeg kunne vel have kommet på noget, men jeg er osse sikker på, at jeg nok ikke havde kunnet gennemføre det. Jeg nøjedes med at bede hende vende sig og stå på benstumperne og tog hende bagfra. I det sædvanlige sted. Det var ikke opfindsomt, men hun hylede som om det var noget helt særligt. Da jeg kom hylede hun i en voldsom orgasme, og jeg er den dag i dag sikker på at det var noget hun spillede denne gang. Men jeg sov godt bagefter, og det tror jeg osse hun gjorde. Næste morgen kom hendes onkel i en Renault og hentede hende. Han sagde tak for at jeg havde hjulpet hans niece. Om han havde kontakt til hendes forældre, sagde hverken han eller hun noget om. Da hun sad i hans bil sagde vi farvel. Vi kyssede dybt og rørte ved hinanden udenpå tøjet. Og så kørte de. Hun havde fået rullet vinduet ned, og da de kørte stak hun en arm ud og vinkede til mig. Det var det, det glemmer jeg ikke.

Og så stod jeg der i en ny by og skulle vel noget, jeg skulle vel møde nye mennesker. Udover de gamle historier havde jeg nu osse historien om min tur på bjerget at fortælle. Og historien om hundenes by og min tur med Coco på ryggen. Jeg satte mig på trappen ved en kirke og ventede. Jeg ventede længe, indtil en dame kom og spurgte mig, om jeg tiggede der. Det gjorde jeg ikke, sagde jeg, jeg ventede bare på selskab.

Hun ville bestemt ikke sidde der på en stentrappe til en katolsk kirke og tale med mig, men jeg kunne gå med hende hjem, hendes mand havde måske lyst til at træffe mig, han trængte osse til noget selskab. Jeg hed stadig Lucky, når jeg selv skulle sige det.

Manden hed Victor, konen hed noget jeg aldrig lærte at udtale, men hun gik under navnet Mimi. De var kommet her under den første store krig, og de kunne heller ikke tage hjem igen. Så nu var de her og på en måde en del af denne by.

I forhold til de historier Victor fortalte, var mine oplevelser og historier harmløse. Måske var det derfor han gerne ville høre dem. Jeg ved jo nu, at de slet ikke var så dybe, som jeg syntes dengang. Jeg tror han havde en naturlig respekt for min ungdommelige naivitet, selvom han ikke selv var fyldt halvfjerds.

Vi sad på deres veranda over garagen. Mimi serverede hvidvin, og da vi blev sultne kom hun med nogle stegte fisk. Fede, stegte fisk.

Mimi var noget yngre end Victor, måske en smule ældre end min egen mor, ikke meget mere. De var ikke taget fra hjemlandet sammen, faktisk havde de først mødt hinanden her i byen, selvom de endda kom fra den samme by i deres gamle land. Men her havde de let fundet hinanden, og her havde de været sammen i over tredive år, i mere end tyve som ægtepar. De havde ikke fået børn, og alt det var jeg blevet gjort bekendt med, inden vi havde spist fisken. Det var åbenbart vigtigt for dem, og jeg tog det ind som det kom.

Jeg skulle da overnatte i deres hus, de havde plads nok. Og jeg kunne blive så længe jeg ville. Det viste sig at blive i omkring to år. Det kunne ingen af os vide, da vi sad der og snakkede. Men allerede dengang mærkede jeg at de havde nogle forhåbninger til mig. Jeg forstod det ikke helt, vi kendte jo slet ikke hinanden, og jeg turde bestemt ikke love dem noget. På den anden side, jeg havde været oppe på et rigtigt bjerg og var kommet ned igen, og jeg havde ikke andre nye planer for mit liv, så tanken skræmte mig heller ikke.

I hvert fald var jeg ikke gæst ret længe, jeg blev hurtigt som en del af husholdningen, og sådan så jeg det osse selv. Allerede efter et par dage blev jeg bedt om at gå ud og handle. Victor betroede mig pengene at gøre det for, og han kontrollerede ikke hvor meget jeg brugte. Han var vant til at have penge nok, fandt jeg ud af. Så vidt jeg forstod, havde han i hele sit liv handlet med et eller andet og tjent gode penge på det. Og han havde vist fået en hel del midler med hjemmefra, da han flygtede. Men han gik ikke i detaljer med det når han fortalte om det, penge var bare noget han havde. Mimis historie var noget anderledes, men del fik jeg først noget at vide om senere.

Det havde ellers været Mimi der stod for indkøbene hos dem, Victor mente selv han var for gangbesværet. Og jeg fik besked om at jeg ikke skulle købe alt for voldsomt og pralende ind, der var ingen grund til at skilte med pengene. Men når noget var nødvendigt skulle det da købes, og så måtte man jo betale hvad det kostede.

I løbet af ganske kort tid blev vores arbejdsdeling en rutine. Jeg stod for indkøbene og andre ærinder ude i byen, Mimi stod for husholdningen inde i huset, og Victor stod for pengene. Han sad inde på sit kontor et par timer hver formiddag med sine papirer og sin telefon, det havde vi andre ikke noget med at gøre. Jeg gav en hånd med i huset når jeg var hjemme, det var hjem nu, så det var i høj grad Mimi, der blev aflastet ved at jeg var blevet en del af familien. Det var hun vist glad for. Selvom hun vel var tyve år yngre end sin mand, havde det alligevel tæret på hende at stå for det hele. Det undrede mig, at de ikke allerede havde tjenestefolk, det var der bestemt råd til. Men som Victor sagde, så ville de have været nødt til at lukke nogle af de lokale ind i huset, og det havde de slet ikke ønsket. Jeg derimod, jeg var en fremmed som dem, så jeg fik lov til at bo der og gå rundt med Victors pengesedler i lommen. Sådan er folk forskellige, og jeg havde ikke noget imod at det var sådan.

Inde på kontoret hvor Victor passede sit arbejde hang der en del fotografier. På nogle var der skibe, på nogle var der store huse, det havde alt sammen noget med hans tidligere forretninger at gøre, og de var afhændet nu. Med god fortjeneste sagde han og smilede, når jeg spurgte. Der var osse en del billeder hvor Victor selv stod og smilede sammen med nogle mænd der så meget betydningsfulde ud. Præsidenter og generaler og prinser og den slags. De smilede på samme måde som Victor på billederne. Han fortalte af og til hvad de præsidenter og generaler og prinser hed, og det sagde mig ikke så meget dengang. Når jeg nu tænker tilbage på dem var de vist heller ikke så betydningsfulde, som de gerne ville se ud til. Jeg lod Victor passe den del af butikken helt i fred, han blandede sig heller ikke i hvor jeg købte mad og andre fornødenheder til huset. Kun når han skulle have nyt tøj, var han selv med, og så var det ham der bestemte hvor vi gik hen. Og så gik han ikke så ringe endda. Men selv der var det mig, der gik med pengesedlerne i lommen og betalte det, der skulle betales.

Vi blev behandlet høfligt og reserveret når vi sådan kom ud sammen. Når jeg var ude alene kunne jeg sagtens havde det sjovt med de andre i butikkerne og på markedet. Folk ville gerne snakke og høre historier og vittigheder, og pigerne ville gerne flirte. Når Victor var med var det noget mere stilfuldt. Men der er jo osse forskel på skræddere og torvekoner.

Victor var bestemt en flik og venlig mand, og han var altid høflig. Han kommanderede aldrig rundt med mig, han forventede bare at jeg gjorde som han bad mig om, så det gjorde jeg da. Og i virkeligheden var det hele lidt mere muntert når jeg arbejdede sammen med Mimi inde i huset. Hun var ikke med ude at handle. Når hun skulle have nyt tøj gik hun ud alene, så var jeg ikke med. Hun havde altid bare regningerne med hjem, og dem gik jeg så efterfølgende ud og betalte. Med Victors penge. Og heller ikke i de tilfælde hørte jeg om problemer med beløbenes størrelse.

Det var når vi gik og gjorde rent eller vaskede tøj, vi fik snakket. Victor spøjte af og til, at jeg skulle passe på ikke at blive al for kvindagtig af alt det husarbejde, men jeg fik da lov til selv at bestemme hvor meget jeg ville deltage i det, og Mimi var i hvert fald glad for det.

Jeg havde jo regnet lidt på det, så jeg kunne godt regne ud at hun havde været meget ung dengang hun flygtede. Og da jeg fik taget mig sammen til at spørge til det, fortalte hun at hun kun havde været otte år. Hun var heller ikke flygtet alene. Hun og hendes mor var kommet på et tog ud af landet, de havde gemt sig mellem nogle postsække. De havde ikke haft sække med græsfrø at ligge imellem. Og selvom hun var fra samme by som Victor, så var hendes baggrund en ganske anden. Det havde været en rodet og lidt tilfældig flugt, så vidt hun huskede, og de var helt tilfældig havnet her.

Hendes mor havde bedt hende vente i en lille park, jeg kendte godt stedet, mens hun ordnede et eller andet. Hun havde ventet i den park en hel nat alene, og det havde ikke været rart, men næste morgen havde Victor talt til hende på hendes eget sprog. Hun var gået med ham, hun forstod trods alt hvad han sagde, og hun fik lov til at bo i hans hus, indtil hendes mor kom tilbage. Og det gjorde hendes mor så ikke, så hun var blevet her. Hun havde været en slags adoptivdatter indtil hun var enogtyve. Så havde de giftet sig.

Hun fortalte det hele nøgternt og udramatisk, men jeg kunne godt fornemme, at den forsvundne mor stadig sad og gnavede derinde et sted. Det måtte have været nogle voldsomme oplevelser for en pige i den alder, det kunne jeg godt høre på hende. Ind imellem blev hun fjern i blikket, mens hun fortalte, men hun havde hele tiden en rolig stemme, og hun brugte ingen voldsomme ord. Og da historien var fortalt, fik vi en stiltiende overenskomst om, at nu var den fortalt, så det behøvede vi ikke snakke mere om.

Sådan levede vi stilfærdigt hele efteråret og vinteren og det meste af foråret, eller hvad man nu skal kalde det. Det var et andet klima dernede. Vi fejrede da både julen og nytåret, og særligt påsken blev der gjort en del ud af. Victor og Mimi fejrede de højtider som de var vant til at gøre det og på de datoer de var vant til hjemmefra, og jeg gjorde som dem. Gud betød meget lidt for mig og meget for dem, så det var fint for mig at det var på deres måde.

Så en dag fik vi besøg af en prins. Han var søn eller barnebarn af en af Victors bekendte, han var på min alder, og han ville gerne op på Canigou. Og der havde jeg jo næsten lige været, sagde Victor, så jeg kunne vel tage med prinsen derop og vise ham stedet. Vi kunne jo leje en bil og køre derop.

Jeg fortalte at vi kun kunne køre hen til bjerget, turen derop var vi nødt til at gå, men med den rette oppakning, kunne det da være en vidunderlig oplevelse for en ung og stærk mand. Så Victor bad mig om at planlægge turen og om at indkøbe udstyr og proviant. Han betalte naturligvis.

Prinsen hed blandt andet Moritz, og det var det han helst ville kaldes. Hver gang en af os kom til at kalde ham prinsen, protesterede han og bad os om at huske han hed Moritz. Jeg lærte det hurtigt og bad ham om at kalde mig Lucky, og sådan var vi hurtigt enige. Vi var osse jævnaldrende. Victor var noget længere om det, han havde måske stadig hans far eller farfar i hovedet. Jeg tror Mimi syntes det var endnu sværere.

Moritz ville meget gerne være med til at købe udstyret, så vi gik sammen i byen og så på sagerne og valgte ud. Vi skulle have det nødvendige med, men vi skulle samtidigt kunne slæbe det uden at ødelægge os selv. Sådan lærte vi hinanden ret godt at kende, syntes jeg. Og det var som om vi begge to glædede os til turen. Vi forventede at være afsted i mindst en uges tid, så i den periode var Mimi igen nødt til at stå for hele husholdningen. Og indkøb af de daglige fornødenheder. Hun kunne da stadig huske hvordan man gjorde, men hun glædede sig vist ikke til det. Hun glædede sig til, at vi kom tilbage, sagde hun.

Vi drog af og tog samme vej op som jeg havde slæbt Coco ned. Det kom vi bestemt til at snakke om, vi var begge to omkring tyve, så vi holdt os til to emner, meningen med livet og glæden ved at få fiske. I nogle tilfælde var de to emner sammenfaldende, men vi kastede os osse ud i større filosofiske overvejelser. Vi havde begge to så mange erfaringer, at vi udtalte os med både vægt og sikkerhed. Det kan jeg da godt smile lidt af nu, men jeg har osse respekt for det. Af og til kan jeg godt savne den sikkerhed.

Moritz, og sådan tænkte jeg allerede dengang på ham, jeg ville skide på, om han var født som prins eller som brøndgraver, Moritz ville gerne høre om hvordan det havde været at slæbe en benløs pige hele vejen fra kanten af bjerget og så ned til byen. Og jeg fortalte at hun jo ikke havde været helt benløs, det var kun underbenene der manglede, så hun havde stadig lår og noget imellem dem. Jeg fortalte at hun var blevet så varm af at blive båret at hun ville hele tiden. Og at hun havde så meget sug i kussen, at jeg tit var bange for at hun ville suge sjælen ud af mig. Men nu kørte Moritz og jeg den tur i modsat rækkefølge, og jeg var sikker på at bevare min sjæl. Vi var kammerater, var vi.

Vi nåede frem til hundenes by, som jeg havde reddet Coco ned fra. Der var ikke et øje, heller ingen hundeøjne. Nu havde de ikke længere Coco og hendes dåseåbner at gå til, så de var forsvundet andre steder hen. Eller osse var de døde af sult. Vi fortsatte hele vejen gennem byen på den brolagte gade og ud på den anden side og frem til stedet, hvor jeg var kommet ned af klippesiden. Der tog vi oppakningen på og efterlod bilen. Vi låste den, selvom vi var sikre på at det ikke ville gøre den store forskel. Og så begyndte vi at gå.

Her blev jeg inspireret til at fortælle om Gudinden og hendes mursten, og at det ikke bare er tingene der betyder noget, det er lige så meget afstanden

mellem tingene og de mønstre der dannes. Betydningen af mellemrum. Lige nu gik vi to her, og alle andre var langt væk. Så selvom vi hele tiden holdt en passende afstand imellem os, så følte jeg alligevel at vi var kammerater. Det gjorde han osse. Så mellemrummet var noget, vi skabte lige nu. Det der noget, i hvert fald for os to. Jeg syntes selv det var meget dybt sagt.

Jeg fortalte osse om Isabella i teltet, hende jeg ikke havde pilleret ved, jeg havde respekteret hendes ønske om at lade være. Alligevel havde vi jo i det lille telt holdt hinanden varmere end vi ellers havde været, bare ved den korte afstand imellem os. Og Moritz sagde, at han havde svært ved at tro på, at jeg slet ikke havde prøvet på noget. Men det havde jeg altså ikke.

Vi kravlede ned i og op af kløfterne, vi holdt rast når vi syntes det var passende, og vi kom hurtigt op mod tinden. Vi kunne se den meget af tiden, og vi kunne hele tiden se mindst en varde, der viste os vej. Så der var det med afstanden igen, påpegede jeg, og det lød som om, Moritz forstod hvad jeg talte om, selvom han nok ikke helt forstod dybden idet. At det var afstanden mellem varderne der skabte vejen, at det var afstanden mellem os to og den større afstand til alle andre, der skabte vores nuværende kammeratskab. Og han kunne i hvert fald ikke nøjes med at se sig selv som afstand. Hans sjæl var for helvede andet og mere end afstand. Han havde stadig brug for en Gud, sagde han. Der skulle da sæd fra faderen ind i moderen, for at det kunne blive til et barn. Og måske var moderen et mellemrum, men der skulle sås i det mellemrum. Måske sørgede min Gudinde for mellemrummet, men det var stadig Gud der plantede sæden. Sådan så han det.

Jeg prøvede at fortælle ham, at sæden jo osse var kemiske forbindelser. Afstande og mønstre der i moderen gik i forbindelse med andre mønstre og forbindelser i ægget, så alle de afstande og mønstre skabte et barn. Og Moritz sagde, at han havde set spermen, og det var da noget klister uden nogen mellemrum i. Måske skummede det af og til, hvis man kørte for længe på, men så blev det i hvert fald ikke til børn. Det var i det hele taget en meget dybsindig samtale med mange indskud.

Vi var i hvert fald enige om, at vi kom tættere på himlen på den tur, selvom vi altså ikke var enige om, hvad det var for en himmel. Jeg prøvede at understrege det og skifte emne, ved at fortælle om min afsked med Rose Marie, og at det havde været et godt knald på toppen af et bjerg. Jeg sagde ikke, at det bjerg havde været en mindre knold sammenlignet med Canigou, jeg sagde bare, det var et andet bjerg. Og jeg sagde ikke noget om mine oplevelser på toppen af Canigou da himlen kom ned og blev befrugtet af mig. Jeg sagde bare, at jeg havde mærket himlens nærhed. Men måske fortalte jeg alligevel noget ved at sige, at Rose Marie jo havde siddet ovenpå mig, og vi blev enige om, at det kunne være en god maveøvelse, at pigen sad øverst. Og maveøvelser skulle man jo lave nogle gange om ugen. Så kunne man selv ligge øverst de andre gange eller prøve en af de andre måder. De vinkler havde vi osse med dengang.

Moritz fortalte så at han havde gjort det endnu længere oppe, i en flyvemaskine. Han havde dusket sin kusine, mens hans far havde fløjet dem hjem fra sommerferie. Og det fandt jeg da spændende, jeg havde stadig en drøm om at blive pilot. Jeg spurgte Moritz, om han osse selv havde lært at flyve. Det havde han ikke, han havde haft nok at gøre med kusinen.

Han brugte ikke betegnelsen "high mile club" dengang, han kendte den nok ikke. Men han følte sig helt klart som medlem af en særlig gruppe her, det var mere end at være prins, sagde han. Og derudover var han slet ikke interesseret i flyvning. Så selvom vi var kammerater, var vi osse på det punkt to forskellige knægte.

Vi fortsatte turen og vi havde det pragtfuldt. Vi fandt et godt sted at stille teltet, vi havde begge to soveposer og lå der på ryggen og så op i teltdugen. Havde det været en lunere nat kunne vi have lagt os udenfor og set på stjernerne. Forudsat at himlen over os havde været skyfri, ellers kunne det nok have været det samme. Det lærte jeg senere, og sådan blir vi hele tiden klogere. Men allerede dengang var vi ganske kloge, og det vil jeg ikke kaste vrag på nu. Jeg kom jo til at leve af det, leve godt endda i årevis.

Da vi næste dag nåede toppen, lagde vi os begge på det flade stykke på det højeste sted, og der var ingen sort sky der angreb os. Men når vi lukkede øjnene, følte vi himlens nærhed. Og jeg er overbevist om, at vi begge havde den samme oplevelse af sammenhæng, selvom vi var meget uenige om, hvordan den skulle fortolkes. Han havde stadig brug for en Gud i himlen, og det måtte han da om. Så vigtige er fortolkninger og forklaringer heller ikke, virkeligheden kan være overvældende nok i sig selv. Og det var mens vi lå der på toppen, Moritz sagde at han måske var prins af blodet, men jeg var markis af bjerget, Marquis de Montagne, og det var større. Prins var et løfte om at blive noget, Marquis var noget man var blevet ved egen kraft. Det tog jeg til mig.

Vejret var så godt, at Moritz foreslog at vi slog lejr der på toppen, vi havde tid nok til det. Vi kunne sikkert tage turen ned i et stræk alligevel. Men jeg trak på min viden om det skiftende vejr i bjergene og sagde at det var for farligt. Tanken var smuk, men vi skulle lade det blive ved det. Der er ikke noget galt i, at gå ned fra en bjergtop med en smuk tanke, tværtimod. Og jeg var rejsefører, så det blev som jeg sagde, og vi begyndte at gå nedad.

Vi havde rigeligt med proviant til en overnatning mere, så vi tog det roligt på turen ned. Vi slog teltet op i den kløft hvor jeg tidligere havde overnattet. Det var stadig kun eftermiddag, så vi tullede lidt frem og tilbage i kløften og så os om. Der var et par steder, hvor vi kunne se initialer forsøgt hakket ind i klippesiden. Der var ikke årstal på, så vi kunne ikke se hvor gamle de var. De var ikke helt nye, men de var nok heller ikke fra oldtiden. Moritz foreslog at vi gjorde det samme og prøvede at ridse et M. Det lykkedes ikke helt. Men et

M kunne jo både betyde Moritz og Marquis, så han syntes det var godt tænkt i hvert fald. Man kunne bestemt gå videre med en god tanke, meget af det levede jeg godt af i årevis.

Dagen efter gik vi resten af vejen ned i adstadigt tempo, vi fandt bilen stadigt låst og ganske uberørt, hvor vi havde stillet den. Vi lagde vores grej ind i bilen og kørte tilbage til byen. Vi snakkede ikke så meget på den del af turen. Mimi blev glad for at se os igen, og Victor var vist osse ganske godt tilfreds.

Moritz blev hos os til dagen efter, så tog han afsted, hvorhen ved jeg ikke, men det var vel til et fortsat prinseliv. Jeg har ikke set ham siden, ikke engang i bladene, der er åbenbart rigeligt med prinser i denne verden.

Senere samme år var jeg på et par tilsvarende bjergture med andre af Victors bekendte. Den ene var en ældre bilforhandler inde fra hovedstaden. Det gik ikke så hurtigt som med Moritz, vi havde to overnatninger på turen op og to på vejen tilbage. Osse vi snakkede en del om livets store spørgsmål, men ikke noget om piger. Snakken om Gud fyldte en del, selvom vi var enige om, at det nærmest var et ligegyldigt spørgsmål. Mandens fysik prægede hans alder, men vores samtale syntes jeg var ganske jævnbyrdig. Jeg har glemt hans navn, selvom jeg må have brugt det på turen.

Den anden, jeg var på tur med, var kaptajn Boris Vittori. Ham glemmer jeg ikke navnet på. Han var på alder med min far og havde vist været soldat hele sit liv. Han havde deltaget i den sidste krig, og jeg er stadig lidt usikker på hvilken side af fronten, han havde kæmpet for. Måske havde han været med på begge sider, det var af og til min fornemmelse. Jeg spurgte ikke ind til det, hverken hos kaptajn Boris Vittori eller hos Victor.

Kaptajnen vidste vist mere om livet i bjergene end jeg gjorde. Det var godt nok ikke vores bjerge, han havde sine erfaringer fra, det var nogle andre. Men på mange måder er bjerge bare bjerge. Jeg spurgte faktisk Victor, om ikke kaptajnen kunne have klare den tur selv, og det ville han bestemt kunne, sagde Victor, men ikke med samme udbytte. Og jeg tror at det var mine erfaringer fra besøget hos Gudinden, han tænkte på. Det var på en eller anden måde grundlaget for min rolle i det foretagende og senere i mit liv i det hele taget. Og allerede dengang var jeg stolt af det.

Vi, kaptajn Boris Vittori og jeg, gennemførte turen i samme tempo som turen med Moritz. Heller ikke på denne tur havde vi så meget fissesnak, som jeg havde haft med Moritz, men emnet blev heller ikke ignoreret. Sådan er mennesker forskellige, det vidste jeg allerede dengang. Min rolle på denne tur var udelukkende at holde liv i en vigtig samtale, det praktiske tog kaptajnen sig selv af. Selv da vi blev overrasket af møgvej på turen nedad, gik han forrest. Det var som havde han en intuitiv fornemmelse af ruten og varderne der i tågen og regnen. Jeg var glad for at det var med ham, jeg fik den

oplevelse, og jeg lærte vist lige så meget af ham, som han lærte af mig. Alligevel betalte han for turen bagefter. Til Victor.

Bilforhandleren rejste allerede så snart vi var hjemme igen, Moritz var taget videre dagen efter hjemkomsten. Kaptajnen blev ugen ud. Jeg fandt ikke ud af, hvad han brugte tiden på, en hel del af tiden sad han vist sammen med Victor inde på kontoret og snakkede. Jeg kom ind imellem forbi og kunne gennem døren høre, at de grinede meget. Jeg ved ikke om det handlede om forretning, når det var inde på kontoret, eller om det udelukkende var socialt. Et par gange var Kaptajnen osse væk fra huset det meste af dagen, og noget af tiden tullede han rundt i huset og talte med Mimi og mig, mens vi ordnede vores. Det var af og til lidt irriterende, at have ham til at stå der og småsnakke. Vi var jo nødt til at være høflige, og det sinkede os i arbejdet. Men han var Victors ven, så vi kunne ikke bare bede ham om at passe sig selv. Og så var det heller ikke værre.

Men den følgende mandag drog han afsted, og huset kom ind i sin sædvanlige gænge. Jeg passede mine indkøb og gav en god hånd med i husarbejdet, og jeg havde flere snakke med Victor om de tre ture op på bjerget. Det kunne være en forretning, sagde han, det havde vi jo set. Og en forretning mere havde han godt nok ikke behov for, men det havde jeg måske. Han havde osse hørt at Moritz havde udnævnt mig til Marquis de Montagne, og der var da potentiale i den titel kombineret med turene. Han havde indtil videre finansieret turene og taget sig af indtægterne, og han var villig til at finansiere yderligere, hvis jeg ville markedsføre turene som et egentligt produkt. Han ville desuden gøre brug af sine mange private forbindelser for at støtte mig. For det ville han have tyve procent af omsætningen, resten kunne jeg stikke i min egen lomme.

Nu var det i forvejen min lomme, der indeholdt Victors penge når der skulle betales ude i byen, men så havde jeg da heldigvis to lommer, som han sagde. Og jeg sagde, at det måske nok kunne være en rigtigt god idé for mig osse, men jeg vidste ikke helt hvornår det skulle være. Skulle jeg smede nu, mens jernet var varmt, eller skulle jeg vente til foråret eller senere endnu. Vejret var i hvert fald noget usikkert til den slags ture for tiden. Jeg syntes bestemt at vi skulle tænke over det og så tage sagen op efter deres nytår. Og Victor lovede at tænke, hvis jeg lovede osse at gøre det. Og det kunne jeg heller ikke lade være med, selvom Victor vist allerede havde gennemtænkt det hele.

Jeg havde det jo godt, som jeg boede der hos Mimi og Victor. Jeg bidrog til husholdningen, jeg havde kost og logi. Og skulle jeg bruge penge til noget personligt, behøvede jeg bare bede om det. Jeg havde mit eget værelse, endda med eget bad og toilet. Det skulle jeg selv holde. Jeg blev da på nogle måder behandlet lidt som et tyende, men mest var det, som om jeg var en søn af huset, den søn de aldrig selv havde fået. Og det med at flytte hjemmefra havde jeg allerede prøvet. Så selvom jeg vidste det ville få en ende en dag, havde jeg slet ikke travlt med det.

En dag jeg gjorde rent i badeværelset fandt jeg en ørering. Den lå nede mellem fliserne i gulvet og væggen, helt inde bag afløbet fra vasken. Jeg havde købt mig en ny tandbørste, og nu brugte jeg den gamle til at få alle kanter og revner gjort rene. Først troede jeg det var noget løs fuge jeg havde fået børstet op, men så så jeg at det var en ørering. Den så bestemt ikke kostbar ud, det var ikke det. Den så ud til at være af sølv, der var ingen sten i, og den så ud til at forestille en lille måne. Jeg tog den med ind til Mimi og spurgte om det var noget hun havde savnet.

Hun reagerede lidt underligt, da hun så den. Hun sagde ikke noget om den, hun bad bare om at få den. Det gjorde hun så bestemt, at jeg omgående overlod den til hende. Det var jo osse hendes og Victors hus. Det var nærmest underforstået, at jeg ikke skulle stille spørgsmål i den anledning, heller ikke til Victor.

Efteråret fortsatte i den vante rutine, uden vi sagde mere om den ørering. Vi begyndte at forberede den kommende juletid, med hvad det nu indebar. Vi skulle ikke have gæster, ikke noget med familien på besøg. Jeg tror hverken Victor eller Mimi havde kontakt til familien, hvis de da overhovedet vidste om de havde overlevende familie. Det var vel osse grunden til, at de havde taget en tilfældig forbipasserende som mig direkte ind i husholdningen. Men selv uden familiebesøg skulle vi holde på formerne. Victor bad mig om at anskaffe mig noget nyt tøj til de dage, og i den forbindelse måtte jeg gerne begynde at tænke på mig selv som Marquis. Bare for at tænke lidt fremad, sagde han. Og Mimi bakkede ham op.

Jeg havde ikke lyst til at gå amok i skræddersyet tøj som Victor, men jeg købte da et pænt sæt stangtøj til mig selv og nye sko. Og oveni flottede jeg mig med en ny vinterfrakke og endda en hat. For Victors penge. Både Victor og Mimi syntes jeg havde gjort det ganske godt, selvom jeg nok havde været noget beskeden i mine indkøb. Beklædning var en investering, sagde Victor. Og jeg skulle nok lære det, sagde Mimi, det vidste hun fra sig selv.

Og derefter var jeg da osse, som jeg plejede med Victor hos skrædderen. Der blev taget nye mål, og de bekræftede bare de tidligere mål, sagde skrædderen. Og så blev der set på forskellige stofruller. For mig at se var de alle i samme mørkegrå nuance, og selvom jeg blev bedt om at føle på dem, kunne jeg ikke registrere den store forskel. Skrædderen spurgte om han da ikke osse skulle tage mål af mig, når vi alligevel var på hans værksted, men jeg sagde nej tak, og Victor sagde at jeg nok skulle vokse mere til, inden det blev relevant.

Det var som sædvanligt en hyggelig sammenkomst som blandt gamle venner at være hos skrædderen, vi var endda sammen på restaurant for at få en bid frokost undervejs, skrædderen, Victor og så mig. De snakkede, de andre to, mest om tøj, og jeg prøvede at suge lærdom til mig, eller jeg prøvede i hvert fald at se sådan ud. Det var deres tid, tiden før de store krig der blev

generindret. Skrædderen var godt nok lidt ung til at kunne huske så langt tilbage, så vidt jeg kunne bedømme, men Victor betalte, og skrædderen spillede med. Han var heller ikke lokal, han var oppe fra hovedstaden, det kunne høres på hans sprog. Han var ikke som Victor og Mimi og mig fra udlandet, men trods alt udefra.

Da vi kom tilbage til huset var kaptajn Boris Vittori kommet på besøg. Han var bare på gennemrejse og ville lige kigge ind. Han sad inde på Victors kontor, hvor Mimi havde udstyret ham med kaffe i en lille kop og et par småkager. Victor gik ind for at snakke med ham. Jeg gik ud i køkkenet til Mimi. Hun stod ved køkkenvasken og kiggede på væggen. Det var som om hun blev forskrækket over at se mig.

Jeg gik i gang med opvasken så Mimi kunne koncentrere sig om maden. Jeg spurgte om kaptajnen skulle spise med. Det vidste hun ikke, sagde hun.

Det skulle han ikke. Vi hørte han gik ud ad hoveddøren, og vi kunne osse høre, da han startede sin bil. Det var en stor sort Mercedes, jeg så den fra vinduet ude i gangen. Det var ikke den bil, han var kommet i første gang jeg så ham. Der havde han taget toget, og jeg havde hentet ham på stationen i Victors bil. Men nu var han jo bare kommet forbi på gennemrejse.

Så det var kun os tre der spiste middag. Ingen af os sagde noget. Det skete ofte at der ikke blev snakket ret meget, men det var ellers sjældent helt tavst.

Da julen nærmede sig for alvor, blev jeg sendt til skrædderen efter Victors nye tøj, han ville ikke selv med. Han var lidt træt sagde han. Der var noget galt, jeg kunne se det i hans øjne, men jeg kunne ikke regne ud hvad det var. Mimi var osse lidt underlig, måske var de uvenner. Men jeg kunne ikke regne ud, hvad de skulle være blevet uvenner over. Nu ved jeg det jo, men det havde ikke gjort nogen forskel, hvis jeg havde vidst det dengang.

Vi prøvede at fejre julen som de plejede. Mimi havde fremstillet en glimrende middag, og der var både vin og vodka til maden. Min første jul hos dem havde da været ret munter, selvom den da osse var lidt højtidelig. Denne gang var den noget mere stille. Jeg havde for første gang købt gave til dem begge to, jeg havde det lidt svært med at de var købt for Victors penge, men Mimi havde sagt at det var den rigtige måde at gøre det på. Hun havde osse haft mange år til at vænne sig til at han betalte det hele, jeg var stadig ny i det spil.

Jeg havde købt en bog til Victor, en jeg vidste han havde ønsket sig, og han smilede og sagde tak, men han åbnede den ikke og kiggede i den. Til Mimi havde jeg købt et lille halssmykke af sølv. Det var det bedste, måske det eneste jeg havde kunnet finde på. Det smilede Victor osse til, men Mimi blev næsten lidt bleg da hun tog det ud af æsken. Hun sagde tak og prøvede at smile. Victor sagde skål og tog en slurk af sin vodka, en meget lille slurk. Og så sagde han at han blev nødt til at gå i seng. Mimi sagde hun ville komme ind

til ham senere. Der havde ikke været nogen gave til mig, men det var måske osse for meget forlangt når de havde betalt alt for mig i over et år.

Jeg var lige ved at være bange for at Mimi nu ville lægge an på mig. Hun havde godt nok ikke en Juju hun skulle beskytte, men det var jo før sket, at koner i hendes alder havde kastet deres øjne på mig. Men jeg kunne være helt tryk, hun ville bare snakke.

Hun var bekymret for Victors helbred, sagde hun. Han var ikke bare træt, han var blevet en gammel mand på det sidste. Og så havde han noget med fordøjelsen. Og han nægtede at bruge de lokale læger, så hun alene var ansvarlig for hans helbred. Det havde Victor det måske helt fint med, men det tyngede hende meget. Og jeg trøstede og sagde at Victor havde overlevet det der var værre, og de maveproblemer skulle han nok komme over.

Men det fik jeg ikke ret i, det blev ikke bedre. I lang tid blev det heller ikke værre, det blev bare ved. Det meste af tiden blev han efterhånden i sin seng, kun når det var strengt nødvendigt hjalp Mimi ham ind på kontoret, hvor han fik et tæppe over benene og en kop te. Han spiste ikke middag med os, heller ikke nytårsaften. Der var vi kun mig og Mimi. Det var lidt sært at sidde der med champagnen, kun os to, og i aftenens anledning i selskabstøj. Mimi endda med en kjole der var lidt nedringet og havde slids i siden. Og hun kunne bære den. Og igen blev jeg i tvivl om hensigten, var det møntet på denne særlige aften, eller var det osse et signal til mig. Jeg havde i lang tid ikke haft fysisk kontakt med kvinder eller piger, så derfor overfortolkede jeg måske hendes opførsel.

På et tidspunkt havde jeg været på badeværelset, og jeg havde vasket hænderne bagefter omhyggeligt, og så lagde jeg en hånd på hendes skulder da jeg kom tilbage til stuen. Og hun sagde stiltfærdigt at det skulle jeg lade være med. det skulle jeg ikke opfatte som en kritik, men hun var kommet til at betragte mig som en søn, og det ville hun meget gerne have, at jeg ikke fik ødelagt.

Nu var det sagt utvetydigt. Resten af aftenen var hyggesnak og rigeligt med champagne uden bagtanker. Jeg tror hun nød det lige så meget som jeg gjorde.

Men at Victor sådan havde trukket sig tilbage fra dagliglivet i huset, gjorde at jeg fik flere muligheder. Hidtil havde det ganske enkelt været utænkeligt, at jeg havde en af de lokale piger med hjem i huset. Der var en del, jeg havde flirtet med på markedet og i butikkerne, men det havde altid været på passende fysisk afstand. Det var Victor, der havde insisteret på den afstand. Det var ikke noget han havde sagt, det var bare noget han gik ud fra. Mimi var, viste det sig, ikke nær så striks på det punkt.

Og der var da en jeg havde haft et særligt godt øje til på det sidste, en der gengældte min interesse. Måske var det endda den distance, jeg havde været nødt til at holde, der gjorde mig interessant, det skal jeg ikke kunne sige. Måske havde Victors principper haft den helt rigtige effekt, det fik i hvert fald følger han ikke havde forudset.

Hun hed ganske vist rigtigt Rositta eller noget i den retning, men alle kaldte hende Titta eller Titti. Jeg valgte at kalde hende Titti, det reagerede hun fint på. Og jeg endte med at invitere hende hjem. Jeg havde aftalt det med Mimi, det var ok med hende, så længe vi ikke støjede, så Victor hørte det. Og Titti kom på besøg inde på mit værelse, og Mimi lod os være, og vi sad og kysede en smule og drak noget kaffe og lod det være ved det.

Tiden hos Victor og Mimi havde hele tiden været høflig og behagelig, men jeg havde savnet den fysiske kontakt, det kunne jeg mærke. At mærke Tittis overkrop i mine arme var nærmest en åbenbaring, en fysisk erindring om noget virkeligt. Så længe siden havde det jo ikke været, når jeg ser det fra mit nuværende perspektiv, men dengang føltes det som en evighed. Inden hun gik hjem, var vi nødt til at aftale, at hun skulle komme igen.

Det blev til en del besøg, og jeg lærte Titti at kende både udvendigt og indvendigt. Overfladisk set lignede hun Rose Marie meget, men hun havde helt andre drømme. Rose Marie havde været på vej videre ud i verden, Titti havde tænkt sig at blive hvor hun var. Hun passede et lille familiebrug sammen med sine forældre, og den dag de ikke var her længere ville hun fortsætte der. Til det brug skulle hun naturligvis finde den rette mand, men i mellemtiden var der ikke noget til hinder for, at hun kunne more sig med mig. Jeg var ikke hendes kommende ægtemand, det gjorde hun mig klart fra starten.

I virkeligheden havde hun på mange måder en opfattelse af verden der lignede Victors. Jeg var ikke en af de lokale, jeg var som en i et omrejsende cirkus, der kom forbi af og til og satte lidt liv i kludene. At Victor og Mimi havde boet der i nærmest en menneskealder gjorde dem ikke til nogle af de lokale. Og det var en indstilling der passede mig godt. Jeg var bestemt heller ikke landet der for at slå rødder. Det var Titti der var bjerget, jeg var skyen der blæste henover, så poetisk kunne jeg være mens jeg bed i hendes brystvorte og stak en hånd ned mellem hendes ben. Jeg var blevet tyve år, og hun var jævnaldrende. Hun kaldte mig slet ikke Marquis, for hende var jeg Lucky, den glade cirkusklovn med den lækre krop. Hun var i byen en gang om ugen, og når hun var færdig på markedet besøgte hun mig på vejen hjem til familiebruget. Af og til var det morgen, inden hun kom afsted. Men hun kom altid afsted. Hun var tilfreds, Mimi var tilfreds, Victor vidste ingenting. Det var blevet forår.

Sådan gik livet videre som det skulle. En dag Mimi havde slæbt Victor ind på kontoret, gik jeg ind til ham for at tale om de bjergture, vi havde talt om inden

jul. Skulle jeg måske begynde at markedsføre Marquis de Montagne. Victor lavede nærmest op i øjnene, og sagde at jeg bare kunne gå i gang. Han havde stadig midlerne til at finansiere starten, han havde bare ikke kræfterne til at være udfarende, så det måtte jeg selv være. Han havde da nogle kontakter i sin venskabskreds, og dem måtte jeg gerne henvende mig til, og jeg måtte gerne referere til ham. Men jeg måtte selv tage hans kontaktbog og begynde at skrive til dem, det var han blevet for træt til. Det var en underlig blanding af resignation og optimisme som jeg havde meget svært ved at fatte dengang.

Jeg havde stadig mine daglige pligter i husholdningen, indkøbene og hjælpen til Mimi. Så det var tiden herudover jeg måtte dele mellem Titti og Marquisen, mellem fiske og forretning. Jeg havde heldigvis i den periode mange kræfter og masser af gåpåmod, så jeg holdt både hverdagen og forholdet til Titti kørende, samtidig med at jeg begyndte at skrive til Victors mere eller mindre betydningsfulde venner, for at gøre opmærksom på muligheden for en ekstraordinær bjergbestigning med mig. Og jeg var bevidst om, at min unge alder nok var et plus i forhold til kræfterne på turen, men at den sagtens kunne ses som et problem i forhold til, at voksne mennesker skulle kunne lære noget af mig. Jeg var nødt til at understrege, at jeg bare var formidleren, og at den virkelige lærer var bjerget, og bjerget var i hvert fald gammelt nok.

Der var et par stykker der bed på i løbet af foråret, men de stod ikke i kø som jeg havde håbet. Da jeg fik snakket med Victor om det, smilede han og sagde at sådan noget tog sin tid, så jeg skulle give det tid. Og der kom igen lidt liv i hans øjne.

De to kunder var til gengæld til at huske. Den ene var en katolsk præst, den anden var en kvinde, så begge gange var det en ny oplevelse og nye erfaringer til mig. Og selvom Victor insisterede på at han kun finansierede, mistænkte jeg ham for at have haft en finger med i spillet, da lige de to kunder meldte sig. Han sad da af og til inde på kontoret ved telefonen, han fortjente i høj grad sine procenter.

Præsten var sekretær i en eller anden velgørende organisation, han gik meget op i at fortælle, at de udelukkende hjalp de værdigt trængende og ikke missionerede. Alligevel ville han have at jeg kaldte ham Fader, jeg tror ikke han fortalte mig sit rigtige navn. Derudover var der ikke meget præsteagtigt over ham, hverken i hans påklædning eller opførsel. Og vi diskuterede slet ikke Guds eksistens på turen, vi var måske så sikre i hver vores tro, at der ikke var noget at diskutere.

Turen havde stort set samme forløb som de foregående, men da vi nåede toppen hvor jeg tidligere havde ligget på ryggen med alle rejsekammeraterne og set opad, insisterede han på at afvige. Han lagde nærmest på maven og kyssede klippen, det var han bestemt ikke bange for, men han nægtede venligt og bestemt at ligge på ryggen og kigge op i himlen. Vejret var osse lidt

gråt og vådt da vi var der, men det virkede nu ikke som om, det var grunden til hans uvilje. Jeg kunne da ligge der på ryggen og bade mig i himlen så meget jeg ville, det ville han da ikke forhindre, men jeg kunne mærke han var lettet, da jeg rejste mig så vi kunne begynde at gå ned igen. Den dag i dag fatter jeg ikke, hvad det gik ud på.

Det var slet ikke noget problem at sove i samme telt som ham, hverken på turen op eller på turen ned. Han turde godt ligge på ryggen og kigge op i teltdugen. Det var ikke himlen. Måske var han bange for at ryge op i himlen og drukne i den. Så meget vidste jeg ikke om hans forestillinger. Han var fra Levanten, havde sorte og rare øjne og gråt hår. Han lignede ikke de lokale præster, de var gennemgående tykkere og meget mere grå i det. Det grå fra håret var som løbet nedover deres ansigter og ned i deres klædedragt. Og jeg kan godt se nu, at jeg dengang generaliserede på et meget svagt datagrundlag.

Vi kunne altså godt ligge på ryggen i teltet og diskutere. Ikke om Gud, det var som sagt underforstået overflødigt, men vi talte om det andet menneske som princip. Han var sikker på at man skulle fokusere på den anden, og han håbede, at han selv praktiserede det. Jeg havde jo lært at fokusere på mellemrummet, det vidste jeg noget om. Det er det, jeg senere har lært hedder relationen. Jeg synes ikke det udtryk er mere præcist, men der er i hvert fald nogle, der bedre forstår hvad jeg mener, når jeg bruger det ord.

Den anden som princip er stadig i høj grad et mysterium for mig. Jeg syntes at den sortøjede mand, der ville kaldes Fader, var et glimrende eksempel på det. Og det fortalt jeg ham da. Det kunne han jo have besvaret med at fortælle mig sin livshistorie, eller i hvert fald noget af den, men det undlod han. Han sagde bare, at jeg skulle lære at se med hjertet. Det mente jeg sagtens jeg kunne, jeg kunne faktisk se med hele kroppen, syntes jeg. Så i den sidste ende var det yderst begrænset, hvad den gæst bidrog med til mit senere koncept. Jeg vidste allerede at mennesker er meget forskellige, han hjalp mig bare med at få det understreget.

Men måske havde han da ret i, at jeg dengang alligevel lagde for meget vægt på hvad jeg kunne se med øjnene, med mine egne øjne. Jeg har senere i livet erfaret, at det er et af problemerne med dem, at de er mine egne øjne. De er heldigvis med tiden blevet så ringe at jeg er nødt til at bruge briller, og dem skifter jeg da ud engang imellem. Men at jeg ikke kunne se med hjertet, det var i hvert fald løgn. Det er en medfødt egenskab, ved jeg.

Dengang syntes jeg i hvert fald ikke, jeg fik meget ud af den præst. Ud over pengene selvfølgelig, og de var da gode nok. Kvinden derimod var en ganske anden historie. Hun arbejdede med film, som noget der hed scriptgirl og var inde fra hovedstaden. Da hun ankom til huset med højt hår og snæver nederdel og høje hæle, var jeg fra starten noget skeptisk. Hun lignede slet ikke en bjergvandrers. Hun var omkring halvtreds og frisk nok, men hun var bestemt inde fra hovedstaden, det var så tydeligt at det næsten var en parodi.

Så da hun kom ud fra mit badeværelse, det var min forretning, så det var mit badeværelse, havde hun skiftet udtryk så gennemgribende, at det var svært at tro, at det var den samme kvinde. Hun var i knælange shorts med mange lommer i og en grøn vest som de solbrune arme stak ud af. Det eneste der var bevaret fra hendes tidligere udseende, var det høje hår. Øjenfarven var osse den samme, de var irgrønne, var de, og så grønne havde jeg ikke set dem før. Hun hed Malene.

Jeg spurgte hende, om vi skulle have to telte med på turen, så hun kunne få sit eget private, men det var der ingen grund til, at vi skulle slæbe på, sagde hun. Hun havde en søn der vist var ti år ældre end mig, så mig var hun slet ikke bange for. Det grinede hun selv af, og jeg grinede med. Kunden har altid ret, det lærte jeg allerede den første dag hos Andreassen.

Der var heller ikke noget i vejen med hendes tempo op ad bjerget, vi nåede lige så langt den første dag, som jeg havde nået med kaptajnen. Hun løb godt nok ikke i forvejen, som han havde gjort, vi fulgtes ad, og ind imellem havde hun osse brug for at puste ud. Men jeg kunne sagtens puste med, så det passede helt fint.

Det med at slå telt op var til gengæld ikke hendes yndlingsbeskæftigelse, sagde hun, det havde jeg nok mere erfaring med. Så passede hun i stedet den medbragte primus og opvarmede kødsovsen og kogte pastaen perfekt. Til gengæld, da vi var færdige med at spise, var hun helt færdig. Ifølge hende selv var det nok mere den friske luft end gåturen, der havde trættet hende, og osse det gav jeg hende ret i, som jeg nu skulle. Jeg ville gerne have siddet lidt og snakket, det var en del af konceptet, men hun ville gerne i soveposen med det samme, og så kunne jeg da sidde og se på stjerner, så længe jeg ville. Hun så stjerner nok, når hun var på arbejde, sagde hun, så dem gad hun ikke glo på, når hun havde fri.

Jeg sad længe der for mig selv. Jeg så godt nok ikke så meget på stjernerne, men jeg prøvede at få hold på hende Malene. Det voldsomme skift i udseende da hun forvandlede sig fra en parodi på en bybo til en parodi på en pigespejder, fik mig til at tænke over, om det parodiske var et bevidst valg fra hendes side. Måske kunne hun bare lide at være tydelig. Hendes arbejde på filmene var jo ikke specielt tydeligt. Hun skulle jo bare sikre at skuespillerne ikke skiftede frisure eller påklædning midt i en scene, der jo kunne blive optaget med flere dages mellemrum, så meget havde hun fortalt mig. Så hendes arbejde var kun synligt, når hun begik fejl. Det var måske ikke så underligt, at hun gik op i synlighed, når hun havde fri.

Da jeg krøb ind i teltet sov hun tydeligvis. Jeg vil ikke sige at hun snorkede, men hun trak vejret tungt og tydeligt. Tydeligt.

Hun sov tidligt og vågnede tidligt. Da hun krøb ud af soveposen, havde hun skiftet udseende igen, hun var splitternøgen. Jeg lå stadig i min sovepose, men

jeg var bestemt vågen. Hun så på mig og sagde godmorgen, så kravlede hun ud af teltet og tog tøjet på. Da jeg lidt efter kom ud, stod hun allerede og lavede spejlæg.

Vi nåede toppen inden middag, og hun turde godt ligge på ryggen på bjergtoppen. Vi lå der ved siden af hinanden og så op i det blå, det var stjernerne, der var usynlige på denne tid af døgnet. Jeg ved de er der, sagde hun, men ingen af os kan se dem. Det var hendes oplevelse, jeg tror bestemt ikke hun mærkede himlen komme ned over sig. Fjernhed er osse en afstand, og sådan er vi så forskellige.

På vejen ned gjorde vi igen holdt i den sidste kløft. Det var ret varmt, og da vi skulle over det lille vandløb i bunden tog hun støvlerne og sokkerne af og gik ud i det på bare fødder. Det kølede anklerne så dejligt sagde hun. Og hun spurgte, om ikke der var et sted hvor vandet var dybt nok til en rigtig dukkert. Hun drømte vist om at tage brusebad under et vandfald, men jeg måtte skuffe hende på det punkt. Det var denne tur ikke til. I stedet slog jeg teltet op mens hun sad med sine bare fødder i vandet.

Om aftenen lod jeg igen hende gå først ind i teltet. Jeg ventede ikke helt så længe som aftenen før, så hun var stadig vågen, da jeg selv kom ind, men hun lå heldigvis allerede helt nede i soveposen. Jeg vidste bare at hun sandsynligvis igen lå nøgen dernede, og jeg prøvede at tænke på noget andet. Vi snakkede om turen, og hun var godt tilfreds med det, hun havde oplevet, men til en anden gang måtte jeg da gerne sørge for et vandfald til turen. At stå der og lade sig overbruse, helt i pagt med naturen, var noget af det mest romantiske, hun kunne forestille sig. Måske var det noget hun havde set på en film, måske havde hun selv været med til at lave sådan en scene. Og der havde stjernen stået under vandfaldet. Det sagde jeg ikke et ord om.

Næste morgen var hun ude af teltet, næsten inden jeg overhovedet fik øjne. Nu skulle vi bare tilbage til byen så hurtig som muligt. Vi var klar til at gå i løbet af under en time, og så kravlede vi op af kløften og satte det lange ben foran ned mod bilen. Og så var det lige denne gang bilen var brækket op. Der havde ikke været noget at stjæle i bilen, vi havde haft alt udstyret og vores personlige ejendele med da vi gik. Og de havde ikke forsøgt at starte den uautoriseret, men måske som en slags hævn havde banditterne overpisset både for og bagsæder. Sæderne var allerede blevet tørre igen, men de skjolder og den lugt var ikke til at tage fejl af. Temperaturen var heldigvis så vi kunne køre med åbne ruder hele vejen tilbage til byen.

Da jeg havde fået betalingen og gik ind for at afregne procenter med Victor, åbnede han øjnene og hviskede, at så havde jeg måske lært at tegne en forsikring for lejebilen. Han ville ikke kunne blive ved med at hjælpe mig. Og så sov han videre. Regningen for rensningen af bilen var større end min del af Malenes betaling for turen. Det var nok en vigtigere lære end hendes snak om

vandfald, selvom jeg osse havde den med i baghovedet. Men sørge for at være sikret og forsikret, det var vigtig, det skrev jeg mig bag øret.

Da jeg fortalte Titti om turen, fortalte jeg det hele. Og hun havde svært ved at tro, at jeg havde holdt fingrene fra en nøgen kvinde, der lå lige ved siden af mig. Selv når hun lå i en sovepose, Titti vidste hvor let jeg var at tænde. Jeg sagde at det var hende, Titti, der sådan kunne tænde mig, ikke alle mulige andre kvinder, og det grinede hun bare af. Men historien sad alligevel lidt i hende, så hun blev i hvert fald ikke mindre ivrig under vores ugentlige samvær. Og det kunne jeg sådan set ikke klage over.

En dag efter middag sagde Mimi, at hun var nødt til at tale alvorligt med mig. Kunne jeg huske den ørering, jeg havde fundet på mit badeværelse. Det kunne jeg godt, og jeg kunne osse huske, at hun var blevet lidt mærkelig, da hun så den. Det var fordi hun genkendte den, sagde hun, hun var sikker på, at det var en af hendes mors øreringe. Og hun var nu osse sikker på, at hendes mor havde været i huset, og at Victor vidste hvor hun var blevet af. Måske havde Victor slået hendes mor ihjel, måske ved et uheld. Og så var det derfor han vidste, hvor han kunne hente den reservedatter, der siden var blevet hans kone.

Hun havde selvfølgelig spurgt ham. Og han havde bare nægtet at tale om det. Hver gang hun spurgte til det, begyndte han demonstrativ at tale om noget helt andet. Uanset hvilken forklaring hun forsøgte sig med, var det hans reaktion. Og det havde slået hende helt omkuld. Hun gik ganske vist stadig rundt med hovedet opad og benene nedad, men det var bare en teaterforestilling for hende. I virkeligheden lå hun og krøb sammen i fosterstilling under dynen hele tiden. Og i samme seng, ved siden af hende, lå han og var ved at dø.

Hun var stille og roligt ved at slå ham ihjel. Han nægtede at lade hende sende bud efter en læge, og hun adlød bare. Han ville dø af det på den måde, det vidste hun. Og nu vidste jeg hvordan det stod til, jeg var hendes eneste familie, efter Victor havde myrdet hendes mor.

Jeg prøvede at komme med andre og mere appetitlige forklaringer på den historie, men hun havde præsenteret alle de løsninger for Victor, og han havde ikke værdiget nogen af dem et svar. Hun havde derfor besluttet sig til at tro det værste. Hun havde endda overvejet at finde frem til hvor han havde begravet sit offer. Måske lå der endnu flere.

Inden hun fik spurgt sagde jeg, at sådan en eftersøgning ville jeg ikke deltage i. Som hun selv havde sagt, Victor var ved at dø, og så måtte vi lade det være godt med det. Jeg ville heller ikke fortælle nogen at hun slog ham ihjel ved at føje ham i forhold til lægerne. Det vidste hun, og det vidste jeg, og det vidste Victor sikkert osse. Og det ville jeg osse lade det være godt med.

Jeg talte ikke mere med Victor. Det sidste han havde sagt til mig var det om forsikring. Det var måske meget sigende for hans rolle i mit liv, syntes jeg dengang. Nu vil jeg nok give ham lidt større betydning. Og et par uger senere fortalte Mimi at nu var han død. Han var faldet i søvn som han plejede, og så var han bare ikke vågnet. Og nu kunne han ikke protestere over at hun tilkaldte en af de lokale læger, der kom og skrev en dødsattest uden at komme med indvendinger.

Mimi planlagde osse begravelsen sammen med en lokal bedemand. Victor havde godt nok ønsket at komme tilbage til sit gamle land og blive begravet der sammen med sin familie, men det var jo ikke så enkelt i de dage, og Mimi syntes osse han hørte til her. Hendes mor lå vel her et sted, og det virkede passende at Victor osse blev stedt til hvile her i byen.

Hun blev i det hele taget mere og mere uforsonlig, når hun talte om ham. Kun overfor mig sagde hun, men jeg bad hende være forsigtig. Der gik allerede rygter nok om Victors hus og de underlige indbyggere i det. Da bedemanden var på besøg, kiggede han omkring i huset, han var endda inde på kontoret, han sagde han ledte efter Victors identitetspapirer. Men dem havde Mimi allerede fundet frem, og kunne han så se at komme ud derfra, ellers kunne hun sikkert finde en anden bedemand.

Begravelsen skulle være uden præst. Victor var godt nok kristen, men han havde ikke nogen respekt for den romersk katolske kirke, så det ville alligevel være at håne ham for meget. Og da der ikke umiddelbart kunne skaffes en ortodoks præst der i byen, måtte det blive begravelse uden præst. Mimi var så nøgtern at det nærmest virkede koldt. Bedemanden måtte tænke sit, det gjorde han jo alligevel.

Dagen før begravelsen ankom kaptajn Boris Vittori. Han havde været Victors ven, sagde han, så han ville deltage i afskeden. Han var den eneste der dukkede op, måske var han den eneste, der var blevet underrettet. Jeg havde stadig adressebogen, Victor havde givet mig, og Mimi havde ikke spurgt efter den.

Selve bisættelsen foregik i et lille kapel ved kirkegården. Victor havde trods alt været kristen nok til at blive begravet der, men da det skulle være uden præst, kunne ceremonien ikke holdes inde i en af kirkerne. Der var osse rigeligt med plads til os i det lille kapel, Udover Victor i kisten var vi fire. Mimi og kaptajnen og bedemanden og mig, Lucky. Måske mit held var ved at være opbrugt nu, tænkte jeg. Men det var jo ikke mig der var død, så i første omgang slog jeg det hen.

Mimi holdt en kort tale på sit gamle sprog, så den forstod jeg ikke. Kaptajn Boris Vittori holdt en tale jeg forstod. Og så gloede de på mig. Jeg havde ikke forberedt noget, så jeg måtte improvisere. Victor havde været en fremmed her i byen, Mimi og Kaptajnen og jeg var fremmede. Og var det ikke sådan, at

vi alle sådan set var fremmede. Det var ganske banalt sagt, men det passede meget godt til situationen. Den eneste lokale var bedemanden, og han var der i embeds medfør, han blev betalt for at være der, så han talte ikke rigtigt med. Jeg sluttede med at sige, at intet menneske kan vide hvornår livet ender, at Victor havde haft et omtumlet men osse rigt liv, og jeg var sikker på at han var sovet ind med tilfredshed i sjælen. Det sidste var ikke noget jeg fandt på, det vidste jeg med sikkerhed.

Der måtte tre lokale gravere ind for at være med til at bære kisten ud og sænke den ned i det dybe hul. Mimi bar ikke med, hun smed heller ikke en blomst i graven, hun gik bare med og stod der så bare. Bedemanden troede vel, det var den ortodokse måde at gøre den slags på. Og det var det måske osse, jeg ved ikke meget om den slags.

Bagefter gik vi tre, Mimi og kaptajnen og jeg tilbage til huset og drak en hel del vodka. Mimi begyndte at tale til kaptajnen som om han allerede kendte den historie hun havde betroet mig, den med Victor og hendes mor, og hvordan hun vilje og med Victors vilje havde ladet ham dø. Og han svarede osse som om han kendte det meste af de historier i forvejen. Ind imellem snakkede de sammen som om jeg ikke var til stede.

Kaptajnen blev i hvert fald boende, i første omgang i et gæsteværelse. Og jeg besluttede mig til, at det var på tide at jeg forlod huset. Nu var jeg mest i vejen, og det havde jeg ikke lyst til at være. De penge jeg havde fået skrabet sammen rakte vel til en togbillet hjem til mit eget land. Jeg forhørte mig på stationen, og der var ikke nok til at komme helt tilbage til mit barndoms bjerg, men tæt nok på til at jeg kunne føle mig hjemme.

Jeg købte billetten og pakkede mine ting. Jeg tog afsked med Titti, kyskede Mimi på kinden, og så var jeg klar. Kaptajnen kørte mig til stationen i sin egen sorte Mercedes. Victors bil blev ikke længere rørt. Han gav mig hånden til farvel. Jeg gik ombord på toget og gjorde hvad jeg kunne for at glemme det håndtryk. Det lykkedes ikke helt.

Ombord på toget traf jeg en pige, der var kommet over grænsen sydfra. Hun mindede en del om Isabella, særligt når hun talte. Hun var på vej nordpå, på vej væk. Jeg var på vej nordpå, på vej hjemefter. Ikke helt hjem i første omgang, men næsten. Den forskel kunne vi både tale om og grine af. Og på et punkt lignede hun i hvert fald ikke Isabella, for jeg fik lov til at omfavne og kysse hende, og hun tog osse godt fat i mig, og det endte med, at vi gjorde det forsigtigt i kupeen, mens vi håbede på at der ikke kom andre ind. Vi kunne ikke låse døren, og hun nægtede bestemt at gå ud og gøre det på toilettet.

Jeg kan ikke som Moritz prale med at have gjort det i en flyvemaskine, men et eksprestog på vej nordover er vel osse noget. Og så håber jeg at det hele hænger noget bedre sammen nu.

ION

10

Når folk spørger, fortæller jeg at jeg hedder ION. Jeg siger ikke hvordan det staves, og jeg tænker at folk i hovedet staver det med J, men det er ikke vigtigt. Det er ikke det jeg virkeligt hedder, så det er bare noget jeg svarer for at få fred for det spørgsmål. Fred til at se mit liv i øjnene, fred til at affinde mig med den jeg er blevet. Fred til at prøve at huske hvad der skete, og hvad jeg gjorde ved det. Eller måske skal det formuleres lige omvendt, det billede har jeg ikke fundet endnu.

ION er en god betegnelse. Et atom slidt i elektronisk ubalance, det er hvad jeg er blevet, jeg er nødt til at opsøge andre for at være stabil. Midlertidigt stabil. Det er sådan vi er levende mennesker, ved jeg.

Nu bor jeg på et værelse i byen, med eget bad og toilet og et lille køkken. Jeg kan stadig selv lave mad, men en gang om ugen kommer en fra personalet og gør rent. Det har jeg ikke bedt om, men jeg har heller ikke valgt det fra. Hvis jeg skulle, kunne jeg sagtens stadig holde det rent. Det kunne jeg da dengang jeg havde mit eget hus, så det kan jeg stadigvæk. Det er under tredive kvadratmeter. Og med den størrelse kan jeg jo vælge at se det som en gummicelle eller som min private klippehule. Jeg har valgt det sidste.

Hvis man bor alene er man vel eneboer. Men på grund af min elektroniske ubalance får jeg hele tiden besøg. Rigtige besøg, ikke bare rengøringsdamen. Sådan kommer Kurt Frø tit og besøger mig, eller osse besøger jeg ham. Og sådan har det været i en hel del år. Hans værelse ligger lidt længere nede ad gangen, så er der ikke så langt for nogen af os.

- Hvad så Frø, spørger jeg og prøver at være lidt frisk.
- Ja hvad så Jon, svarer han.

Han ved ikke hvordan jeg staver navnet, så han siger det med J. Sådan siger vi næsten hver gang vi besøger hinanden, og jeg spørger altid først.

Frøen er en lille mand med store øjne. De er lidt udstående, jeg går ud fra det er derfor han blir kaldt Frø. Det med Kurt er vist noget hans forældre har fundet på for længe siden. Jeg plejer bare at sige Frø. Det gør dem der kender ham, og det er ikke så vigtigt. Man er alligevel ikke sit navn, det lærte jeg allerede da jeg var en stor dreng. Gudinden lærte mig det, og det har jeg allerede fortalt.

Tidligere i vores bekendtskab kom vi da en del omkring. Vi gik ture her i byen eller i parken, og af og til tog vi en bus ud på heden for at gå lidt derude. Frøen havde osse en vis tilknytning til det landskab. Men nu har hans ben givet op. Han kan gå frem og tilbage ude på gangen og besøge mig, men han

kommer ikke ud af huset. Jeg kan stadig gå ud og købe ind, så jeg handler osse for ham. Af og til laver vi osse mad sammen, det vil sige, jeg laver maden og Frøen snakker og ser på med sine store øjne. Tit spiser vi osse sammen og deler en øl eller to. Men vi har stadig trangen til at komme ud ind imellem.

- Vi skal vel have en sidste tur, siger Kurt Frø.

- Hvad mener du ?

Jeg synes det lyder lidt ubehageligt, at det skal være den sidste.

- Vi har jo haft nogle liv, siger han. Her og andre steder. Skulle vi ikke have samlet dem lidt op. Og genoplive vores vej gennem tilværelsen.

- Du mener genopleve.

- Genopleve eller genoplive. Kan det ikke være det samme i den her sammenhæng. Genopleve det live.

- Du kan jo ikke gå så langt Frø

- Vi kunne leje en bil.

- Og genoplive livet gennem forruden ?

Men han har jo på en måde ret. Objektivt set er det jo på tide. Jeg har da osse lyst til at gense fortiden. Med mine jævnaldrende øjne. De er godt nok ikke så store som Frøens, men der er vel plads i dem alligevel. Særligt når jeg sidder i min klippehule.

- Så kunne vi jo lige så godt se en film, fortsætter jeg, hvis der sådan skal være glas foran fortiden. Men du har da ret i at det kunne være sjovt at se fortiden med vores nuværende øjne. Og gensmage maden og vandet og læberne med vores nuværende læber.

- Så lad os leje en bil.

- Tænk på hvor langt vi skal Frø. Det vil tage lang tid, og det har vi slet ikke råd til, jeg har i hvert fald ikke. Og mit kørekort er heller ikke gyldigt længere.

- En sidste tur bare, et lille smut ud på heden måske.

- Heden er kun en del af det. Ville du ikke have mere med ?

Jo, det vil han da meget gerne. Helst det hele. Så det skal være en autocamper, og så hele livet rundt. Bare et hurtigt visit. Og jeg synes det lyder besnærende og praktisk umuligt. Vi er nu i en alder hvor vi ikke behøver lægge benspænd ud, dem har vi allerede levet os til. Og når vi snakker det igennem, kan vi godt høre at det ikke bare er upraktisk, det er en praktisk umulig drøm. Og spørgsmålet er så: Hvad så ?

- Hvad så Frø ?

- Ja, hvad så Jon ?

Og nu er det ikke bare en ungs mart frase, nu er det et reelt spørgsmål. Vores relation producerer noget virkeligt, som Gudinden ville have sagt hvis hun levede i dag. Det gør hun vel ikke, hun var en gammel kone allerede for seksogtres år siden. Men spørgsmålet er virkeligt, for det virker. Vi tænker over det. Og taler os frem til en foreløbig løsning.

- Det må vi vist sove på, siger Kurt Frø og sætter sin flaske og rejser sig og stavrer ind til sig selv.

Jeg blir siddende på min stol og tænker videre. Min flaske er heller ikke tom. Og vi kan ikke bare blive ved med at fortælle hinanden vores erindringer, det har vi allerede gjort, og vi er for længst begyndt at gentage os selv. Vi må se at komme videre. Alternativet er jo at skifte hinanden ud, svigte hinanden og finde nogle andre hinanden, nogle der endnu ikke har hørt vores historier, og som kunne stille spørgsmål til dem. Det orker jeg bare ikke. Ikke lige nu i hvert fald. Og jeg er sikker på at Frøen har det på samme måde. Vi skal altså videre uden at kunne komme ud af stedet. På sin vis er det en herligt paradoksal opgave vi har stillet os. Den er svær, og løsningen vil være guld værd. For os, vi har ikke brug for at sælge den til andre, vi har begge to vores velfortjente pension.

Allerede næste morgen, mens jeg sidder med mine cornflakes og en kop kaffe, kommer Frøen ind. Han har ikke banket på, det er vi holdt op med efter længere tids nedtrapning.

- Jeg kom til at tænke på noget, siger han. Det er virtual reality, kan det ikke være en løsning ?

Jeg har jo læst om det. Og osse set noget i fjernsynet.

- Er sådan noget til at betale ?

- Det er vel værd at undersøge.

- Vi skal jo begge to være i den bil, siger jeg. Og hvis der kommer andre, skal de være udenfor, så vi kan komme væk fra dem igen.

- Så meget ved jeg slet ikke om det, svarer Frøen.

- Og der er osse maskinen. Og det program der kører i den. Det er jo med hele tiden, så det kan vi ikke køre fra.

- Det er jo bare et program.

- Men der er nogen der har skrevet det.

- Nu er du vist lidt paranoid Jon.

- Det kan godt være.

Jeg har ikke lyst til at være i relation med spøgelser, med nogle der ikke vil være ved, at de er der.

- Du kan godt bo i et hus uden at kende mureren, siger Kurt Frø. Og af og til har du da osse en slags forhold til dit internet.

- Ja. Og engang havde jeg kørekort og kørte bil, uden at kende ham der opfandt benzindmotoren. For det var mig der startede og kørte. Det er redskaber Frø, ikke relationer. Der er forskel på afstand og så afstand med indhold.

- Nu blir du igen for indviklet.

Frøen vender sig og går ud og sikkert tilbage til sin egen hule. Men han har sået noget i mig, noget der kunne blive en gylden løsning. For os. Jeg tværer mælken fra mundvigene og rejser mig og går over til ham. Han er lige kommet ind ad døren, han har ikke nået at sætte sig ned. Jeg tror han er en lille smule sur, han ser i hvert fald sådan ud. Jeg har lige sagt nej til hans

fremragende idé. Og nu har jeg fået en der er endnu bedre. Den er for eksempel helt gratis. Og den vil han være nødt til at argumentere imod for at holde balancen i vores forhold. Ligegyldigt hvad jeg foreslår må det være sådan. Så jeg må kommunikere omhyggeligt.

- Det er helt rigtigt med den virtuelle virkelighed du snakkede om, siger jeg, især hvis den er virkeligt virtuel.
- Hvad mener du ?
- Hvis vi selv laver den.
- Nu er det dig der har tabt kontakten til realiteterne, siger han. Der er ingen af os der kan bygge sådan en maskine.
- Det har du nemlig ret i. Så vi er nødt til at starte den virtuelle virkelighed uden en virkelig maskine. Så selv den er virtuel.
- Nu synes jeg du leger med ordene Jon.
- Nemlig. Det er det vi skal.
- Uden billeder ?
- Under alle omstændigheder uden lugt og muskelbevægelser. Vi kan sådan set godt finde nogle billeder på det, du kalder mit internet. De andre sanser må vi så tale os til. Med en slags placeboeffekt. Det er så moderne.
- Skal man ikke være meget stærk i troen, for at få det til at virke ?
- Jo, sagde jeg. Kan du ikke være det ?
- Jeg tvivler, sagde han. Det har været mit livsmotto, tror jeg. Inkarneret tvivler.
- Pjat. Du har garanteret levet dig ind i både film og teaterforestillinger.
- Mest i musik. Men det er noget andet, det kan jeg analysere og leve mig ind i på en gang. Jeg overgiver mig aldrig.

Det kan jeg ikke tro på. Jeg har set ham spille klaver og set på ham imens. At se så henført ud, det er ikke bare noget han laver.

Han har da ikke et klaver i sin hule, men der står et i et af fællesrummene. Det er længe siden det er blevet stemt. Det går nok ud over analysedelen, så der er ikke andet for, end at lade sig rive med i stedet for. Men det er nu længe siden vi har været i fællesrummene. Selv så kort en tur er lidt for lang, osse selvom vi kan tage elevatoren derned.

Han har aldrig været professionel musiker så vidt jeg ved. Han sprang fra konservatoriet og begyndte at læse matematik og biologi i stedet for. Mon ikke de osse har kaldt ham Kurt Frø, da han var gymnasielærer. Så meget kendskab har jeg ikke til den slags fabrikker, og det har han ikke fortalt, men jeg kan da se det for mig. Det er det jeg mener vi skal.

- Du foreslår altså at vi sammen taler det hele frem, siger han.
- Ja. Vi kan skiftes til at vælge et mål og så fortælle turen. Og den anden kan lytte og kommentere, det slipper vi jo ikke for. Ingen af os.
- Må man stille spørgsmål ?
- Ja, det er vel osse en slags kommentar.

- Og må man blande sig i forløbet ?
- Det tror jeg nok. Så det blir en fælles tur.
- Og kan vi så ikke komme til at ødelægge hinandens historier ?
- Det er ikke historier, skal du huske. Det er virtuelle ture.
- Men vi kan komme til at køre forkert.
- Vi må prøve at stole på hinanden. Måske er det ikke en fejl at køre forkert.
- Du ved jeg er inkarneret tvivler, siger Frøen. Jeg skal tage mig sammen for at stole på dig.
- Du lader mig da købe ind for dine penge og lave din mad.
- Det er noget andet. Jeg skal i hvert fald tænke over det. Og måske har jeg et ændringsforslag.

Det er som jeg har forventet. Han kan ikke bare sige ja til mit forslag, når jeg har sagt nej til hans. Vi er godt nok blevet nogle gamle sludrehoveder, men vi er stadigvæk vant til at få vores vilje når det gælder, det sidder dybt i os begge to. Det er grunden til at vi har kunne så godt sammen så længe, og det er osse det der gør det lidt besværligt ind imellem. Sådan skal det være, et godt liv skal ikke være for nemt, det ved vi begge to.

Jeg går tilbage til mig selv. Jeg kunne sikkert allerede begynde at overveje målet for den første tur, jeg har vel ikke andet at tage mig til. Jeg ser lige i computeren, og Jankes Steiner har skrevet en mail til mig. Han har fundet nogle af Jankes dagbøger, da han tømte deres hus. Og er jeg interesseret i dem ?

Det er jeg ikke. Hvordan svarer jeg det, uden at såre Steiner. Jeg har mødt ham to gange. Både til mors og til Jankes bisættelse, og jeg synes da han virkede som en rar mand. Og han har aldrig forventet, at det var ham der skulle blive alene. Han er jo osse noget over firs nu, det er derfor han har været nødt til at sælge huset.

Så blir jeg mindet om det. Det har jeg slet ikke brug for. Hvis Steiner havde boet her, kunne jeg have haft ham som ven på samme måde som Kurt Frø. Men han bor der og jeg bor her, så det går ikke. Og de dagbøger skal han altså ikke spille porto eller fragt på. Det er hvad jeg mener om den sag, men sådan kan jeg ikke skrive det.

Jeg skriver at det er pænt af ham, men at de dagbøger sikkert betyder mere for ham, end de gør for mig. Jeg ved heller ikke hvor jeg skulle gøre af dem. Og det er måske osse hans problem. Og så må han jo køre dem på forbrændingen. Hvis han kan, det tror jeg ikke at jeg kunne. Alt det skriver jeg jo ikke, jeg skriver bare at han vil have mere glæde af de bøger end jeg vil have. Det blir ikke et langt svar. Efter jeg har sendt det kan jeg godt se at det er blevet lidt kortfattet. Skal jeg nu sende et PS om at jeg ikke mener det så hårdt, jeg har bare travlt for tiden.

Inden jeg når at skrive eller at lade være, lander hans svar i min indbakke. Han må sidde klar ved sin computer, eller osse skriver han fra sin telefon. Han er jo uddannet arkitekt og nødt til at være med på noderne, går jeg ud fra. Og jeg har ret i min antagelse. Der er heller ikke plads der hvor han flytter hen. Og han har heller ikke hjerte til at smide dem på bålet.

Men så send da de skide dagbøger Steiner. Skriver jeg på en pæn måde, jeg skal nok tage vare på dem. Janke skrev så meget da han ikke længere kunne tale. Og det vil jeg ikke længere have ansvaret for. Men heldigvis kommer Frøen i det samme og forstyrrer mig. Tak Kurt Frø, du er et velsignet menneske.

- Jeg vil gerne være med til at prøve din idé af, siger han. Men jeg vil ikke høre noget for at afbryde forsøget, hvis det ikke virker. Hvis ikke jeg på forhånd må være skeptisk, så mister jeg min identitet.

- Du skal nok få lov til at beholde din identitet Frø, det er jo den jeg holder af. Og noget så møjsommeligt opbygget skal ikke kastes på møddingen.

- Det er godt med dig Jon. Og den anden betingelse er at du starter den første tur. Og den må ikke være alt for lang.

Vi er altså helt enige. Sådan er det nødt til at ende for os begge to for at vi kan holde det ud. Nu skal vi bare have aftalt, hvordan vi gør det i praksis. Skal vi sidde et bestemt sted og på en bestemt måde, eller hvordan.

- Vi skal vel starte med at have et par førersæder i den virtuelle autocamper, siger han.

- Vi kan vel bare sidde i sofaen ?

- Sofaen er på mange måder et godt sted, svarer han. Hvornår tager vi afsted.

- I eftermiddag. Så kan vi have kaffe og blødt brød med på vejen.

- Du vil gøre det til en behagelig tur kan jeg høre. Og du ved at jeg aldrig siger nej til lidt venlig bestikkelse.

Det med blødt brød skal forstås bogstaveligt, Frøens indbyggede gebis fungerer ikke længere så godt. Og jeg har alligevel købt et par pecantærter i brugsen i går, og det har hele tiden været meningen at vi skulle havde dem til eftermiddagskaffen i dag. Jeg skal bare lige have afsluttet min kommunikation med Steiner på en ordentlig måde. Det er lidt besværligt med den slags på en mail. Hvis vi havde talt ansigt til ansigt, havde jeg nok dunket ham jovialt på skulderen. Nu skal jeg formulere sådan et dunk på skrift.

- Vi ses ved tretiden, siger jeg til Kurt Frø.

Så kan han gå tilbage til sin egen lejlighed og spise noget frokost i fred og høre den der Franz Liszt musik på sin gamle båndoptager eller hvad han nu finder på. Selvom vi går ind til hinanden uden at banke på, har vi begge to brug for noget privatliv ind imellem.

Jeg går tilbage til min computer og åbner mailen igen. Steiner har skrevet en lang takkemail, han er så glad for at jeg kan opbevare de dagbøger, han kan

ikke selv holde ud at have dem liggende. I huset har de ligget i kælderen, og det kan man godt lugte. Hvis han stiller dem i reolen i sin nye lejlighed, vil den duft altid minde ham om Janke og om død på en trist måde. Og han vil hellere mindes den levende, den glade Janke og de alt for få år de fik sammen.

Men jeg vil åbenbart gerne mindes om at min lillebror er død, om at jeg med et barnligt ønske måske berøvede ham stemmen, så han var nødt til at fylde sine mange meter kælderlugtende dagbøger med skrift der aldrig må brændes væk. Jeg skriver at han da skal have lov til at mindes Janke i fred for ildelugtende dagbøger, og at jeg glæder mig til at modtage dem. Jeg har ikke mulighed for at tilbyde at betale for transporten af dem, og jeg er glad for at han ikke kan se udtrykket i mine øjne. Min mail ser helt tilforladelig ud. Jeg er glad for, at hverken far eller mor kan komme til at opleve det her. Sådan kommer jeg til at tænke på dem. Jeg burde have masser af glade minder om dem, der må være masser af glade erindringer at øse af. Jeg ved det, selvom de erindringer ikke står klart for mig lige nu. Og det her med dagbøgerne, det er en af de opgaver som den ældste søn i familien åbenbart må tage på sig.

Hvor skal vi så tage hen, Kurt Frø og jeg ?

Jeg spiser min frokost alene og hører selv noget musik. Jeg hører slet ikke Franz Liszt, jeg hører Ike og Tina Turner. River Deep and Mountain High. Var der ikke noget med en æselkæbe på den optagelse. Og nu sidder produceren da i spjældet for mord. Verden er kompliceret når man tænker på den. Jeg kan ikke høre nogen æselkæbe, jeg blander måske tingene sammen.

Klokken nærmer sig kaffetid tilstrækkeligt til at jeg kan starte kaffemaskinen og lægge de to pecantærter på en tallerken. Det er vores første tur med vores virtuelt virtuelle maskine, så der skal dækkes ordentligt op med kopper og underkopper og desserttallerkner. Og et askebæger hvis Frøen vil ryge. Det vil han af og til, og det må han gerne i min lejlighed. Han må. I vores alder har vi vigtigere helbredsovervejelser end en cerut i ny og næ. Hellere lugten af gammel cigar end lugten af gamle kælderdagbøger, og så fik de alligevel mast sig ind. Jeg kan slet ikke tænke på hvad jeg skal gøre når jeg modtager pakken. Kommer de i en konvolut, eller blir de kørt op på en palle med en gaffeltruck. Men om lidt kommer Frøen, og så kan vi flygte i autocamperen. Jeg skal sidde ved rattet på den første tur. Det skal kun være en tur ud på heden, har jeg bestemt, så kan vi få afprøvet konceptet i overkommeligt udfordrende omgivelser.

Kurt Frø står i min stue tre minutter over tre. Det ser ud til at han har klædt om til turen. På det punkt har han været mere omhyggelig end jeg er. Det må jeg måske huske til næste gang. Til gengæld har jeg kaffen i termokanden og de to pecantærter klar. Vi sætter os i sofaen og ser lidt på hinanden.

- Og hvor skal vi så hen, spørger han.

- Vi tager bare en lille tur ud på heden, så vi får et indtryk af hvor godt den her autocamper kører.
- Du husker lige at det er min autocamper.
- Og så er det dig der ordner det, hvis der er noget i vejen med den.
- Ja hvis du kører ordentligt.

Vi griner lidt, det hele er lidt kunstigt, men vi anser samtidigt hinanden for at være duelige livskunstnere, så det skal nok gå. Vi er heldigvis alene i min hule, så vi er de eneste der griner.

- Er du klar, spørger jeg.
- Vi kan altid stoppe hvis en af os skal på toilettet.
- Det kan vi. Så kører vi. Ned gennem byen og ud af byen. Der er en hel del på gaden i dag, eller rettere inde på fortovet. Det er lige før man skulle tro, der foregår et eller andet her i nærheden i dag.
- Kræmmermarked måske, foreslår Frøen
- Hvor skulle de holde det i denne ende af byen.
- På parkeringspladsen bag stadion for eksempel. De fleste kommer og går den vej kan jeg se.
- Men den flok på den anden side af vejen, derovre ved tanken. De har vist ikke været på kræmmermarked, tror du ?
- Det kan da godt være. Og så er de ovre på tanken for at købe cigaretter til hjemturen.
- De går alle sammen og kigger ned i fortovet. Måske vil de slet ikke se ind på tanken. Og måske vil de heller ikke se på hinanden.
- Måske har de fået øje på noget, siger Frøen. Eller de har tabt eller spildt noget. Eller en eller anden har skrevet noget på fliserne med kridt.
- Vi kører bare for hurtigt til at vi kan nå at se hvad det er, siger jeg. Vi skal ud på heden inden det begynder at blive mørkt.
- Måske er der skrevet noget frækt, siger Frøen. Eller det er måske en meget god tegning siden de blir ved med at stirre.
- Vi er forbi Frø
- Vi kunne vende om og se efter.
- Så kommer vi ingen vegne. Vi er nødt til at passere en masse uløste mysterier, hvis vi skal nå nogle steder.
- Men det er vel i orden at gætte på hvad det var, siger Kurt Frø.

Det er det da. Maskinen virker åbenbart, men hvis vi på den anden side senere skal til nordpolen på den måde, blir det en meget lang tur. Nu er det jo kun en kort tur ud på heden i dag.

- Vi er nødt til at ignorere nogle af detaljerne, siger jeg. Ellers kommer vi aldrig udover bygrænsen.
- Men vi må heller ikke lade målet spærre for turen, svarer han.

Vi skal ikke bare lære at lave sådan en maskine, vi skal osse lære at køre den. Måske er det Frøens naturvidenskabelige baggrund der slår igennem her. Han har ikke bare fået en eksamen på universitetet, der har sat sig i hans måde at se på verden, den fylder i hele hans bevidsthed. Heldigvis er han

ikke begyndt at tælle på turen endnu, men jeg skal passe på at han ikke kommer til at minde for meget om Mogens, min gamle regnskabschef. Heldigvis har han sin musik, der meget nemt kommer til at trække i den modsatte retning.

- Nu er det mig der sidder ved rattet, siger jeg. Og der har vi skiltet der ophæver den bymæssige bebyggelse.

- Og en eller anden idiot har sat en klat tyggegummi på skiltet, siger Frøen.

- Er du sikker på at det er tyggegummi ?

- Næ. Det kunne da osse være en klat burgerdressing. Eller cement. for den sags skyld. Du satte jo farten op, så der var ikke tid til at se efter.

- Det er meningen med det skilt. Det gør det lovligt at sætte farten op her.

- Du har helt ret. Og det er ligegyldigt om det var tyggegummi eller en snotklat. Det er ikke os der skal gøre det skilt rent igen. Jeg er mere nysgerrig efter at vide hvad det var for et fortovsmaleri nede ved tanken. Jeg tror mere og mere at det var bemærkelsesværdigt.

- Det må du selv køre ud og se Frø. En anden gang. Jeg vil gerne nå ud på heden og se til mit gamle hus.

- Der bor jo bare nogle andre i det. Det er ikke dit hus længere Jon.

- Jeg mener ikke parcelhuset. Jeg mener firmaet. Bjergetaget.

- Mon ikke den klods stadig ligger der. Det vil vel være for bekosteligt at sprænge den væk.

- Og for dumt Frø. Alt for dumt.

Han skal da have lov til at drille mig lidt. Og vi har jo på vores tidligere fysiske busture på heden været forbi mit gamle bjerntag. Ikke helt tæt forbi, men tæt nok til at vi tydeligt kunne se det. Selvom vi vist var de eneste i bussen der kiggede den vej. Men det er altså nogle år siden nu, og jeg vil meget gerne se om det stadigvæk ligger der.

- Der er i hvert fald ikke meget at se på de her flade kartoffelmarker, siger Kurt Frø. Jeg kan godt forstå du fik lyst til at bygge et bjerg.

- Jeg så da en kartoffeltyv her, siger jeg. Han blev min bankforbindelse.

- Ja. Og nogle af kartoflerne blir en dag til pommes fritter.

- Jeg ved nu ikke lige om det er den rigtige sort til pommes frites.

- Jamen så pulverkartoffelmos.

- Nu skal du ikke være så ulækker Frø.

Nu griner vi begge to. Vi er ved at få indstillet vores virtuelle maskine. Måske var det bare en klat softice der sad på det byskilt. Og det kan vi i hvert fald være helt ligeglade med. Det lykkes os at opleve verden, uden at hænge fast i gamle og brugte erindringer. I vores alder. Det er et stykke arbejde, det er det i hvert fald, men vi har det sjovt imens.

- Og der er Bjergetaget, siger jeg. Det står endnu.

- Så lad os dog gå indenfor og se til det, siger Frøen

- Vi kan godt parkere her. Men der holder allerede en hel del biler. Er det de ansatte, eller er det kunderne ?

- Det er nok begge dele i disse dage.

- Der står i hvert fald nogle flere end der gjorde i min tid. Vi var en del, der boede så tæt på at vi kunne gå på arbejde.

- Lad os nu ikke fortabe os i fortiden, siger Kurt Frø. Lad os se det som det nu er.

- Indgangspartiet ligner sig selv. Men receptionen har fået nogle nye farver. Det er meget lyserødt og gult det hele. Og bag skranken sidder en mig ubekendt ældre dame. I bikini. Den er hvid med røde prikker. Hun er meget solbrændt, hendes ansigt er omhyggeligt sminket tyve år yngre, men hun har ikke været så omhyggelig med bikinikanten. Hun smiler med alle tænderne og siger velkommen til Bjergtaget Solcenter. Og derovre går Larsen, ham kan jeg stadig genkende. Han er ved at hænge kulørte lamper op i vinduerne.

Kurt Frø rejser sig fra sofaen. Han står og støtter sig til en af spisestuestolene. Han øjne er som vanligt store og udstående.

- Vi tager lige en timeout, siger han.

- Er det noget med benene ?

- Det er noget med dig.

- Med mig ?

- Ja Jon. Du er ikke på tur nu. Du er på hævntogt, eller osse prøver du bare at være morsom. Og det er slet ikke sjovt, det er bare patetisk

- Patetisk ?

- Ja. Uha hvor er det gået tilbage med Bjergtaget efter du blev smidt ud. Ukultiveret til ukendelighed. Men ved du hvad Jon. Hvis det skal være på den måde så går jeg hjem, Om jeg så skal gå fra Bjergtaget og hele vejen tilbage. Så kan jeg osse få set på det fortovs-maleri.

Så han kan stadig smile. Men jeg rejser mig alligevel og står uden at støtte mig til noget.

- Det må du undskylde Frø. Det løb bare af med mig. Og jeg er bange for at du har fuldstændig ret i den analyse. Men hvordan kan vi undgå det.

- Du må nøjes med at se det som det er og så beskrive det. Det kan vel ikke være så svært.

Han er stadig helt inde i maskinen selvom han har rejst sig. Han tror jeg kan se tingene som de er uden at have mine erfaringer at se med. Men jeg er jo nødt til at vide hvad et æble er, for at kunne se det som et æble. Ellers kunne jeg lige så godt se det som en pære eller en klat tyggegummi.

- Du beder mig om at se uden fordomme, siger jeg. Og du ved jo godt at det er principielt umuligt, uanset om jeg ser noget virkeligt eller noget virtuelt.

- Ja, og nu bruger du en væsentlig videnskabsteoretisk overvejelse til at forsvare din barnlige opførsel. Spørgsmålet er så, om vi er nødt til at afbryde turen her. Og demontere maskinen.

Nu er det vist os begge to der skal slå koldt vand i blodet, det kan vi begge to mærke. Det var lige i gang med at lykkes. Og så løb det af sporet.

- Skal vi ikke bare acceptere at det er svært at bruge sådan en maskine, siger jeg. Den var jo godt i gang, og så dummede jeg mig. Men det er jo en prøvetur, og så kan man komme til at lave fejl.

Det er Kurt Frø helt enig i.

- Vi skal bare have muligheden for at gå lidt tilbage, og så køre forfra igen efter et par justeringer.

- Den er justeret nu, siger jeg og sætter mig igen.

Det varer lidt længere før han sætter sig, han skal huske at være skeptisk. Og min dumhed sidder stadig i hans tanker, han har lige brug for at ryste på hovedet for at få de sidste rester ud. Det behøver han ikke sige til mig, jeg kan se det.

- Og der er Bjergetaget, siger han. Det står da endnu.

- Så lad os da gå indenfor og se på det, siger jeg. Det ligner stadig sig selv, i hvert fald udefra. Der står lidt flere biler på parkeringspladsen end der gjorde dengang, men der er vist generelt flere der kører bil i dag.

- Og vi er osse i bil, siger Frøen.

- Kald det en bil igen, siger jeg. Det er en autocamper, husk det.

Vi griner. Vi har jo ikke brug for en autocamper i dag, vi skal ikke overnatte herude.

- Men pas på bentøjet, tilføjer jeg. Fliserne har aldrig ligget helt perfekt her. Det var bare næsten godt nok, og så fik jeg ikke bedt om at få det rettet. Indgangspartiet er stadig meget velholdt. Ruderne ser nypudsede ud, mon det stadig blir gjort en gang om ugen.

- Pas nu på med erindringerne, siger Frøen.

Jeg er nødt til at have den gamle dame på plads i receptionen igen. Ikke i prikket bikini naturligvis, men bare en jeg ikke kender.

- Der sidder en pæn ældre dame i receptionen, siger jeg. Omkring de halvtreds eller lidt mere vil jeg tro. Hun kigger op og spørger hvad vi ønsker. Om vi har en aftale.

- Er det muligt at komme til at tale med direktøren, spørger Frøen.

- Det er jeg ikke sikker på, siger jeg at hun siger. Jeg ringer op og spørger. Hun løfter røret og ringer. Og får åbenbart et positivt svar. Hun siger vi er heldige, direktøren har lige fået en ledig halv time. Og det er opad trappen og til højre. Og jeg siger at jeg kender vejen, at jeg har været her tidligere.

- Skulle hun ikke have haft vores navne, spørger Frøen.

- Vi ser nok ud til at have et lovligt ærinde, svarer jeg. Vi ser i hvert fald ganske ufarlige ud. Tror du at du kan klare trappen.

- Hvis vi tager det lidt med ro, så går det.

- Vi går op ad trappen. Frøen går meget langsomt og holder i gelænderet, og tager sig osse en del pauser undervejs.

- Du skulle have set mig da jeg var yngre, siger Kurt Frø. Jeg dyrkede atletik dengang.

Jeg prøver at forestille mig Frøen som atlet. Jeg kan ikke få det til at passe med det ansigt og de øjne.

- Hvilken disciplin ?
- Tikamp.

Jeg har svært ved at tro det. Den lille mand.

- Jeg troede du spillede klaver.
- Det gjorde jeg bestemt osse.
- Det har da været svært at få tid til begge dele. Du skulle jo osse passe din skole.
- Jeg passede det hele. Jeg var ung og utrættelig.
- Og uden ungdomsliv.
- Det var mit ungdomsliv.

Jeg har aldrig hørt Frøen tale om damer. Eller om herrer for den sags skyld. Jeg tænker på ham som en, der har været så monogam at han kunne klare sig med sig selv. Følelsesmæssigt og seksuelt altså. Men måske har han ikke haft tid til sådan noget overhovedet. Først atletik og klaver, siden matematik og biologi, altså biologien udenom, ikke i ham selv. Men vi er da blevet venner. Endda så gode venner, at vi nærmest kan tænke sammen. Gudindens veje er uransagelige.

- Så er vi ved døren til direktørens kontor, siger jeg. Der står ikke noget navn. Og i forkontoret er skrivebordet og sekretæren forsvundet. Der står en stor kopimaskine i stedet for. Og døren ind til det store kontor er lukket.
- Jeg tror det er en printer, siger Frøen. Og der står et navn på den lukkede dør. Der står Birch. Birch med ch.
- Det gør der osse. Thorvald Birch endda. Vi banker på og går ind.
- Uden at vente på at han svarer ?
- Det var min dør engang. Men dengang stod den næsten altid åben.
- Nu skal den være lukket. På grund af den fællesprinter. Det er en arbejdsmiljøregel.

Ja så er det sikkert nødvendigt med en lukket dør. Maskinen kører igen.

- Thorvald Birch sidder ved skrivebordet. Det er stadig mit gamle bord. Jeg siger undskyld vi forstyrrer, men jeg har arbejdet her engang.
- Det var ham der startede firmaet, siger Frøen.
- Jeg var Markisen af Bjerget siger jeg. Og Thorvald Birch rejser sig og rækker hånden frem.
- Han er vist beæret over at møde firmaets grundlægger, siger Frøen.
- Jeg har jo ikke været her siden jeg forlod firmaet siger jeg. Og jeg spekulerer om der er nogle af de gamle tilbage.
- Thorvald Birch fortæller at der vist ikke er nogen tilbage med den anciennitet. Det må jo være næsten tredive år siden du forlod stedet, og så længe er der sjældent nogen der holder i rejsebranchen.

- Men han har da mødt nogle af dem der kunne huske Markisen. Og som udtalte det stumme S i Markis, som om der var tale om en afskærmning mod solen. Larsen var vist den sidste, han var jo nærmest groet fast til stedet.
- Men han blev trods alt begravet på kirkegården og ikke på grunden her.
- Jeg spørger hvordan det så ellers går, siger jeg.
- Og han svarer at det da går an, siger Frøen.
- Med hedens sædvanlige underdrivelse. Det ser ud til at gå ganske godt. Og vi behøver ikke få det skåret ud i tal.
- Men han har fundet en lille figur i en af sine skrivebordsskuffer, siger Frøen. Det er måske noget du har glemt da du forlod stedet. En lille forgyldt mursten. Den er altså ikke af ægte guld kan han mærke.
- Og der er tilsyneladende ridset eller printet et omrids af to æbler i forgyldningen.
- Han siger at det ikke siger ham så meget.
- Der skulle måske have været silhuetten af et birke træ mellem de to æbler, siger jeg. Det kunne der være mange gode grunde til. Men det vil naturligvis ikke være muligt at se myrerne på sådan et billede. Ikke når det skal være på en lille mursten.
- Han spørger om du vil have den med.
- Jeg synes han skal lade den blive i skuffen hvor han fandt den. Det er firmaets vigtigste talisman, og uden den vil det gå voldsomt nedad bakke for Bjergetaget.
- Tror du selv på den slags Jon, er du så neurotisk ?
- Jeg synes vi skal blive i maskinen til vi er færdige med turen, svarer jeg.
- Ja det kan vel vente til vi er færdige her.
- Til vi er hjemme igen. Du skal blive i maskinen.
- Bare rolig. Jeg er allerede på vej ind i bilen.

Vi var altså meget hurtigt kommet ned ad trappen og ud ad hovedindgangen og hen til bilen. Som om nogen havde klippet i filmen. Men det er jo os selv der laver den, så det er os selv der har klippet. Og det er måske betingelsen hvis vi skal nå hjem på sofaen inden jeg skal i køkkenet og tænke på noget aftensmad.

- Ja lad os bare komme hjem, siger jeg. Og husk at det altså er en autocamper og ikke en bil.
- Undskyld. Jeg er inde i autocamperen. Det er osse lettere at gå op i sådan en, end i en almindelig bil hvor man skal krumme sig sammen med røven lige over asfalten.
- Vi kører samme vej tilbage.
- Men ved byskiltet beder jeg dig om at stoppe. Jeg stavrer ud og ser efter den klat. Den er væk. Det var nok ikke tyggegummi, men bare softice som du tænkte. Og den er smeltet i varmen og løbet ned på jorden.
- Er det så varmt ?
- Ja så varmt er det her ved bygrænsen.

Han har åbenbart glemt det billede eller skriv på fortovet. For vi er tilbage på sofaen. Det var en god prøvetur med en enkelt alvorlig afbrydelse. Det skal nok blive godt.

Jeg går ud i køkkenet og laver noget hurtigt af det jeg har. En salat af nudler og grønærter og lidt hønsekød. Jeg rører en karrydressing til, så det ser ud af noget. Jeg ville gerne have haft nogle spirer på toppen, gerne ærtespirer. Det havde set både sundt og moderne ud, men jeg har dem ikke. Og så med et stykke sandwichbrød til, Frøen skal som sagt helst have blødt brød af hensyn til tyggeevnen. Og han sidder som sædvanligt og betragter madlavningen så vi kan snakke sammen imens.

- Det med birketræet og æblerne forstod jeg altså ikke, siger han. Det havde måske været lettere hvis du havde sagt ja til at få den mursten med hjem.

- Og ødelagt mit livsværk, taget talismanen fra dem.

- Du er altså for neurotisk som jeg sagde.

- Og du tror at den mursten var så håndgribelig at vi kunne have den her i køkkenet nu. Så er spørgsmålet da hvem af os der er mest vanvittig.

- Ja det er sjovt at høre du har det så svært med abstraktionernes ontologi, siger han. Men hvad var det med det birketræ.

- Jeg har da fortalt dig om birketræet og myrerne. Det troede jeg du kunne huske, da du gav den nye direktør det efternavn.

- Næ, det var bare et greb i luften

- Så var det godt grebet luft må jeg sige, siger jeg.

- Men jeg kan godt huske det nu du siger det, siger han. Det var ved at ødelægge Gudindens hus, var det ikke ?

- Det var det hun sagde i hvert fald. Men måske var myrerne vigtigere end træet når det kommer til stykket. Du er jo biolog, så du ved vel hvordan myresamfund fungerer.

- Nå, nu var det ikke den sociologiske side af det fag der optog os dengang. Det var mere biokemien.

- Men myrer har da kemisk kommunikation, siger jeg. Som cellerne i din krop.

Han sidder lidt og kigger med sine store øjne uden at sige noget. Måske kigger han ind i sine egne celler.

- I morgen er det mig der kører, siger han så. Og jeg bestemmer hvor vi kører hen.

- Og hvorhen er det så ?

- Det får du at vide i morgen.

- Jeg vil bare gerne vide hvad jeg skal pakke til turen.

- Du kan pakke undervejs hvis det blir nødvendigt. Det er en af fordelene ved virtuelle ture.

Maden er færdig. Jeg øser Frøens portion op i en dyb tallerken, han skal ikke mangle noget. Jeg lægger en skive sandwichbrød på siden.

- Jeg går ind og spiser for mig selv, siger han. Jeg skal lige have fordøjet vores tur i ensomhed. Og så skal jeg høre noget klavermusik.

- Frantz Liszt igen ?
- Nej, jeg tror det blir Erik Satie i denne omgang.

Han tager tallerken og brød og begynder at gå. Jeg er lige ved at tilbyde at bære det for ham, så dårligt er han gående, og han kan ikke gribe ordentligt for sig med maden i hånden, hvis han falder. Men det vil være for meget, det vil han blive ked af, så jeg lader være. Det lykkes ham at lukke min dør ud til gangen efter sig uden at smække med den, og jeg sætter mig med min egen portion. Jeg skal have resten, så jeg spiser af skålen. Der er ingen grund til osse at svine en tallerken. Jeg har sat en CD på i køkkentransistoren. Eric Burdon synger om huset af the rising sun.

Næste morgen mens jeg sidder med mine cornflakes, står Kurt Frø igen i mit køkken. Han har den dybe tallerken fra i går med, han har vasket den.

- Velbekomme.
- Du ved godt du tvinger mig til at svare med mad i munden. Endda cornflakes.
- Undskyld. Jeg vil bare vide hvad tid vi skal køre i dag.
- Du kører, så du bestemmer. Men kan vi ikke bare sige klokken tre igen.
- Jeg tror vi skal afsted lidt før. Det blir en længere tur end den i går
- Det går nok. Vi kan jo sætte maskinen på pause når vi vil.

Det er en fordel mere ved at arbejde virtuelt. Man er fri for en masse detailplanlægning. Måske er han bare ivrig efter at komme til at køre, når nu det er hans tur til at sidde ved rattet.

- Kan vi ikke starte lige over frokost, spørger han.
- Du ved jeg plejer at tage en halv time på ryggen efter frokost, siger jeg.
- Men så i hvert fald klokken to ?
- Vi kan endda godt sige halv to hvis du har så travlt.
- Tak.

Han vender om uden at tilføje noget. Hvis jeg ikke havde lært ham så godt at kende, kunne jeg have troet han var sur. Men sådan er han bare, særligt når han er fokuseret. Han er vel ved at pakke til turen, han har måske glemt at jeg bare kunne pakke undervejs.

Vi har ikke fået snakket om hvor vi skal sidde, kun at han skal sidde ved rattet. Men jeg ved ikke om det igen skal være min sofa, eller om vi skal være inde hos ham. Hans sofa er helt magen til min, de har vel købt stort ind da de indrettede stedet her. For at få mængderabat. De store møbler er nok ens i alle lejligheder, og sofaen kan ikke stå i stuen på ret mange måder. Man kunne måske bytte om på den og sengen, men så skulle man have fat i nogle forlængerledninger. Der er så mange stik ved den seng, og det er ikke dem alle sammen der er i brug hos os nu. Men hvis vi blir sengeliggende, kan vi vist blive koblet på både det ene og det andet. Det vil være betryggende siger de. Måske skulle jeg lægge mig og tage min middagssøvn allerede her i formiddag. Det er Frøen der skal tænke, så jeg lægger mig.

Jeg vågner og ser på uret. Den er lidt over et. Jeg havde da forventet at Frøen var kommet og at vi havde spist frokost sammen. Og jeg ved stadig ikke hvor vi skal være, her hos mig eller nede hos ham. Skal jeg lave kaffe, eller har han gjort det. Han har vel allerede spist, og så har han lavet kaffe må jeg gå ud fra. Vi skal være i hans lejlighed, på hans sofa. Så jeg kan nå at tage mig en mad og endda børste tænder bagefter. Jeg kan ikke tage på den tur med pålæg mellem tænderne. At håret stritter noget kan jeg leve med, men gebisset skal være klar.

Lidt i halv går jeg ned til Frøens hule og går ind. Han har, ligesom jeg gjorde i går, dækket op med kaffe og blødt brød, dem de kalder overskårne nede hos bageren. Med nødder og perlesukker. Han må have fået en fra personalet til at købe det og komme op med det. Han står og tripper. Det ser ud til at han har stået og trippet et stykke tid, tæppet han står på ser lidt mere fladt ud lige der. Men det er nok alligevel noget jeg forestiller mig.

- Er du klar, spørger han.

- Så klar, siger jeg. Hvor skal vi hen ?

- Vi skal op til dit barndomshjem. Og op på fjeldet og besøge Gudindens hus. Hvis det står der endnu. Jeg vil gerne se det birketræ med mine egne øjne. Og blomsterudskæringerne i vinduesrammerne.

- Altså igen et af mine steder. Har du ikke et noget af din historie du vil vise frem ? Eller et sted hvor ingen af os har været før.

- Det er mig der kører.

- Men mig der skal vise vej.

- Det behøver du ikke. Vi har fået GPS, den kan godt finde adressen.

- Det er en lang tur at du ved det. Mor og Janke plejede at flyve eller tage toget. Med liggevogn.

- Vi er i autocamperen. Det er osse en slags liggevogn.

Jeg kunne godt undvære at komme derop igen. Men Frøen insisterer. Han er så nysgerrig efter at se stedet, jeg har trods alt snakket en hel del om det.

- Måske ser det helt anderledes ud nu, siger jeg.

- Er du bange for at du husker forkert ?

- Jeg har ikke været tilbage i byen siden vi begravede mor. Janke blev bisat i byen hvor han var flyttet til med Steiner, og jeg har slet ikke været ude ved fjeldet siden mor solgte det gamle hus.

- Men det er et vigtigt sted for dig.

Det har han jo ret i. Måske er jeg bange for at få det ødelagt. Fjeldet skal nok holde til at vi betræder det, men min erindring om stedet er måske mere skrøbelig. Er det bare det ?

- Ok vi tager chancen, siger jeg. Men du har ansvaret hvis vi får ødelagt noget.

- Det er dit fundament Jon. Det kan vi sgu ikke ødelægge så nemt. Hvis det ikke var solidt, ville du aldrig have holdt så længe som du trods alt har. Og hvis du alligevel falder igennem et sted, så er jeg der til at hive dig op. Jeg svigter ikke en ven når jeg endeligt har fået en.

Jeg er lige ved at blive sentimental. Men så ser jeg at Frøen står og smågriner. Han mener alt hvad han siger, men han griner osse af det. Vi er stort set jævnaldrende, så hvis han kan se det på den måde, kan jeg vel osse. Jeg sætter mig i hans sofa, og Frøen sætter sig ved siden af mig. I førersædet.

- Vi tager motorvejen så langt op vi kan. Og så tager vi færgen.

- Har du reserveret ?

- Tror du ikke jeg har forberedt mig ordentligt ?

Naturligvis er han velforberedt. Han bruger godt nok ikke mit internet som han kalder det. Men han har en bunke vejkort over forskellige lande som han elsker at studere. Han har vist haft de fleste udlandsrejser virtuelt længe før den slags blev moderne. Og nu har han endda anskaffet en virtuel GPS til autocamperen.

- Vi skal ikke gennem byen denne gang, siger han. Vi kører direkte østover ud på landevejen og ud til broen hvor vi kan køre ned på motorvejen. Og særligt nede på motorvejen blir det noget kedeligt.

- Det eneste vi kan se på er skilte til steder vi ikke skal besøge i dag, siger jeg. Dem gider vi ikke rigtigt lægge mærke til.

- Af og til er der lidt morsomme navne på skiltene. Og når vi ser bogstaverne kan vi jo ikke lade være med at læse dem.

- Men det er kun når de er særligt fornøjelige det sætter sig i os som noget betydningsfuldt. Og så griner vi det ud af systemet igen, det er ikke værd at erindre.

- Det sætter sig bare som god stemning.

Og det har han da ret i, stemningen er god. Han er stadig lidt anspændt, han har ansvaret i dag. Men alt i alt går det glat. Og når den del af turen er så ubemærkelsesværdig, behøver vi ingen fast forward knap på maskinen, det sker helt af sig selv. I os begge to og derfor osse i mellemrummet mellem os hvor maskinen sidder. Der er god plads i de trepersoners sofaer de har købt til stedet her. Man kan endda have en liggende gæst i den hvis det blir nødvendigt. Men Frøen og jeg nøjes med at gæste hinanden, så der er aldrig længere hjem til vores senge, end det er dem vi sover i. Men det kunne jo være en dag, man kan aldrig vide.

- Så er der ikke mere motorvej i den her retning, siger Frøen. Det er landevej for resten, men det er osse den største ændring lige nu.

- Er der stadig langt til færgen, spørger jeg.

- Der er et godt stykke vej på landevejen. Og af og til kommer vi gennem byer, hvor vi skal ned på tres eller endda halvtreds. Jeg må holde øje med skiltene, så det må være dig der holder øje med landskabet.

- Og det er da et kønt land vi bor i, kan jeg se.

- Nu er vi jo på vej mod din fødeegn, og den ser helt anderledes ud.

- Det tager vi til den tid. Her er der store flade marker og trægrupper omkring vandhuller og stejle bakker.

- Det er der, hvor de ikke kan komme til med deres maskiner.

- Og der bor rådyrene og fasanerne om dagen.
- Ja, jagt kan osse være en forretning for dem der ejer jorden.

Vi tager begge to en tår kaffe og begynder at bide i de overskårne. Det føles så godt i maven at jeg begynder at tro at min frokost har været for fattig. Jeg ved ikke om Frøen har nået at spise noget videre. Sådan som han bider til brødet ser det ikke sådan ud.

- Skal vi holde en pause og få lidt mere at spise, spørger jeg.
- Der er vist ingen rasteplasser med servering på denne del af ruten.
- Men vi kunne pause maskinen, og så kunne jeg godt hente noget.

Det kan jo godt lyde som en kritik af Frøens forberedelser. Jeg prøver at se om han blir stram i betrækket af den grund, men måske er han bare så fokuseret af de skiftende hastigheder at det er derfor han ser så koncentreret ud.

- Vi skal ikke komme for sent til færgen, siger han.
- Mon ikke den kan holde pause sammen med os ?
- Det har vi ikke aftalt.

Mon han mener aftalen med færgen eller aftalen med mig ?

- Hvad mener du, spørger jeg.
- Ville det ikke være mere logisk at holde den pause når vi alligevel sidder på færgen.

Nu havde vi jo allerede talt udenfor maskinen. Begge to. Der er vel ingen grund til at insistere på at blive i den. På den anden side er der heller ikke nogen vigtig grund til at lade være, sult er ingen alvorlig sygdom. Det er Kurt Frø der sidder ved rattet, det er hans beslutning, så alvorligt må jeg alligevel tage det.

- Men så lad os i hvert fald komme derop.
- Jeg må ikke køre hurtigere. Der er simpelthen så mange bymæssige bebyggelser på den her strækning. Selvom mange af dem ser så ubeboede ud at de snart burde redefineres.
- Det kan du da bare gøre, du sidder ved rattet. Det er ikke bare autocamperen du skal styre, det er hele maskinen. Og du skal ikke lade dine fordomme styre for meget.
- Det var dig der talte om nødvendigheden af fordomme. Men du har ret, her er byskiltet da taget ned. Jeg blæser igennem med firs i timen.
- Pas lige på den hund der.
- Jeg har set den.
- Og der går da osse nogen inde i forhaven der.

Jeg ved godt at det er mig der forsøget at sænke farten nu. Jeg er sulten, og der er pause når vi når færgen, og jeg prøver alligevel at tage farten af. Jeg sidder lidt med en fornemmelse af at vi da bare kunne vende om. Jeg har lyst til at tage rattet, men det kan jeg jo ikke være bekendt.

- Jeg har aldrig før været i denne del af landet, siger jeg. Lidt underligt når det ikke er længere væk.
- Jeg har været her. På sommerferie med mine forældre. Dengang var der en brugs i hver eneste landsby, og der kørte selvbindere på markerne når de høstede.
- Dengang en is kostede ti øre og pigerne havde røde kinder.
- Nu skal du ikke gøre nar. Vi er næsten ved færgen nu. Det begynder at ligne en rigtig by det her. Og se skiltet der viser ned mod færgenhavnen.

Så på trods af hastighedsgrænserne har han alligevel fået spolet frem. Enten er han selv sulten, eller osse er han bange for at jeg vil overtale ham fra at gennemføre turen helt frem til målet. Han er en gammel mand, men hans lugtesans fejler ikke noget.

- Og der ligger færgen med den brede røde stribe henover skroget, tilføjer han. Vi er her lige til tiden og kan køre ombord som et af de sidste køretøjer.
- Måske har de allerede taget et par chancebilister ind på vores plads, siger jeg. Vi skulle have været her et kvarter før afgang.
- Chancebilister, siger han. Sjovt at høre det ord igen. Men det er for længst gået af mode, og selvfølgelig er der plads til os. Vi blir vinket ombord af en flink matros.
- Er matros ikke osse gået af mode, spørger jeg.
- Vi kører ombord og blir dirigeret på plads. Husk at trække håndbremsen, det kunne jo blive hårdt vejr. Og så er det pausetid. Uden matros og uden chancebilister.

Er det en aggressiv tone jeg kan spore i hans stemme. Eller giver han bare den sidste gas for ikke at lyde træt ?

- Jeg går tilbage til min hule og henter nogle sandwiches, siger jeg. Noget vi skal spise ved kaffebordet.
- Det lyder dejligt.

Tilbage i lejligheden går jeg lige til computeren og på mailen. Steiner har skrevet igen. Han har undersøgt hvad det koster at sende mig de dagbøger. Det koster lige så meget som en togbillet hened. Så han sender dem ikke, han sender dem heller ikke i flammerne, han kommer og besøger mig, og han har dem med i sin kuffert. Så ved jeg, at det hvert fald ikke er en hel pallefuld.

Og kan han overnatte i min lejlighed, og hvis det er umuligt, kan jeg så anbefale et hotel der er til at betale. Og han kunne vel godt ligge en enkelt nat på sofaen, når han skriver det på den måde, men jeg skal have smurt de sandwiches, så jeg må svare ham senere.

Jeg smører dem på brød uden for meget modstand og holder mig til leverpostej og smøreost og syltetøj. Frøen skal passe på sine sidste tænder, og jeg kan osse sagtens spise blød mad. Jeg fylder en hel tallerken i tre lag. Jeg

har fået lagt dem med syltetøj øverst, og så må det være sådan, han skal ikke sidde og vente på maden.

Da jeg kommer tilbage til Frøens lejlighed, har han allerede sat sig i sofaen igen. Om det er fordi vi skal starte turen med det samme, eller om det bare er fordi det er et rart sted at sidde, det kan jeg ikke greje. Når jeg tænker efter sidder han tit der i sofaen når jeg besøger ham. Jeg plejer at sidde i lænestolen, den kan jeg godt lide. Men den er til en helt anden slags ture end den vi skal ud på nu. Han har lavet frisk kaffe kan jeg se.

- Vi spiser lige de madder først, siger han, så vi ikke skal køre med mad i munden.

Og det er da ikke fordi vi ikke kan tale selvom vi spiser. Jeg fortæller om mailen fra Steiner, og jeg er nødt til at have hele baggrunden med så han kan forstå mit problem. Det meste af historien har han nok hørt i forvejen, i flere omgange endda, vi har trods alt haft nogle år sammen som venner, men jeg vil være helt sikker på at han kan se sammenhængen.

- Du skal bare anbefale ham et værelse på vandrerhjemmet, siger han. Du aner jo ikke hvor længe han har tænkt sig at blive. Og når man sådan inviterer sig selv, må man finde sig i hvad man blir tilbudt. Ellers kan han jo vælge at blive hjemme.

Det er en klar og let løsning han kommer med der. Og i princippet giver jeg ham ret. Han kan jo se det hele udefra, og er ikke fedtet ind i det hele som jeg er. Og jeg ved jo godt at det ikke var min tavse bøn til Gud der tog Jankes stemme. Det er bare ikke altid nok at vide sådan noget.

- Du har nok helt ret, siger jeg. Jeg skal i hvert fald tænke over det. Men nu har vi vel osse tygget af munden og skyllet efter med dejlig kaffe. Nu kan du da godt starte autocamperen.

- Lamperne i loftet lyser stadig rødt. De vil ikke have bildækket fyldt med utålmodig udstødning.

- Nu skifter de til grønt i vores række. Lad os nu bare komme ud af den her flydende sardindåse, så vi kan se hvor vi er landet.

- Vi kører langsomt ud og kommer ud lige midt i den rødmalede stribe på båden. Og her betyder det røde ikke at vi skal holde igen.

- Ankomsthavnen ligner en ankomsthavn.

- Ja, det hele ser meget velkendt ud. Man kan ikke se at vi reelt er i udlandet nu. Selv skiltene ser hjemlige ud. Og manden der vinkede os ud lød heller ikke specielt fremmed.

- Den slags er osse en rent administrativ skelnen, siger jeg. Reelt er vi stadig hjemme.

- Ja, du er.

- Det er vi begge to. Så længe vi er i den her by kan du hverken se eller høre forskel. Og byen er fortvivlende stor.

- GPSen siger vi skal til venstre og vestover. Mon ikke den vil have os langs vandet til den havn du stak ud fra i sin tid.

- For min skyld kan vi godt undgå den og køre længere ind i landet allerede nu.
- Jeg tror vi skal lade GPSen bestemme, det er det sikreste.
- Mon ikke maskinen kan fremtrylle en vej hvis vi rammer for langt forbi.
- Det kan godt være. Men hvis vi slipper virkeligheden alt for meget blir oplevelserne lidt uinteressante.

Kurt Frø har jo ret. Hvis alt kan lade sig gøre i den maskine, kan vi lige så godt blive hjemme og se tegnefilm i fjernsynet. Så meget kan jeg da regne ud, selvom jeg ikke har læst matematik på universitetet.

- Du har rattet, siger jeg, så du bestemmer ruten, så hvis du vil følge din GPS, så gør du det.
- Den GPS er lige så meget fælleseje som autocamperen og maskinen, det må du ikke glemme. Vi er i det her sammen, osse mens vi er uenige.
- Jeg har lige erklæret mig enig.
- Nemlig, siger han med eftertryk.

Så sidder vi og er helt tavse mens vi kører ud af den fortvivlende store by. Og vi tager den store landevej langs kysten. Og så stor er den da heller ikke.

- Det er nu smukt at køre her, siger Kurt Frø.
- Hold nu øje med trafikken, så tager jeg mig af udsigten.
- Jamen så tag dig af den.
- Det ligner jo på mange måder det vi så inden vi kørte på færgen. Døende omgivelser, rædselsfuldt fraflyttede huse. Hvor tror du alle de mange mennesker inde i byen kom fra. De kom herfra.
- Mon ikke havudsigten har fastholdt nogle stykker. Der er vist endda nogle der er nede at bade, det kan fornemme ude i øjenkrogen.
- Du har ret. Så sort ser det heller ikke ud her. Det er bare, når man sammenligner med det liv der tidligere var langs kysten her.
- Er du da kommet her meget som barn Jon ?
- Nej, jeg har aldrig før været her.

Vi griner. Men det er stadig på en lidt dyster baggrund.

- Men det er sådan det er, siger han. Det er udviklingen.
- Jamen det er os selv der laver den.
- Mener du nu os to, eller mener du menneskeheden som sådan.

Jeg mener nok begge dele.

- Der er jo osse lige klipperne, siger jeg. Både ude i vandet og på den anden side af vejen. Så for dig vil det nok være en anderledes fornemmelse end turen hjemme.
- Sådan Jon. Nu er du ved at være der.
- Jeg skal bare tage mig sammen for at bemærke det.
- Det er dit job på turen her. At bemærke.
- Du må jo godt holde ind til siden ind imellem og bemærke selv.
- Jeg har aldrig boet her i landet, det har du trods alt.

- Det er over tres år siden, ja. Jeg kan kun huske det specielle fra den gang, ikke alle almindelighederne.
- Og det er derfor vi er her. For at du osse skal huske almindelighederne. Og du er jo på vej nu.
- Og jeg troede vi gjorde det for sjov. Men vi er her altså med et formål. Og jeg er ved at være bange for at det er ved at blive et videnskabeligt formål af en slags.

Sådan er Frøen osse, i hvert fald når han ikke spiller klaver. Syv år på universitetet går ikke sådan i glemmebogen. Han har det helt ind i knoglerne.

- Så er det da din videnskab, siger han. Det er dig der i bund og grund er konstruktivist.
- Jeg ved ikke hvad du taler om.

Det er jo løgn. Vi har diskuteret det mange gange i årenes løb. Han har måske flere betegnelser for tankerne, men tankerne har jeg da. Det behøver vi ikke diskutere nu.

- Og pas lige på cyklisten der, tilføjer jeg.
- Hvad laver den gamle kone på en cykel, spørger Frøen retorisk. Og så alle de bakker. Hun står jo næsten helt stille.
- Hun skal måske til købmanden. Han er bare flyttet så langt væk i disse dage.
- Eller osse prøver hun at holde sig i gang.
- Ligesom vi to gør. Den gamle kone er mindst ti år yngre end vi er.

Det griner han osse af. Men det er jo ikke løgn.

- Vi holder os mentalt i form, siger han. Virtuelt.
- Bliv nu i maskinen, siger jeg.

Vi blir lidt tavse i et stykke tid. Hvis maskinen kører videre nu er den i hvert fald på autopilot. Har vi kunnet installere en autopilot i den, det er da et spændende spørgsmål. Jeg kan bare ikke stille det, uden at forlade maskinen. Og det er slet ikke tid lige nu.

- Vi holder ind til siden her, siger Frøen. Jeg skal ud at strække benene.
- Det er osse et smukt sted, siger jeg. Og der går en lille vej op i skoven .
- Der er vist af til et toilet deropad.
- Der er da toilet i autocamperen.
- Ja, men tømmer du tanken ?

En virtuel toilettank kan jeg vel godt tømme. Og jeg vil gerne videre. Og det er ikke fordi jeg specielt nysgerrig efter at vi skal forestille os mit barndomshjem, og Gudindens hus på fjeldet betyder heller ikke meget på den måde. Hun er jo for længst død og borte og forenet med sin mand i det store ingenting. Ingenting er et meget stort ord, og det der er efterladt i mit sind er meget vigtigere end et gammelt hus. Det blir alligevel en skuffelse at besøge stedet igen. Jeg er meget mere prosaisk interesseret i at nå så langt som muligt, inden vi må stoppe og tænke på den aftensmad, jeg vel skal lave. Og måske har Frøen læst den tanke.

- Vi kan bare bestille pizza, siger han. Den kan blive leveret til døren. Så vi kan bare fortsætte turen indtil vi skal sove.

Han er helt stolt af den idé. Men jeg er ikke interesseret i noget natteroderi, jeg er overbevist om at det vil få maskinen til at fungere meget ringere. Men det nænner jeg ikke at sige nu.

- Kan vi ikke prøve at stille på den GPS så vi kan komme ind i landet næste gang der går en vej til højre, siger jeg. Det må kunne lade sig gøre, og vi har kørt langs kysten længe nok.

- Jeg troede vi skulle se havnen du stak af fra, svarer han. Så kan vi køre samme vej som dengang du stak af og gemte dig mellem kornsækkene.

- Det var græsfrø, ikke korn. Og de var ikke tærskede. Det var noget helt andet.

- Kan du ikke selv høre det. Du kan godt huske alle de ligegyldige detaljer, bare du blir provokeret rigtigt til det.

Han har irriterende ret.

- Den havn har jeg været i for nyligt, siger jeg. Det var til min lillebrors bisættelse. Og den har jeg ikke brug for at få genoplivet. Og hans mand bor stadigvæk i byen, og du ved, at ham har jeg heller ikke brug for at møde.

- Sagde du ikke at han truede med at komme og besøge dig.

- Jo. Og skulle jeg så besøge ham ? Endda uanmeldt.

- OK Jon, vi stiller den GPS om som du foreslår. Men jeg vil altså først lige ind og se det toilet de har skiltet med.

- Du skal nok ikke forvente træk og slip og rindende vand der.

- Bare det trækker lidt, så skal jeg nok selv slippe.

- Så gå du bare. Jeg blir her i bilen.

- Autocamperen Jon. Du skal osse selv huske det.

- Ja jeg kunne jo gå om og lægge mig.

- Jeg synes du skal gå med. Du vil have godt af at få rørt dig, og jeg kan jo ikke opleve turen uden du er med.

- Du kan da genfortælle den når du kommer tilbage. Jeg går alligevel ikke med dig ind i det das.

- Det er ikke det samme. Og jeg skal nok gå ind og skide alene, men gåturen må vi være fælles om. Det er mig der planlægger turen, og jeg har allerede sagt ja til at ændre ruten.

Han får sin vilje. Vi kan godt gå en kort tur i skoven. Jeg skal bare skynde mig at få øje på det skideskur. Og det var frøen der først snakkede om at skide. Med det ord. Det er overraskende, han lever sig helt ind i rollen som en mand der er langt fra al civilisation.

- Der er toilettet, siger jeg.

- Jeg går ind for mig selv.

- Og jeg står udenfor og venter - et lille stykke væk for lugtens skyld.

- Undskyld hvis det tager lidt tid.

- Det kan du jo ikke gøre for. Du sidder jo ikke der og hygger med vilje.

- Man kan da aldrig vide, siger han drillende.

- Jeg trækker vejret helt roligt og venter bare.
- Hvis du nu røg, kunne du have taget dig en cerut. Det smager så godt i det fri, og så hænger røgen ikke i gardinerne bagefter.
- Nej, det gider jeg ikke begynde på igen.
- Nu kan det ellers ikke nå at gøre så meget skade.
- Siger du at jeg snart skal dø alligevel.
- Det skal vi jo.
- Og jeg tør vædde på at du skal afsted først Frø. Er du snart færdig.
- Jeg kommer ud nu. Og det var nu lidt uhyggeligt. Der var ingen spand under, bare et meget dybt hul.
- Ja, jeg kan se bag skuret. Det går jo ud over en skrænt. Lidt ligesom Gudindens terrasse, bare en meget stejlere skrænt. Og dernede i græsset ligger lort og papir nu og dokumenterer vi har været her. Nu har du sat spor i dette land Kurt Frø.
- Hvorfor kalder du mig det ? Det er da Kurt eller Frø, ikke begge dele. Det lyder jo som et fornavn og et efternavn. Mit efternavn er Jansen, Kurt Jansen, kaldet Frøen af både uvenner og venner.
- Det må du undskylde. Sådan har jeg bare altid tænkt på dig. Det der Jansen har jeg aldrig hørt om.
- Det står på oversigten nede ved hovedindgangen. Det har stået der i årevis.
- Det har jeg aldrig kigget på. Jeg ved jo hvor du bor.
- Nå lad os komme videre, siger han.

Lige det jeg gerne vil høre.

- Der er efterhånden kommet asfalt på de fleste veje i området her, siger jeg. Jeg tror ikke det betyder, vi kan køre meget hurtigere end vi gjorde dengang, men det er i hvert fald mere behageligt. Her du fået den nye rute ind på GPSEN.
- Det er allerede klaret ja. Den moderne elektronik kan noget. Den har endda rost valget af rute.

Jeg skal huske det. Den GPS er en del af maskinen, så den er osse hjemmelavet og gør som vi vil. Bare vi er enige kører det hele perfekt. Det kunne da være smukt, hvis jeg med maskinen kunne få systematiseret mine rodede erindringer. Men lige nu er vi sammen om det, og så har jeg slet ikke styr på det. Så er det hvert fald godt med en virtuel GPS.

- Turen blir kortere på den måde, fortsætter han. I kilometer altså, slet ikke i tid. Men vi sparer noget diesel på den måde.
- Kører den på diesel ?
- Autocamperen. Hvad skulle den ellers køre på ?

Jeg beroliger mig med at det så er virtuel diesel med virtuel udstødning.

- Jeg er spændt på om der stadig er liv i den lille by, siger jeg. En købmand havde vi da, der hvor jeg kom i lære. Men der var osse en tankstation. Og en weekendbiograf. Hvor meget af det har mon overlevet ?

- Du har helt ret. Der er meget der ser noget halvforladt ud her. Vi kan køre langt uden at se en by. Og når så der er en, gør det ikke den store forskel. Der var altså mere liv langs kysten.
- Der er masser af liv her. Folk går bare lidt mere stille med dørene og passer deres arbejde. Bare se, om lidt skal vi ned i halvt tempo fordi der kører en traktor foran os.
- Mon ikke jeg kan mase os udenom.
- I en lille smart bil kunne du nok have gjort det. Du skal ikke prøve det med en autocamper.
- Så må vi håbe han snart skal dreje af. Han skal vel ikke køre så pokkers langt med en rive bagpå.
- Han skal måske til smeden og have rettet tænderne på den. Den kunne godt se ud til at trænge.
- Nu lyder du som om du har forstand på noget, du ikke ved en skid om.
- Jeg voksede op på landet her i området.
- Men kørte du traktor ?
- Det kan jeg ikke huske.

Hvis jeg havde fået lov at køre traktor, ville jeg nok stadig kunne huske det. Så alt taler for at jeg aldrig har prøvet at sidde på sådan en. Far kørte traktor engang imellem, det er jeg sikker på. Men jeg tror aldrig jeg har set det. For så ville jeg have plaget om at få en tur, og mon så ikke jeg havde fået lov til det.

- Så nu drejer den ind på en mark, siger Frøen. Gud ved hvad der kan betale sig at dyrke på sådan en lille mark.
- Det er nok ikke vin, siger jeg. Selvom jeg har hørt at de er begyndt at dyrke vin osse heroppe. Det koster en million, og det smager af pis.
- Det ser ud til at være kartofler. Ligner det ikke kartoffeltoppe ?

Vi har begge to set masser af kartoffeltoppe i vores tid.

- Du har ret. Verdens mindste kartoffelmark. Det kan der ikke være penge i. Han må køre på noget statstilskud.
- Du skal ikke sige han, siger Frøen. Det er en kvinde på den traktor. En helt ung en så vidt jeg kan se.
- En bondepige med røde kinder ?
- Det ved jeg ikke. Hun havde nogle voldsomme solbriller på.
- Vi er snart forbi og kan komme op på normalt tempo.
- Du sagde jeg skulle køre forsigtigt, så det gør jeg.
- Så kan jeg osse bedre tage landskabet ind.
- Meningen er vel så at du så skal lukke det ud igen. Ellers har jeg ingen glæde af det.
- Nu er vi ved et sted jeg kan genkende, siger jeg. To sving mere, så er vi fremme ved det hus mor boede i til sidst.
- Skal vi så stoppe der ?
- Det er ikke nødvendigt. Det var bare et hun lejede efter far døde og vi solgte mit barndomshjem. Og jeg lærte det aldrig at kende rigtigt. Det ligger derinde til venstre. Det er vist blevet malet, jeg husker det som hvidt dengang.
- Har du ikke fortalt at I købte det.

- Det tro jeg ikke. En af os må huske forkert. Betyder det noget ?
- Ikke det fjerneste. Men det derovre er købmanden. Det var der du var i lære i et par dage, var det ikke ?
- Jo. Det kan vi godt se lidt nærmere på.

Jeg er lidt nysgerrig efter at se hvad der er blevet af den gamle butik. Det kan vel ikke længere være grovvarerhandel, så meget er der vist ikke i det lokale landbrug længere.

- Skal vi stoppe og gå ind, spørger Frøen.
- Det kan vi godt.
- Der er dårligt plads til at parkere det her store lokum foran.
- Nej, kør bagom. Der må stadig være plads i gården. Svend Eriks lastbil kunne være der.
- Det kan ikke have været en stor lastbil. Vi kan lige være der.
- Og så kommer der en mand ud for at se hvem helvede vi er.
- Er det en du kender ?
- Det tror jeg ikke. Men vi kan da spørge ham.
- Han siger han hedder Jacob Andreassen. Det var hans oldefar du var i lære hos.
- Det var jo en meget kort læretid. Og det var jo ikke på nogen pæn måde jeg kom herfra.
- Jeg tror Jacob er ung nok til at forstå dig. Han ser ikke ud til at være mere end tredive.
- Han har måske selv haft lyst til at komme ud i verden og blive pilot.
- Han er her i hvert fald endnu. Og han passer stadig butikken.
- Er der da gang i forretningen ?
- Ikke i købmandsvarerne. Så mange kunder er der ikke tilbage i byen. Men han er osse begyndt at sælge sine billeder, og folk kommer af og til langvejs fra for at købe dem. Vi er ikke de første turister i hans butik.

Jeg må tage hatten af for Frøen og hans evne til at dreje den forfaldshistorie i en positiv retning.

- Det billede der er lidt sort, siger jeg. Alle mennesker står på en række i den ene side. Det ser ud som om de er på vej ud af billedet.
- Det er et begravelsesoptog, siger Jacob Andreassen. Og det var der de gik, det kunne jeg ikke lave om på.

Frøen og jeg kigger på hinanden. Vi bemærker begge to hvad der lige er sket. Det er lidt uhyggeligt synes vi begge to.

- Du bestemmer vel selv hvor rammen for billedet skal være, siger jeg. Du kunne godt have placeret det optog i centrum i stedet for at have hele højre side tom. Billedet vælter jo på den her måde.
- Måske skal billedet have lov til at vælte, siger Frøen.
- Jeg tror vi skal til at komme videre.
- Vi er da nødt til at se på billederne når han nu har inviteret os indenfor.
- Du synes måske endda vi skal købe et ?

- Det har vi ikke råd til. Vi nøjes med at gå og kigge. Jeg synes han er god, så de priser er sikkert rimelige nok til den kvalitet, de ligger bare udenfor vores pensionistøkonomis formåen. Det tror jeg han forstår.
- Det er bare lidt sært at en købmandssøn kan udvikle sådan et talent.
- Det er aldrig til at forudse hvor sådan noget kan slå ned. Og det er heldigvis ikke enhver skomager der blir ved sin læst.
- Jeg kendte engang en skomager. Hun var osse lidt af en kunstner.
- Ja det har du fortalt om.
- Men nu har vi set nok. Nu kan vi godt komme videre uden at virke alt for uhøflige.
- Vil du ikke se nærmere på nogle af billederne ?
- Det begravelsesoptog var rigeligt. Nu er det væltet ind i min erindring om den her butik.
- Og det var ellers på vej ud af billedet.
- Nemlig. Ud i virkeligheden.

Jeg har stadig den uhyggelige fornemmelse i kroppen og vil gerne væk fra stedet. Jeg synes bare vi skal se at komme ud. Måske endda helt ud af maskinen.

- Vi skal i hvert fald frem til dit barndomshjem og bjerget inden vi holder for i dag, siger Kurt Frø.
- Så vi siger i hvert fald pænt farvel til den unge købmand og går ud i autocamperen, siger jeg.

Besøget har osse mindet mig om Pia. Det var jo inden der for alvor kom det med piger ind i mit liv. Jeg siger ikke noget om det til Frøen, det er indviklet nok i forvejen. Jeg er i virkeligheden glad for at der kom billeder på væggen.

- Og Jacob Andreassen siger ikke mere, siger Frøen Jansen. Men måske skal du blive udenfor og se efter, bare mens jeg bakker ud. Jeg kan ikke se om der kommer nogen ude på vejen.
- Jeg står her. Og du kører bare, der er fri bane.
- Hvad siger du ?
- Der er fri bane, råber jeg.
- Ja ja, nu har jeg åbnet sideruden og kan høre dig. Så hop bare ind.
- Jeg hopper ind og lukker sideruden igen.
- Er du bange for at få et spøgelse med i bilen.
- Autocamperen Jansen. Du skal huske det ikke bare er en bil. Især når du kører.

Jeg synes det er lidt sjovt at bruge hans nye efternavn. Eller nyt er det jo ikke, det er bare nyt for mig. Jeg vil stadig hedde ION, selvom han kalder mig Jon. Det er alligevel ikke mit virkelige navn. Mon han håber at finde sit virkelige navn når vi kommer op på fjeldet ?

Jeg kan ikke kalde det et bjerg længere som dengang jeg var dreng og aldrig havde været på Canigou hvor man kan blive taget af himlen. Jeg skal da hele tiden minde mig selv om at betegnelser ikke er det de betegner. Det var det

allerførste Gudinden lærte mig, dengang hun spurgte hvem jeg var og var ligeglad med mit navn. Og det endte med at jeg så mit virkelige navn, den jeg er, det der ikke kan skrives med bogstaver. Og nu ved jeg at det ikke engang kan siges med trykbølger i luften.

- Jeg husker det er en autocamper hver gang jeg ser i sidespejlene, siger Jansen.

- Godt. Så kører vi.

- Vi er på vej. Men synes du så alligevel ikke de billeder var lidt skitseagtige.

- Det ved jeg ikke. Skal vi blive ved med at snakke om de billeder ?

- Man kunne for eksempel ikke skelne ansigter på dem.

- Det er vel en måde at gøre det. Så der er mere liv i selve billedet.

- Det kan osse være dovenskab, siger Frøen Jansen.

Det må han jo synes som han vil. Jeg synes de billeder var dejligt livlige og behagelige.

- Smag og behag er forskellige Kurt Jansen, siger jeg.

- Du syntes da selv at det begravelsesoptog var lidt uhyggeligt.

- Det var ikke billedet. Det var det han sagde.

- Det var det, at han sagde.

- Det har du ret i Frø. Og nu er vi fremme ved bjerget. Men mit barndomshjem er da forsvundet, der er bygget en stor lade på vores gamle grund.

- Sagde du ikke at I solgte til nogle der skulle bo der ?

- Det gik vi da ud fra. Men det var jo et meget lille hus, og det har vel ikke levet op til vore dages standard. Vi solgte i hvert fald ikke til dem i det store hus, og det kunne se ud som om det er deres lade. Eller osse er det en vognport, de havde mange maskiner allerede dengang.

- Og du fik ikke engang lov til at køre traktor.

- Sådan er virkeligheden så uretfærdig. Jeg så aldrig far på en.

- Vi kan i hvert fald ikke komme ind og se dit barndomshjem.

- Nej. Så er det ikke nu vi skal sætte maskinen på pause. Aftensmaden kalder, og vi fik jo ikke bestilt den pizza.

- Det kan vi nå endnu.

- Jeg kan lave noget lige så hurtigt.

- Hvis du så gerne vil. Og så går vi op og ser efter Gudindens hus i morgen.

- Det er en aftale. Du går ind og laver mad, og jeg kommer ind og spiser hos dig i dag, hvis det er i orden.

- Det er altid i orden Frø.

Jeg kan ikke længere kalde ham Jansen, det føles for fremmed.

Jeg går først på computeren og finder vandrerhjemmets hjemmeside. Det er det bedste bud til Steiner. Jeg skriver i min svarmail at institutionens regler forbyder overnattende gæster. Jeg formoder faktisk det passer. Og så smider jeg et link til vandrerhjemmet ind, så kan han booke direkte der. Hvis han altså ender med at komme. Jeg besøgte ikke ham i dag.

Maden blir æggekage med bacon og purløg. Og noget meget blødt rugbrød fra brugsen. Det er meget hurtigt at lave. Klokken er allerede halv syv, så på trods af de madder vi fik undervejs på turen, så er jeg sulten. Og træt. Mon ikke Frøen, når adrenalinen er svedt ud af kroppen, har det på samme måde. Jeg har osse to brune øl på otte procent. Dem har vi vist fortjent, de kommer osse på bordet. Jeg ringer ind til Frøen for at sige der er mad. Han tager ikke sin telefon.

Jeg går ud på gangen og hen til hans lejlighed. Jeg går ind. Han ligger ikke på gulvet, han står i køkkenet og ordner tallerkner og kopper efter turen. Han har ikke opvaskemaskine. Det har jeg, jeg ved ikke hvorfor der er den forskel.

- Hvorfor tager du ikke din telefon ?
- Har du ringet ?
- Lige før.
- Jeg var på toilettet. Måske blev jeg inspireret af turen.
- Du kunne godt have taget den.
- Jeg taler ikke i telefon når jeg skider.
- Det skal du have stor tak for. Jeg blev bare lidt bekymret.
- Hvorfor det. Jeg har det fint. Jeg har haft det fint på hele turen. Det er først i morgen på bjerget det blir hårdt. Er der mad allerede ?

Det bekræfter jeg. Og han lover at komme så snart han har ordnet den smule opvask. Jeg går tilbage til min egen hule og har tid til at se om der er svar fra Steiner. Det er der ikke. Jeg retter lidt på opdækningen. Og så kommer Frøen.

- Skal vi have øl i dag ?
- Jeg synes vi har noget at fejre. Det er lidt uhyggeligt så godt den maskine virker, men vi har i hvert fald opnået noget.
- Nu skal du ikke tage det alt for alvorligt Jon. Vi er gamle nok til at kunne lege uden at skulle have et udbytte.
- Men vil du gerne have den øl ?
- Det kan du bande på.

Maskinen har ikke bare påvirket mig. Den har osse ændret Frøens sprog. Ikke voldsomt, men tydeligt for en der kender ham. Og det gør jeg. Og det smitter af på mig, og smitter sikkert tilbage på ham.

Frøen kan godt lide æggekagen og øllet, og rugbrødet går osse an.

- Men jeg glæder mig til bjerget i morgen, siger han med brød i munden.
- Jeg kalder det kun et fjeld, siger jeg. Jeg har været på rigtige bjerge siden.
- Ja, det siger du jo. Det bjerg glæder jeg mig osse til at besøge.
- Lad os nu bare tage fjeldet først, så må vi se hvad vi kan holde til. Selvom turene er virtuelle, trækker de alligevel søm ud af kroppen. Jeg er træt som tre alderdomshjem.
- Så er det jo godt at du bor her.
- Du ved godt, at det her ikke er et alderdomshjem.

- Jeg ved godt, at det her ikke hedder et alderdomshjem.
- Jeg kalder det stadig for min klippehule.
- Ja, der er jo osse noget med en hule på det fjeld. Den glæder jeg mig bestemt osse til.

Vi snakker kun lidt videre. Så snart øllen er drukket ud går han ind til sig selv. Han bærer ikke engang tallerken og bestik over til opvaskemaskinen. Han skal sove nu, kan jeg se. Jeg rydder op efter os begge to og sætter det snavsede bestik i maskinen. Så går jeg tilbage til min computer, jeg skal lige se om der er mail inden jeg lægger mig. Og nu har Steiner svaret. Han kan ikke komme før om en måneds tid, og han håber jeg kan undvære dagbøgerne så længe. Det har jeg slet ingen problemer med. Jeg lægger tøjet og børster tænder og låser yderdøren og slukker lys og lægger mig.

Næste morgen tager jeg det hele med ro, jeg går ud fra at jeg lader op. Han stiller krav den Frø. Jeg skal genopleve og genoplive et besøg i Gudindens hus, den mest sindsoprivende oplevelse jeg har haft i over firs år, og det er jo ikke fordi resten af mit liv bare har været kedeligt. Men ved det besøg opdagede jeg, hvem jeg var sammen med andre. Resten af mit liv har det bare været justeringer, selvom nogle af dem da osse har været voldsomme. Mit fiaskoprojekt efter Bjergetaget bed i hvert fald i mig. Men nu skal jeg på den igen med Gudinden hus. Jeg har det næsten som jeg skal starte helt forfra, og det gider jeg snart sagt ikke rigtigt. Den virtuelle genoplivelse kan vel ikke ophæve eller negere det der skete dengang, og vel heller ikke justere så meget på det. Men alligevel, vi mødte jo Jacob Andreassen der gav sig til at tale med.

Jeg gumler cornflakes og drikker kaffe som jeg plejer, og i dag er det helt uden forstyrrelser. Jeg har ikke tændt radioen, der kunne jo være ubehageligheder i nyhederne. Jeg hører Leonard Cohen og Songs of Love & Hate, den berømte blå regnfrakke. På CD. Grammofonplader er ellers ved at blive moderne igen, men jeg har ikke fået købt en ny pladespiller. Den gamle røg ud da huset røg, og det er længe siden nu. Og økonomien er en helt anden nu. Men som udgangspunkt for en tur i fjeldet er den CD perfekt. Allerede på den plade er Cohen noget så gammeldags. Det gør helt ondt på en ret lækker måde, som de unge vist kan finde på at sige det. I hvert fald tænker de det. Med venlig hilsen L. Cohen. Ikke ærbødigt, trods alt ikke ærbødigt.

Jeg forbereder min frokost omhyggeligt. Jeg forventer ikke at Frøen kommer og spiser med. Det gør han heller ikke. Vi kender hinanden ret godt nu. Af og til ved jeg hvad han tænker længe før han selv lægger mærke til det. Og omvendt, sikkert. Og det er da underligt. En uuddannet rejsefører og en universitetsuddannet gymnasielærer i matematik og biologi, en frafalden pianist med forkærlighed for noget så slemt som Franz Liszt. Virkelighedens veje er uransagelige. Det luner jeg mig ved sammen med hele tre spejlæg. Tre, og så i min alder. Jeg er ikke bange af mig.

Jeg når lige en halv time på ryggen på sengen inden jeg går ind til Kurt Frø. Han er osse i fuldt vigør. Kaffen er igen på termokanden, og i dag har han selv smurt en tallerken sandwiches, og de ser lidt bekymrende ud. Tanken er da god nok, men brødet ligner noget tilbudstoastbrød fra en kiosk. Eller måske har han smurt dem dagen før og bare haft dem stående. Frøens kombination af madlavning og rettidig omhu giver af og til nogle lidt hengemte smagsoplevelser, for at sige det på en pæn måde. Men hvad gør man ikke for gammelt venskabs skyld. Man bider det i sig og tager en tur mere i maskinen.

- Jeg går altså ikke ind i autocamperen for at stige ud, siger Frøen.,

- Nej vi starter bare maskinen og begynder at gå op på fjeldet, svarer jeg. Op samme vej som jeg fulgte lige før jeg fyldte femten. Af og til tror jeg at jeg blev femten på den tur, men det blev jeg jo ikke.

- Kun næsten.

Vi sidder begge i sofaen med en kaffekop i højre hånd og en tør sandwich i venstre. Jeg har taget en bid, Frøen har taget to. Jeg tager en slurk kaffe og får brødresterne ned i spiserøret.

- Og nu er vi allerede oppe ved kløften, siger jeg. De gamle kan stadig komme op over klippen. Det var her vi plukkede bær. Og så den hare.

- Du så den først alene og så sammen med din far. Så du ved at den var virkelig, den var ikke bare noget du forestillede sig. Og hvad mon den så skulle her, kom den mon nede fra kløften og vegetationen dernede ?

- Nej. Den løb kun på den nøgne klippe. Det virkede så formålsløst. Far kunne heller ikke forstå det.

- Mon den er her igen ?

- Det kan da godt være. Selvom det så nok ikke er det samme dyr.

- Der kommer i hvert fald en hare løbende der. På vej lige imod os. Vi står helt stille, så bemærker den os ikke.

Det er biologen Kurt Frø der deler ud af sit gamle fag.

- Måske jagter den en mage, foreslår jeg.

- Her ? Og på denne årstid ?

- Men hvad skal den så ?

- Ikke noget, siger han. Jeg tror det er for sjov. Dyr kan godt more sig, ligesom vi selv gør i dette øjeblik. Naturen kan være ret underholdende når den trænger.

- Så birkekrattet der i kløften morer sig måske osse ?

- Det gør det sikkert. Det er bare ikke sikkert at det lægger mærke til det som vi gør.

Frøen har heldigvis fået et udvidet syn på biologien, måske osse efter samtalerne med mig. Vi har haft mange. Og der er jo noget birkekrat helt oppe ved kanten af kløften. Ikke et rigtigt træ som ved Gudindens hus. Måske blev det så stort fordi det stod i læ af huset. Og så angreb det huset ganske utaknemmeligt.

- Vi skal i hvert fald ikke forvente etiske overvejelser fra et birketræ, siger jeg.

- Nej det skal vi nok holde for os selv.

Maskinen kører for fuld kraft nu og vi står der ved kløften og fyldes af både det ene og det andet. Mest det andet, og det er det, vi trænger til. Vi har siddet i vores klippehuler så længe at vi har brug for indtryk udefra. De behøver ikke banke særligt hårdt på for at komme ind. Ikke engang når de er virtuelle, og det skal jeg bare blive ved med at huske. Hvis jeg havde stået og været halvtreds nu, kunne det have været min fremtid. Måske.

- Skal vi gå videre, spørger jeg, eller skal du lige sidde lidt ned.

- Det går nok, siger Frøen fra sin plads til venstre i sofaen.

- Så går vi. Og det er faktisk lidt hårdere her end på bjerget Canigou. Det her er måske ikke så højt, men det er stejlere flere steder.

- Og er det ikke lidt sært, siger Frøen. De fleste bjerge her i landet går for at være så bløde og gangbare. Og så kommer jeg jo til at tænke på hvilken geologisk begivenhed der har forårsaget det her. For du har ret i at det trækker søm ud af knæene.

- I knæene blir det værre når vi skal ned igen, siger jeg. Lige nu er det værst i lårene.

- Det har du ret i. Det var nok osse det jeg mente.

Frøen har i det hele taget slet ingen bjergerfaring. Han ved en masse om bjerge og hvordan de har rejst sig og er blevet slidt ned igen. Men han har aldrig gået i dem. Til gengæld har han spillet meget mere klaver end jeg har, og sådan er vores erfaringer så forskellige på vores tur.

- Og vi har fået flået lidt flere søm ud af lårene, siger jeg, og kommer op til skrænten der ikke kan bestiges men kun omgås. Og her skal vi modsat fars vej, så vi drejer vestover.

- Det er rigtigt. Og jeg kan se varderne med de farvede sten, dem du har talt om. De står jo meget tæt, næsten som tibetanske steler, men uden strimler med bønner på.

- Bønnerne ligger i afstanden mellem varderne.

- Men så er der noget med at vi kommer til en klippehule.

- Ja. Det var lige der jeg overnattede. Først alene og siden på turen sammen med far.

- Og vi behøver ikke overnatte allerede nu.

- Vi har vores egne klippehuler til hverdag Frø. Nu skal vi videre rundt og op og have noget udsigt fra Gudindens terrasse.

- Hvis vi bare kan vade ind på den.

- Jeg har gammel hævd på den adgang, siger jeg.

- Ja, hvis du siger det, så er det sådan.

- Tak. Og lige her skal du passe på. Der er et kort stykke hvor vi er nødt til at klatre.

- Så nu må jeg måske godt mærke mine knæ ?

Jeg kan se lidelsen i hans ansigt. De virtuelt fysiske anstrengelser er hårde ved ham. Jeg synes ikke det er så slemt, og så meget yngre end ham er jeg da heller ikke. De otte måneder svarer til omkring nul-komma-otte-to procent

har Frøen for nyligt regnet ud. Måske for at understrege hvor jævnaldrende vi i virkeligheden er, måske fordi han ikke kan lide at blive gammel, i hvert fald ikke alene. Men når man er over enogfirs må man godt kalde sig gammel, synes jeg.

- Det er ikke så langt, siger jeg trøstende. Og så kan vi se huset. Jeg synes faktisk vi burde kunne se det nu. Men jeg kan ikke få øje på det.
- Måske er det flyttet et andet sted hen.
- Du har ret. Du kan stadig se hvor hjørnerne har været hæftet i klippen. Og rørene fra installationerne ligger her endnu.
- Men huset er væk.
- Huset og terrassen er omhyggeligt pillet ned og fjernet. Birketræet står der endnu, det er blevet meget stort nu.
- Så måske har de flyttet huset så der kunne blive plads til det.
- Det ville ligne gudinden meget dårligt at bruge det som argument, siger jeg. Og hvor er det så flyttet hen ?
- Det har jeg i hvert fald ingen anelse om, siger Frøen.
- Men vi kan da stå og beundre udsigten, den har de i hvert fald ikke flyttet.
- Er der så nogen der har skidt ud over kanten her ?
- Der var toilet med træk og slip i huset. Og brusebad med varmt vand.
- Men de har da skullet af med spildevandet. Det har nok været ud over skrænten. Så det er altså det vi er klatret opad.

Jeg ved ikke hvad jeg skal svare på det, så jeg svarer ikke.

- Jeg har hele tiden tvivlet på den del af din historie, fortsætter han. Et hus med indlagt vand og strøm så højt oppe fra alt og alle. Det hænger ikke sammen Jon, det har været en teenagedrøm.
- Jeg kan da se sporene efter huset.
- Det kan være helt tilfældige revner i klippen uden betydning.
- Med rustne jernbolte i.
- Måske har der stået en flagstang der har været tøjret på den måde.
- Jeg så huset Frø. Gudinden boede i det, jeg spiste og sov og vaskede mig i det hus.
- Eller osse har du fortalt historien så mange gange at den er blevet virkelig for dig.
- Det er lige hvad den er Frø. Den er virkelig. Det var det jeg lærte her. Mellemrummet er vigtigt, og det gælder osse mellemrummet i tid.
- Jamen så er vi jo enige Jon.

Det er jeg godt ikke spor sikker på at vi er. Men det er der ingen grund til at bore mere i. Jeg tror heller ikke vi behøver være enige altid.

- Skal vi så ikke gå ned igen, spørger jeg.
- Skal vi ikke lige sidde lidt og nyde den udsigt først. Der er noget magisk over sådan en sydvendt skråning.
- Ja man får solen i øjnene når man kigger ud den vej.
- Solen står højt på himlen Jon. Vi kan sagtens kigge under den.
- Så siger vi det. Og hvad ser du så ?

Han er længe om at svare. Han nyder måske bare sin egen sofa i sin egen klippehule. Eller stue, vil han vel kalde den. Men han mærkede da turen i benene lige før. Så det kunne ses på ham.

- Jeg kan godt se ned til byen hvor vi snakkede med den unge købmand, der hvor du var i lære i sin tid. Og derude vestover kan jeg se nogle høje huse og vist osse nogle kraner. Kan det ikke være den havn du sejlede ud fra ?

- Jeg tror ikke du kan se så langt herfra.

- Vi kunne osse gå højere op og prøve at kigge oppe fra toppen. Så kunne det måske bedre lade sig gøre. Deroppe har ingen af os været før.

- Det er dig der har valgt målet Frø. Nu må du osse stå ved det.

- Der er da ikke noget i vejen med at fortsætte ud over målet. I hvert fald ikke i det her tilfælde.

- Men det kan da godt være du har ret med hensyn til de kraner, indrømmer jeg. De stikker jo ret højt op, sådan nogle sataner.

- Så vi beundrer kranerne og udsigten over havnebyen, siger han. Set herfra er det bare nogle silhuetter, men i virkeligheden er den fuld af liv.

- Som myretuen ved birketræet.

- Jeg tror de myrer bor nede i jorden. I tørvejr under nogle sten og de der betonfliser.

- De fliser har jeg ikke set, siger jeg. Dem må jeg se nærmere på.

- Det er bare nogle fliser. De har måske ligget rundt om flagstangen.

- Det var ikke en flagstang der var her Frø, det var Gudindens hus. Og se, der er støbt en mosaik af glasskår og potteskår i et par af fliserne. Lidt som blomsterornamenter. Som udskæringerne i huset. Det har da været noget af et pillearbejde at lave dem.

- Og det er dem du husker Jon.

- Dem så jeg ikke dengang. Måske er de lavet efter jeg var her.

- Da huset blev revet ned mener du ?

- Det blev ikke revet ned. Det blev skilt omhyggeligt ad, og nu står det et andet sted.

- Og Gudinden går stadig rundt i det.

- Nej mon dog. Så ville hun være verdens ældste kvinde nu.

- Jeg tænkte at hvis hun var en rigtig gudinde ?

- Hun var sgu bare et menneske, siger jeg. Et særligt menneske, men alligevel et menneske. Gudinden var bare et navn hun havde fået. Hendes mand var død allerede da jeg mødte hende. Hun lever ikke mere, men derfor kan hendes hus jo godt stå og være samlet og beboet af en anden på et eller andet bjerg nu.

- Skal vi så prøve at finde det på den næste tur ?

- Det er ikke nødvendigt, bare vi ved at det eksisterer.

Frøen er tavs nu. Den udvikling i samtalen og maskinen har måske forstyrret hans naturvidenskabelige tankegang. Det behøver den slet ikke, det ved jeg. For jeg ved at huset eksisterer i virkeligheden et sted, og det er godt nok for mig. Så retter Frøen kroppen op.

- Vi begynder at gå ned nu, ikke.

- Jo. Men tak for at du fik hevet mig herop. Og tak fordi du fandt de fliser nu huset er flyttet et andet sted hen. Nu ved jeg det eksisterer i virkeligheden.
- Selv tak Jon. Jeg fortryder det heller ikke. Og det betyder ikke at jeg giver dig ret.
- Det behøver du heller ikke. Men nu går vi nedad. Det er nu du skal passe på dine knæ.
- Det skal jeg nok. Men jeg kom til at tænke på om du nogensinde har spillet teater. Skolekomedie for eksempel.
- Hvorfor spørger du om det.
- Det ved jeg ikke. Men vi spillede Brecht i gymnasiet.
- Stod du på scenen Frø ?
- Jeg var i orkesteret. Vi sad foran scenen. Laser og Pjalter hed forestillingen.
- Men hvorfor kommer du til at tænke på det ?
- Det ved jeg ikke. Måske fordi jeg kom til at tænke på teaterteori. Jeg tror de kaldte det verfremdung.
- Det tror jeg ikke jeg behøver vide noget om.
- Nej det behøver man ikke. Men det er nu meget sjovt.
- Måske sjovt for dig Frø. Jeg synes det meste teori er uinteressant.
- Det er den bedste vittighed du har sagt i en uge, siger Frøen og griner højt.

Jeg ved ikke hvorfor han griner. Men jeg kan mærke at latteren kaster grus i maskinen.

- Nu er vi nede ved klippehulen igen, siger jeg
- Jeg synes vi skal gå ind i den denne gang.
- Det er bare en tom hule.
- Vi kom ikke ind i huset. Det var der ikke. Hulen er der bare, så den kan vi da godt bære med et kort besøg.
- Hvis du vil. Jeg har nok i den hule jeg bor i.

Det er vist kun mig der kalder lejligheden en klippehule. Mest for at det i hvert fald ikke skal være en gummicelle. Frøen fortalte engang at vores lejligheder nok mere ligner de huler, digesvalerne laver i klinterne. Jeg har set dem på billeder, og jeg kan godt se hvad han mener. Men jeg har aldrig oplevet dem i virkeligheden, og jeg har slet ikke været inde i sådan et hul. Det har han vel heller ikke. Han plejer at sige at han bor i sin lejlighed, han behøver ikke se den som noget som helst andet. En stue med en seng og en sofa og to stole og et lavt bord. Og en reol med hans gamle skolebøger og turatlasser. Og et lille køkken vi kan sidde to i, og et badeværelse der er større end køkkenet, så det er klar hvis knæene en dag blir så ringe at han skal have hjul under kroppen. Min hule er magen til, der er bare ikke så meget reolplads, hvad skulle jeg med den. Til gengæld har jeg et lille skrivebord som min computer kan stå på. Den Steiner skriver mails til. Og der skal jeg osse forberede den næste tur. Mon de har street-view så langt østpå som jeg gerne vil ?

- Der har da boet nogen herinde, siger Frøen.
- Jeg sov her en nat alene og en nat sammen med far.

- Der er nogen der har sovet her mere end det. Der er ridset noget i væggen, og det har sgu nok taget sin tid.
- Er det så blomster og insekter ?
- Det er vist større dyr. Og så står der noget. A.D. 1939.
- Det er før min tid.
- Kun lige, siger Frøen. Og A.D. Kunne det være Adrian Dinesen ?
- Hvem er Adrian Dinesen ?
- Ingen anelse. Måske er det dit virkelige navn Jon.
- Jeg har sagt at det ikke kan skrives med bogstaver. Heller ikke med initialer. Og 1939 er før jeg blev født.
- Det kunne være din undfangelse.
- Hold nu op med det pjat. Lad os komme ned til autocamperen, jeg vil gerne hjem i dag.
- Det tvivler jeg altså på at vi kan nå.

Jeg kan mærke at det bryder jeg mig slet ikke om.

- Tror du ikke, hvis vi nu spoler lidt frem på maskinen. Jeg glæder mig til at overtage rattet.
- Synes du ikke jeg har kørt godt nok ?
- Du har kørt som en drøm Frø. Jeg var skeptisk da du kom med den her destination, men den tur har allerede givet mig meget. Det er ikke det. Jeg glæder mig bare til den næste tur. Jeg vil gerne prøve at komme østover i sporet på Ruff og hans fotomodel..
- Jeg troede vi skulle til Kanehøj eller Kanegøj eller hvad det er du kalder dit vidunderbjerg.
- Det hedder Canigou. Og det kan sagtens vente.
- Og på den tur østover, skal du så spille Ruff. Og jeg skal spille fotomodel ?
- Du er smuk nok Frø, men du skal bare være dig selv, sådan vil jeg helst have dig. Og jeg gider ikke være Ruff, det kan jeg godt fortælle dig. Jeg har bare mange gange tænkt på den historie, og jeg har aldrig været i den del af verden.
- Nu ser vi lige hvor lang tid det tager at komme hjem, siger Frøen.

Og det er ham der har rattet. Og det er allerede tid til at tænke på aftensmad. Og heller ikke i dag har vi fået bestilt take-away. Det gider vi faktisk heller ikke æde når det kommer til stykket. De mytiske bjerge i østen må vente, de blir vel osse liggende.

- Så synes jeg vi skal holde fri for i dag, siger jeg, og køre hjem i morgen.
- Vi overnatter i hulen, mener du ?
- Jeg går ind i min egen klippehule og forbereder noget aftensmad. Kommer du ind og spiser med ?
- Ja, vi ses om tre kvarter.

Han er åbenbart stadig chauffør. Osse når det gælder madlavning. Han beordrer mig til at have det klar på tre kvarter. Jeg ved ikke engang hvad jeg skal lave endnu. Men jeg tror det er kærligt ment, jeg blir ikke irriteret på ham.

- Det er en aftale Frø.

Jeg går ind til mig selv. Jeg former et par hakkebøffer, jeg skræller kartofler og sætter dem over, jeg bager et par halve hvidløg lidt hårdt, Frøen elsker hvidløg, det samme gør jeg. Når de er skåret over går det rimeligt hurtigt. Jeg gider ikke lave sovs, han kan få stegeskyen til kartoflerne. Jeg når osse lige at se om der er kommet mail. Det er der ikke. Og nu er der gået en lille time, og Frøen er ikke dukket op endnu.

Jeg går ind til ham. Han har lagt sig i sofaen. Han snorker, ikke højt, men tydeligt nok.

- Er du faldet i søvn i maskinen Frø ?

Han reagerer ikke. Jeg rusker ham lidt i skulderen, han snorker videre, eller han trækker i hvert fald vejret. Jeg rusker hårdere og giver ham et par klask på kinden. Der er noget galt, der er slet ingen reaktion. Hvad fanden gør jeg nu ?

Jeg ringer til alarmcentralen. De lover at komme hurtigst muligt, de kender godt adressen. Så ringer jeg ned i vagten. En af damerne dernede fra kommer løbende. Hun rusker i Frøen, måske endda hårdere end jeg turde. Det er sikker OK, hun er uddannet i det her.

- Vågn op Jansen, siger hun.

Det er næsten som om hun skælder ham ud.

- Han reagerer slet ikke, siger jeg. Der er noget helt galt.

- Ja. Vi må have fat i en ambulance.

- Jeg har ringet efter en.

- Det kunne jeg ellers godt have gjort, siger hun. Vi har den direkte linje.

- Det har jeg osse, siger jeg.

Og nu er der to redere med en bære udenfor døren. Den ene kommer ind og tager fat i Frøen.

- Der er puls, siger han.

Den anden reder, en ung kvinde tager osse fat, hun føler vist på hans ansigt et sted.

- Det kunne godt ligne en hjerneblødning, siger hun.

- Nemlig, siger manden. Vi må have ham på båren og afsted i en fart.

Den unge kvinde henter båren ind alene. Damen nede fra vagten står og piller ved sine fingre. Jeg lægger ikke mærke til hvad jeg gør af mig selv. Jeg lægger mærke til alle de andre. Da de to redere triller af med båren ned mod elevatoren går jeg bagefter. Jeg går ikke med ind i elevatoren, men jeg kigger ud af vinduet ude fra gangen. Jeg kan se ambulancen nede midt på parkeringspladsen. Lidt efter kommer de trillende ud med båren. Frøen

ligger stadig der på båren og snorker. Jeg kan ikke høre det, men jeg kan se det. Når han kommer til sig selv igen vil han grine af det billede.

Damen fra vagten spørger om jeg ikke skulle have været med i ambulancen. Jeg kan se at en anden nede fra vagten tager med i bilen. Det er en helt anden autocamper, Frøen nu prøver. I virkeligheden. Jeg siger at jeg går ind til mig selv. Og går ind i min hule.

Jeg låser entredøren indefra. Frøen kommer alligevel ikke og spiser med lige nu. Nu har jeg aftensmad til to, og han har betalt den ene halvdel. Han har betalt det halve af næsten alle madvarerne i mit køleskab. Det må jeg huske at kompensere ham for når han kommer tilbage. Jeg tager hans del af maden fra og putter det i en plastikboks i køleskabet. Jeg tror ikke han kommer og spiser det allerede i morgen, så det må jeg nok selv tage mig af, det er jeg forberedt på.

Mens jeg sidder og spiser banker det på døren. Det er damen nede fra vagten der kommer igen. Hende skal jeg snakke mere med, kan jeg forstå, så jeg kigger på hendes navneskilt. Dot. Hvis Frøen havde været her nu havde vi fniset af det. Dot kom, var det ikke en boble, hir hir hir. Men det må vente til jeg fortæller ham det. Når han kommer hjem, eller når jeg besøger ham på hospitalet måske.

- Ved du om Kurt Jansen har familie, spørger hun. Vi har ikke registreret nogle pårørende i vores system, men han kan jo have valgt nogle fra.

- Han har i hvert fald ingen søskende, siger jeg. Og forældrene lever jo ikke mere. Jeg ved ikke om der er nogle fætre eller kusiner, det har vi aldrig snakket om.

- De er osse lidt for langt ude. Hospitalet spørger bare om der er nogen der kan tage stilling til organdonation, der står ikke noget på hans kort.

Jeg kan jo med god ret blive gal i hovedet. For det første er Frøens organer vist så brugte at de ikke er værd at donere. For det andet skal han vel selv bruge dem. Han er sgu ikke død, han snorkede da de kørte med ham. Men jeg blir ikke gal, jeg blir bare tavs.

- Undskyld jeg er lidt forvirret, siger hun så. De har ringet fra hospitalet og sagt at han desværre i praksis er hjernedød, og de betragter det som håbløst at prøve noget genoplivning. Og så spørger de om det med donation, og så kaster jeg mig bare ud i det praktiske. Og glemmer at I jo var venner.

Det er da osse hendes arbejde, det ved jeg godt. Her på stedet må de prøve sådan noget hele tiden, og så reagerer de professionelt. Ellers kan de vel heller ikke holde det ud. Så jeg slår hende ikke, jeg siger at jeg godt forstår det, og det skal hun ikke være ked af, det skal jeg nok være. Frøen. Vi nåede ikke engang hjem. Han faldt måske i søvn oppe i den rigtige klippehule. Kan jeg ikke se at det næsten er smukt ?

- Sikke noget lort, siger jeg. Vi var på tur sammen, og nu kan han ikke køre mig og autocamperen hjem igen. Det havde han ellers glædet sig til.
- Vil du besøge ham en sidste gang på hospitalet, spørger Dot. Vi kan godt sørge for at du blir kørt.
- Jeg vil helst ikke på sygehuset, siger jeg.

Jeg har trods alt et rimeligt afslutningsbillede i hovedet. Kurt Frø der ligger og sover i en klippehule, og mig der har maden klar til ham. Det er det jeg vil huske.

- Det bestemmer du naturligvis helt selv, siger hun. Er der ellers andet jeg kan gøre for dig, nogen du vil snakke med. Måske kan jeg få fat i præsten.

Men jeg skal ikke snakke med andre nu. Og da slet ikke med en præst. Hvis jeg skal snakke med nogen, så skal det da være med Frøen. Vil det være for mærkeligt. Vi tog på virtuelle ture sammen. Kan jeg snakke med en virtuel Frø. Med min erindring om ham ?

- Tusind tak, siger jeg, men det er ikke nødvendigt. Jeg var lige midt i aftensmaden alene, og nu spiser jeg den færdigt.

Nu synes hun måske det er mig der er ufølsom. Hun er ung, hun kunne nemt have været min datter hvis jeg havde haft sådan en. Så vidt jeg ved har jeg ikke fået nogen. Jeg har da sat spor nok i verden, et helt bjerg af spor, men børn har jeg aldrig hørt at det skulle være blevet til. Og hun kan alligevel ikke sætte sig ind i mine følelser, hende Dot. Jeg har trods alt lettere ved at forstå hende end mig selv, for hende må det være endnu sværere. Nå nu vrøvler jeg vist for mig selv, min tankegang er stadig lidt rystet.

Jeg har da hele tiden vidst at en af os en dag ville dø, den ene før den anden, hvis det ikke var lykkedes os at køre den skide autocamper ud over en stejl og høj skrænt. Vi har da nærmest haft væddemål om hvem af os der kom først. Det har hele tiden ligget i kortene at det ville blive Frøen, han var den ældste og den mest skravlede. Og nu er jeg den eneste og den ældste og den mest skravlede, sådan kan det gå.

Efter jeg har spist lægger jeg mig i sofaen. Jeg ville nok ligge bedre i sengen, men jeg er ikke bange for at ligge i sofaen. Frøen har jo hele tiden sagt at han ikke var bange for at dø, så længe han bare kunne beholde sin forstand til det sidste. Han egen far havde været småsenil, de sidste år han levede, og det havde ikke været rart. Han ville ikke være en skygge af sig selv og et tomt hylster. Og han har fået det som han ville. De påtænkte reservedele på sygehuset er ikke et hylster og ikke en skygge, de er ikke Frøen, han er ikke mere. Jeg skal vel være glad på hans vegne. Jeg ville bare gerne have haft turen hjem, og så osse turen til de mytiske bjerge østpå. Det ville han osse. Det har han fortjent at få.

Kan jeg gøre det alene. Give ham turene videre ?

Jeg prøver det i det små, prøver at sige noget til ham.

- Hvad så Frø, siger jeg ud i luften. Skal vi ikke se at komme hjem ?

Han svarer ikke. Selvfølgelig svarer han ikke. Men den skide købmandskunstner der havde arvet min gamle læreplads, han svarede da. Frøen svarer ikke med et ord. Der er ikke en skygge af svar. Det er da urimeligt.

Jeg prøver igen. Igen og igen. Og det virker ikke. Måske er det fordi han ikke er rigtigt død. De har taget fejl på sygehuset. Eller hende Dot har misforstået et eller andet.

Og så er det jeg skal tage mig sammen, og huske hvordan det hidtil har været at leve alle de år der er gået. Jeg skal ikke tage beslutninger når jeg er slået ud, det har jeg prøvet uden det store held. Jeg skal bare overleve og vente. Så kommer de fleste beslutninger af sig selv, de bedste beslutninger. Jeg skal have den levende Frø på afstand inden jeg kan overskue hvad vi lavede sammen. Ikke afstand i meter men afstand i minutter. Det er det jeg har lært.

Dagen efter banker Dot igen på min dør.

- Nu er det sket, siger hun. Han er gået bort. Han skal bisættes på fredag, og jeg går ud fra at du gerne vil deltage.

Frøen kommer altså ikke hjem. Han døde på sygehuset, han skal køres væk i en sort bil. Og jeg skal være med til at bære ham ud i den.

- Tak, siger jeg bare.

- Og du er vel den eneste herfra der har haft noget med ham at gøre ?

- Det går jeg ud fra.

- Vi sætter et opslag op for en sikkerhed skyld, siger hun.

- Det blir kun mig, siger jeg.

Jeg sidder der i hulen og er lidt uforløst. Vi kom ikke hjem, jeg kan ikke få den autocamper til at køre alene, så selvom jeg sidder i min egen stol kan jeg ikke komme rigtigt hjem. Den bisættelse vil være det stik modsatte. Men jeg vil da deltage.

Og både Dot og jeg får ret. Jeg er den eneste af beboerne der møder op. Dot er der osse, og et par andre ansatte, måske er det en del af deres arbejde. De i er i civil, men nemme at genkende. Måske vil de sikre at vi er nok til at bære. Og så er der en præst og en kirkesanger og en bedemand. Og så er der en yngre mand, et sted mellem trediven og fyrre år vil jeg tro. Jeg aner ikke hvem han er, han falder noget udenfor resten af selskabet. Han er i shorts og T-shirt og sandaler uden rem. Men han er tydeligt følelsesmæssigt påvirket. Er han en hemmelig søn ?

Præsten taler og siger hvad ritualen foreskriver og holder en kort tale for Kurt Frø. Vi er i kapellet, ikke i kirken, og det er tydeligt at præsten aldrig har

mødt Frøen. Måske har han fået nogle oplysninger af personalet, men alt hvad han siger kunne næsten siges om enhver over firs år. Mæt af dage siger han, hvor ved han det fra ? Det passer ikke, vi var midt i en tur. Skulle jeg sige noget og sige præsten imod. Det er ikke umagen værd. Jeg skal have skrevet et sted at jeg vil have frabedt mig en præst når jeg skal herfra. Et sted jeg ved, de vil finde det.

- Og så er der en der har bedt om at få lov at sige et par ord, siger præsten.

Det er altså ikke mig. Det er den unge mand i sandaler, måske den hemmelige søn.

- Jeg er slet ikke forberedt på det her, siger han. Jeg var bare hernede for at lufte min hund, den er bundet ved lågen lige nu. Men så hørte jeg navnet nævnt, Kurt Jansen, Frøen, den bedste lærer jeg nogen sinde har haft. Det var et helt tilfældigt tegn, men den slags er man altså osse nødt til at reagere på. Det var Frøen der viste mig min livsvej, han var en af de mest betydningsfulde personer i mit liv, og han vidste det måske ikke engang selv. Jeg fik aldrig sagt det til ham, og at jeg står og siger det nu er kun den næstbedste løsning for mig. Det må han nøjes med og det må jeg nøjes med. En mand der kunne forbinde strukturerne i biokemien med kvintcirkelns hemmeligheder fortjener at blive husket. Jeg husker ham, og jeg tror at vi er flere fra gymnasiet der husker ham. Hvor ville jeg ønske, han kunne høre mig nu.

- Det kan han måske hvor han er nu, siger præsten.

- Det tror jeg ikke, siger den unge mand. Og det troede Frøen heller ikke. Men I har hørt det.

Han kigger på os alle sammen. Præsten og bedemanden og flokken fra personalet og mig.

- Jeg ser at I er nok til at bære uden mig, siger han. Så jeg vil gå ud og tage mig af min hund. Den har stadig et levende behov.

Han går ud af kapellet, og som han siger er vi da nok til at bære Kurt Jansens kiste ud til rustvognen. Vognen kører ikke hjem, den kører væk, og jeg går tilbage til min hule. Ude på fortovet møder jeg den gamle elev og hans hund. Vi genkender hinanden fra lige før og stopper.

- Det var en smuk tale du holdt, siger jeg. Den ville Frøen være blevet glad for.

- Tusind tak, siger han.

- Men blev du så musiker eller biolog, spørger jeg. Du sagde at han udstak din livsvej.

- Jeg er journalist, svarer han. Jeg skriver mest om sport.

Jeg er ikke overrasket. Han går videre, hvorhen ved jeg ikke, jeg har ikke fået hans navn, jeg har heller ikke bedt om det. Han har jo ret. Han kunne sagtens have været en af de andre af Frøens elever, der var blevet noget helt andet, det betyder ikke så meget hvad man bliver. På det punkt lignede Frøen Gudinden. Hvem er du, det er vigtigt. Hvad du er og hvad du hedder, det er

ligeGYldige detaljer i den sammenhæng. Jeg tænker på at resterne af Frøen og kisten blev kørt væk fra kapel og kirkegård. Det er en kommunal bisættelse, så han skal kremeres, så fylder han mindre i jorden. Og det betyder ikke noget nu. Og når det blir min tur kan de gøre hvad de synes er mest praktisk. Til den tid er mine organer totalt værdiløse, så dem skal de holde fingrene fra. Men hvad de gør af asken betyder ikke noget for mig. Bare de ikke sætter en præst til at tale over mig. Gudinden kan jo ikke gøre det, og nu kan Frøen heller ikke. Når det kommer til stykket, tror jeg at jeg allerhelst ville fordampe i stilhed. Men slet ikke endnu, jeg er ikke kommet hjem. Måske er det slet ikke det jeg skal. Måske skal jeg bare væk. Ligesom Frøen. Men den tid, den sorg. Der er lang tid til endnu.

Jeg går hjem og ind i min klippehule. Tænder min computer og kigger efter mail. Ikke noget fra Steiner, ikke noget fra nogen anden. Jeg kan jo ikke gå ned i Frøens lejlighed længere. Jeg kan være glad for at jeg mødte den sportsjournalist med hunden, men det er jo ikke ham jeg skal snakke med. Jeg savner det særlige mellemrum mellem Frøen og mig, det kunne vi tale ind i, og der skete mirakler. Men det forsvandt med Frøen. Som afstanden mellem de to æbler da Gudinden spiste det ene. Og jeg lige så godt kunne spise det andet.

Så spiser jeg min mad. Så lægger jeg mig. Så står jeg op og vasker mig og tager tøj på. Så laver jeg mad, så spiser jeg maden. Så lægger jeg mig. Og så så så så videre. Det flyder sammen i flere dage, og jeg tæller dem ikke. Men en dag i cafeteriaet ved Brugsen ser jeg et ansigt jeg genkender. Det er da Marianne Ruff, er det ikke.

- Jo, siger hun. Og du er Markisen.

- Kald mig bare ION, siger jeg.

- Og du kan kalde mig Marianne. Eller Marianne Thomsen. Jeg har fået mit pigenavn tilbage.

- Er I da gået fra hinanden ?

- Det kan man godt sige. Torben døde og jeg overlevede indtil videre.

- Det er jeg da ked af at høre. Var han syg ?

- Det var vel en slags arbejdsulykke. Men sæt dig ned, så er det lettere at tale sammen.

Det er som om hun er vant til at bestemme. Og der er en stol ved bordet, så jeg sætter mig. Jeg vil meget gerne tale sammen.

- Han faldt om i restauranten, fortsætter hun, og knaldede nakken ned i kanten af buffeten. Om han var død inden han ramte kanten, eller det var den der knækkede ham, det fandt de aldrig ud af. Og det kan vel osse være ligeGYldigt. Jeg så det ikke selv, jeg stod i køkkenet.

- Det lyder da ubehageligt. Frygteligt faktisk.

- Nej det var ikke særligt behageligt, bekræfter hun.

- Hvornår er det sket ?

- Det er over ti år siden. Du må da have hørt om det, det var i alle aviserne og endda i radioen. Jeg blev ringet op hele tiden.

Det undrer da osse mig at jeg ikke har bemærket det dengang. Det er måske sådan at historierne om Ruff helst skal komme til mig med en vis forsinkelse. Hvad var jeg så optaget af for ti år siden ?

- Det må jo være druknet i alle de andre ulykker der skete i verden på det tidspunkt, siger jeg.

Jeg er nærmest lidt flov over det. Jeg kendte da både Ruff og Marianne rimeligt godt. Jeg skulle da have tilbudt min hjælp eller i hvert fald kondoleret. Nu er det lidt sent.

- Jeg kom over det, siger hun. Folk opdagede jo at det var mig der havde stået for maden på Den Lille Kanin. Torben tog sig af markedsføringen og gæsterne, han var god til at være verdensmand. Men jeg var god til menuerne, så kaninen hoppede videre. Og Den Vilde Pingvin inde i hovedstaden fortsatte osse med sit personale.

- Den Vilde Pingvin, siger jeg. Den har jeg aldrig hørt om.

- Den er osse for den yngre målgruppe i hovedstaden, den vil du slet ikke kunne lide alligevel. Men den går fint.

- Og så sidder du osse der og er pensionist ?

- Det har jeg ikke tid til. Vi er ved at åbne et tredje sted. Den Stille Fasan. Her i byen. Du skal da for resten med til den åbning.

Hun stikker mig en invitation på glittet papir.

- Det er ellers ikke så længe siden jeg tænkte på jer, siger jeg. Jeg har ikke hørt om ulykken, men jeg overvejede at tage østover i jeres fodspor.

- Det var før min tid. Det var dengang han var sammen med Anne Grethe.

Jeg havde jo allerede tænkt på at hun da kunne være vejviser og rejsekammerat. Vi kunne måske genoplive den virtuelle maskine. Men jeg kom til at blande tingene lidt uheldigt sammen, og hun har vel heller ikke tid til det pjat.

- Men det er alligevel sjovt du nævner det, fortsætter hun, for jeg fandt faktisk nogle billeder fra den tur da jeg skulle gøre plads til papirerne om Fasanen. Mange af dem kom ikke med i hans bog. De siger ikke mig så meget, så jeg havde tænkt at smide dem ud, men du vil måske gerne overtage dem. Måske endda på betingelse af at du kommer til åbningen af Den Stille Fasan.

Hun smiler bredt. Hun er i sandhed blevet vant til at bestemme. Med eget efternavn og det hele. Og hun til byder mig osse materiale jeg ikke har brug for. På samme måde som Steiner. Og der er ikke plads til alt det papir i min klippehule. Jeg ville selv ud på turen og have den ind i min egen erindring. Hvis der da er plads der, jeg er lige ved at komme i tvivl. Det er da pinligt at jeg blander Ruffs hustruer sammen. Og det er pinligt at jeg ikke har bemærket den gamle nyhed om at en af mine bekendte har endt sit liv på så spektakulær vis. Han var ingen nær ven, men han prøvede da at genopleve sin barndom på mit hjul. Og Marianne havde været vild og nøgen i det hjul. Og nu sad hun der med en afdød mand og fortsatte forretningen.

- Jeg skal nok komme til den åbning hvis jeg kan, siger jeg. Men jeg tror ikke jeg er interesseret i billederne.

- Det var osse bare et tilbud. Så ryger de ud.

Det var da lidt sjovt at se sådan en gammel hippie kombineret med nøgtern forretningsans. Det var måske ikke ulogisk, men det var heller ikke så behageligt. Hun mindede måske osse lidt for meget om mig selv. Men hun grinede over hele hovedet nu igen.

- Hvad nu, siger jeg. Er det så morsomt at smide billederne ud ?

- Jeg kom til at tænke på noget helt andet, siger hun. Dengang på hjulet og dine besøg i Ursulas mørke hus.

Hvad fanden vidste Marianne Thomsen om de besøg.

- Hvad mener du ?

- Heden er stor, men samfundet derude er overskueligt. Og nu flytter jeg osse ind til byen her, så jeg kan være helt til stede på Fasanen mens vi kører den ind.

- Kender du Ursula ?

- Du tror vel ikke du var den eneste der kendte Ursulas hus. Så tror du måske osse at det altid var den samme kvinde du mødte derinde i mørket ?

Og det må jeg indrømme. Det troede jeg ikke bare, det var jeg overbevist om. Indtil nu i hvert fald. Men nu ved jeg det ikke længere. Jeg er nødt til selv at grine med, hvad fanden skulle jeg ellers. Det er alligevel så mange år siden, og vi er bare to gamle der sidder i cafeteriaet udenfor brugsen. Hun tømmer sin kaffekop.

- Nå jeg skal på arbejde. Og jeg smider billederne ud. Og du kommer til åbningen, vi har en aftale.

Det har vi vel. Jeg går hjem til min klippehule. Men nu er der noget jeg skal. Var hendes opførsel på hjulet en del af spillet. Og hvem var de andre kvinder i det mørke hus, de andre Ursulaer. Havde Gunilla været en af dem. Kassedamen i Brugsen ? Og hvor mange af dem ved så hvem jeg var, hvor mange af dem går stadig rundt med den viden, og gør det nogen forskel for min erindring om den tid ?

Jeg blir enig med mig selv om at det er mig der husker rigtigt. Marianne prøver bare at drille mig, hun er stadigvæk fræk som en slagterhund. Selvom hun da må vide noget for at kunne ramme mig på den måde. Jeg ved ikke hvad hun ved. Hun ved det vel ikke engang selv. I hvert fald ikke med sikkerhed. Jeg har selv sat spor og kastet skygge, og det kan hun lige så godt digte videre på som jeg kan. Hvis jeg havde sagt ja til de billeder kunne jeg osse have digtet videre på dem. Og jeg sagde nej tak, det er jeg glad for. Sådan kan jeg gå fra det konkrete over det abstrakte til noget helt andet konkret. Og få ro i sjælen. Sjælen, hvad tænker jeg på ? Ser det usammenhængende ud ? I den virtuelle virkelighed er det endnu værre.

Min mobil ringer. Det er Marianne.

- Undskyld, siger hun. Jeg var vist lidt grov. Du grinede ganske vist, men jeg kunne jo se det på din ryg da du gik. Jeg kom til at se efter dig.

- Det er ok. Jeg er gammel nok til at bære det. Jeg har overlevet det der var meget værre. Mange gange.

- Nogle gange kan jeg ikke holde kæft når der er noget jeg synes kunne være sjovt. Og så glemmer jeg nogle gange at andre måske ikke kan se vittigheden i det.

- Hvad vil du ?

Jeg er åbenbart stadig fortørnet.

- Jeg glemte jo at sige tak.

- For hvad ?

- For oplevelsen på det store hjul. Det kan godt være at det dengang så ud som det rene pjat, men det betød noget i det lange løb. Jeg tror ikke jeg kunne have fortsat forretningen på den måde uden den oplevelse.

Skal jeg nu osse have ansvaret for det. Man smider godt nok meget ud i verden, men det er ikke til at vide hvad det udarter til. Jeg kunne måske bedre lide hende dengang, inden hun kunne klare forretningen på den måde. Selvom jeg jo godt ved at jeg selv gjorde det samme da jeg havde Bjergtaget. Men jeg gjorde det alligevel på en anden måde synes jeg. Eller måske er hun ikke så meget anderledes end mig, så længe snakkede vi jo ikke sammen i det cafeteria. Jeg så jo slet ikke det hele. Måske siger hun bare tak for en eller anden indre styrke hun fik med fra det hjul. Måske skulle jeg ikke have opgivet den idé. Den var jo god nok. I mit hoved.

- Jamen selv tak, siger jeg. Det er da dejligt at høre jeg havde tænkt noget rigtigt.

- Så du er ikke sur mere.

- Jeg har ikke været sur, jeg er bare lidt nysgerrig.

- Om hvad ?

- Var jeg god nok den gang hos Ursula ?

Nu er det nok min tur til at drille. Og hun knækker sammen af grin der ved sin telefon, jeg kan tydeligt se det for mig.

- Hvor skulle jeg vide det fra. Det var lige så mørkt for mig som for dig. Jeg ved jo ikke, hvornår det var dig og hvornår det var en anden.

Det var ikke det jeg skulle have sagt, jeg skulle have ignoreret den historie. Hun er alt for hurtig og alt for sikker til mig. Hun ved åbenbart at jeg kom i det hus, jeg ved ikke om hun gjorde, eller bare snakker ud fra noget hun har hørt fra en veninde. Og kan jeg nå at tænke så meget på så kort tid ?

Det kan jeg åbenbart. Nu er det min tur til at takke.

- Tak, siger jeg. Du har lige vendt op og ned på mit liv.

- Hvad mener du ?

Hun tror måske jeg er sur. Det er jeg slet ikke. Men jeg kan jo ikke være bekendt at fortælle hende at hendes tak sved et hul i min selvopfattelse. Fordi hun var blevet et dumt svin. For hun er jo ikke et dumt svin, det er bare en side ved hende - og ved mig selv - som jeg ikke bryder mig så meget om. Og nu er hun jo meget flink.

- Jeg tager bare pis på dig, siger hun efter en kort pause. Jeg har sgu aldrig været i det Ursulahus, jeg har bare hørt om det.

- Men du vidste at jeg havde frekventeret det ?

- Jeg gættede bare. Så nu ved jeg det.

- Hvor har du hørt om det ? Var det et sted Ruff kom ?

- Det synes jeg ikke du behøver vide noget om. Jeg synes vi skal lade Torben hvile i fred. Jeg er mere interesseret i hvordan jeg har vendt op og ned op dit liv.

Det er lidt svært at forklare, det er jo bare en fornemmelse jeg har. Da jeg næsten var femten viste Gudinden mig hvordan verden virkede, og så vidste jeg alt. Da jeg var halvtreds opdagede jeg at verden alligevel var så uoverskueligt at jeg ikke vidste en skid. Og nu har Marianne fortalt mig at det kun er halvdelen jeg er gået op i, hele den anden halvdel mangler. Og nu er jeg så gammel at det er lidt sent at gøre noget ved det. Men hvem siger osse jeg skal gøre det ? Jeg gør i hvert fald ikke.

- Det er for svært at forklare det i telefonen, siger jeg.

- Prøv alligevel.

- Det bliver for ufuldstændigt.

- Vi er altid ufuldstændige Markis. Eller skulle jeg sige Jon, var det ikke det ?

- ION. Det er i orden.

Det var da i orden at hun udtalte det med J på samme måde som Frøen og alle andre end mig selv.

- Jeg synes du skal prøve at sige det Jon. Hvis du ikke får det sagt nu, så skal vi tale om det til åbningen af Den Stille Fasan, og det vil nok virke lidt upassende.

Så jeg prøver.

- Det har hele tiden handlet om at forstå verden for mig. Og hvordan verden virker på mig. Og på alle andre altså. Men jeg har været så optaget af det at jeg ikke har tænkt over hvordan jeg virkede på verden.

- Men du har jo virket. I hvert fald på mig.

- Ja, det har jeg jo opdaget nu.

- Og alt det du lavede i Bjergtaget dengang gik vel ud på det.

- Ja. Men det var jo som en forretning, noget jeg skulle leve af. Og så så vi på de økonomiske resultater, ikke de virkelige resultater.

- Og så er jeg et utilfredsstillende resultat ?

- Nej, det mener jeg heller ikke. Du er vel selv tilfreds med det ?

- Stort set, ja.

- Og så skal jeg vel osse være det. Så det er nok det jeg siger tak for.

- Du har ret. Det egner sig slet ikke til en telefonsamtale.

- Det egner sig nok slet ikke til en samtale. Så når jeg kommer på Den Stille Fasan drikker jeg et glas hvidvin, og så snakker vi om mad og vin og vejr. Det er jo det.
- Men tak for samtalen Jon. Nu er jeg osse forvirret på et højere plan.
- Forhåbentligt osse dybere.
- Det var det jeg mente Jon, jeg er bare ikke så vant til det sprog.
- Sproget skider vi på Marianne.

Der blir helt stille i telefonen. Det suser ikke engang. Har hun afbrudt forbindelsen ?

- Og det var ment på en smuk måde, spørger hun så.
- Det var det bestemt, svarer jeg.

Og så kan vi begge lægge på med fred i sjælen, det er jeg sikker på. Og så kan jeg komme videre fra både fred og sjæl. Ordene er så forførende og kan hele tiden pege videre og videre. Jeg skriver fred og sjæl på et stykke toiletpapir, så kan jeg lægge det ned i kummen, og så kan det dæmpe lyden næste gang jeg skal skide. Det var det Frøen kunne. Skide, osse på sproget. Så det kunne blive konkret beskidt. Jeg savner ham og det vi havde mellem os. Vi fik Andreassens oldebarn til at tale. Virtuelt. Der er noget smukt i at vi aldrig rørte hinanden, bortset fra da jeg til sidst prøvede at vække ham. Så længe den korte fysiske afstand aldrig blev overskredet kom vi langt. Det var ikke bare mig der virkede på verden, det var os. Og hvordan kan jeg formidle det uden at få det sovset ind i ord. Frøen havde da sit klaverspil. Men han havde da osse lige så mange konventioner og noder, det kunne pakkes ind i. For vi er nødt til at have linjer i øjnene for at kunne se og konventioner i bagagen for at kunne høre og føle og leve som mennesker. Og nu synes jeg selv jeg blir kedelig, kan jeg mærke.

Jeg tænder computeren og ser efter mail. Der er ingen nye. Den seneste er stadig den fra Steiner, og den er flere dage gammel og fyldt med dagbøger der er endnu mere historiske, skrevet af min stumme lillebror. Og jeg tror ikke det var min skyld. Det var ikke min skyld, så neurotisk er jeg for helvede ikke. Jeg skriver skyld ved siden af fred og sjæl på det stykke lokumspapir. Hvis jeg skriver mere på, eksploderer det måske når jeg rammer det. Så blir jeg skudt op fra tøndem, op mod loftet, op mod himlen som en trold af en æske.

Skulle jeg alligevel koble mig på et af de her sociale medier. Mange i min alder gør det, det har jeg da hørt. Og jeg er ikke bange for min computer. Men jeg beslutter mig alligevel igen til at lade være med det pjat, jeg kan stadig gå ude i byen. Ikke så hurtigt som da jeg var ung, men det har jeg heller ikke brug for. Jeg skal bare ud.

Jeg er nødt til at tale til mig selv i første person ental, mit virkelige navn kan ikke siges og ikke skrives med bogstaver, det må jeg vedvarende tage alvorligt.

De andre kan kalde mig hvad de vil, bare jeg ved hvem de mener. Jeg går ud af min hoveddør og drejer til højre. Nede ved elevatoren træder en unge frem og peger på mig med en vandpistol. Og skyder og rammer mine bukser med en vandstråle. Det er en pige på en seks-syv år. Hun opdager at hun har ramt mig, og det var vist ikke det der var meningen.

- Jeg troede du var min morfar, siger hun.

- Hvem er din morfar.

- Det er min morfar, det er ikke dig.

- Det har du nok helt ret i, siger jeg. Men hvad hedder din morfar.

- Han hedder Karl. Og han bor der hvor du kom ud fra.

- Jeg kom ud fra min egen dør. Der bor ingen Karl her.

- Jo han gør. Jeg har besøgt ham mange gange.

- Jeg tror du tager fejl. Er du sikker på at det er på den her gang.

Jeg er heldigvis ikke vred. Så uheldigt har hun ikke ramt mig. Og det var vel bare vand. Men hun er alligevel lidt usikker nu, det kan jeg se i hendes øjne. Jeg er helt sikker på at hun er kommet ud på den forkerte etage. En kvinde kommer ud fra trappeskakten og får øje på os.

- Nå der er du Sofia, siger hun.

Pigen vender sig og løber hen til hende.

- Jeg kom til at skyde lidt vand på morfar. Og så var det ikke morfar.

- Morfar bor nedenunder, siger kvinden. Og du må ikke tage elevatoren alene.

Hun kigger op på mig

- Det må du meget undskylde, siger hun. Hun må have trykket på den forkerte knap.

- Jeg trykkede på dem begge to, siger pigen der hedder Sofia.

- Det er det jeg siger, siger kvinden der vel er Sofias mor, det er derfor du skal vente på mig i elevatoren.

- Der er jo ikke sket noget alvorligt, siger jeg. Jeg blev lidt våd på det ene bukseben, og det er allerede næsten fordampet.

- Nu går vi ned til morfar, siger kvinden. Og nu tager vi trappen. Og du skal ikke skyde vand på nogen her, heller ikke på morfar.

- Børn er børn, siger jeg.

- Ja, men det skal de ikke blive ved med at være. Undskyld igen.

Hun tager et fast tag i pigens hånd og går hen til trappen. Jeg går efter, ikke for at forfølge dem, men fordi jeg osse skal ud. Og uden Frøens selskab kan jeg sagtens tage trappen.

Og der er noget ved kvinden, Sofias mor, hvis hun da er Sofias mor, noget der minder mig om Gudinden. Det sker af og til at jeg ser kvinder der gør det. Det er heller ikke udseendet denne gang, det er måden hun tager sin datter i hånden, hvis det altså er hendes datter, så datteren følger villigt og trygt og fortroligt med. Jeg kan ikke helt forklare det, der er jo en masse

usikkerhed og hvis'er, men jeg er sådan set ikke i tvivl. Så måske er det alligevel osse lidt for at følges med dem, jeg tager trappen. Jeg blir lidt bagved, så jeg håber ikke de føler sig forfulgt. Nede på første går de ud på gangen, Sofia vender sig i døren og kigger på mig. Jeg er i hvert fald ikke hendes morfar, og jeg har aldrig heddet Karl. Men hun smiler til mig, og jeg er slet ikke farlig. Det tror jeg heller ikke hendes mor synes.

Jeg går helt ned, forbi vagten og ud på parkeringspladsen. Der står igen en ambulance. Ikke den samme som sidst, ikke Frøens sidste autocamper. Der er tit ambulancer her, men den her er ikke kommet med udrykning, så ville jeg alligevel have hørt det. Måske er det ikke noget alvorligt. Eller osse er det en der allerede er død. Det kan jeg ikke vide. Jeg går ned mod kiosken. Jeg skal ikke købe noget særligt. Måske skal jeg bare have en avis og gå hjem og læse den. Så møder jeg i hvert fald ikke Sofia og hendes mor på vejen hjem, så sidder de oppe hos ham Karl, jeg ikke kender. Han bor nok i lejligheden lige under min, når nu Sofia troede jeg kom ud ad hans dør. Jeg kunne jo have set på oversigten, men det fik jeg ikke gjort.

Jeg går forbi kiosken og ned i byen. Det er længe siden der var en pølsevogn i gågaden. Skomagerbutikken er der heller ikke længere har jeg set. Gad vide hvor Jacob Skomager nu er. Måske er hun blevet bibliotekar, man kan aldrig vide med sådan noget.

Jeg sætter mig i cafeteriaet ved brugsen med en kop kaffe og et stykke chokolade. Samme bord som jeg sad og snakkede med Marianne ved. Det irriterer mig at hun mindede mig om besøgene hos Ursula. Jeg har ikke skænket dem en tanke i årevis, men nu husker jeg dem. Med en let irriterende glæde.

Efter kaffen er drukket sidder jeg lidt og kigger på de mennesker der går forbi. Der sidder en gammel mand og hænger over en enkelt kop kaffe, kan de se. Så rejser han sig og går hjemad. Og som det var planlagt møder jeg Sofia og hendes mor, der ikke er Gudinden, lige på vej ud af døren.

- Hej igen, siger jeg.

- Hej, siger Sofia.

Hendes mor siger ikke noget, men smiler pænt og nikker. De går ud til en bil i den anden ende af parkeringspladsen og kører. Jeg går ind. Dot sidder bag ruden i vagten. Hun rejser sig og går ud til mig.

- Er du ved at finde nye venner Jon ?

- Venner ?

- Nu du mistede Jansen.

- Han kan vist ikke erstattes, siger jeg.

-Jeg sagde osse nye venner. Nye.

Hun er slet ikke så dum hende Dot, når hun bare aflægger den der institutionsuniform. Det kan godt være hun er uddannet plejer eller

sygeplejerske, og jeg er ikke syg og skal ikke plejes. Men hun er osse et menneske ved sin forstands fulde brug. Og det mener jeg osse at jeg selv er. Er det ikke det man skriver i et testamente, ved sin forstands fulde brug. Det siger vel ikke noget om at man har brugt den. Kun at man i hvert fald kunne have brugt den hvis man ville.

- Det er jeg vel nødt til, siger jeg. Hvis jeg altså ikke bare vil gro til i min klippehule.

- Det var det jeg tænkte, siger hun. Kender du Karl.

- Det er ikke ham jeg har i tankerne. Men han har vist et begavet barnebarn.

- Så skal du måske passe på. Tiderne har det ikke så godt med ældre mænd og små piger, det ved du godt.

Hun har jo irriterende ret. Som Gunilla i sin tid. Eller som Marianne i telefonen. Måske skal jeg henvende mig til Sofias mor, hende der ikke er Gudinden, men alligevel. Og det har ikke noget med Ursulas hus med det mørke værelse at gøre. Ikke det fjerneste.

Var jeg da et svin med min pik i mine unge dage, jeg synes det ikke. Og heller ikke sammen med Ursula i sin tid. Det var en fælles aftale vi havde, hvad Marianne så ellers mener om det. Det er år siden jeg har brugt den til andet end at tisse med. Den kan måske endnu, men jeg gider ikke. Den fysiske forening er ikke længere så frugtbar som den rette afstand. Den afstand er som en harmonika. Hvis den blir trykket helt sammen og spændt, så kommer der ikke en lyd. Frøen har måske osse lært at spille harmonika, men så blir ordene i min tankegang igen for forførende.

Jeg går op i min lejlighed. Jeg tager trappen op og går ind og tænder computeren. Og nu har Steiner skrevet. Han er nødt til at udsætte sit besøg, han har fået noget med lungerne, så lægen har beordret ham til at blive hjemme i mindst et halvt år. Han skal til løbende kontrol, hvad det så ellers indebærer. Og de dagbøger ligger stadig hos ham, han har bestemt ikke smidt dem ud. Jeg har ikke brug for at læse i dem, men hvis jeg har dem i hånden, kan jeg så lade bogstaverne være ?

Janke var trods alt min lillebror. Og selvom jeg så ham sjældent som voksen, var han da blevet en rar mand, så vidt jeg kunne bedømme. En mand der endda holdt sin kæft, og det var altså ikke min skyld. Men det koster en formue at få de dagbøger sendt herved, det har Steiner selv skrevet til mig. Han kunne måske tage billeder af siderne eller nogle af dem og så maile dem til mig. Eller han kunne få bøgerne scannet. Men det er fortid Steiner, og det er ikke engang min fortid. Jeg har ikke noget at bruge de bøger til. Og hvis først bogstaverne kommer forbi mine øjne kan jeg jo ikke undgå at læse dem, og så ender jeg med at blive interesseret, jeg ved det. Hold det væk, opgaven må gerne forblive uløselig og uløst. Når vi så er væk, Steiner og jeg, så kan en eller anden fremmed smide de bogstaver på bålet, det vil være den bedste løsning. Så det med at tage billeder eller scanne skriver jeg ikke, ikke engang som PS. Jeg skriver bare at sådan er det når man kommer i vores alder. Og

tænker at Marianne da godt kunne finde ud af at brænde de billeder, det sagde hun i hvert fald. Og så sætter jeg noget musik på anlægget, en klaversonate af Brahms. Og lægger mig i sengen og slapper af.

Ugen efter støder jeg igen på Sofia, denne gang er hun sammen med en mand der kunne ligne hendes far. Han opfører sig i hvert fald sådan, og han ligner hende. Eller det er vel hende der ligner ham.

- Nå siger jeg, hvor er vandpistolen så i dag ?
- Den er blevet væk, siger hun.
- Så du kender Sofia og hendes vandpistol, siger manden.
- Uha ja. Jeg blev meget bange og jeg blev helt våd.
- Det var kun en lille smule far, siger hun. Jeg troede det var morfar.
- Så du er offeret, siger manden. Jeg har hørt om det. Og nu er den vandpistol heldigvis forsvundet.
- Det var ikke så slemt, siger jeg. Og enhver kan jo tage fejl af etagerne hos os. De ligner hinanden alle sammen.
- Alle to, siger Sofia.

Og det har hun sådan set ret i. Hvis man ikke regner underetagen med vagtstue og fællesrum og personalerum med, så er der bare to etager med svalegang og lejligheder. Ikke nogen arkitektonisk bedrift som for eksempel bjerget i min tid. Det var i hvert fald spektakulært.

- Det er en opvakt datter I har lavet, siger jeg.
- Vi har osse gjort os umage, siger Sofias far.
- Umage med hinanden er en god ting, siger jeg. Skal I besøge morfar ?
- Næ, siger manden, vi er ude at handle.
- Vi skal købe vaskepulver, siger Sofia.
- Det er på tilbud i Lidl, siger hendes far.
- Kun måske, siger Sofia. Mor sagde at de måske havde vaskepulver på tilbud.
- Jeg er måske selv på vej i Lidl, siger jeg
- Det ligger da den anden vej, siger pigen og peger.
- Jeg skulle måske først lige i brugsen, siger jeg.

Vi følges ad hen til Lidl og ind i butikken. Sofia og hendes far har taget en vogn, jeg har kun taget en kurv. Jeg ved ikke hvad jeg skal købe. Jeg skal kun lave mad til mig selv, og så skal jeg kun tage hensyn til hvad jeg selv kan lide. Manden leder efter vaskepulveret, Sofia og jeg står ved en køledisk med pizzaer. De skal bare i mikroovnen.

- Hvad hedder din far Sofia ?
- Far hedder Kurt og mor hedder Gunilla.

Kurt og Gunilla. Som Frøen og min gamle Gunilla. Verden er lille og antallet af navne er ret begrænset. Men alligevel. Skal jeg nu til at holde dem ude fra hinanden i mine tanker. Det blir nemmest med den nye Kurt og Frøen. Jeg tænker altid på Frøen som Frøen. Gunilla blir sværere. Ham den nye Kurt kommer tilbage med vaskepulver og lægger det i vognen. Han skulle nok have taget vognen med i stedet for at lade Sofia stå her med den. Vaskepulveret er

på tilbud. Hvis jeg havde haft brug for vaskepulver ville jeg osse have taget. Men tøjvask blir der sørget for.

- Din datter siger du hedder Kurt, siger jeg.
- Det er et sjældent navn i din generation, siger jeg.
- Jeg er opkaldt efter min far.
- Så du hedder det samme som din far. Er det ikke upraktisk ?
- Han væltede med en motorcykel før jeg blev født.
- Min farfar er død, siger Sofia. Jeg har aldrig mødt ham.
- Og det har jeg så heller ikke, siger den nye Kurt. Måske syntes min mor at hun skyldte ham det. Men jeg lever fint nok med det navn. Da jeg først blev voksen, var det slet ikke noget problem.
- Er Sofia jeres ældste ?
- Hun er vores eneste.

Det er meget hurtigt vi er kommet så tæt på hinanden. Jeg ved godt hvorfor når det gælder mig. Men hvorfor Sofia og hendes far er med på det, kan jeg ikke regne ud. Og nu er jeg nødt til at fortælle om mit forhold til deres navne. Der i Lidl.

- Det er lidt mærkeligt at skulle kalde dig Kurt, siger jeg. En af mine nærmeste venner hed osse Kurt. Han blev kaldt Kurt Frø.
- Så kan du jo kalde mig Kurt Skildpadde.
- Hedder du det eller er du bare så langsom.
- Det synes jeg ikke. Jeg hedder Skjold til efternavn.
- Er du i familie med en bankmand.
- Min farfar var bankmand. Bankfuldmægtig endda.

Det er en lille by. Kurt Skildpaddeskjold ser ud til at være omkring tredive år. Da jeg i sin tid greb bankfuldmægtig Skjold i at negle kartofler på en mark har det måske været omkring den tid han mistede sin søn ved en motorcykelulykke. Og det anede jeg ikke noget om.

- Lever han endnu, spørger jeg.
- Han lever i bedste velgående. Han er Sofias yndlingsoldefar.
- Hedder hun så osse Skjold som en skildpadde.
- Næ, hun hedder Johansen som sin mor.
- Det er osse lidt sjovt. Jeg hedder ION.
- Og hvad mere end Jon.
- Ikke mere. Jeg bruger ikke efternavn.

Gudinden har lært mig at navne ikke betyder noget særligt. Det der betyder noget er hvem man er. Og nu står jeg og leger med navne sammen med Kurt Skildpaddeskjold. Sofia Johansen står stadig ved køledisken med pizza.

- Se far, siger hun, nu er jeg en klokke. Ding dong, ding dong.
- Det er godt, siger han. Nu skal vi op til kassen og betale.

Jeg går med op til kassen. Min kurv er stadig tom.

- Men du blev ikke bankmand, siger jeg.
- Nej jeg blev folkeskolelærer.

- Og jeg er en klokke, siger Sofia.
- Ja så længe du ikke klokker i det, siger hendes far, så skal du nok blive glad.
- Nu fjoller du far, siger hun.

Skolelærer Kurt Skildpaddeskjold betaler for sine varer. De små ting han har kan være i det net han har med, vaskepulverpakkerne må bæres ved siden af.

- Skal I langt, spørger jeg.
- Det er ikke så galt, svarer han.
- Jeg kan godt hjælpe med at bære. Jeg skal ikke så meget andet.
- Sofia kan osse hjælpe.
- De er store de vaskepulverpakker, siger jeg. Hvis hun tager den ene kan jeg tage den anden.

Så følges vi jo helt naturligt ad. Sofia har sin pakke i begge arme, jeg har min under højre arm. Kurt Skildpaddeskjold går med sit net i venstre hånd og svinger den højre hånd frit i luften. Det hele hænger så smukt sammen. Jeg kender hans farfar, Sofias yndlingsoldefar. Og han er en helt anden end Kurt Skolelærer. Datteren drømmer om at blive klokke. Måske blir hun det en dag. Ding dong.

Efter et stykke tid beder Sofia sin far om at hjælpe med vaskepulveret. Han tager pakken under højre arm og sætter farten lidt op. Jeg kan sagtens følge med, det var Kurt Frø der gik langsomt efter mig, den her Kurt går foran og jeg følger med sammen med hans datter. Vi er et yndigt syn. Jeg ved ikke hvem der kigger på os, der er stadig mange i byen, jeg ikke aner hvem er. Og uanset hvor gammel jeg når at blive, så når jeg aldrig at lære dem alle at kende. Men de er der, og nogle af dem tænker nok noget når de ser os. De kan jo forestille sig så meget forskelligt, og det blir jo alt sammen til en del af fortællingen. Fortællingen finde, den opfindes hele tiden, og sådan skal det osse være.

- Så er vi der, siger Kurt Skildpaddeskjold.

Sofia får igen den pakke vaskepulver han har båret tilbage i begge armene. Så kan hun bære den det sidste stykke ind til huset. Det er et gammelt hus der vist stadig er ved at blive sat i stand. Resterne af et gammelt køkken ligger udenfor til den ene side. Noget af det skal måske bruges til udekøkken, eller osse skal det alt sammen ende i de rigtige containere på genbrugsstationen. Bilen Sofia og hendes mor kørte i fra parkeringspladsen den anden dag står foran huset.

- I tog ikke bilen hen til Lidl, siger jeg.
- Jeg har ikke kørekort til bil, siger Kurt, kun til motorcykel.
- Har du så motorcykel ?

Jeg ser mig omkring og kan hverken få øje på en motorcykel eller plads til sådan en. Måske er han en af dem der tager den med ind i stuen, det har man da hørt om.

- Det kunne ikke falde mig ind, siger han. Jeg har kun kortet for at bevise at jeg kunne.

Det er jo det med hans far. Det er bare en lidt sær måde at reagere på det, synes jeg. Men det falder måske ham helt naturligt. Så kommer Sofias mor ud ad hoveddøren.

- Nå, der er I.

Så får hun øje på mig.

- Og var det ikke dig Sofia skød bukserne våde på ?

- De er tørre igen, siger jeg. Det er flere dage siden nu. Nu har vi båret vaskepulver sammen.

- Der var kun tilbud hvis man købte to pakker, siger Kurt undskyldende. Så jeg købte to.

- Det regnede jeg osse med, siger hun.

Kurt Skildpaddeskjold spørger om jeg vil med ind og have en kop kaffe eller en øl som tak for hjælpen.

- En kop kaffe ville da være dejligt, siger jeg.

- Din farfar er på besøg, siger Gunilla.

Jeg skal virkelig tage mig sammen for at tænke på hende som Gunilla.

- Oldefar, råber Sofia og løber ind i huset.

Vi andre tre går ind bagefter. Gunilla står i forvejen næsten i døren, så hun kommer først, så kommer jeg og til sidst Skildpaddeskjold. Jeg kan godt kende den gamle Skjold der sidder derinde. Han ligner stadig en bankfuldmægtig, nu i ulasteligt fritidstøj og uden slips. Jeg kan se i hans øjne at han osse genkender mig. Han siger ikke noget.

- Goddag Skjold, siger jeg.

- Goddag.

Ikke mere end det.

- Jeg har skudt ham oldefar, siger Sofia.

- Med en vandpistol, siger Gunilla.

- Jeg laver noget kaffe, siger Skildpaddeskjoldet og går ud i køkkenet.

Gamle Skjold har lagt sine hænder på Sofias skuldre.

- Du er en værre en, siger han.

- Og du er værre, siger hun.

Det lyder som en samtale de har haft mere end en gang, som en slags ritual.

- Han bor i lejligheden lige over min far, siger Gunilla.

- Jeg kender ham godt, siger gamle Skjold. Han kostede os noget af en afskrivning.

- Der er en risiko ved en investering, siger jeg. Det er derfor man forlanger renter.

- Det er det du selv siger, siger Gunilla.
- Markisen lånte til et juvelbesat håndklæde, siger Skjold, og smed det så næsten omgående i ringen.

Det billedsprog er noget søgt synes jeg. Jeg sætter mig på en spisebordsstol. Gamle Skjold rejser sig.

- Jeg må vist osse til at komme afsted, siger han.

Sofia kigger over på mig. Jeg rejser mig igen.

- Det er vist ikke så godt at jeg trænger mig på, siger jeg. Jeg gør vist mere skade end gavn lige her.

Gunilla svarer ikke. Jeg begynder at gå. På vej ud i gangen fornemmer jeg at gamle Skjold sætter sig igen. Sofia vil så gerne have at han bliver. Jeg når ud ad døren og helt ud på havegangen inden Skildpaddeskjoldet indhenter mig.

- Jeg troede vi skulle have en kop kaffe, siger han.
- Det dur ikke her og nu, siger jeg. Din farfar er vist vred på mig. Han synes jeg har snydt ham.
- Har du da det ?
- Sådan kan han vel godt se det. Men det var hyggeligt at møde dig og Sofia. Og Gunilla. Det kan være vi ses i Lidl en anden gang.

Jeg begynder at gå hjem. Skildpaddeskjoldet står og kigger efter mig fra den åbne havelåge. Den gamle Gunilla, hende fra Bjergtaget, kaldte mig da af og til en chancerytter, og endda engang nærmest kvaksalver. Og nu har den gamle Skjold vel kaldt mig en bedrager. Juvelbesat bedrager. Men hvis jeg er bedrager, så var Gudinden osse en bedrager. Ingenting i den hånd, ingenting i den hånd, ingenting i afstanden mellem hænderne. Og alligevel kan den afstand bestemt godt vise drømmen om den fisk man gerne ville have fanget. Er det så bedrageri at mane fisken frem i mellemrummet ? Så er det vel osse bedrageri, når man frembringer trykbølger i luften, så det høres som sang eller betydningsfuld tale. Så er det osse bedrageri når streger og klatter på papiret kommer til at ligne bogstaver med betydning. Men det er det måske osse. Og så var det vel osse bedrageri når den gamle Skjold lod tal i en computer repræsentere en gæld der skulle afskrives. Han kunne da bare have slukket for maskinen, så var gælden forsvundet helt af sig selv.

Jeg har ikke dårlig samvittighed, den kan jeg ikke bruge til noget. Men jeg er ked af at Sofia får et dårligt indtryk af mig, og af at jeg er nødt til at gå fra en kop kaffe med Skildpaddeskjoldet. Jeg kan let gå i cafeteriaet og købe en anden kop kaffe, men det er svært at støde på endnu en Kurt.

Dot må kunne se det i mit ansigt da jeg går forbi vagten.

- Fik du alligevel ikke købt ind, spørger hun.

Nej, det fik jeg ikke gjort. Jeg glemte det ikke, der var bare noget andet der tog over. Jeg kunne da gå ud igen, men jeg har så jeg kan klare mig.

- Det blev ikke nødvendigt, svarer jeg.
- Du ser bare så trist ud.
- Det er fordi jeg er lidt trist.
- Og det angår ikke mig ?
- Nej, det angår nemlig ikke dig.

Jeg går op til mig selv. Trappen op til anden sal er ikke noget problem. Og jeg har slet ikke lyst til aftensmad. Kaffen kan jeg godt lave, den hjælper lidt. Og jeg vil ikke lade mig slå ud. Jeg ved da godt at jeg hist og her har afsat lidt ubehagelige aftryk, men jeg plejer ikke at få dem sådan smidt tilbage i ansigtet. Jeg plejer at se mig selv i øjnene i spejlet og vide hvem jeg er og ignorere det andet. Jeg vil helst kun erindre det gode, så blir der mest af det. Og jeg kan måske møde Sofia og Kurt Skildpaddeskjold i Lidl igen. Eller et andet sted. Det med Gunilla er vist ikke vigtigt kan jeg mærke. Og så er det ikke vigtigt.

Og derfor er det da osse Gunilla jeg møder nede i døren næste dag. Nu skal jeg i hvert fald have handlet, jeg vil have varm aftensmad i dag. Og hun skal vel besøge den Karl der er hendes far. Det har hun da lov til. Og så smiler hun til mig.

- Han er lidt firkantet min svigerfar, siger hun.
- Du kalder ham svigerfar ?
- Det er han i praksis, og man skal se praktisk på den slags. Og måske kan du komme til kaffe en anden dag hvor han ikke er på besøg. Sofia kan vist af en eller anden grund godt lide dig. Og hun kan osse godt lide sin oldefar.
- Hun er ikke med i dag ?
- Jeg er nødt til at snakke lidt med min far uden hun er der.
- Og det angår ikke mig.
- Slet ikke. Har du en telefon ?

Selvfølgeligt har jeg en telefon. Og vi udveksler numre. Jeg får osse hendes mands nummer, hun kan ikke tage sin når hun er på arbejde. Og nu har jeg bestemt lyst til varm mad til aften. Jeg skal ud og købe ind til mig selv mens hun går op til sin far. Og for en gangs skyld går jeg i Lidl og handler. Jeg tager en vogn denne gang og får osse købt lidt rigeligt. Men det går, mit kort blir ikke afvist. Skjold er heller ikke længere fuldmægtig i den bank. Den er i øvrigt blevet købt op, den er en del af noget større, af noget meget større end os selv.

Jeg smiler mens jeg bærer varerne hjem til lejligheden. Af og til må jeg sætte poserne og puste. Det er mad det hele, gode råvarer, ingen håndklæder eller andre juvelbesatte emner. Jeg har faktisk aldrig brugt juveler når jeg selv skal sige det. Jeg kan få god og rigeligt med aftensmad og en lille øl til. Og så går jeg i seng.

Dagen efter skal jeg ikke selv lave mad, jeg skal til åbningen af Den Stille Fasan. At hælde cornflakes i en dyb tallerken og hælde sukker og mælk på er ikke madlavning, det er højst en servering.

Den Stille Fasan åbner tretten tredive, der er vel en god frokost i det arrangement. Jeg spiser mine cornflakes og drikker min kaffe og giver mig til at glæde mig. Det er år siden jeg har spist på restaurant, jeg har kun været på cafeteria engang imellem. Og vil jeg mon møde andre bekendte udover Marianne. Og nu i virkeligheden og ikke virtuelt. Så jeg kan undersøge om det gør en forskel, det burde jeg da have forsket mere i gennem mit lange liv. Jeg er opstemt og klar. Jeg tager det pæneste tøj jeg har på. Det er ikke prangende, men det kan da stadig se nobelt ud hvis jeg bærer det på den rigtige måde.

Jeg ejede da en pæn virksomhed i næsten tredive år. At jeg så i de følgende tredive år var i en ganske anden situation kan jeg godt ignorere udseendemæssigt. Tidligere iværksætter, siden iværksat, sådan er det. To be or not to be, that´s life. Jeg har overlevet, og det vil jeg blive ved med. Jeg vil fortælle de andre mine erindringer alene ved min udstråling, så behøver jeg ikke sige så meget, så kan jeg lytte i stedet for. Det har vist aldrig været min stærke side, men i dag vil jeg være diskret tilskuer. Det er min målsætning.

Foran Den Stille Fasan står en hund bundet, ikke den Frøens gamle elev havde med til bisættelsen, den her er noget større. Der er ikke nogen krog i væggen, så snoren er fastgjort til gelænderet til kældertrappen. Hunden sidder og venter, den må ikke medtages i restauranten. Jeg går ind, der er allerede mange mennesker indenfor. Der står et bord med opskænket hvidvin og der er store skåle med friske skyllede jordbær. Enten har Marianne fået hjælp, eller osse er hun blevet mere stilfuld med selvstændigheden. Den slags var Ruffs gebet i sin tid, mens hun stod i køkkenet. Nu står hun midt i restauranten i en stor gul kjole. Jeg tager et glas hvidvin og går over for at hilse på.

- Tillykke med det Marianne. Det ser glimrende ud. Hvis maden bare kan leve nogenlunde op til det her, så går vi da aldrig hjem.
- Som du dog kan sige det Markis.
- Det er ION nu ved du.
- Som du dog kan sige det Jon.
- Ordene har taget magten fra mig Marianne. Undskyld.

Hun er så vidt jeg kan se den eneste jeg kender i restauranten. Der er måske nogle af de andre jeg har nikked til i brugsen eller Netto. Eller Lidl, det skal jeg ikke kunne sige. Men jeg ved ikke hvem de er, jeg ved ikke engang hvad de hedder.

- Der er frokost lige om lidt, siger hun.

Vi bliver gennet til bords, og et par flinke tjenere hjælper os med at finde de rigtige pladser. Vi siger skål, nu i et andet glas hvidvin, og sætter os. Hvis man har haft det første hvidvinsglas med sig i hånden har man nu to af den slags. Der er osse ølglas og snapseglass på bordet, dem er der ikke skænket i endnu.

Maden kommer på bordet. Den er god. Der blir skænket øl i ølglassene, og så blir vi spurgt af tjenerne om vi osse ønsker brændevin. Det er svært at sige nej til gratis brændevin, særligt hvis den er god. Og den er god, den blir præsenteret som noget med brombær og rønnebær og et par ting til, Mariannes personlige opskrift. Jeg synes osse der er et strejf af honning, men det blir der ikke sagt noget om. Efter maden blir bordene ryddet ud til væggene, osse her er tjenerne effektive, og mange gæster giver gerne en hånd med. Marianne står midt i rummet og dirigerer slaget. Så kommer der musik på, en slags spillemandsmusik med diverse tilsætninger. Marianne danser for fra sin position som midtpunkt. Nogle gæster danser efterhånden med, det udvikler sig til en slags kædedans, et bølgende mønster. Vi andre trækker ud mod væggene hvor stolene står foran bordene. En ældre kvinde sidder ved min højre side. Jeg må se grundigt efter for at sikre mig at det ikke er min gamle Gunilla. Hun er mere fuld end jeg er.

- Se hende, hvisker hun ind i mit øre. Hvor hun gør sig til nu. Nu har hun hele magten, og nu vil hun bare finde noget pik.

- Jeg tror ikke jeg er leveringsdygtig, siger jeg og rejser mig.

Jeg er træt nok til at gå hjem. Jeg burde nok sige farvel til Marianne, men tænk hvis damen, der ikke er Gunilla, har ret. Er det så ikke bedre hvis jeg lige så stille lister ubemærket af. Jeg går omhyggeligt hen til udgangen og ud på gaden. Den store hund står stadig bundet ved gelænderet til kældertrappen. Det er vist en nedgang til køkkenet. Den ser noget galhovedet ud, den har osse stået bundet længe der. Man burde vel binde den op så den kan finde sin herre og mester. Men jeg tør ikke gå så tæt på den. Der er noget farligt i dens øjne. Som de så ud, de vilde hunde i den forladte by, dem Coco holdt i live med sin dåseåbner.

Hvis jeg gør det ordentligt op, de mennesker jeg har mødt. Ikke kun de piger jeg har elsket og elsket med, men alle jeg har mødt som har sat spor i mig. Og som jeg jo osse har sat spor i. Hvis jeg gør dem alle sammen op, så er det mange. Hvis alle de mellemrum skal sættes ind i et skema, ville mit lille liv være ganske uoverskueligt. Og så er der jo alle de andre små liv der ender med at samle sig i et stort liv. Der går en brik til det puslespil på det modsatte fortov, det er sgu Sofia. Uden sin egen Gunilla, uden Skildpaddeskjoldet, helt alene på en halvmørk gade. Og på denne side af gaden står den store stygge hund og glør efter hende med sine onde øjne. Om lidt sprænger den måske sin spinkle snor og jager Sofia op i et træ. Så er det godt det er en hund og ikke en leopard, for sådan en kunne klatre op efter hende. Måske skulle jeg ringe til hendes mor eller far og fortælle dem, at hun går her inde i byen helt alene. Jeg ser op fra telefonen, og nu er hun forsvundet. Og var det så alligevel hende der gik der, eller fik jeg bare liv i maskinen uden Frøens hjælp og uden at ville det.

Kan jeg nu selv gå hjem, eller skal jeg finde en taxa. Har jeg penge til det. Måske kan Dot i vagten lægge ud. Hvis hun er på vagt i aften. Nej, jeg går, jeg

er en voksen mand og ikke et pigebarn som Sofia. Jeg kan godt gå hjem, hjem kan man altid komme.

Og på et eller andet tidspunkt er jeg fremme ved indgangsdøren og smutter forbi vagten. Dot kommer ud og ser på mig.

- Du er vist godt lakket til Jon. Skal jeg hjælpe dig op ad trappen.

- Jeg tager elevatoren i dag.

- Skal jeg så ikke gå med og trykke på den rigtige knap.

- Jeg finder sgu altid den rigtige knap i første hug. Kom du bare an.

- Din sans for humor har du ikke fået drukket ud af hovedet endnu Jon. God tur op.

Hun går ind i vagten, men hun kigger ud gennem ruden mens jeg får elevatoren ned og går ind og trykker på totallet. Hun tror ikke jeg ved det, men jeg kan mærke det i ryggen. Det hele virker som det skal, jeg kommer op på min etage, finder min dør og får den låst op. Og så vågner jeg næste morgen i min seng, så den må jeg være kommet ind i. Jeg har endda fået tøjet af, men det smager ikke i munden som om jeg har fået børstet tænder. Det smager stadig af brombær og rønnebær og et strejf af honning. Jeg blir liggende lidt og beslutter at jeg ikke er død - og heller ikke lige ved at dø. Jeg er ikke helt sikker på benene, men det lykkes mig da at komme ud og pisse og ramme kummen og vaske hænderne og børste tænderne og gå ud i køkkenet og lave noget kaffe. På et tidspunkt i løbet af dagen må jeg have fat i Gunilla eller Skildpaddeskjoldet og finde ud af om det var Sofia der gik på det fortov i går aftes, eller det var virtual reality frembragt af øl og hvidvin og brændevin. Var den hund ikke unaturligt stor og faretruende. Men jeg kan ikke ringe nu, det er stadig morgen. Jeg skulle måske have ligget lidt længere. Og risikeret at pisse i sengen.

Jeg tænder computeren og kigger i mailboksen. Der ligger noget fra Steiner med en vedhæftet fil. Har han så selv fundet på at scanne de dagbøger ?

Nej, det er bare et billede af en af hans nevøer der har fået en søn. Knægten sidder på en stol med et spædbarn i armene, knægten er nu en voksen mand og far. Steiner må have sendt mig det billede ved en fejl, det angår slet ikke mig, jeg ved ingenting om Steiners familie, og jeg har ikke brug for at vide noget. Jeg har nok jeg skal forholde mig til, jeg fik ikke gjort mit menneskeregnskab op, det lader sig nok heller ikke gøre, men jeg ved at det i hvert fald er rigeligt stort allerede. Jeg er stadig træt efter den foregående eftermiddag. Og det blev da osse aften ? Og Marianne i en stor gul kjole der var til at danse i. Jeg venter med cornflakes og nøjes med kaffe. Hvis jeg havde været ryger havde det nok gjort godt med en smøg eller en pibe tobak.

Det banker hårdt på døren. Jeg åbner og der står en af dem nede fra vagten. Ikke Dot, der står Kenny på hans skilt. Vi er nødt til at evakuere bygningen, siger han. Der er indtelefoneret en bombetrussel, sikkert bare drengestreger,

men for en sikkerheds skyld. Og jeg ville bare have lagt mig efter den første kop kaffe, det er det jeg trænger til.

- Jeg er for træt til at gå nogen steder, siger jeg.

- Du må hellere få noget tøj på og komme selv, siger ham med Kennyskiltet. Ellers kommer politiet og henter dig ud, påklædt eller ej.

- Hvor skal vi gå hen ?

- I første omgang ud på parkeringspladsen. Der kommer en bus og henter os. De har vist sagt der er en lille time til bomben springer.

- Er der da en bombe ?

- Det tror vi ikke. Men man kan jo aldrig vide.

Og det har han jo ret i, man kan aldrig vide. Selvom det virker usandsynligt at nogen gider ofre en bombe på den her alderdomsfabrik. Kenny går videre til den næste dør og slår på den. Jeg overvejer at gemme mig ude på badeværelset. Hvis jeg står helt stille bag bruseforhænget er der ingen der vil opdage mig. Der skal alligevel mere end en skide bombe til at tage livet af mig, det kan man altid vide. Jeg ved det i hvert fald. Jeg tager tøjet fra gulvet hvor jeg åbenbart bare har smidt det og tager det på. Så tømmer jeg kaffekoppen og går ud på gangen. Mange af de andre er kommet ud og står og venter ved elevatoren. Jeg kender de fleste af udseende. Nogle af dem er stadig i nattøj. Nattøj.

Jeg tager trappen ned. Jeg er ikke den eneste. Jeg er heller ikke den langsomste.

- Så fik vi da lidt spænding, siger en dame mens jeg overhaler hende.

Jeg synes mit liv er spændende nok i forvejen, jeg har ikke brug for bomber. Ude på parkeringspladsen står bussen nu og venter. Jeg går ind som en af de første og sætter mig ved vinduet lige bag chaufføren. Efterhånden kommer der flere og flere ind. Et par af de dårligste blir læsset på ambulancer og kørt væk uden udrykning. Der er ingen panik over scenen, kun en let overbærende træthed. De sidste der går ombord er personalet. Jeg kan ikke se Dot, hun var jo osse på arbejde i går aftes, så hun har vel fri nu. Det er en ung pige med et Emmaskilt på brystet der sætter sig ved siden af mig. Så triller vi afsted. Politiet er kommet i fire biler, de har hunde med. Bombehunde velsagtens. Skal man mon være bange for bombehunde ?

Kenny der vækkede mig griber en mikrofon.

- Nu kører vi stille og roligt en tur rundt i byen til politiet melder klar. Om alt går vel kan det klares på en time eller to. Hvis nogle af jer mangler noget eller vil sættes af hos familie eller bekendte, så tag fat i en fra personalet. Vi skal nok få det til at glide.

Mon de har talt os. Som man tæller børn i skoler og børnehaver. De ser i hvert fald ud som om de har styr på situationen, men de får vel osse deres løn for at kunne se sådan ud. Vi kører lidt rundt i byen, og et par stykker bliver sat af hos nogle de kender.

- Du ser ud til at tage det helt roligt, siger jeg til den Emma der sidder ved siden af mig.
- Det er jo bare drengestreger, siger hun. Der er ikke en virkelig bombe. Vi er bare nødt til at agere som om den er virkelig.

Hun har lært lektien. Og jeg prøver at forestille mig en virtuel bombe. Mon sådan en kunne gøre kål på min computer og de mails fra Steiner.

Efter byen er gennemkørt, og de sidste der vil af er sat af, kører bussen en tur ud på landet. De to timer er ved at være gået, men der er ingen melding fra politiet. Vi kører ud mod Bjergtaget, samme rute som jeg kørte med Frøen. Men inden vi kommer ret langt ud langs kartoffelmarkerne blir vi overhalet af en politibil der bremses op foran bussen. En betjent kommer løbende ind i bussen og griber mikrofonen.

- Jeg vil bare sige at jeres hjem er grundigt kontrolleret hele vejen igennem, og der var som forventet ikke nogen bombe. Den smule hash vi fandt, vil der ikke blive gjort mere ud af, den er bare blevet konfiskeret.

Kenny overtager mikrofonen og fortæller at vi ikke har fået besked på den medbragte telefon, og derfor har vi nu fået personlig besked fra politiet. Vi skal nu hjem igen, og lige have samlet de tre op som vi har sat af undervejs. Jeg kigger op på Kenny, han har lagt mikrofonen fra sig, men jeg har opfattet lidt af samtalen med den anden politimand udenfor bussen.

- Var den løbet tør for strøm, spørger jeg.
- Ja, siger han lidt bistert.

Det er åbenbart en eller andens skyld at den telefon er løbet tør. Og det er i hvert fald ikke Kennys skyld. Og det er vel den dramatiske afslutning på morgens begivenheder. Turen tilbage tager med de tre opsamlings lidt over en time. Og nu kan jeg godt spise en portion cornflakes. Mindst.

Senere på dagen prøver jeg at ringe til Kurt Skildpaddeskjolds telefon. Den slår direkte på telefonsvareren. Jeg prøver Gunillas telefon. Den ringer og ringer og blir ikke taget. Hun er vel stadig på arbejde. Jeg går på toilettet. Da jeg vasker hænder, ser jeg i spejlet at der er løbet en stribe blod ned fra mit venstre øjenbryn, forbi øjet og ned på kinden. Sådan så jeg ikke ud da jeg børstede tænder. Jeg må have revet hul på en sårskal, måske da jeg tørrede mig i ansigtet. Har jeg nu siddet på hele busturen og set sådan ud. Den eneste sårede i den katastroferamte eller næsten måske katastroferamte flok. Og hvorfor har ingen sagt noget, den unge Emma for eksempel. Eller Kenny. Det er let at fjerne med en fugtig klud, jeg kunne have fjernet det med lidt spyt på et lommestørklæde eller et ærme der i bussen..

Næste spørgsmål er så hvornår jeg har fået det sår. Er jeg ramlet ind i et eller andet på vej hjem fra Den Stille Fasan. Det ville have sagt noget, hvis der havde været noget at se. Det ville have moret hende. Det må være efter jeg mødte hende jeg er ramlet på et eller andet. Jeg kigger efter i spejlet. Det er et

meget lille sår, men det ligner ikke et myggestik der er kradset hul på. Jeg går ind for at se om der er blod på hovedpuden. Det er der ikke. Det er lidt mystisk, det må være noget i virkeligheden der har ramt mig, jeg er da ikke ved at gå helt i stykker af træthed og alderdom.

Eller kan det være da jeg trak busseronnen over hovedet ude på gangen. Der er da nogle små metalringe som den er snøret i halsen med. Jeg ser efter, og hvis jeg kigger meget godt efter, kan jeg måske se noget der ligner blod ved den ene metalring. Den ring er vist lidt flosset, den sidder i venstre side, så det passer da godt nok. Stoffet er mørkeblåt og ringen er sort, så det er svært at se noget med sikkerhed. Men mysteriet er måske løst. Og hvor er det irriterende at ingen i bussen sagde noget.

Telefonen ringer. Det er Gunilla. Sofies Gunilla.

- Du har prøvet at ringe, siger hun.

- Ja det har jeg.

Hvordan skal jeg nu formulere det uden at gøre mig selv helt til grin ?

- Jeg var nede i byen sidst på eftermiddagen i går, siger jeg, og jeg er næsten sikker på at jeg så Sofia alene på gaden. Det var lidt sent, så det undrede mig.

- Hvilken gade ?

- Jeg ved ikke hvad den hedder. Jeg var til åbningen af den nye restaurant, Den Stille Fasan.

- Det passer fint. Den hedder Kirkesmøgen.

Kirkesmøgen, det stod der jo på invitationen din tosse.

- Sofia og jeg var på besøg hos en af mine veninder. Hun fik lov til at gå ned og købe noget vingummi. Af min veninde. Butikken er kun tre huse væk, og det er på samme side af gaden som hun bor. Hvorfor blev du så bekymret ?

- Der var en stor hund der stod bundet og som prøvede at trække sig fri.

- Det har jeg ikke hørt hende sige noget om. Men Sofia er ikke bange for hunde.

- Den var ret stor og så noget arrig ud.

- Og du prøvede ikke at spørge hende selv ?

- Hun forsvandt.

- Ja, hun er gået op til os igen. Der har ikke været noget at være urolig for.

Nu har jeg i hvert fald gjort mig selv til grin. Jeg kunne lige så godt have sagt at det var en hund med øjne så store som tekopper. Jeg kunne lige så godt have sagt at jeg var skidefuld.

- Det er jeg glad for at høre, siger jeg.

- Men var du med til det party. Der blev spillet ret højt og der blev vist drukket en del. der var hele tiden nogle ude for at ryge, og det gik ikke stille for sig. Jeg troede ikke den slags var noget for dig.

- Jeg kender ejeren fra gamle dage, siger jeg, så jeg var nærmest forpligtet til at komme. Jeg blev ikke så længe, jeg synes osse musikken var høj.

- Det forstår jeg.

Hvad mon hun forstår. Der er i hvert fald ikke så meget mere at tale om.

- Men der er jo den kaffe du ikke fik, fortsætter hun. Vi kan ikke i dag, men i morgen aften måske. Nu har jeg fået hørt noget om dig. Svigerfar har fortalt en del, og der er jo osse nogle andre historier jeg kan sætte ansigt på nu. Kurt synes det er meget interessant. Det vil måske osse være godt for Sofia at høre dig fortælle om det. Hvordan verden har været så meget anderledes.

- I forrige årtusinde. Dengang verden var i sort/hvid.

- Det var ikke sådan jeg mente det,

- Og sådan var det heller ikke, siger jeg.

- Nemlig. Men hvad siger du. Har du lyst i morgen ?

- Det har jeg da.

- Ved ottetiden. Er det for sent for dig ?

Det er slet ikke for sent. Jeg skal bare have kaffe uden brændevin. så er jeg ganske holdbar.

- Det passer fint, siger jeg

Og så har jeg igen en aftale. Verden går videre, selvom Frøen ikke går med længere. Jeg kan mærke at jeg savner mine oplevelser med Frøen ved rattet. Allerede inden vi fik vores autocamper, var det jo som om det var ham der havde rattet i vores samtaler. Da jeg var barn, da jeg var ung og da jeg bare var voksen lod jeg verden komme til mig. Jeg tog den ind og så hvad der skete. Med Kurt Frø Jansen ved rattet fik vi et lidt andet styr på tingene. Vi styrede, som de unge sagde engang, og måske siger de det endda endnu. Men vi havde alligevel ikke styr på at han tog herfra uden at tage mig med, selvom vi jo heller ikke havde noget "hen" at tage hen til. Og siden han slap rattet er virkeligheden braget ind i mig med vandpistoler og brændevin og bombetrusler. Som en slags anden ungdom, som et nyt liv til mig. Og jeg har slet ikke brug for et nyt liv. Barn og ung og voksen har jeg været. Nu vil jeg bare være mig selv, og det var jeg sammen med Frøen. Og så har jeg en aftale med et nysgerrigt barn og hende mor. Og sikkert osse med hendes far. Der osse hedder Kurt. Skal jeg sætte min lid til ham ? Har jeg nogen lid tilbage ? Tillid, tilbagelighed ?

Dagen efter har jeg spist min aftensmad alene og i god tid, og så går jeg hele vejen ud til Skildpaddeskjoldets og Gunillas og Sofias hus. Jeg har så meget styr på tiden at jeg kan ringe på klokken to minutter i otte. Det er tæt nok på ottetiden. Er det mon et hjem med klaver, og kan en af dem spille på det ?

Det er Sofia der åbner døren.

- Velkommen til vores hus, siger hun.

- Dav Sofia, siger jeg.

Hendes mor står lige bagved hende. Måske for at høre om pigen siger den velkomsthilsen rigtigt. De har måske øvet den sammen.

- Og goddag Gunilla, fortsætter jeg, og tak for invitationen.

- Kurt kommer lidt senere, siger hun.
- Han henter kager, siger Sofia.
- Nu skal I ikke gøre for meget ud af det, siger jeg.
- Mor siger du skal fortælle mig godnathistorie, siger Sofia.
- Det skal jeg nok. Men er det ikke en stor tillid at vise en fremmed gammel mand.
- Jeg sidder med, siger Gunilla. Jeg vil osse høre historien.
- Jeg er meget beæret, siger jeg. Men hvorfor tror I jeg vil være god til at fortælle.
- Kom nu indenfor og sæt dig, siger Gunilla. Vi skal først have den kaffe.
- Og kage, siger Sofia.

Vi går ind i stuen. Der er sat kopper frem til tre, og et glas er allerede fyldt med gult saftevand. Der er osse et tomt fad klar til kagerne. Gunilla fortæller at det måske mest er Kurt der har presset på for at få det her arrangement. Jeg har vist været en slags besættelse hos hans farfar, så i Kurts hoved er jeg på det nærmeste blevet en romantisk eventyrfigur. Og jeg medgiver at jeg nok set udefra har haft et rigt liv, men jeg kan ikke huske så meget af det. Så jeg er slet ikke sikker på at jeg kan fortælle noget videre.

- Og er I sikre på at det er noget for Sofia ?
- Det må vi jo se. Og høre.
- Noget af det er måske lidt højpandet. Og når jeg tænker efter er noget af det måske lovligt intimt for en pige i den alder.

Jeg har jo talt med Frøen om min fortid, så jeg er lidt nervøs for hvad jeg kan komme til at fortælle når jeg først går i gang. Men Gunilla er ganske fortrøstningsfuld. Det samme er Kurt Skildpaddeskjold da han ankommer med en pose pecantærter. Pecantærter igen, det vækker noget i mig. Jeg begynder at fortælle allerede ved kaffebordet. Da det blir Sofias sengetid, og det varer ikke så længe, går vi alle fire ind på hendes værelse. Det er blevet noget mørkt, og hendes sengelampe er tændt. Så længe hun sidder op, kaster hun en meget stor skygge på den modsatte væg hvor hendes far sidder på en bänk.

- Det er noget af en monsterskygge du kaster der, siger jeg.
- Det er jo bare en skygge af mig selv, siger hun. Den er jeg ikke bange for. Fortæl nu videre.

Jeg sidder i en barnestol i hjørnet af værelset. Den er noget lav til mine ben, og sædet er af hårdt træ. Men jeg kan fortsat få fat om rattet i det sæde. Sofias mor sætter sig på sengekanten. Og jeg fortæller videre. På et tidspunkt lægger Sofia sig ned.

- Men jeg sover ikke, siger hun. Jeg hører efter.

Og maskinen kan køre videre. Jeg fortæller i en times tid og har fået grebet om hvor meget jeg alligevel kan huske. Jeg kan ikke sige jeg genoplever det, jeg ved jo hele tiden hvad der siden skete, og det skal jeg gøre mig meget umage med at se bort fra.

- Nu sover hun altså, hvisker Gunilla.
- Kan vi ikke bare høre den færdig alligevel, siger Skildpaddeskjoldet.

Han lyder mest som et barn lige nu. Og min historie er jo langt fra slut endnu, jeg kan ikke fortælle det hele i løbet af en enkelt nat selvom jeg vælger ud. Og mine ben trænger nu osse til at blive rettet ud.

- Men vi kan da fortsætte i morgen aften, siger Gunilla. Hvis du altså kan og vil Jon ?

- Jeg kan sagtens, siger jeg. Men er I sikre på at det er noget for Sofia ?

- Hun er allerede ret hårdfør, siger Gunilla.

- Hun skal da høre hvor spændende verden kan være, siger Skildpaddeskjoldet.

- Men forstår hun det ?

- Der er en masse hun ikke forstår nu. Men det sætter sig alligevel.

Det sætter sig, ganske som Gudinden sagde det til mig. Gunilla er enig.

- Det blir lidt som tusind og en nat, siger hun.

Det er vist noget af en overdrivelse. Både i forhold til længden og i forhold til indholdet. Men jeg må jo indrømme at jeg osse har hygget mig. Jeg siger tak, både for kaffen og for chancen for at fortælle. For nogen der hører efter. Og så går jeg hjem gennem aftenen, hjem til min egen lille klippehule. Ved vagten møder jeg igen Dot.

- Det er utroligt så glad du ser ud, siger hun.

- Ja det er svært at tro, siger jeg, men sådan har jeg det lige nu.

Jeg tager trappen op, to trin ad gangen det meste af vejen op. Lidt ung har jeg stadig lov at være. Jeg tager tøjet af, lægger det denne gang pænt på en stol, og lægger mig og sover uden at drømme noget som helst, i hvert fald ikke noget der sætter sig i min bevidsthed. Det er godt nok Skildpaddeskjoldet der insisterer, men det er hans datter der får det til at virke selvom hun falder i søvn.

Det kan ikke blive et helt regelmæssigt arrangement. Nogle dage passer det dårligt for dem eller for mig. De har da ind imellem andre gæster, den skuffede bankfuldmægtig der aldrig blev direktør, og det skal være min skyld, for eksempel. Og jeg har da af og til andre aftaler om aftenen. Marianne synes jeg skal kigge forbi Den Stille Fasan igen, og selvom jeg efter mit første besøg på stedet har lidt blandede følelser med det, er det jo god mad. Og til vennepris lokker hun. Hun håber måske jeg spreder et godt rygte om stedet, og jeg gør da hvad jeg kan. Omgangskredsen hjemme i klippehulen er måske ikke lige målgruppen, men der er da personalet. Og Gunilla har en veninde der bor lige overfor, og de skal da alle høre det glade budskab. Om det vil få effekt ved jeg ikke, Marianne beklager sig i hvert fald ikke. Og de gange jeg får taget mig sammen til at komme og spise, er det hende der ordner regning og siger på snarligt gensyn. Jeg er lidt bange for at hun på en eller anden måde er blevet lun på mig. Jeg har fortalt at jeg ikke er interesseret i noget fysisk

med damer, og at jeg vist heller ikke længere er stort bevendt i den sammenhæng, men det lader hun ligefrem til at være glad for. Hun taler da af og til om sin tur på hjulet og hvor taknemmelig hun er for den oplevelse, og det kan jeg jo ikke tage ansvaret for. Jeg vil i hvert fald ikke.

Af og til går jeg nu osse ind på et værtshus og får en enkelt fadøl. Jeg har endnu ikke smagt den øl der blev ringere af at komme fra fad. Og så sidder jeg ikke og drikker øl alene, selvom jeg da som regel har et bord for mig selv. Jeg sætter mig oftere og oftere i baren hvis de har sådan en, og det kan jeg jo sørge for inden jeg beslutter mig for et sted. Det blir aldrig stamværtshuse, jeg bevæger mig rundt. Og jeg drikker aldrig mere end en enkelt eller to, jeg vil ikke komme hjem som dengang fra åbningen af Fasanen.

Men i hvert fald et par aftener om ugen er jeg hos Sofia og hendes forældre og fortæller. Af og til overrasker historierne osse mig, var det virkeligt sådan det skete. Af og til kommer jeg da osse i tvivl om de seancer er reelle, eller om det er maskinen der på en eller anden måde er selvstartet. De noget fantasiløst valgte nye navne i mit liv kunne pege i den retning. Men så blir jeg enig med mig selv om at det ikke gør nogen forskel om det er det ene eller det andet. Reality er reality, jeg hygger mig så meget ved det, og det er godt nok for mig.

En dag blir jeg så overmodigt glad og ukoncentreret ude på trappen at jeg skvatter og forstuver min ene fod. Jeg blir hjulpet op til min seng af personalet, men jeg kan ikke længere besøge Sofia og hendes forældre. De er nødt til at besøge mig. Og det er i begyndelsen lidt underligt for Gunilla, at de besøger mig og ikke hendes far. Han vil godt nok ikke bemærke det, han har faktisk fået lidt svært ved at genkende hende på det sidste, men det er alligevel lidt underligt at besøge mig, når hun i stedet kunne have besøgt sin far og Sofia kunne have besøgt sin morfar. De besøger mig alligevel, måske er det Skildpaddeskjoldet der presser på, måske er de alle tre nysgerrige på den fortsatte historie.

Så kan det godt nok ikke længere være godnathistorier, Sofia sidder sammen med sin far i sofaen, Gunilla sidder på en stol og jeg sidder i sengen, de første gange med benet højt løftet. Og personalet har sørget for kaffen til os. Af og til laver Gunilla en kande kaffe mere, og af og til har Skildpaddeskjoldet kager med. Af og til minder det meget om dengang Frøen og jeg kørte maskinen, men nu er det vel ikke længere en virtuel maskine, nu er det mine virkelige erindringer der kommer frem, dem jeg har udvalgt ?

Sofia blir lidt forvirret når hun hører om mit virkelige navn som jeg ikke kan sige, fordi det ikke kan siges. Og jeg prøver at fortælle hende at selvom der osse er andre der hedder Sofia, og at hun måske endda kender nogle af dem, så er der jo ingen af dem der er hende. Gunilla siger at det jo så ikke er et navn jeg taler om, så er det en identitet, men det ord forstår Sofia slet ikke, og jeg tror hun bedre forstår det når jeg fortæller det. Mit nuværende og helt

selvvalgte navn ION skriver jeg endda på et stykke papir, så hun kan se hvor flot det vil være hvis det skal hugges ind i en sten. Og det er mig der fortæller, så det er mig der bestemmer. Andre kunne sikkert fortælle de samme begivenheder på en helt anden måde, men så ville det ikke være det jeg huskede og det jeg ved, så det må de selv ligge og rode med. Det er en sidetanke.

Både Gunilla og Skildpaddeskjoldet er meget hjælpsomme med det praktiske, og de hører bestemt efter og stiller af og til gode spørgsmål. Men det er alligevel Sofia der får fortællingen frem i mig, osse når det slet ikke er historier for børn i den alder. Og vi blir ved på den måde, osse efter min fod igen er blevet normal. Godnathistoriemodellen var god, den nye model er endnu bedre for mig og min maskine.

Den nye rutine vækker da osse opmærksomhed hos personalet. Det kan ikke være tilfældigt at Gunilla og Sofia nu som regel kører op på anden sal, og at de endda har Skildpaddeskjoldet med hver gang. Et par gange om ugen i snit. Hører de da ikke mere til nede hos Karl. Eller er det ikke kun Karl der er ved at blive senil, er det osse hans familie. Og da det er Dot der vist har det stærkeste bånd til mig, er det hende der har påtaget sig at spørge mig.

- Er det noget familie du har fundet.

- De er i familie, siger jeg, men ikke med mig. Den unge mand er barnebarn af min tidligere bankmand, det er vist den nærmeste relation vi har.

- De kommer så regelmæssigt.

- De kommer og hører mine erindringer. Jeg ved ikke hvad der er sket, men på det punkt passer vi perfekt til hinanden. De har lyst til at lytte, og jeg har lyst til at fortælle.

- Jeg skulle måske sidde med ved sådan en seance, siger hun. Jeg kan osse være nysgerrig.

- Det vil vist både være upassende og uprofessionelt, siger jeg. Og det vil vist ændre min historie alt for meget.

Jeg er ikke sikker på at hun forstår det, men hun accepterer det i hvert fald.

- I skal nok få jeres fortælletimer for jer selv. Men måske kunne du fortælle mig historien på et andet tidspunkt.

- Det kunne ikke falde mig ind at fortælle dig mine hemmeligheder, siger jeg. Jeg vil udelukkende fortælle dig løgnehistorier.

Jeg griner jo mens jeg siger det, og hun griner med. Hun aner ikke hvor alvorligt jeg mener det, men sådan må det vist være. Jeg kan stadig bære en maske, så bæredygtig kan jeg være endnu. Til gengæld kan jeg mærke at min erindring blir udhulet når jeg sætter ord på og vælger hvad der skal med. Og hvad der ikke skal med. Det er ikke fordi mine tilhørere skal skånes, men tiden er begrænset, og mine ord er ikke bare valg, de blir osse fravalg. Jeg må vælge det væsentligste. Hvis det da var det væsentligste, det kan jeg jo ikke være sikker på. Og når det så er fortalt, er de andre muligheder væk. Når noget kondenseres falder trykket. Hvis jeg var en ballon vilde jeg falde

sammen i processen. Men jeg er heldigvis stadig en fast beholder, jeg er bæredygtig. Og jeg må sende Frøen en venlig tak for min naturvidenskabelige dannelse, selvom den så siger mig at han ikke længere kan høre min tak. For jeg kan. Tak for tilfredsstillelsen ved at føle sig udtømt, som jeg er færdig med at skide. Tak osse til Frøen for den tanke. Som jeg har det nu, er hans betydning for mig på højde med Gudindens. Det ville han være glad for at høre. Det burde han i hvert fald.

- Du er i hvert fald livet op, siger Dot, og det er rart at se.

- Ja jeg møder stadig mine skabere, siger jeg. Bæredygtigt, jeg har fundet min form.

Hun ryster smilende på hovedet og går ud af min klippehule. Hun er professionel. Og sådan blir det efterår og vinter og forår igen. I julen får jeg ikke besøg af mine tilhørere. De inviterer da ikke mig til deres juleaften, den holder de traditionelt sammen med Sofias oldefar, og der er ikke nogen grund til at hidse den gamle mand op, som Gunilla siger. Og det passer mig fint. Og allerede først i januar er vi tilbage i en rimeligt regelmæssig besøgsrytme. Og vi fortsætter med at det kun er hos mig. Det var hyggeligt nok med de godnathistorier, men det virker bedst når Sofia er vågen hele tiden. Så kan hun gøre store øjne af alt hvad hun hører.

Jeg er ældre nu end Gudinden var da jeg besøgte hende, og jeg kan slet ikke sammenligne vores roller. Men jeg gør det alligevel. Jeg ved jo hvordan det hele er, men jeg er alligevel nødt til at sige det et ord ad gangen og i en rækkefølge. Selvom det hele jo er uden rækkefølge. Og hvis det blir noget selvmodsiggende er det kun godt, så begynder det at ligne noget for mig. Det er forår nu og træerne bag parkeringspladsen er lige ved at springe ud. kassedamen i brugsen smiler på en ny måde. Jeg går ikke længere i Lidl, det ser jeg ingen grund til. Sofie og hendes forældre kommer og besøger mig, i dag blir hun otte år, og alligevel komme de her.

Jeg har købt en gave til hende, en lommelygte der kan lyse almindeligt, men osse grønt og rødt. Og der er en knap hvor man kan få den til at blinke. Den slags lommelygter var blevet moderne da jeg vendte hjem fra min tur sydpå, og det er ellers længe siden jeg har set den model, men så lå den der i en kasse i brugsen. Jeg har ikke pakket den ind til hende, det er slet ikke nødvendigt. Men jeg har sat de to batterier i, og jeg har prøvet om den virker. Det gør den. Og hun blir glad for den.

- Tak for den, siger hun.

Hun bruger slet ikke mit navn. Både Gunilla og Skildpaddeskjoldet siger af og til Jon til mig, selvom de da har set det skrevet som ION, Sofia gør det ikke mere. Hun har forstået hvor betydningsløst det alligevel er. Og det er reelt osse ligegyldigt hvordan det staves.

Skildpaddeskjoldet har en lagkage med, Gunilla sætter otte lys i og tænder dem, og Sofia puster dem alle sammen ud i et pust. Hun er en stor pige nu.

Hun er osse blevet klippet kan jeg se, og stadig varmt klædt på. Vejret i marts kan være meget omskifteligt. Og så sidder vi her i min klippehule og spiser lagkage og drikker kaffe. Sofia vil osse have kaffe, hun kan godt lide det hvis det er halvt kaffe og halvt mælk. Der skal ikke sukker i, siger Gunilla, der er sukker nok i kagen.

Så skal Sofia prøve lygten. Op mod væggen så hun kan se lyset skifte farve. Der er ikke så meget fortælle tid i dag, men det er godt nok. Jeg kunne måske osse have fortalt at jeg selv var otte år engang, jeg kunne vel have fundet noget frem. Men det gør jeg ikke, jeg fortsætter som det er mest logisk for mig, og Sofia hører efter med sine store øjne. De er ikke så udstående som Frøens øjne, men de opfatter lige så meget.

- Tak for historien, siger hun da de skal gå. Det er den bedste fødselsdag jeg har haft nogensinde.

- Dine fødselsdage blir bedre endnu, siger jeg.

- Vil du osse fortælle når jeg blir ni ?

- Jeg tror min historie slutter inden da. Men så er der nok nogle nye historier til dig.

Så meget får hun frem i mig. Hendes mor og far siger osse pænt farvel og tak for kaffe, og jeg siger tak for kage.

- Det er en god lille frø I der har fået, siger jeg.

- Ja vi har været heldige, siger Gunilla.

- Og vi havde slet ikke øvet os i forvejen, siger Skildpaddeskjoldet.

Men det har de jo. Det ved de måske ikke, men det ved jeg. Og det er så forunderligt hvor harmonisk et menneske Kurt Skildpaddeskjold er blevet med den opvækst han har haft. En død far fra starten, og en mor der er rejst til Sydamerika, var det vist. Han må kunne fortælle sin datter historier der er mindst lige så vigtige som mine. Og det har han måske gjort, det har han måske dengang hun var så lille at hun ikke forstod et ord. Måske er det derfor hun er blevet så god en tilhører. Og nu er jeg selv ved at lære det. At høre efter. Jeg skal lære så længe jeg lever, og jeg lærer i bedste velgående, selvom det som regel kun blir rundt på parkeringspladsen eller ned i brugsen og hjem igen. Jeg har været langt væk engang, jeg har været oppe under himlen på Canigou. Det var ikke kun himlen der blev befrugt ved det besøg, det var osse mig. Frøen og Skildpaddeskjoldet og Vinbjergsneglen med huset på ryggen, og deres befrugtning er vist alligevel ikke så gensidig, som biologilærer Kurt Frø Jansen fik sagt til mig. Jeg skal passe på med de stereotype analogier, metaforene kan være så oplagte at de overtager magten, det må jeg stadig se gennem fingrene med. Mellemrum med håndkraft. Der var en annonce i den gratis ugeavis: Har du husket at skrive testamente. Men dem der vil arve kan da bare tage for sig af formuen, af hovedstolen endda, det gider jeg ikke spille ord ud over.

Næste dag ved middagstid banker det på døren. Det er en af damerne nede fra vagten, hun har ikke fået noget skilt på.

- Du har en gæst, siger hun.

Der står en yngre mand bagved hende, yngre end mig i hvert fald. Han præsenterer sig som Sigurd, Steiners nevø. Han taler min barndoms sprog, han skulle alligevel her forbi, så Steiner har bedt ham om at tage noget med til mig. Det er en lille sort pakke, den ser tung ud, og den føles da osse tung da jeg får den i hænderne. Sigurd skal hilse fra Steiner og endnu engang sige undskyld for at han ikke selv kunne komme og heller ikke har skrevet, men det er han ikke længere i stand til.

- Hvordan har Steiner det da, spørger jeg.

Og det er slet ikke godt. Han er blevet indlagt på hospitalet, og Sigurd tror ikke han kommer hjem igen. Han er blevet meget svag på det sidste, men han er stadig helt klar i hovedet. Jeg ved jo hvad der i den sorte pakke, så det sidste kommenterer jeg ikke. Damen fra vagten er gået tilbage til sit arbejde, måske skal hun osse have fundet sit navneskilt. Jeg inviterer selvfølgelig Sigurd ind på en tår kaffe, men han skal skynde sig videre, så jeg beder ham om at hilse Steiner når han kommer tilbage. Og det skal han nok, hvis Steiner da ellers holder så længe. Siden han flyttede fra huset er det gået støt nedad bakke med hans helbred, og nu ser det ud til at gå hurtigere og hurtigere. Og jeg tænker på hvad jeg har lært, man skal aldrig løbe når det går nedad. Det er børnelærdom for os, og jeg siger det og Sigurd smiler medvidende og går over til trappen ned.

Men Sofia og hendes forældre skal komme igen i dag, og vi er så langt i min historie at vi er ved at nærme os en slutning. Den finale skal vi have aftalt og planlagt, så jeg lægger den sorte pakke på en hylde og laver kaffe.

Da vi sætter os som vi plejer og får kaffe alle fire, denne gang uden kage, og jeg fortæller. Og til sidst fortæller jeg at nu er det ved at være slut. Jeg har fortalt om Mathias og Markis des Montagnes og Lucky. ION behøver jeg ikke fortælle om, ham har de selv mødt, så de historier kan de selv fortælle.

- Er det så slut nu, siger Sofia og får endnu større øjne.

- Næste gang er det slut for mig, siger jeg. Men du kan jo selv fortælle videre.

- Om dig ?

- Eller om dig selv. Det bestemmer du så.

Jeg ved ikke om hun kan mærke at historien blir givet videre til hende. Men osse til hendes far og mor hvis de har lyst. Men den sidder snart på hendes skuldre og hvisker hende i øret.

- Så skal vi i hvert fald have kage næste gang, siger Skildpaddeskjoldet.

- Og det sørger jeg for, siger jeg.

- Vi skal vel osse bidrage.

- Hvis I har hørt efter, har I allerede bidraget nok.

- Men jeg blir altså lidt ked af det, siger Sofia.

Da de er gået finder jeg den sorte pakke frem og åbner den. Der er fem skolekladdehæfter og en tykkere sort bog med papbind i pakken. Jeg synes godt jeg kan genkende Jankes skrift. Jeg bladrer lidt hurtigt igennem et par af hæfterne. De første dele er udaterede, der står kun ugedage over hvert afsnit. Men der står noget om hans forberedelse til konfirmationen, så han må være begyndt at skrive i dem da han var en tretten til fjorten år. De er i hvert fald skrevet mens jeg var sydpå, så det er ikke så underligt at jeg ikke er nævnt. Jeg begynder at læse det hele. Det tager det meste af natten, jeg laver kaffe tre gange undervejs.

De sidste optegnelser i den sorte bog handler om hans job ved kommunen. Steiner blir nævnt et par gange, men kun som en af kollegaerne. Hvis han har skrevet om deres forhold har Steiner vel beholdt de bøger, det er ikke så overraskende.

Men det er lidt underligt at jeg slet ikke er nævnt. Heller ikke ved omtalen af vores fars død og begravelse og salget af vores barndomshjem. Hvis man læser det uden at vide noget om mig, vil man ikke opdage at jeg eksisterer. Som jeg læser det, er det ikke tilfældigt, det er ikke fordi jeg ikke er til stede i mit barndomshjem længere, det er et bevidst fravalg. Og jeg spekulerer da på om Steiner har lagt mærke til det, om han har vidst det inden han sendte mig bøgerne. I hvert fald betyder det at jeg så ikke blir beskyldt for at have berøvet Janke stemmen. Og det er en fattig trøst.

Det er blevet lyst igen, og jeg sidder der og glor ud i luften, lampen er stadig tændt over bordet. jeg henter en flaske rødvin og skruer proppen af og deler den med mig selv. Jeg synes selv det er en særlig anledning, nu er jeg ikke engang fiktiv, og så kan jeg tillade mig det. Så pakker jeg bogen og hæfterne tilbage i det sorte indpakningspapir, det er heldigvis næsten helt, og jeg bruger næsten en hel rulle tape til forseglingen. Da jeg ikke har mere tape tilbage lægger jeg pakken i den nederste køkkenskuffe, ned under karkludene. Det var det.

Jeg kan ikke bebrejde Sigurd at han bragte mig den pakke i den bedste hensigt. Janke er død og brændt og sat i jorden, Steiner er ved at dø hvis Sigurd har ret. Og jeg kan da leve med at jeg fortalte om Janke selvom han ikke fortalte om mig. Jeg skal bare osse se denne situation udefra, så får jeg det bedre igen. Og jeg kan begynde at glæde mig til den sidste fortælleeftermiddag med Sofia og hendes forældre.

Jeg har bestilt et overflødigshorn ved bageren nede i gågaden. Og jeg har købt noget rigtig god kaffe til lejligheden. Der skal ikke være nogle smalle steder ved den stafetoverdragelse. Der kommer dug på bordet.

- Det er da voldsomt, siger Skildpaddeskjoldet.
- Ja det er alt for meget, siger Gunilla.
- I tager bare resterne med hjem, siger jeg.
- Osse chokoladerne, spørger Sofia.

Og det må de da. Og de har da ret, det er for meget, men nogle gange vil jeg have lov til at være for meget. Det fik jeg, og det får vi alle sammen hvis vi har øre for det.

- Men lad os nu få afsluttet historien, siger jeg.

Og jeg fortæller historien lige til slutningen.

- Men den slutter jo ikke der, siger Sofia. Der er mere.

- Det kan godt være den ikke slutter her, siger jeg, den er bare ikke længere.

- Tak for den i hvert fald, siger Gunilla.

- Det er mig der takker.

- Jeg forstår bare ikke helt det med Gudinden, siger Skildpaddeskjoldet, og heller ikke det med insekterne.

- Var der osse insekter med, spørger Gunilla.

- Der var myrer med, siger Gunilla.

- Og biller, siger jeg. Biller og blomster og frugt.

- Var de osse vigtige, spørger Skildpaddeskjoldet.

- Det hele var vigtigt, siger jeg. Osse det jeg ikke fik med i historien.

- Det du har glemt, siger Sofia.

- Ja nu har jeg i hvert fald glemt det, svarer jeg.

Og så går de. Sofia giver hånd, og det er lige før hun nejer. Lærer de den slags i dag ?

- Tak for historien, siger hun. Den var lige så god som en tegnefilm.

Tegnefilm. I første omgang er der vist alligevel meget der er gået henover hovedet på hende. Jeg ved det meste sidder i skallen og kan trænge ind derfra. Skildpaddeskjoldet har vist opfattet noget mere. Han giver osse hånd og siger tak. Gunilla er den sidste. Hun giver mig et knus. Gunilla. Det har jeg ikke forventet.

- Selvom historierne fra bjergene var lige dristige nok til et barn på otte, siger hun.

- Det var jo sådan det var, siger jeg. Jeg var nitten år.

Så er de gået. De har taget kagen og resterne af slikket med hjem. Hvis det ikke var for kaffekopperne og chokoladepapiret er det som om de slet ikke har været her. Er det på en måde alligevel Frøen der går igen ?

Skildpaddeskjoldet hedder Kurt. Hans kone hedder Gunilla, og deres datter hedder Sofia. Er det ikke for meget ?

Jeg lader kopperne stå og lader papiret ligge på bordet. Så vil jeg gå i seng og se om det stadig er der når jeg vågner i morgen. Hvis det bare var maskinen der virkede, kan den vel ikke efterlade kopper og chokoladepapir ?

Jeg tager tøjet af og går i seng og overvejer hvor længe jeg har haft den mistanke. Og nu Jankes dagbøger hvor jeg slet ikke blir nævnt. Måske er det

ikke bare Sofia og hendes underlige forældre der er et produkt af maskinen. Måske er Gudinden og hendes hus det osse. Selvom maskinen havde pillet huset ned da vi besøgte det igen, Frøen og jeg. Hvis nu jeg selv er et virtuelt individ, er det så overhovedet mig der vågner i morgen. Det er slet ikke den slags historier man skal falde i søvn til.

Jeg vågner fordi Dot river mig i skulderen.

- Klokken er over elleve, siger hun. Vi blev helt bekymrede.
- Der er ikke noget at være bekymret for.
- Du skulle jo nødtig ende som Jansen.
- Det gør jeg jo en dag.
- Men ikke i dag.
- Nej, slet ikke i dag.
- Det var godt. Og det ser ud til at I har haft noget af en fest i går.

Jeg kigger over på bordet. Det ser ud som da jeg forlod det.

- Skal jeg ikke lige ordne det mens du vågner, siger hun.

Hun venter ikke på svaret men går i gang med det samme. Jeg blir pænt under dynen til hun er færdig. Jeg døser endda lidt igen, tror jeg. For så hører jeg at hun siger farvel og går ud. Jeg står op og tager noget tøj på. Kaffebordet er tørret pænt af og servicet er sat i maskinen. Chokoladepapiret ligger i skraldespanden, men der ligger det dog. Jeg er ikke virtuel. Jeg er virkelig og jeg har et virkeligt navn, selvom det ikke kan skrives med bogstaver. Nærmest fordi det ikke kan skrives med bogstaver, nu jeg tænker over det. Jeg tænker i det hele taget for meget, tænker jeg. Og nu lyder jeg som en psykolog jeg engang så i fjernsynet. Hun lignede Dot i en ældre udgave, måske er det hendes mor. Hun havde to øjne og en næse og hår på hovedet. Måske har de ikke andet med hinanden at gøre end at de begge er mennesker. Når jeg tænker over det kan jeg heller ikke huske den psykologs hårfarve. og Dot er vist lyshåret, er hun ikke ?

Jeg spiser cornflakes selvom det næsten er frokosttid. Så går jeg ned i vagten, så kan jeg sige tak for hjælpen til Dot Og se om jeg husker rigtigt med hendes hårfarve.

- Ved I hvor Dot er nu ?
- Hun er vist gået hjem for lidt siden. Det var noget med hendes mor.

Skal det så osse være min skyld ?

Nu skal jeg tage mig sammen. Abrikostræerne findes, chokoladepapiret finde i skraldespanden, jeg kan selv gå op og se efter. Men jeg går ud på parkeringspladsen og kigger på foråret. Nogle af buskene ved muren har fået små blade på. Der er fugle i luften, og jeg har lært, at det eneste jeg kan udlede af deres lugt er, at de kan flyve. Jeg har fået fortalt min historie, jeg har i det mindste selv hørt den, jeg har ikke andre forpligtelser overfor den.

Gunilla kommer ud fra hovedindgangen. Sofias mor Gunilla. Hun får øje på mig og går hen til mig.

- Det var så det, siger hun.
- Det var det vel, siger jeg.
- Han var alligevel lige så langsomt forsvundet, så det var bedst på den måde.
- Din far ?
- Nu glemte han osse at vågne i morges.

Og nu er det mig der kommer til at give hende et knus. Hun græder lidt.

- Det er noget lort når det sker, siger jeg.
- Men verden skal gå videre, siger hun.
- Ja, det kan vi nok ikke gøre noget ved.
- Han var en dejlig far så længe det varede. Og jeg har stadig en dejlig mand og en dejlig datter.
- Det er lige hvad du har.

Hun slipper mig og tørrer øjnene med bagsiden af sin højre hånd. Hun er helt reelt ked af det, det er i hvert fald ikke virtuelt. Og hun er glad for at jeg står der, det er heller ikke virtuelt.

- Jeg må hjem og fortælle det til Kurt og Sofia, siger hun.
- Du må hilse dem, siger jeg.

Så går jeg over til hovedindgangen og ind. Jeg nikker til den unge mand i vagten, og selvom han taler i telefon nikker han tilbage. Og jeg går op i min klippehule. Det var så betryggende at mærke at Gunilla er virkelig, det betyder noget for mig. Og så kan jeg godt tåle at sidde der mellem hulens klippevægge. Og jeg kan næsten høre mig selv fortælle videre. Jeg har hørt at man kan være vil-døv, men kan man osse være det modsatte. Og hvad kan det så hedde. Det burde vel hedde vil-hørende, men vil det ikke være et grimt ord. Jeg vil hellere kalde det vil-lyd i rummet. Det lyder næsten som vellyd, så det taler næsten for sig selv Når jeg kan høre det, kan jeg bedre huske det. Men det var vel ikke kun for mig selv jeg ville det. Derfor er det så vigtigt at Sofia og hendes lille familie er virkelige, i hvert fald lige så virkelige som jeg selv er. Og så må jeg skide på at andre måske synes jeg er utroværdig, jeg ved hvad der er virkeligt.

Mit liv har ikke været mere fantastisk og mirakuløst end alle andre liv. Jeg har bare lagt mærke til det. Takket være alle dem jeg har mødt. Kurt Frø og Sofia med de store øjne. I hvert fald til sidst. Hvis jeg ikke skal tælle de to knus fra Gunilla med. Det skal jeg da.

Nu burde der ligge en bunke farvede sten ved indgangsdøren her. Måske endda farvede mursten. Det må være mit næste projekt. Man må da kunne købe mursten og så få dem glaseret i forskellige farver, eller bare bemale dem med akrylmaling. Jeg kan gå på mit internet og se hvor jeg kan købe mursten. Mursten i håndkøb. Og så kan jeg lave forskellige opstillinger med dem, nogle gange efter farve. Hvis jeg er heldig kan jeg osse få dem i forskellige

størrelser, så kan det blive rigtigt og rigtigt indviklet. Så kan de ligge der udenfor døren så døren stadigvæk kan åbnes. Og der skal ikke være noget skilt der forklarer hvad de er, de sten skal forklare sig selv.

Er det så ikke en modsætning til vil-lyden ? Eller er det bare den modsætning der gør vil-lyden komplet. Konkret lyrik af farvede mursten, det vil da være smukt. Det er mit næste projekt, det er kun historien der er færdig, det er ikke mig. Jeg skal lægge sten ved sten, om de så siden skal blive til varder, det må tiden vise. Slutningen på ordene er ikke slutningen på mig. Janke levede osse videre.

Jeg kalder mig ION, en elektrisk ladet partikelstruktur, der suger elementer ind og spytter nogle ud, nogle kommer ud som ord, det kan jeg godt høre. Der er mønstre i virkeligheden som vi ikke får øje på, og der er mønstre vi får øje på som er opstået helt tilfældigt. Og hvor helvede skal det ind i historien ? I et helt nyt testamente måske ?

Jeg er blevet tilhører, ikke til mit liv men til erindringen om mit liv, jeg ved hvornår jeg skal klappe og hvornår jeg skal beholde hænderne i lommen. Måske er jeg ved at gå i opløsning indvendigt, men skallen er stadig ret solid.

Så Beethoven, så er det vist ikke bæredygtigt længere, lad nu andre komme videre